

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

№ 58

ΔΡ.
5

ΕΝΑ ΣΑΛΠΙΣΜΑ ΜΕΣΑ ΣΤΗ ΝΥΧΤΑ

PHOTO OFFSET
ΠΕΧΑΙΒΑΝΙΑ

ΤΟΝ ΣΤΗΒ ΘΙΣΕΡ

ΣΕΛ
72

Μάνα!—Δὲ θρίσκειται λέξι καμμία
νάχη στὸν ἦχο τῆς τόσῃ ἀρμονίας.
Σὰν ποῖδς νὰ σ' ἄκουσε μὲ στήθος
(κρῦο,
βνομα θεῖο;

Παιδί ἀπὸ σπάργανα ζωσμένο α-
(κόμα,
μὲ χάρη ἀνοίγοντας γλυκὰ τὸ
(στόμα,
γυρνᾷ στὸν ἄγγελο ποῦ τ' ἀγ-
(καλιάζει
καὶ «μ ἄ ν α» κρᾶζει.

Στὸν κόσμον τρέχοντας, ὁ νεῖδς δια-
(θάτης
πέφτει στ' ἀγνώριμα θρόγια το' α-
(γάτης
κι' ἀναστενάζοντας, «μ ἄ ν α μ ο υ»
(λέει
«μ ἄ ν α!» καὶ κλαίει.

Τῆς νεῖδης φεύγουνε τ' ἄνθια κι' ἡ
(χάρη,
τριγύρω σέρνεται μ' ἀργὸ ποδᾶρι
ὡς ποὺ στήν κλίνη του, σὰ θάρσ-
(μένος,
πέφτει ὁ καυμένος.

Καὶ πρὶν τὴν ὕστερη πνοή του στείλῃ
ἀργὰ ταράζονται τὰ κρῦα τοῦ χεῖλι,
καὶ μὲ τὸ «μᾶνα μου!», πρώτη φω-
(νή του,
πετᾷ ἡ ψυχὴ του.

Γ. ΜΑΡΚΟΡΑΣ

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
Κ. Ν. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

Θησαυρός
ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΟΡΗΣΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ
ΑΠ. Ν. ΜΑΓΓΑΝΑΡΗΣ

≡ ΕΤΟΣ Β' ΑΡΙΘ. ΤΕΥΧΟΥΣ 58 ≡

ΑΘΗΝΑΙ 16 ΙΟΥΛΙΟΥ 1939

≡ ΓΡΑΦΕΙΑ: ΛΕΩΚΑΡΟΥΣ 12 ≡

ΤΟ ΘΕΑΤΡΟ

ΜΙΑ ΝΕΑ ΡΕΒΥ: Η «ΣΦΑΙΡΑ ΓΥΡΙΖΕΙ...» ΣΤΟ "ΛΥΡΙΚΟΝ,"

Επικρατεί, γενικώς ή αντιλήψεις —όχι κακώς, δε— ότι όταν ένα στραβό κλήμα έχει και την κακή τύχη να φαγωθεί από γαϊδάρο, είναι αδύνατον να σωθεί. Η «Κριμέλια» των κ.κ. Ευαγγελίδη και Σακελλάριου, ύστερoυσα άρκετά από απόψεως καλλιτεργίας, έτυχε να αντιμετωπίσει και μίαν άπρόοπτον κακοκαιρίαν, που έπαιξεν, εν προκειμένω, τον ρόλον του... γαϊδάρου της παροιμίας. Μαράθηκε, λοιπόν, τόν άτυχές εκείνο επιθεωρησιακόν άνθος και κατά μοιραίαν συνέπειαν... έξεργιζώθη.

Η επιθεώρησις «Η σφαίρα γυρίζει...» του κ. Δ. Γιαννουκάκη, την διεδέχθη στη σκηνή του «Λυρικού». Ο δανεισμός της ανακαλύψεως του Γαλιλαίου, προς τίτλοφόρησιν της νέας επιθεωρήσεως, έγινε άφορμή να δημιουργηθούν δύο περιέργες και έξαιρετικά... συμβολικές εξηγήσεις. Σύμφωνα με την πρώτη, ο κ. Γιαννουκάκης έχρησιμοποίησε τόν τίτλο αυτόν θέλοντας να... υποηλώσῃ ότι έπειτα από δύο- τρεις όχι πολύ έπιτυχείς τελευταίες επιθεωρησιακές του δημιουργίες, ξαναβρήκε την σχετική φόρμα του, ακολουθών (Σ.Σ. Πρίν τί έκανε, δηλαδή;) την φοράν του γνήσιου πλανήτου. Κατά τη δεύτερη εξήγησι, ο τίτλος υπογραμμίζει την νέαν επί του θεατρικού... στερεώματος συνάντησιν των κ.κ. Γιαννουκάκη—Μακέδου, τούς οποίους είχαν χωρίσει από τινος, μερικώς, θεατρικώς πάντοτε, διαφωνίες.

Εμείς δέν άσπάζομεθα ούτε την πρώτη, ούτε την δεύτερη εξήγησι. Άρκουμέθα μόνο να υπενθυμίσουμε σχετικώς ότι προς χάριν της φράσεως του τίτλου της νέας επιθεωρήσεως του «Λυρικού», ο Γαλιλαίος έκινδύνευσε ν' αποθάνη επί της πυράς, και να εύχηθούμε στον κ. Γιαννουκάκη —δεδομένου, μάλιστα ότι δέν συντρέχουν σήμερα οι λόγοι που ήπειλησαν άλλοτε την ζωήν του Γαλιλαίου— να έχη ...καλύτερη τύχη...

Τά άνωτέρω, όμως, δέν αποτελούν παρά την έλαφράν και κάπως... καινήθη, φιλολογίαν που έδημιουργήθηκε γύρω άπ' την καινούργια επιθεώρησι. Υπάρχει, εν τούτοις, και σοβαρά πλευρά, που μπορεί να διατυπωθή ως άκολούθως:

Με την επιθεώρησιν «Η σφαίρα γυρίζει...», τó συγκρότημα Μακέδου έσημείωσε την πρώτη σοβαρή ένδειξι πώς μπορεί να ξαναβρή την παλιά του φόρμα. Υπήρξε μιά έποχή —προς τετραετίαν— που οι «Επιχειρήσεις Μακέδου» αποτελούσαν την συνισταμένην της μουσικής θεατρικής κινήσεως. Έν τώ μεταξύ, όμως, τά πράγματα έλλαξαν. Άλλοι έπιχειρηματίαι ένεφανίσθησαν και σοβαρές καινοτομίες έγιναν σό μουσικό θέατρο. Οι «Επιχειρήσεις Μακέδου» δέν θέλησαν να παρακολουθήσουν —άπό μιά έγωιστική ύπερεκτίμησι της δυναμικότητός των— αυτή την εξέλιξι. Αυτό έγινε άφορμή να χάνουν διαρκώς έδαφος και να διευκολύνουν την πρόοδο των θεατρικών των αντιπάλων.

Στό διάστημα της τετραετίας αυτής, τά

συγκροτήματα Μακέδου έλάχιστες προσπάθειες έκαναν για να άνακτιήσουν την παλιά θέσι τους στη μουσική σκηνή. Μερικά μάλιστα, ιδιαίτέρως άτυχή «έργα» που ένεφάνισαν, έπεδείνωσαν πολύ την κατάστασι...

Όλα αυτά τά είχαμε επανεπιμεινώς σημειώσει μέχρι τούδε και δέν παραλείψαμε ούτε μιά φορά να τονίσουμε ότι ή τακτική που άκολουθούσε τó εν λόγω συγκρότημα ήταν θλαθερά και γι' αυτό, ειδικώς, και για τó έλληνικό μουσικό θέατρο, γενικώτερα.

Μετά, λοιπόν, τόν άγώνα εκείνον, δέν μπορούμε σήμερα παρά να ύποδεχθούμε με πολλήν ικανοποίησι, τη «στροφή» που έκανε τó συγκρότημα Μακέδου με τó άνέθασμα της νέας επιθεωρήσεως του κ. Δ. Γιαννουκάκη.

Δέν θά ύποστηρίξωμε ότι τó άνέθασμα αυτό είναι καθ' όλα τέλειο.

Όχι. Είναι, όμως, πολύ ένθαρρυντικό για τó μέλλον. Οι «Επιχειρήσεις Μακέδου» δέν μäs είχαν συνηθήσει σέ «πα-στρικά» και άξιοπρεπή σκηνικά, σέ έπι-μελημένη εμφάνισι ήθοποιών, σέ αξιό-

Η δημοφιλής πρωταγωνίστρια του «Λυρικού» ΚΟΥΛΑ ΓΚΙΟΥΖΕΠΠΕ, ή οποία δρέπει νέες δάφνες έπιτυχίας

λογα και καλοντυμένα μπαλέττα. Αυτή τη φορά και τά τρία αυτά στοιχεία —βασικάτατα, έλλωστε— υπάρχουν.

Θά είναι εύχης έργον, αν ή προσπάθεια συνεχισθή. Γιατί τότε —και μόνον τότε— τó συγκρότημα Μακέδου θά ξαναβρή —αν επιτρέπεται ή έκφρασις— τόν έαυτό του και θά δημιουργηθή μεταξύ αυτού και τών άλλων ή άπαράρτητη καλλιτεχνική άμιλλα, που άσφαλώς θ' αποβή σέ όφελος και δικό του και —πρέπει πάντα να γίνεται λίγη σκέψις και γι' αυτό— του θεάτρου...

Με τó πρώτο άνοιγμα της αύλακας, στη νέα επιθεώρησι του «Λυρικού», ό θεατής δρiσκαται αντιμετώπισε με ένα ωραϊότατο σκηνικό που παρουσιάζει την ύδρόγειον στρεφομένην γύρω από τόν άξονά της. Έκαστoυθεν της ύδρογείου διακρίνονται ό «Άρης και ή Σελήνη, που φέρον άνά ένα... παράθυρον. Άπό τά παράθυρα αυτά... έπέπρωτο να εμφανίζονται αι κεφαλαί τού Σακράτους και τού Διογένηος, οι όποιοι έκριναν έμμέτρως τά σημερινά ένκόσμια. Τούτο, όμως, έγινε μόνο στην περιμέρα, διότι την έπομένη παράστασι περιέκλιπσαν, για οικονομίαν χρόνου, διάφορα πράγματα, μεταξύ τών όποιων και ή εμφάνισις των άναφερθεισών... κεφαλών. Όπωςδ'ήποτε, έμειναν τά παράθυρα, που, ίσως, θά έπρεπε τώρα να κλεισθούν έμμετρικώς!

Έμπρός στο ντεκορ αυτό, εμφανίζονται αι δίδες Καλό και Βάβη και τó μπαλέττο, για να τονίσουν με την κατάλληλη μουσική ότι:

«Η σφαίρα γυρίζει τόν κόσμο ξαλίζει κ.λ.π. κ.λ.π.»

Μετά ταύτα έκτελείται τó χαριτωμένο νουμεράκι «Σήματα για τούς πεζούς» (Ζαφ. Γιουζέππε, Ζούκοβα, Πλατής, Σιμόπουλος) και εμφανίζεται ό Κοκκίνης, υπό την συνήθη του —στις επιθεωρήσεις του κ. Γιαννουκάκη— ιδιότητα, τού αιώνιου φοιτητού της Νομικής που άκούει σό όνοματεπώνυμον Φραντζέσκος Καλόβολος. Έμμένον σταθερώς στις αντιλήψεις του, ό Φραντζέσκος, άπορρίπτεται στις εξέτασεις για δεκάτη έβδομη φορά και μένει... πολύ ικανοποιημένος.

Έξυπνότητα είναι τά νούμερα «Τηλεφωνήματα» με την Λουίζα Ποζέλλι και «Δόν Ζουάν» με τις δίδες Ζαφ. Γιουζέππε, Καλό, Φιλοσόφου, Βάβη και τόν κ. Μανέλλην. Στό χορευτικό νούμερο «Σκάλες» ή πρωταγωνίστρια κ. Κούλα Γιουζέππε, σημειώνει μίαν από τις μεγαλύτερες έπιτυχίες της καριέρας της. Η ύποδοχή της όποιας έτυχε, ή συμπαθής καλλιτέχνις, από μέρους του καινού, κατά την πρώτη εμφάνισι της σ' αυτήν την επιθεώρησι —έπειτα από άπουσία ενός έτοις από την άθηναϊκή σκηνή— ήταν πραγματικώς άποθεωτική.

Σημαντική έπίσης έπιτυχία σημειώνουν ή Λουίζα Ποζέλλι και ό Φλερύ σό χορευτικό νούμερο της α' πράξεως «Κάκτοι» καθώς και στην έναρξι της β' πράξεως «Ρούσσικος γάμος».

Περιήγημος —όπως πάντα— σέ όλες τις εμφανίσεις του είναι ό 'Ορέστης Μακρής. Μόνο, ή μετατροπή του νουμερου του «Μεθυσμένου» σέ ντουέττο, τόν άδικεί λίγο.

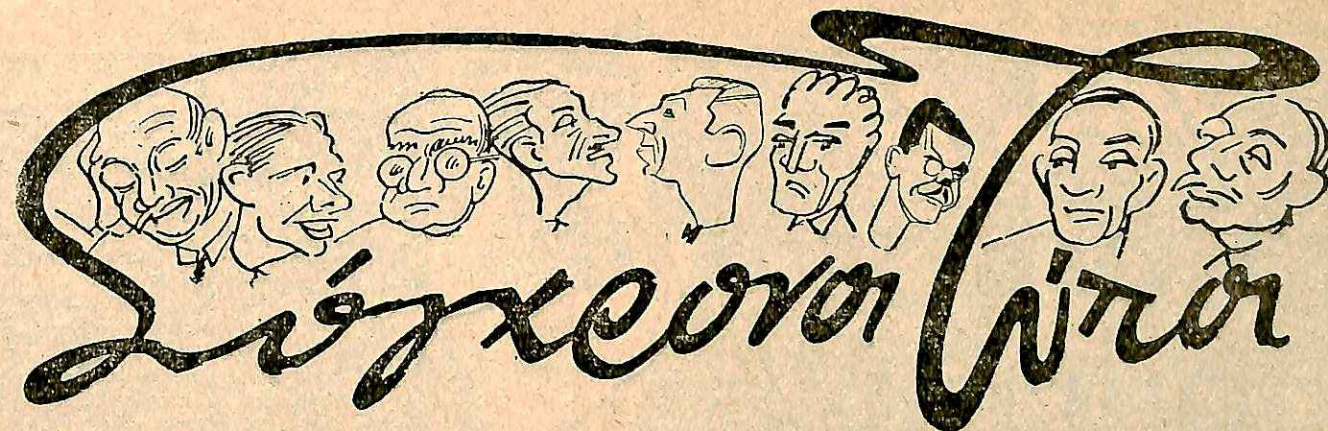
Άρκετά έπιτυχημένα, τέλος, είναι τά νούμερα «Κάθε τι έγινε για κάτι» (Κούλα Γιουζέππε, Μίλης Κοκκίνης), «Νάτανε ρομπότ οι άνδρες» (Φωφώ Χαρημή, Κοκκίνης, Μακρής), και «Πόλεμος — Ειρήνη» (Φωφώ Χαρημή, Ντιριντάουα, Σταυρίδης).

Στό φινάλε της α' πράξεως, προσωποποιούμενα καταλλήλως, εκτίθενται τά διάφορα έλληνικά προϊόντα που προσορρίζονται για την Έκθεσι της Νέας Υόρκης. Άπό τά προϊόντα αυτά —ως εμφανίσεις— ξεχωρίζουν ή Κούλα Γιουζέππε ως... άνθότυρο Κρήτης, ή Λουίζα Ποζέλλι ως μακεδονικός καπνός, ή Φωφώ Χαρημή ως έληά θρούμπα, ή Ζαφειρίνη Γιουζέππε ως ρετινόα, ό 'Ορέστης Μακρής ως συνοδός τού άνθότυρου και ό Πλατής ως Κερκυραίος συνοδός τού μοντολάτου.

Γενικά, ή επιθεώρησις «Η σφαίρα γυρίζει...» έχει άρκετά καλά πράγματα που αξίζει να τά δη κανείς. Έχει, όμως, και ανάγκη να τανωθή λίγο από μέρους του κ. Γιαννουκάκη. Άρκετά νούμερα χρειάζονται ένίσχυσι και μερικά άλλα —έλάχιστα— αντικατάστασιν. Μεταξύ τών τελευταίων, θά πρέπει ίσως να σγκαταλεχθή εκείνο τó σκέτς της «ένκκεντρικής» Αμερικανίδος που θέλει να πανδρευθή τόν Φραντζέσκον.

Ο σκηνογράφος κ. Άυπελές, όπως άναφέραμε ήδη, παρουσίασε αυτή τη φορά καλή δουλειά. Αντιθέτως, παρέμεινε άμετάβλητος ό κ. Θ. Παπαδόπουλος. Η άθεραπέτως θορυβώδης μουσική του φέρεται και πάλι αυτόμάτως στη σκέψι του άκροστού την σαιξπηρικήν φράσιν «πολύς θόρυβος για τó τίποτε»...

Δ. ΓΑΛΕΡΙΔΗΣ

Μιά νέα έμμετρη σειρά τού συνεργάτου μας Δ. ΓΑΛΕΡΙΔΗ

VI. Ο ΦΙΛΑΘΛΟΣ

Αυτός ό άθεόφοβος δέν τρώγεται με τίποτε! Ζητεί από τούς φίλους του μίαν νίκην όπωςδ'ήποτε και για τούς αντιπάλους του διασυρμόν και ήτταν. Ο τύπος ούτος άλλοτε πολύ της μόδας ήταν, τότε που τó ποδόσφαιρον έπαιζετο με πάθος και λίαν άσυγχώρητον έθεωρείτο λάθος να μην παρίσταται κανείς στις συναντήσεις όλες. Ποτέ δέν ελογάριασε ό φιλαθλος τις σόλες που χάλαγε αλύπητα, τρέχοντας κουτουρού σέ κάθε διαδήλωσιν εκείνου τού καιρού σκοπούσαν την άνάδειξιν του «Όλυμπιακού», είτε τού αντιπάλου του «Παναθηναϊκού». Σέ κάτι τέτοια έπαιρνε ό άνθρωπός μας φόρα, ήρωικώς καθάλλαγε σέ μία νεκροφόρα, και από τά κατάμαυρα, τά πένθιμά της ύψη, σάν άγριος ώρύετο πώς έπρεπε να λείψη για πάντα ό αντίπαλος από προσώπου γής. Στις άλλες έκδηλώσεις του ήταν νομοταγής δίδων εις όλους άφειν και τόπον της όργης, και μόνο εις τó γήπεδον εύθους γινόταν άλλος, στους πάντας άπετεινέτο και φώναζεν έξάλλως: —Πρόσχε, Γιώργο, πρόσχε! Ο Ντίνος θά πα- [σάρη] —Καμιά όμάς δέν έβγαλε μέχρι στιγμής Μεσ- [σάρη] — Τό έχασε τó μπέναλτυ εκείνο τó κορόϊδο!

VII. Ο ΦΙΛΙΠΠΟΣ

Όπως να τó πάρετε, άγαπητοί, τó πράμα αυτός έδώ ό τύπος, που την ζωήν του πάντοτε διέπει κάποιος... ίππος, είναι μεγάλο δράμα! Γι' αυτόν ό χρόνος πάντοτε άνήσυχος κυλά. Μην άδυνάτιζε ό Ζώρς και έχασε κιλά; Δίνουν εις την «Αρτέμιδα» ώφέλιμη τροφή; Μήπως τó τάδε άλογο κρατήσουν στη στρόφι; Θάξαι ό «Ζεύς» την Κυριακή σέ φόρμα για να τρέ- [ξη;] Πόσα θά φέρη άραγε τó πέντε επί έξη;...

Τοιαύτα έρωτήματα δεινά τόν βασανίζουν τόν δυστυχή τόν Φίλιππον... Τά βάσανα αρχίζουν άπ' τη στιγμή που άρχισε στά σίγουρα να χάνη και τελειώνουν, δυστυχώς, μονάχα σάν... πεθάνη! Έγώ τόν βρίσκω, γενικά, πολύ αξιολύπητον, και θεωρώ άντιπαθείς εκείνους που σ' αυτήν την περιπέτειαν τόν έχουν παρασύρει. Την κάθοδον σό Φάληρον την βρίσκει πανηγύρι

—Τσολίνα, κύττα πίσω σου! Μαρκάρισμα! Τό νού [σου]! —Δώσε, βρέ Καμπουρόπουλε, μπαλλιά τού διπλά- [νου σου]!...

Όλα αυτά τά φώναζε διά κραυγών έξάλλων, ως τη στιγμή π' έξ άφορμών εύθως άναλόγων, ό φίλος έκνευρίζετο πολύ τών αντιπάλων και λάμβανε τόν λόγον: —Δέν παύεις, ρε μυστήριε; Έσέανανε θ' άκούμε; —Γιατί, ρε φίλε; Ρέφερη σέ βάλανε, να πούμε; —Ναι, ρέφερη με βάλανε! Γιατί; Δέ σου άφέσω; —Μη μου κουνάς τó χέρι σου, γιατί θά σέ βαρέσω! —Άκόμα δέ γεννήθηκε αυτός που θά με δειρή! —Κύττα τη στραβωμάρα σου εκεί, ρε κακομοιρή! —Για πρόσχε μην από δώ δέ φύγουμε έλεύτεροι! —Ε, νά, λοιπόν, ή πρώτη σου και άρπα και τη δεύ- [τερη]!...

Σήμερα δέν συμβαίνουμε, άγαπητοί τά ίδια. Τηρείται κάποιος σεβασμός σέ όλα τά παιχνίδια κι' ειλικρινώς σας βεβαιώ ότι δέν είναι ψέμα πώς δέν διψούν οι φιλαθλοι σάν άλλοτε τó αίμα και πώς δέν έφαρπάζονται άμέσως με τó τίποτε. Ζητούν από τούς φίλους των μίαν νίκην όπωςδ'ήποτε κι' από τούς αντιπάλους των διασυρμόν και ήτταν, μά, γενικώς, ό τρόπος τους δέν είναι όπως ήταν...

και αν τού πούν πώς άσφαλώς τó χρήμα του θά [χάση] θά πη πώς έτσι μοναχά μπορεί να ήσυχάση! —Τί να τά κάνω, φίλε μου, έτουτα τά λεφτά; Μπορώ να ζήσω κάλλιστα και με χωρίς αυτά; —Αν, όμως, πιάσω τίποτα και τά διπλάσιάσω, την εύτυχία αύθωρει μπορώ να πλησιάσω! —Μά είναι σκάρτο άλογο νομίζω ή «Ασία»... —Δέν έχει σημασία. Θαυμάσια μπορεί να έρθουνε έοπίσω της όλα τά φαβορί. —Αυτό τó πράγμα γίνεται στις χιλίες μιά φορά. —Μά μόνο έτσι παίρνονται και κέρδη σοβαρά. Γιατί έγώ έπιθυμώ και θέλω όπωςδ'ήποτε ή να γεμίσω με λεφτά, ή να μην πάρω τίποτε!

Είναι πολύ περίεργον οι Φίλιπποι, ως είπον, κι' έγγιζουμε, ένίοτε, την λογικήν των... ίππων...

Δ. ΓΑΛΕΡΙΔΗΣ

Μελαζυ Ιστορίας και Θρύλου

ΑΡΙΑΔΗ

ΕΝΑΣ απ' τούς διασημότερους ήρωες της προϊστορικής εποχής, ωραίος όσον και δυνατός, ήταν κι' ο Θησεύς, ο περιφημος βασιλιάς της Αθήνας, που έζησε φορτωμένος με δόξα, αλλά και έδοκίμασε τούς πιο αθάνατους σπαραγμούς: Γιατί ο Έρωτας και η Μοίρα δεν χαρίζονται σε κανέναν και δεν χαρίστηκαν ούτε σ' αυτόν.

★ Ο Αιγεύς, τó βασιλόπουλο τών Αθηνών, πήγε στο σφοδρό βασιλιά της Τροιζήνας, τόν Πιθέα, να τού ζητήσει την ξέγληση ενός χρησμού και εκείνος τόν ξεγέλασε και τόν πάντρεψε με την κόρη του Αίθρας.

Έγκαταλείποντας την έγκυο σύζυγό του ο Αιγεύς, όταν κατάλαβε την άπάτη, πήγε κι' έκρυψε κάτω από έναν τεράστιο θράχο τὰ πέδιλα και τó σπαθί του και τής άφησε έντολή να ελπί στο παιδί που θά γεννιόσε, αν ήταν άγόρι, να δοκιμάση να κυλήση τó θράχο. Άν τó κατώρθωνε, νάπαιρνε τὰ ένθύμια αυτά και να πηγαινε κρυφά, να τόν θρή στην Αθήνα.

Όταν ο Θησεύς μεγάλωσε και έμαθε την παρρηγελία, κύλησε εύκολα τόν άγκώδη θράχο, πήρε τὰ πέδιλα και τó ξίφος και ξεκίνησε να πάη να θρή τόν πατέρα του.

Στή διάρκεια μιάς πορείας, τεραστία σέ μήκος για κείνον τόν καιρό, μέσα από έρημιές όπου άσπλευ ο Ισχυρότερος, ο άωραίος νεανίας έπετέλεσε

θαυμασιους άθλους, στους όποιους ή φαντασία προσέδωσε άκόμη μεγαλύτερη αίγλη. Έτσι, έξόντως σε όλους τούς κακοποιούς που συνήντησε κι' έφθασε στην Αθήνα, ντυμένος γυναικεία και κατέπληξε τὰ πλῆθη με την όνειρώδη όμορφιά του. Ο μακρύς του μανδύας, κυματίζοντας στην έλαφρή αύρα, έδινε μεγαλύτερη χάρι στην θελκτική μορφή του κι' οι χρυσοί βόστρυχοι τών μαλλιών του, πέφτοντας στους τoρνευτούς ώμους του, τόν παρίσταναν σάν μια παραμυθένια νύμφη.

Η εμφάνισις μιανής τέτοιας ωραιότητας, έπροκάλεσε την γενική περιέργεια. Ένας άθλος τού Θησεώς — άρπαξε ένα άμάξι τó σήκωσε με τὰ σιδερένια μπράτσα του και τó πέταξε επάνω από μια ολκοδομή — άνεστάτωσε την πόλι και όλοι ζητούσαν να ίδουν τόν όμορφο γίγαντα.

Βασιλιάς τών Αθηνών ήταν ο Αιγεύς και είχε γυναίκα του την Μήδεια, που είχε πάει να τόν θρή και τόν παντρεύθηκε, αφού σκότωσε με φαρμακερά πέπλα στην Κόρινθο την αντίζηλό της βασιλοπούλα Κρέουσα, τόν πατέρα της, κι' έσφαξε τὰ παιδιά της, για να έκδικηθί τόν τότε άνδρα της, τόν Ιάσονα, έπειδή την έγκατέλειψε για να πάρη την κόρη τού βασιλιά.

Ο θαυμασμός τών κατοίκων για τόν άγνωστο ξένο κι' ο σεβασμός των για την άπίστευτη δύναμή του, άνησύχησε την Μήδεια.

Τόν καιρό εκείνο, που την άρχή την κατείχαν οι

δυνατώτεροι, ένας νέος, σάν τόν Θησέα, ήταν όχληρός κι' άσφαλώς ήταν άνώτερος από τόν γιό της τόν Μήδρο. Και γι' αυτό ή τρομερή φαρμακευτρία έπεισε τόν Αιγέα να καλέση σέ δείπνο τόν ξένο για ν' άπαλλαγί απ' αυτόν, που τόν έκανε επικίνδυνο ή δημοτικότητα του.

Ο βασιλιάς, που δεν είχε φαντασθή ποιάς ήταν ή ήρωας, που είχε γίνει τόσο άγαπητός στους κατοίκους από την πρώτη στιγμή, τόν κάλεσε πραγματικά σ' άνάκτορα και ήταν παρέθεσε δείπνο. Η Μήδεια είχε φτιάξει δραστηκό δηλητήριο με θόνα και μαζεμένα απ' τὰ Σκυθικά θούνα, είχε γεμίσει πολυτελές κύπελλο και περίμενε την κατάλληλη ευκαιρία.

Τό δείπνο άρχισε. Κι' όταν ο Θησεύς, ένθουσιασμένος για την τιμητική πρόσκλησι, άρχισε να άδειάζη διά μιάς τó ποτήρι, ή άνήλεη Μήδεια, έδωσε στύν Αιγέα τó κύπελλο με τó δηλητήριο, κι' εκείνος τó πρόσφερε στύν φιλοξενούμενο του.

Ο νέος πήρε τόν θάνατο απ' τó πατρικό χέρι και σηκώνοντας τó ποτήρι, χαιρέτησε τόν ευγενή βασιλιά και την όραία γυναίκα του, που τόν παρατηρούσε χαμογελώντας, με άγριο, μά θελκτικό χαμόγελο. Μιά κίνησι άκόμα και τ' όμορφο βασιλόπουλο θά ήταν νεκρό.

Άλλ' εκείνην την κρίσιμη στιγμή, στο μυαλό τού Θησεά, τó θολωμένο απ' τούς άτμοις τού κρασιού, κι' έρεθισμένο από τόν ένθουσιασμό, έπειδή βρισκό-

ταν μαζί με την θελκτικότερη γυναίκα και τόν ένδοξότερο άνδρα, τού ήρθε ή ιδέα να δείξη πώς κατόγταν κι' αυτός από δοξασμένο πατέρα, χαμένο πιά και κατεστραμμένο ίσως, αλλά Ισχυρό κάποτε κι' ευγενικό πάντοτε.

Έβγαλε λοιπόν τó πολύτιμο ξίφος που έκρυβε, σύμφωνα με την πατρική έντολή, κι' άρχισε να κόβη κρέας, για να συνοδεύση μ' αυτό τó κρασί του.

Σ' εκείνη την άπροσδόκητη άποκάλυψι, ο Αιγεύς πετάχθηκε όρθός. Τό σπαθί ήταν δικό του. Μήπως κι' ο νέος ήταν τó παιδί του που γύριζε άγνωστος να τόν θρή, όπως τού είχε παρρηγελί με την μητέρα του; Τού βάσταξε τó χέρι, με τó όποιο κρατούσε τó δηλητήριο και τού ζήτησε πληροφορίες. Κι' όταν βεβαιώθηκε πώς ήταν τó παιδί του, πέταξε χαμό το δηλητήριο, τόν άγκάλιασε και τόν φιλούσε κι' έπειτα αφού έδιωξε την επικίνδυνη Μήδεια και τó γιό της, έδωσε μεγαλοπρεπείς γιορτές, πανηγυρίζοντας τόν έρχομό τού ασύκριτου γιού του.

Ο Θησεύς ανέλαβε τὰ ήνία τού κράτους κι' έπ' πολλά χρόνια άγωνιζόταν για την στερέωσι τού πατρικού θρόνου. Νίκησε τούς Παλλαντίδες, που ήταν κι' αυτοί κληρονόμοι τού θρόνου της Άττικής, και συνωμοτούσαν γιατί τούς είχε άρπάξει ο Αιγεύς τὰ δικαιώματά τους. Έπιασε στύν Μαραθώνα τόν άγριο ταύρο που τρομοκρατούσε την ύπαιθρο, νίκησε στην Πνίκα τις άμαζόνες, τις γυναίκες με την καταπληκτική παλλη-

καριά, που έξεστράτευσαν έναντίον τών Αθηνών, έπειδή τούς είχε άρπάξει την βασιλιάς τους Άντιόπη με την όποιαν απέκτησε ένα ωραίο παιδί, τόν Ιππόλυτο, που έστειλε να μείνι στην Τροιζήνα. Και τέλος άπεφάσισε ν' άπαλλάξη τὰς Αθήνας από τόν τρομερό φόρο τού αίματος που πλήρωναν στύν βασιλιά της Κρήτης, τόν Μίνωα.

Οι Αθηναίοι έσκότωσαν κάποτε τόν Ανδρόγεο, τόν γιό τού Μίνωα, από ζήλεια, έπειδή νίκησε όλους στους νεοσύστατους Παναθηναϊκούς άγώνες. Ο πατέρας του, έξεστράτευσε έναντίον τών Αθηνών. Τις έπολιόρησε κι' έπειδή ένέσκηψε στην πόλι πανώλης, οι κάτοικοι άναγκάστησαν να συνθηκολογήσουν και να δεχθύν τόν τρομερό φόρο που τούς έπέβαλε ο Μίνωας, για Ικανοποίησι τού άδικοσκοτωμένου παιδιού του.

Κάθε χρόνο έρχόνταν στὰς Αθήνας άπεσταλμένοι του και έπαιρναν με κλήρο επτά νέους κι' επτά νέες, τούς πήγαιναν στην Κρήτη και τούς έκλειναν στó φοβερό Λαβύρινθο, όπου γίνόνταν θορά τού άποτρόπιου τέρατος που τó είχαν έπωνομάσει Μινώταυρο.

Οι σπαρακτικοί όδυμοι τών θυμάτων και τών συγγενών των, συνεκίνησαν θάθειά τόν Θησέα, ο όποιος προσεφέρθη να συνοδεύση τούς μελλοθανάτους και να σκοτώση τó τέρας. Μάταια άγωνίσθηκε ο Αιγεύς, που φοβότανε τις συνέπειες τού τολήματος, να τόν έμποδίση ν' αναλάβη την επικίνδυνη άποστολή. Και φρόντισε τότε να κανονίση τόν τρόπο με τόν όποιον θά τού διαμνηθύναν τó άποτέλεσμα. Τό πλοίο θάφευγε, όπως πάντα, με μαύρα πανιά. Συμφώνησε λοιπόν με τόν ναύκληρο να σηκώση άσπρα πανιά αν νικούσε ο γιός του, αν σκοτωνόταν, θά διατηρούσε τó πλοίο την πένθιμη ύψι του.

Όταν έφθασαν στην Κρήτη, ο Θησεύς — κατά τó 1320 π. Χ. — παρουσιάσθηκε στύν Μίνωα, τού είπε ποιάς ήταν και εκείνος δέχθηκε την πρότασι που τού έκανε: Θάμπαινε ο Θησεύς στό Λαβύρινθο κι' αν κατώρθωνε να σκοτώση τόν Μινώταυρον και να γυή ζωντανός, οι δεκατέσσεροι νέοι θά γύριζαν άνεόχλητοι στὰς Αθήνας μαζί του και οι Αθηναίοι θά έλευθερώνοντο για πάντα από την άποτρόπαιη τιμαυρία.

Ο Λαβύρινθος ήταν ένα υπόγειο πολύπλοκο οικοδόμημα, από τó όποιον δεν μπορούσε να γυή εκείνος που θά ελχωρούσε στὰ σκοτάδια του. Οι διάδρομοι του υπερδεύονταν κατά τέτοιο τρόπο, ώστε ο έπισκέπτης στριφογύριζε σ' αυτούς χωρίς να βρισκή διεξοδο, έως ότου τέλος πέθαινε από την πείνα, την ύγρασία και την άσφυξία.

Άμα έμπαινε ο Θησεύς δεν θά έβγαινε και γι' αυτό ο Μίνωας δεν δυσκολεύθηκε να δεχθί τις προτάσεις του, αφού μ' αυτές θά σκοτωνόταν και τó παιδί εκείνου που έζώντωσε τó δικό του. Δεν θά μπορούσε να γυή κι' αν άκόμη δεν τόν κατασπάρασσε ο Μινώταυρος.

Ο Μινώταυρος ήταν κά-

ποιο αίμοδόρο θηρίο, για τó όποιον οι περίτρομοι κάτοικοι έπίστευαν τερατώδη πράγματα: Έλεγαν ότι ο Μίνωας είχε φέρει εκεί έναν ταύρον από τόν Μαραθώνα και ότι από τó άτίθακτο αυτό ζώο, ή γυναίκα του, Πασίφαι, γέννησε φρικτό τέρας, τó όποιο ο Μίνωας έκλεισε στην άνεξερεύνητη σπηλιά της

Κνωσσοú και τó έτρεφε με σάρκες κακούργων και προγεγραμμένων έχθρών. Τό βέβαιο είναι πως τó άγριο θηρίο, είτε λιοντάρι ήταν, είτε τίγρις, ή ότι άλλο, κρυμμένο στὰ βάθη τού Λαβυρίνθου, κατεσπαράζε τούς γαμένους έπισκέπτες, ένεδρεύοντας στó σκοτάδι, και ποτέ δεν τού έξφυγε κανείς. Κι' ο βασιλιάς της Κρήτης έπίστευε πως ούτε κι' ο Θησεάς θά τó κατώρθωνε.

Την ίδια πεποίθησι είχαν όλοι: Μαζί με τούς δεκατέσσερις θά χανόταν και τó όμορφο βασιλόπουλο.

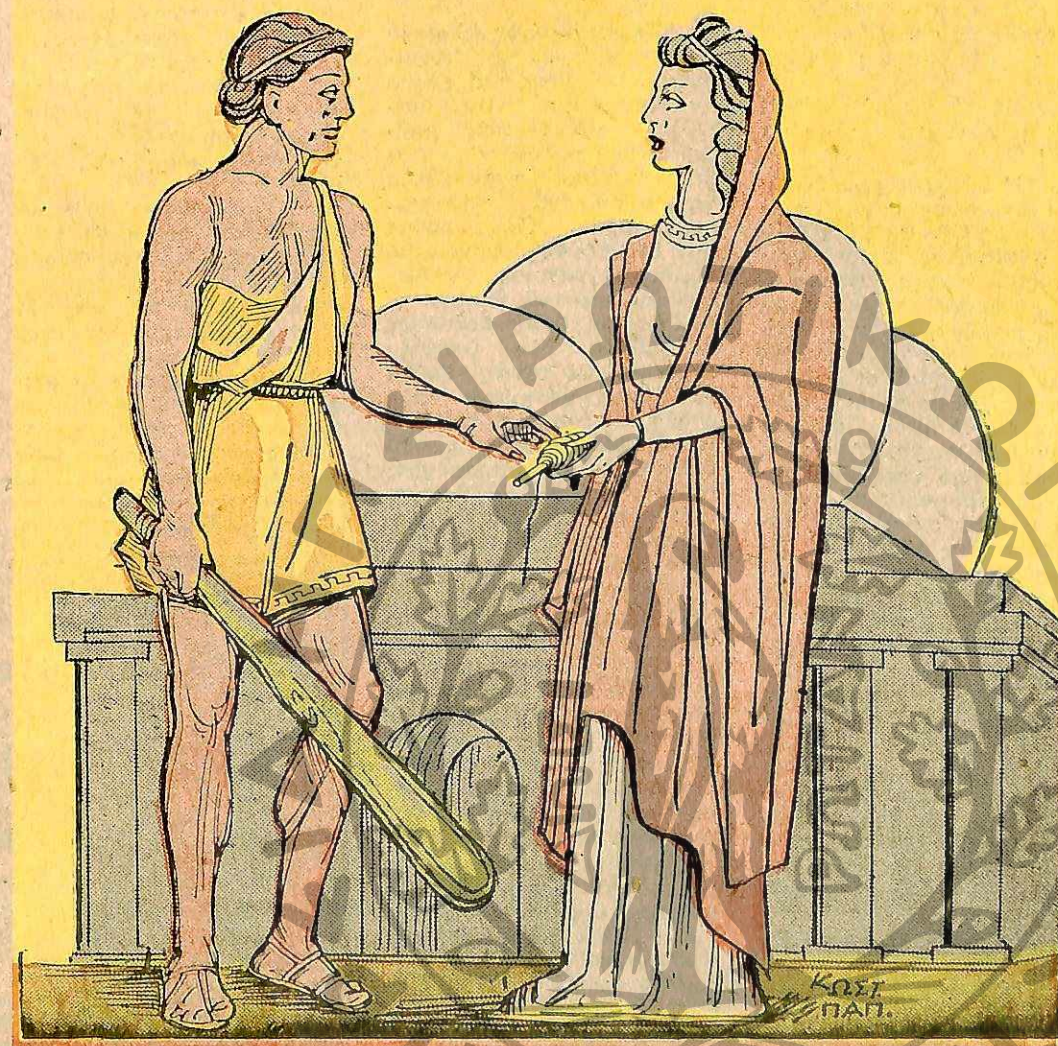
— Κρίμα! ψιθύρισε ή Αριάδνη, ή μεγαλύτερη κόρη τού βασιλιά. Τέτοιες όμορφιές δεν είναι πλάσμενες για τó θάνατο, αλλά μόνο για έρωτα... Κι' έγώ τόν ποθώ!

Η Αριάδνη ήταν περίφημη μάγισσα και φαρμακευτρία, όπως ή Μήδεια. Άγρια σάν κι' εκείνη, όρμητική, άσυγκράτητη. Όμορφη, αλλά και θίαη σ' όλα, δεν υποχωρούσε μπροστά σέ τίποτα, κι' ο πόθος που την κυριεύσε, όταν είδε τόν ωραίο Θησέα, της ένέπνευσε την έπιθυμία να

κυλισθί στην έρωτική κραιπάλη μαζί του, πριν μπη εκείνος και χαθί στύν Λαβύρινθο.

Χωρίς να χάση καιρό, πήγε και τόν θρήκε. Και χωρίς περιστροφές, τού είπε τις σκέψεις της. Ήταν κι' αυτή όμορφη, περιζήτητη νύμφη και θελκτική έρωμένη. Και με τη συναισθησι της υπεροχής που της έδιναν όλα της αυτά τὰ έφώδια, και βέβαιη για τó θρίαμβό της, τού δήλωσε:

— Σε είδα, όμορφε ξένε, και καμάρωσα τη δύναμή μου. Κι' όταν ο πατέρας σου, για να σε δοκιμάση, έρριξε μέσα στή θάλασσα τó δακτυλίδι του και σ' έούτηξε στὰ θάθειά νερά, τó θρήκε και τó έφερε, όταν σε είδα να φέγγεις έτσι με τ' άστραφτερά μάτια σου, νόμισα πως είσαι ο ίδιος ο Απώλλων, ή κάποιος γιός τού θεού Ποσειδώνα... Σ' άγάπησα τότε και όλη τη νύκτα την πέρασα με όνειρα πόθου. Η άγρια καρδιά μου έλυσε με τη γλυκειά έλπίδα να γίνω γυναίκα σου κι' έρχομαι τώρα να σου χαρίσω τούς θησαυρούς τού κορμιού μου...

Είδε τον Θησέα να την κυτάζει έκθαμβος για την όμορφη της κι' εκπληκτος για το θάρρος της, που το φλόγιζε το καμίνι του πόθου και συνέχισε:

— Ναι, καμάρωσε το κορμί μου που στο έφερα έτσι μισόγυμνο, γι'ά να σου μιλήσω με την άφωνη γλώσσα των θείων γραμμών του. Ποιά νύμφη έχει να δείξει τις όμορφιές του και ποιά άγκαλιά την πυρκαϊά που με καίει; Θά πεθάνης, ξέने, γιατί δεν θ'αγαίνεις ζωντανός όποιος θά μπη στον Λαβύρινθο. Γιατί λοιπόν να μη γίνης δικός μου πριν, και να μην στείλεις στην 'Αφροδίτη την τελευταία και όμορφότερή σου σπονδή;

Ήταν πραγματικά όμορφη ή βασίλισσα με την αὐτοπεποιθισή της και εξαιρετικά θελκτική με την αγέρωχη στάσι και την ωμότητα των προτάσεων της. 'Ο Θησεύς, που την καμάρωνε και την κύταζε με άνυπόκριτο θαυμασμό, της απάντησε:

— Ζωντανή θεά, που ήλθες να θαμπώσης τὰ μάτια μου και να γλυκάνης τις άκοές μου την παραμονή της μεγάλης ήμέρας που θά παλέψω με τὸ θάνατο! Μὲ ποιόν τρόπο θά μπορούσα να σου δείξω τὴ λατρεία που νοιώθει γιὰ σένα ἡ ζαλισμένη ψυχή μου;

— Μὲ τὸ νὰ με κάνης γιὰ μιὰ νύχτα γυναίκα σου!

— 'Η εὐτυχία μου θά ἦταν τότε αἰώνια, γιατί νοιώθω πὼς δὲν θά με νικῶσε ὁ θάνατος, ὅταν εὐρισκόμουν στὴν άγκαλιά σου. Θάμεινα ναρκωμένος ἐκεῖ, ροφώντας τὴν άμύρρα σου πὸ τόσο σπάταλα στὴν χορήγησαν οἱ άθάνατοι. Μά... δὲν άνήκω τώρα στὸν αὐτὸ μου. Θάμειω στὸν Λαβύρινθο, 'Αριάδνη, θά σκοτώσω τὸν Μινώταυρο, ὅσο τρομερός κι' αν εἶναι και θά σώσω τοὺς δεκατέσσαρους νέους που ἦλθονα φέτος και τοὺς άλλους που θάρχωνται νὰ πεθαίνουν αἰώνια.. Κι' ὅταν θά βγῶ νικητής, ποῖό άλλο μεγαλύτερο γέρας νά ποθῶω λαμπρότερο κι' άραιότερο, άπ' αὐτόν σου τὸν έρωτα;

— Νά σκοτώσης τὸν Μινώταυρο... Αὐτὸ δὲν τὸ έβλεπε σὸ νου του κανείς. Μά... έχεις σιδερένια μπράτσα, γενναίε ξέने και δέχομαι πὼς θά τὸ μπορέσης.

— "Όταν λοιπόν τὸν σκοτώσω...

— "Όταν τὸν σκοτώσης,

θά πεθάνης. Γ'ιατὶ άπ' τὸν Λαβύρινθο, σου εἶπα, εἶνε άδύνατο νὰ βγῇ κανείς... 'Η δύναμι σου δὲν θά σε βοηθήσει σὲ τίποτα. Θά πλανηθῇς ἐκεῖ μέσα' θά πεθάνης και δὲν πρόκειται νὰ σε ξαναῖδῳ πιά... — 'Εκτὸς αν με βοηθήσεις!...

Ἡ 'Αριάδνη ὀρθάνοιξε τὰ θαυμάσια μάτια της, χαμογέλασε έπειτα κι' άπήντησε:

— Οἱ θεοί, ξέने, σοῦδωσαν ὅλα τὰ χαρίσματα και δὲν σε στερήσαν άπὸ τὸ σπουδαιότερο τὴν σοφία. "Ε, λοιπόν, ναι, ἐγὼ έχω τὸν τρόπο νὰ σε κάνω νὰ βγῇς άπὸ 'κεῖ που πλανιῶνται ἔως που νὰ πεθάνουν, ὅσοι θά μποῦν. "Ε, χεις τὸν τρόπο νὰ σκοτώσης τὸ τέρας;

— Τὸ ρόπαλό μου, που γίνεται σὸ χέρι μου κεραυνός.

— Θά σε ὀδηγήσω τότε κι' ἐγὼ με ποιὸν τρόπο θά νικήσης και τὸν Λαβύρινθο.

Τοῦδωσε πράγματι τὸν «μίτον», δηλαδὴ ἕνα κουβάρι νῆμα: θάδενε τὴν άκρη του στὴν άκρη τοῦ λαβύρινθου και θάμεινε. "Όταν σκότωνε τὸν Μινώταυρον, θά ξαναμάζευε τὸ κουβάρι, προχωρῶντας πρὸς τὰ ἔξω.

Ἐφωδιασμένος λοιπόν με τὸν «μίτον» της 'Αριάδνης — κι' ἴσως και με τὸ σχεδιάγραμμα τὸν διαδρόμων — ὁ Θησεύς μπῆκε στὸν πολύπλοκο Λαβύρινθο, άφοῦ πρὶν ἔδωσε τὴν άκρη τοῦ σπάγγου στὴν πόρτα. Προχωροῦσε και ξεδίπλωνε διαρκῶς τὸ νῆμα, πηγαίνοντας νάβρει τὴν φωνή του θηρίου.

Σκοτάδι θαδὸν βασίλευε σ' ἐκείνον τὸν ὑπόγειο τάρταρο. Οἱ φωνές εἰσβύσαν και χάνονταν στὶς στοές αὐτοῦ μου. Θάμειω στὸν Λαβύρινθο, 'Αριάδνη, θά σκοτώσω τὸν Μινώταυρο, ὅσο τρομερός κι' αν εἶναι και θά σώσω τοὺς δεκατέσσαρους νέους που ἦλθονα φέτος και τοὺς άλλους που θάρχωνται νὰ πεθαίνουν αἰώνια.. Κι' ὅταν θά βγῶ νικητής, ποῖό άλλο μεγαλύτερο γέρας νά ποθῶω λαμπρότερο κι' άραιότερο, άπ' αὐτόν σου τὸν έρωτα;

Νά σκοτώσης τὸν Μινώταυρο... Αὐτὸ δὲν τὸ έβλεπε σὸ νου του κανείς. Μά... έχεις σιδερένια μπράτσα, γενναίε ξέने και δέχομαι πὼς θά τὸ μπορέσης.

— "Όταν λοιπόν τὸν σκοτώσω... — "Όταν τὸν σκοτώσης,

νὸταν σ' ἐκεῖνο τὸ σημείο της μυστηριώδους σπηλιάς. Ὑπάρχε ἕνα παράδοξο ὃν και άκατανόητο, που τὸν έκανε νὰ καρφωθῇ στὴ θέσι του άκίνητος. Εἶχε κεφάλι τεράστιο, που ἔμοιαζε μ' ανθρώπινο, αλλά και δὲν ἦτο ανθρώπου, σῶμα ταύρου, άλλ' οὔτε κι' αὐτό. Ήταν κάτι γιγάντιο κι' άκαθόριστο, με δόντια τρομακτικά και στόμα τεράστιο, κάτι τι τὸ εκπληκτικό, τρομερότερο άκόμη ἔξ αιτίας τοῦ σκοταδιοῦ που τὸ σκέπαζε.

Ἄλλὰ τὴ γαλήνη τοῦ ταξιδιοῦ δὲν άργησε νὰ ταράξῃ ἡ τρικυμία της καρδιάς της μισόφρις φαρμακεύτριας που φλογίζονταν άπὸ ζήλεια άβάσταχτη.

Ἄλλὰ τὴ γαλήνη τοῦ ταξιδιοῦ δὲν άργησε νὰ ταράξῃ ἡ τρικυμία της καρδιάς της μισόφρις φαρμακεύτριας που φλογίζονταν άπὸ ζήλεια άβάσταχτη.

Ἄλλὰ τὴ γαλήνη τοῦ ταξιδιοῦ δὲν άργησε νὰ ταράξῃ ἡ τρικυμία της καρδιάς της μισόφρις φαρμακεύτριας που φλογίζονταν άπὸ ζήλεια άβάσταχτη.

Ἄλλὰ τὴ γαλήνη τοῦ ταξιδιοῦ δὲν άργησε νὰ ταράξῃ ἡ τρικυμία της καρδιάς της μισόφρις φαρμακεύτριας που φλογίζονταν άπὸ ζήλεια άβάσταχτη.

Ἄλλὰ τὴ γαλήνη τοῦ ταξιδιοῦ δὲν άργησε νὰ ταράξῃ ἡ τρικυμία της καρδιάς της μισόφρις φαρμακεύτριας που φλογίζονταν άπὸ ζήλεια άβάσταχτη.

Ἄλλὰ τὴ γαλήνη τοῦ ταξιδιοῦ δὲν άργησε νὰ ταράξῃ ἡ τρικυμία της καρδιάς της μισόφρις φαρμακεύτριας που φλογίζονταν άπὸ ζήλεια άβάσταχτη.

Ἄλλὰ τὴ γαλήνη τοῦ ταξιδιοῦ δὲν άργησε νὰ ταράξῃ ἡ τρικυμία της καρδιάς της μισόφρις φαρμακεύτριας που φλογίζονταν άπὸ ζήλεια άβάσταχτη.

Ἄλλὰ τὴ γαλήνη τοῦ ταξιδιοῦ δὲν άργησε νὰ ταράξῃ ἡ τρικυμία της καρδιάς της μισόφρις φαρμακεύτριας που φλογίζονταν άπὸ ζήλεια άβάσταχτη.

Ἄλλὰ τὴ γαλήνη τοῦ ταξιδιοῦ δὲν άργησε νὰ ταράξῃ ἡ τρικυμία της καρδιάς της μισόφρις φαρμακεύτριας που φλογίζονταν άπὸ ζήλεια άβάσταχτη.

Ἄλλὰ τὴ γαλήνη τοῦ ταξιδιοῦ δὲν άργησε νὰ ταράξῃ ἡ τρικυμία της καρδιάς της μισόφρις φαρμακεύτριας που φλογίζονταν άπὸ ζήλεια άβάσταχτη.

Ἄλλὰ τὴ γαλήνη τοῦ ταξιδιοῦ δὲν άργησε νὰ ταράξῃ ἡ τρικυμία της καρδιάς της μισόφρις φαρμακεύτριας που φλογίζονταν άπὸ ζήλεια άβάσταχτη.

Ἄλλὰ τὴ γαλήνη τοῦ ταξιδιοῦ δὲν άργησε νὰ ταράξῃ ἡ τρικυμία της καρδιάς της μισόφρις φαρμακεύτριας που φλογίζονταν άπὸ ζήλεια άβάσταχτη.

Ἄλλὰ τὴ γαλήνη τοῦ ταξιδιοῦ δὲν άργησε νὰ ταράξῃ ἡ τρικυμία της καρδιάς της μισόφρις φαρμακεύτριας που φλογίζονταν άπὸ ζήλεια άβάσταχτη.

Ἄλλὰ τὴ γαλήνη τοῦ ταξιδιοῦ δὲν άργησε νὰ ταράξῃ ἡ τρικυμία της καρδιάς της μισόφρις φαρμακεύτριας που φλογίζονταν άπὸ ζήλεια άβάσταχτη.

Ἄλλὰ τὴ γαλήνη τοῦ ταξιδιοῦ δὲν άργησε νὰ ταράξῃ ἡ τρικυμία της καρδιάς της μισόφρις φαρμακεύτριας που φλογίζονταν άπὸ ζήλεια άβάσταχτη.

Ἄλλὰ τὴ γαλήνη τοῦ ταξιδιοῦ δὲν άργησε νὰ ταράξῃ ἡ τρικυμία της καρδιάς της μισόφρις φαρμακεύτριας που φλογίζονταν άπὸ ζήλεια άβάσταχτη.

Ἄλλὰ τὴ γαλήνη τοῦ ταξιδιοῦ δὲν άργησε νὰ ταράξῃ ἡ τρικυμία της καρδιάς της μισόφρις φαρμακεύτριας που φλογίζονταν άπὸ ζήλεια άβάσταχτη.

Ἄλλὰ τὴ γαλήνη τοῦ ταξιδιοῦ δὲν άργησε νὰ ταράξῃ ἡ τρικυμία της καρδιάς της μισόφρις φαρμακεύτριας που φλογίζονταν άπὸ ζήλεια άβάσταχτη.

Ἄλλὰ τὴ γαλήνη τοῦ ταξιδιοῦ δὲν άργησε νὰ ταράξῃ ἡ τρικυμία της καρδιάς της μισόφρις φαρμακεύτριας που φλογίζονταν άπὸ ζήλεια άβάσταχτη.

Ἄλλὰ τὴ γαλήνη τοῦ ταξιδιοῦ δὲν άργησε νὰ ταράξῃ ἡ τρικυμία της καρδιάς της μισόφρις φαρμακεύτριας που φλογίζονταν άπὸ ζήλεια άβάσταχτη.

Ἄλλὰ τὴ γαλήνη τοῦ ταξιδιοῦ δὲν άργησε νὰ ταράξῃ ἡ τρικυμία της καρδιάς της μισόφρις φαρμακεύτριας που φλογίζονταν άπὸ ζήλεια άβάσταχτη.

Ἄλλὰ τὴ γαλήνη τοῦ ταξιδιοῦ δὲν άργησε νὰ ταράξῃ ἡ τρικυμία της καρδιάς της μισόφρις φαρμακεύτριας που φλογίζονταν άπὸ ζήλεια άβάσταχτη.

Ἄλλὰ τὴ γαλήνη τοῦ ταξιδιοῦ δὲν άργησε νὰ ταράξῃ ἡ τρικυμία της καρδιάς της μισόφρις φαρμακεύτριας που φλογίζονταν άπὸ ζήλεια άβάσταχτη.

Ἄλλὰ τὴ γαλήνη τοῦ ταξιδιοῦ δὲν άργησε νὰ ταράξῃ ἡ τρικυμία της καρδιάς της μισόφρις φαρμακεύτριας που φλογίζονταν άπὸ ζήλεια άβάσταχτη.

Ἄλλὰ τὴ γαλήνη τοῦ ταξιδιοῦ δὲν άργησε νὰ ταράξῃ ἡ τρικυμία της καρδιάς της μισόφρις φαρμακεύτριας που φλογίζονταν άπὸ ζήλεια άβάσταχτη.

Ἄλλὰ τὴ γαλήνη τοῦ ταξιδιοῦ δὲν άργησε νὰ ταράξῃ ἡ τρικυμία της καρδιάς της μισόφρις φαρμακεύτριας που φλογίζονταν άπὸ ζήλεια άβάσταχτη.

Ἄλλὰ τὴ γαλήνη τοῦ ταξιδιοῦ δὲν άργησε νὰ ταράξῃ ἡ τρικυμία της καρδιάς της μισόφρις φαρμακεύτριας που φλογίζονταν άπὸ ζήλεια άβάσταχτη.

Ἄλλὰ τὴ γαλήνη τοῦ ταξιδιοῦ δὲν άργησε νὰ ταράξῃ ἡ τρικυμία της καρδιάς της μισόφρις φαρμακεύτριας που φλογίζονταν άπὸ ζήλεια άβάσταχτη.

Ἄλλὰ τὴ γαλήνη τοῦ ταξιδιοῦ δὲν άργησε νὰ ταράξῃ ἡ τρικυμία της καρδιάς της μισόφρις φαρμακεύτριας που φλογίζονταν άπὸ ζήλεια άβάσταχτη.

Ἄλλὰ τὴ γαλήνη τοῦ ταξιδιοῦ δὲν άργησε νὰ ταράξῃ ἡ τρικυμία της καρδιάς της μισόφρις φαρμακεύτριας που φλογίζονταν άπὸ ζήλεια άβάσταχτη.

Ἄλλὰ τὴ γαλήνη τοῦ ταξιδιοῦ δὲν άργησε νὰ ταράξῃ ἡ τρικυμία της καρδιάς της μισόφρις φαρμακεύτριας που φλογίζονταν άπὸ ζήλεια άβάσταχτη.

Ἄλλὰ τὴ γαλήνη τοῦ ταξιδιοῦ δὲν άργησε νὰ ταράξῃ ἡ τρικυμία της καρδιάς της μισόφρις φαρμακεύτριας που φλογίζονταν άπὸ ζήλεια άβάσταχτη.

Ἄλλὰ τὴ γαλήνη τοῦ ταξιδιοῦ δὲν άργησε νὰ ταράξῃ ἡ τρικυμία της καρδιάς της μισόφρις φαρμακεύτριας που φλογίζονταν άπὸ ζήλεια άβάσταχτη.

Ἄλλὰ τὴ γαλήνη τοῦ ταξιδιοῦ δὲν άργησε νὰ ταράξῃ ἡ τρικυμία της καρδιάς της μισόφρις φαρμακεύτριας που φλογίζονταν άπὸ ζήλεια άβάσταχτη.

Ἄλλὰ τὴ γαλήνη τοῦ ταξιδιοῦ δὲν άργησε νὰ ταράξῃ ἡ τρικυμία της καρδιάς της μισόφρις φαρμακεύτριας που φλογίζονταν άπὸ ζήλεια άβάσταχτη.

Ἄλλὰ τὴ γαλήνη τοῦ ταξιδιοῦ δὲν άργησε νὰ ταράξῃ ἡ τρικυμία της καρδιάς της μισόφρις φαρμακεύτριας που φλογίζονταν άπὸ ζήλεια άβάσταχτη.

Ἄλλὰ τὴ γαλήνη τοῦ ταξιδιοῦ δὲν άργησε νὰ ταράξῃ ἡ τρικυμία της καρδιάς της μισόφρις φαρμακεύτριας που φλογίζονταν άπὸ ζήλεια άβάσταχτη.

Ἄλλὰ τὴ γαλήνη τοῦ ταξιδιοῦ δὲν άργησε νὰ ταράξῃ ἡ τρικυμία της καρδιάς της μισόφρις φαρμακεύτριας που φλογίζονταν άπὸ ζήλεια άβάσταχτη.

Ἄλλὰ τὴ γαλήνη τοῦ ταξιδιοῦ δὲν άργησε νὰ ταράξῃ ἡ τρικυμία της καρδιάς της μισόφρις φαρμακεύτριας που φλογίζονταν άπὸ ζήλεια άβάσταχτη.

Ἄλλὰ τὴ γαλήνη τοῦ ταξιδιοῦ δὲν άργησε νὰ ταράξῃ ἡ τρικυμία της καρδιάς της μισόφρις φαρμακεύτριας που φλογίζονταν άπὸ ζήλεια άβάσταχτη.

τερη ζανθειά σάν τὰ στάχνα. Ἐκείνης οἱ ματιές άστραφταν, αὐτῆς ἱκέτευαν με τὴ σβυσμένη τους ἔκφρασι τὸν άτέλειωτο έρωτα.

Ἄλλὰ τὴ γαλήνη τοῦ ταξιδιοῦ δὲν άργησε νὰ ταράξῃ ἡ τρικυμία της καρδιάς της μισόφρις φαρμακεύτριας που φλογίζονταν άπὸ ζήλεια άβάσταχτη.

Ἄλλὰ τὴ γαλήνη τοῦ ταξιδιοῦ δὲν άργησε νὰ ταράξῃ ἡ τρικυμία της καρδιάς της μισόφρις φαρμακεύτριας που φλογίζονταν άπὸ ζήλεια άβάσταχτη.

Ἄλλὰ τὴ γαλήνη τοῦ ταξιδιοῦ δὲν άργησε νὰ ταράξῃ ἡ τρικυμία της καρδιάς της μισόφρις φαρμακεύτριας που φλογίζονταν άπὸ ζήλεια άβάσταχτη.

Ἄλλὰ τὴ γαλήνη τοῦ ταξιδιοῦ δὲν άργησε νὰ ταράξῃ ἡ τρικυμία της καρδιάς της μισόφρις φαρμακεύτριας που φλογίζονταν άπὸ ζήλεια άβάσταχτη.

Ἄλλὰ τὴ γαλήνη τοῦ ταξιδιοῦ δὲν άργησε νὰ ταράξῃ ἡ τρικυμία της καρδιάς της μισόφρις φαρμακεύτριας που φλογίζονταν άπὸ ζήλεια άβάσταχτη.

Ἄλλὰ τὴ γαλήνη τοῦ ταξιδιοῦ δὲν άργησε νὰ ταράξῃ ἡ τρικυμία της καρδιάς της μισόφρις φαρμακεύτριας που φλογίζονταν άπὸ ζήλεια άβάσταχτη.

Ἄλλὰ τὴ γαλήνη τοῦ ταξιδιοῦ δὲν άργησε νὰ ταράξῃ ἡ τρικυμία της καρδιάς της μισόφρις φαρμακεύτριας που φλογίζονταν άπὸ ζήλεια άβάσταχτη.

Ἄλλὰ τὴ γαλήνη τοῦ ταξιδιοῦ δὲν άργησε νὰ ταράξῃ ἡ τρικυμία της καρδιάς της μισόφρις φαρμακεύτριας που φλογίζονταν άπὸ ζήλεια άβάσταχτη.

Ἄλλὰ τὴ γαλήνη τοῦ ταξιδιοῦ δὲν άργησε νὰ ταράξῃ ἡ τρικυμία της καρδιάς της μισόφρις φαρμακεύτριας που φλογίζονταν άπὸ ζήλεια άβάσταχτη.

Ἄλλὰ τὴ γαλήνη τοῦ ταξιδιοῦ δὲν άργησε νὰ ταράξῃ ἡ τρικυμία της καρδιάς της μισόφρις φαρμακεύτριας που φλογίζονταν άπὸ ζήλεια άβάσταχτη.

Ἄλλὰ τὴ γαλήνη τοῦ ταξιδιοῦ δὲν άργησε νὰ ταράξῃ ἡ τρικυμία της καρδιάς της μισόφρις φαρμακεύτριας που φλογίζονταν άπὸ ζήλεια άβάσταχτη.

Ἄλλὰ τὴ γαλήνη τοῦ ταξιδιοῦ δὲν άργησε νὰ ταράξῃ ἡ τρικυμία της καρδιάς της μισόφρις φαρμακεύτριας που φλογίζονταν άπὸ ζήλεια άβάσταχτη.

Ἄλλὰ τὴ γαλήνη τοῦ ταξιδιοῦ δὲν άργησε νὰ ταράξῃ ἡ τρικυμία της καρδιάς της μισόφρις φαρμακεύτριας που φλογίζονταν άπὸ ζήλεια άβάσταχτη.

Ἄλλὰ τὴ γαλήνη τοῦ ταξιδιοῦ δὲν άργησε νὰ ταράξῃ ἡ τρικυμία της καρδιάς της μισόφρις φαρμακεύτριας που φλογίζονταν άπὸ ζήλεια άβάσταχτη.

Ἄλλὰ τὴ γαλήνη τοῦ ταξιδιοῦ δὲν άργησε νὰ ταράξῃ ἡ τρικυμία της καρδιάς της μισόφρις φαρμακεύτριας που φλογίζονταν άπὸ ζήλεια άβάσταχτη.

Ἄλλὰ τὴ γαλήνη τοῦ ταξιδιοῦ δὲν άργησε νὰ ταράξῃ ἡ τρικυμία της καρδιάς της μισόφρις φαρμακεύτριας που φλογίζονταν άπὸ ζήλεια άβάσταχτη.

Ἄλλὰ τὴ γαλήνη τοῦ ταξιδιοῦ δὲν άργησε νὰ ταράξῃ ἡ τρικυμία της καρδιάς της μισόφρις φαρμακεύτριας που φλογίζονταν άπὸ ζήλεια άβάσταχτη.

Ἄλλὰ τὴ γαλήνη τοῦ ταξιδιοῦ δὲν άργησε νὰ ταράξῃ ἡ τρικυμία της καρδιάς της μισόφρις φαρμακεύτριας που φλογίζονταν άπὸ ζήλεια άβάσταχτη.

Ἄλλὰ τὴ γαλήνη τοῦ ταξιδιοῦ δὲν άργησε νὰ ταράξῃ ἡ τρικυμία της καρδιάς της μισόφρις φαρμακεύτριας που φλογίζονταν άπὸ ζήλεια άβάσταχτη.

Ἄλλὰ τὴ γαλήνη τοῦ ταξιδιοῦ δὲν άργησε νὰ ταράξῃ ἡ τρικυμία της καρδιάς της μισόφρις φαρμακεύτριας που φλογίζονταν άπὸ ζήλεια άβάσταχτη.

Ἄλλὰ τὴ γαλήνη τοῦ ταξιδιοῦ δὲν άργησε νὰ ταράξῃ ἡ τρικυμία της καρδιάς της μισόφρις φαρμακεύτριας που φλογίζονταν άπὸ ζήλεια άβάσταχτη.

Ἄλλὰ τὴ γαλήνη τοῦ ταξιδιοῦ δὲν άργησε νὰ ταράξῃ ἡ τρικυμία της καρδιάς της μισόφρις φαρμακεύτριας που φλογίζονταν άπὸ ζήλεια άβάσταχτη.

Η ΚΟΥΡΣΑ

— 'Εκδρομή;
— Μάλιστα, κυρία Σουσου.

— Δυστυχῶς. Δὲν θά μπόρῳ νὰ σὰς τιμῶω.

— Γιατί;

— Θά ἔλθῃ ὁ ἀξάδελφός μου με τὴν κούρσα του και θά πάμε οἱ δύο μας μιὰ ἐκδρομή. "Εχω ἀγκαζεριστὴ τὴν Κυριακή μου.

— Αἰριο;
— "Οχι, τὴν ἄλλη.

— Καλὰ γιὰ αἰριο λέμε κυρία Σουσου. Ὅσο πάμε τρεῖς-τέσσαρες γειτόνισσες, οἰκογενειακῶς.

— "Α-πα-πα!

— Θά εἶναι ὠραία.

— "Α-πα-πα-πα-πα.

— Θά περάσωμε ἕκτα-κτα.

— "Α-πα-πα-πα-πα-πα! Δὲν συνηθίζω νὰ παγαίνω οἰκογενειακῶς ἐκδρομή, εἶναι μιὰ ἀηδία, με τὸ λεωφορεῖο, καταλαβαίνετε, ταλαιπωρία, κούρασες, αὐτὰ εἶναι γιὰ τὸν κοσμάκη. Μὲ συγχωρεῖτε μοντάμ Πανωραία, αλλά ἐφ' ὅσον, ξέρετε, ἔχει κανεῖς τὴν κούρσα του εἶναι δύσκολο νὰ συνηθίσῃ νὰ παγαίνῃ με λεωφορεῖο! "Εξ άλλου και ἐν πρώτοις ἔχω κι' ὅλας ἀγκαζεριστὴ!...

Μετὰ δέκα μέρες ἐπρόκειτο νὰ ἔλθῃ ὁ ἀξάδελφός της με τὴν κούρσα. Καὶ ἡ Σουσου δὲν ἄφηνε εὐκαιρία νὰ της κάνῃ νῦειν. "Όλος ὁ κόσμος εἶχε μάθει τὸ μέγα γεγονός και οἱ γειτόνισσες ἐπερίμεναν τὸν πλοῦσιον αὐτὸν ἀξάδελφον νὰ δοῦν τί ἀνθρώπος ἦταν ἐπὶ τέλους. Διότι ὅπως τὸν περιέγραφε ἡ Σουσου και αὐτὸν και τὴν κούρσα του ἔπρεπε νὰ

Βίος και Παιδεία ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ ΣΟΥΣΟΥΣ

εἶναι κάτι τὸ ἐντελῶς ἐξαιρετικόν:

— "Ο ἀξάδελφός μου;

— Ναι.

— Ντιστεγκές!

— Δηλαδή;

— "Αν θόγκι. Πολὺ αν θόγκι!

— Βογκάει δηλαδὴ; ἐρώτησε σὲ μιὰν στιγμὴν εἰλικρινοῦς ἀφελείας ἡ κυρία Πανωραία που δὲν τὰ πολυκαταλάβαινε τὰ γαλλοελληνικά.

— "Όπου ἡ Σουσου ἔγινε, φωτιά;

— "Ο άντρας σου βογκάει κυρία Πανωραία μου. Καὶ τοῦτο χωρὶς νὰ θέλω νὰ τὸν φτίξω τὸν κακομοῖρη! "Ο ἀξάδελφός μου εἶναι ὁ κ. Τοικλιμητήρας και ὅλα στὰ Χολί-μπερρ και στὶς ἀρξάντινες ἔρρισκεται.

Τελος πάντων ἡ ἐκδρομὴ της γειτονιάς ἔγινε τὴν μιὰ Κυριακή και τὴν ἄλλη ἐπρόκειτο νὰ γίνῃ ἡ ἀριστοκρατικὴ ἐκδρομὴ της κ. Σουσου. Τόσο δέ, εἴπαμε, διεφῆμισε τὸ πρᾶγμα ἡ πυργοδέσποινα τοῦ Βούθουλα, ὥστε τὸ ἐνδιαφέρον εἶχε φθάσει σὸ κατακόρυφον.

— Καὶ ποῦ θά πάτε κ. Σουσου;

— Ποῦ θά πάμε;

— Κοντὰ, μακρυὰ;

— "Αστεῖο πρᾶμα! Κούρσα εἶν' αὐτὴ, ὅπου θέλεις πηγαίνει. Τί Γλυφάδες και τί Βουλιαγμένες και τί Λουτράκια και τί Πορταριές! Κλείνομε περὶ τὴν Πορταριά συνοπτικῶς!

Τέλος ἦλθε ἡ τόσο ἐναγωνίως ἀναμενόμενη Κυριακή. Ήταν ἡ ὠρα δέκα τὸ πρωῒ και ἡ Σουσου ἦταν ντυμένη ἀπὸ τίς ὀκτώ

Έτσι μου τὰ κάνεις πάντα!
"Αίμα δε βλαστημήσω τον
γονιό του δεν παίρνει μπρο-
στά το κέρατο!
"Από πάνω ή Σουσου έ-
γινε κατακόκκινη η
— "Αλέξ!
— "Ασε με μωρέ Σουσου.
— "Ω! Πασιάν! Πασιάν!
— "Έτσι μούρχεται να τὸ
πετάξω τὸ σαράβαλο να ή-
συχάσω. Τι πασιάν και μα-
σιάν μου τσαμπουνάς.
"Υστερα γυρίζοντας στὰ
παιδιά:

— "Αι στὸ διάολο ἀπὸ
κεῖ, ρέ, μὴν ἀρπάξω κανιὰ
πέτρα κι' ἀνοίξω κανά κε-
φάλι, και σὰς πλερώσω γιὰ
ἀνθρώπους.

Δεύτερη μούντζα ἐπὶ τοῦ
αὐτοκινήτου, πού ἐπῆρε λι-
γάκι και τὴν Σουσου, ἔφε-
ρε τὸ ἀποτέλεσμα τῆς. "Η
μηχανή ἐπῆρε μπροστά. "Ο
ἀνθρώπος ἀνέπνευσε. "Ε-
θγαλε ἕνα μαντήλι, ἔσκου-
πισε τὸν ἰδρώτα πού ἔτρε-
χε ποτάμι ἀπ' τὸ μέτωπό
του κι' ἐπῆδῃσε στὸ βολάν.
"Η Σουσου ἔξαμβρήκε τὴν
βόλα τῆς. "Εγύρισε, μονά-
κα, ἔρριξε μιά ματιά στὶς
εἰτόνισσες και ἐμψύρισε.

— "Ωρβουάκουρ!
— "Αντί κυρία Σουσου!
— "Κι' ἀπὸ τὸ πεζοδρό-
μιοοοο!, ἐφώνηξε ἕνα ἀλά-
νι.

Κι' ἐπάνω κεῖ, καθὼς ἔ-
καιρνε στροφή τὸ αὐτοκίνη-
το, ἔκανε κράκι και ἔξανα-
σταμάτησε. Τότε ὁ «ἀριστο-
κράτης» κατέβηκε ἑξῆς, ἀρ-
πάξε μιά πέτρα και ἐτέ-
θη εἰς καταδίωξιν τοῦ μι-
κροῦ, πού ἔφευγε μὲ ταχύ-
τητα πρὸς τὸ βάθος τῆς συ-
νοικίας. Ματαίως ἐπερίμνε-
νε μισή ὥρα ή Σουσου.

"Υστερα ἀπὸ ἀγωνιώδη
ἀναμονήν εἶχε μάθει ὅτι ὁ
«ἀριστοκράτης» εἶχε ἀνοί-
ξει τὸ κεφάλι τοῦ μικροῦ
και τὸν ἐπῆρε μέσα ἕνας πό-
λισμας. Τότε ή Σουσου ἐ-
βήλωσε συντετριμμένη:

— Οὐδὲν κακὸν ἀμύγες
καλοῦ!

Και κλειδαμπαρώθηκε ὁ-
λόκληρη ἐκεῖνη τὴν Κυρια-
κή μέσα στὸ σπίτι. "Όσο
γιὰ τὴν κούρσα πρὸς τὸ
θράδυ τὴν ἔδεσαν σ' ἕνα
ταξί και τὴν μετέφεραν στὸ
γκαράζ, ὅπὸ τὰς λαχάς και
τὰ γιουχαῖσματα τῆς γει-
τονιάς. Διότι δὲν ἦταν καν
ἡθιοκτησία τοῦ «ἀξιοδέρ-
φου». "Ἦταν νοικιασμένη.
Δ. ΨΑΘΑΣ

ΑΛΗΘΕΙΕΣ

★ "Αγαπᾷ κανείς περισ-
σότερο τὴν ἐρωμένη, καλύ-
τερα τὴ σύζυγο και πάν-
τοτε τὴ μητέρα.

★ "Η συνείδησις μιλεῖ
τὸ σμῆρον κραυγάζει.

Ο ΕΝΘΟΥΣΙΩΔΗΣ ΜΑΙΚΗΝΑΣ

Η ΣΥΖΗΤΗΣΙΣ πού εἰ-
χε γενικευθῇ ἀπὸ πολ-
λὴ ὥρα, γινόταν τώ-
ρα σὲ ἀρκετὰ ζῶηρον τόνο
και τὰ μέλη τῆς «Ἀστρο-
ναυτικῆς Λέσχης» τοῦ "Α-
ρεως ἀρχισαν ν' ἀναρρω-
τιῶνται ἀν θάπρεπε νὰ ἐπι-
μένουν, ἔστω και συζητών-
τας ἀπλῶς, ἐπάνω σ' ἕνα
θέμα πού ἐπὶ τόσα φωτόε-
τη, τοὺς ἀπασχόλησε χω-
ρὶς ἀποτέλεσμα, ὅποτε τὸ
διακριτικὸν συριστικὸν σή-
μα τοῦ "Ερμού, πού ἀκού-
στηκε ἀπὸ τὸ κεντρικὸ τη-
λεραδιοπτικὸν μηχανήματις
Λέσχης ἔκαμε ὅλους τὸν σι-
γήσουν και νὰ στραφοῦν
προσεκτικοὶ πρὸς αὐτό.

— «Μεταδόσις δελτίου
πανδιπλανητικῶν εἰδή-
σεων», ἀκούστηκε ἀμέσως
νὰ λήρ μιά λεπτὴ γυναι-
κεῖα φωνή, ἐνὶ ἐπάνω στὸ
φωτισμένον ταμπλὼ τοῦ τη-
λεραδιοπτικοῦ μηχανήμα-
τος ἐμφανίζονταν κιόλας τὸ
γελαστό πρόσωπο μιᾶς ὁ-
μορφῆς νέας, μὲ τὰ μάτια
προσηλωμένα ἐπάνω σὲ
μιὰ λεπτή, σὰν γυάλινη,
ταινία.

— Χμ! Προτιμῶ νὰ θλέ-
πω και ν' ἀκούω αὐτὴ τὴν
ὁμορφὴν "Ερμιανή, ἔκαμε ὁ
πρόεδρος τῆς «Ἀστροναυ-
τικῆς Λέσχης», καθὼς ἔδι-
νε τὸ σύνθημα τῆς διακο-
πῆς τῆς συζητήσεως, παρὰ
νὰ προσπαθῶ νὰ πείσω ἑ-
σὸς ὅτι ή θεωρία πού ὑπο-
στηρίζω εἶναι σωστή...

— «Κατ' ἀνακοίνωσιν
τοῦ Κεντρικοῦ Πλανητο-
σκοπίου — ἀκούστηκε και
πάλι νὰ λήρ ή λεπτή γυ-
ναικεῖα φωνή — ή "Ομάς
τοῦ "Εργαστηρίου τηλεπ-
χοπααρακολουθήσεως τοῦ
πλανήτου Γῆ, κατ' ὀρθωσιν
νὰ συλλάβῃ τελευταίως
μερικὲς πολὺ παράδοξες
ἀντιλήψεις τῶν κατοίκων
τῆς περὶ τῶν ἄλλων πλα-
νητῶν. "Έτσι πολλοὶ ἀπ'

αὐτοὺς πού οἱ Γῆϊνοὶ τοὺς
ἀποκαλοῦν σοφοὺς ἐπιστή-
μονας ὑπεστήριξαν τελευ-
ταίως ὅτι οἱ κηλίδες, πού
παρατηροῦνται ἐπὶ τοῦ δι-
σκοῦ τοῦ "Ἡλίου, εἰς ὁ-
ποῖες φαίνεται ἀνεκάλυ-
ψαν και αὐτοί, ἐπιδρῶν
σὺν τοῖς ἄλλοις και ἐπὶ
τῆς διακοπτικῆς καταστά-
σεως τῶν κατοίκων τῆς
Γῆς, ἐπὶ τοῦ νευρικοῦ τοῦς

συστήματος, ἐπὶ τῶν σκέ-
ψεων και διαθέσεων τοὺς
και ἀκόμη ὅτι και οἱ πό-
λεμοι και οἱ ἐπαναστάσεις
πού γίνονται ἐπάνω στὴ
Γῆ ἐξαρτῶνται ἀπὸ τὸν "Η-
λιο! Οἱ ἀντιλήψεις αὐτές,
μόλις ἐγνώσθησαν στοὺς
ἐπιστημονικοὺς κύκλους
τοῦ "Ερμού, ἐπροκάλεσαν
τὰ εἰρωνικά μειδιήματα
ὅλων γιὰ τὴν ἀφέλεια τῶν
ἀπομεμακρυσμένων αὐτῶν
κατοίκων τοῦ διπλανητι-
κοῦ μας συστήματος».

— Καὶ ἐοεῖς τί λέτε γι'
αὐτά; ρώτησε σιγανά ἕνα
ἀπὸ τὰ μέλη τὸν πρόεδρο
τῆς «Ἀστροναυτικῆς Λέ-
σχης» πού ἐδάγκωνε τὰ
χεῖλη τοῦ νευρικά.

— Λέω, ἀπάντησε ἐκεῖνος,
σὰν νὰ συνερχόταν ξαφνι-
κὰ ἀπὸ κάποια σκέψι πού
τὸν ἀπασχολοῦσε, πὼς εἶ-
ναι καιρὸς νὰ πεισθῇτε ὅτι
πρέπει ν' ἀκολουθήσετε τὴ
θεωρία μου, γιὰ νὰ μπο-
ρέσωμε, ἐφαρμόζον τὰς
τῆν, νὰ διαλύσωμε τὸ μυ-
στήριον πού καλύπτει τὸν
πλανήτη αὐτόν, πρὶν προ-
λάβουν ἄλλοι και...

— "Αλήθεια, διέκοψε ὁ
συνομιλητῆς του, ξέρετε
ὅτι ἀποφε ἐκεῖνη ή νεα-
ρὰ κάτοικος τῆς Σεληνης,
ή διάσημη Μαγί, πού τόσο
μὰς ἀπασχόλησε μὲ τὰ με-
γαλεπήθολα σχέδιά της,
πρόκειται ν' ἀνακοινώσῃ
τὰ τελικά της συμπερά-
σματα ἐπάνω στὶς πολὺ
χρονης μελέτες της γιὰ τὸ
περίφημον ταξίδι της πρὸς
τὴ Γῆ;

— Τὸ ξέρω και τὴν πε-
ριμένω τὴν ἀνακοίνωσιν αὐ-
τῆ, εἶπε ὁ πρόεδρος τῆς
«Ἀστροναυτικῆς Λέσχης».
Κι' ἐκεῖνο πού φοβοῦμαι
εἶναι...

— «Σταθμὸς Κρόνου. Σή-
μερα ἀνοίξε τὰς πύλας
τῆς, ἀρχισε ν' ἀκούεται
μιὰ νέα φωνή, ἀπὸ τὸ τη-
λεραδιοπτικὸν μηχανήμα, ή
ἐξδομηκοστή τρίτη παμ-
πλανητικὴ ἑκθεσις τοῦ
Κρόνου. "Η συρροή ἐπι-
σκεπτῶν ἀπ' ὅλους γενι-
κὼς τοὺς πλανήτας, πού
ἀντιπροσωπεύονται μὲ με-
γαλοπρεπῆ περίπτερα, ὁ-
περέθη κάθε προσδοκίαν.
"Ἐνω-
σις Γηϊνοφίλων, πρὸς τι-
μὴν τῶν κατοίκων τῆς Γῆς,

ἀνήγειρε ἕνα εἰδικὸν πε-
ρίπτερον στὰς πύλας τοῦ
ὁποῖου ἐχαράχθη ἕνα με-
γάλο ἐρωτηματικόν. Οἱ κά-
τοικοι τοῦ Κρόνου...».

— Οὐφ! διακόψτε τὸν
σταθμὸ αὐτόν, ἐφώνηξε
νευριασμένος ὁ πρόεδρος
τῆς «Ἀστροναυτικῆς Λέ-
σχης». Μὰς ἐνδιαφέρει πε-
ρισσότερο ή ἀνακοίνωσις
πού περιμένουμε ἀπὸ τὴν
Σελήνη.

Τὸ πρασινωπὸ φῶς τοῦ
τηλεραδιοπτικοῦ μηχανή-
ματος ἔσβυσε μὲ μιάς και
ἐνὼ στὴ θέσιν τοῦ ἀστρα-
φίτε ἕνα πορτοκαλλί φῶς,
μιὰ θαρύτερη κάπως φωνή
ἔλεγε:

«...Τὸ ταξίδι πρὸς τὴν
Γῆ θὰ διαρκέσῃ περίπου
σαράντα ὀκτώμιμη ὥρες,
ἀφοῦ ή ἀπόστασις πού χω-
ρίζει τὴ Σεληνὴ ἀπὸ τὴ Γῆ
εἶναι μόλις 386.000 χιλιά-
μετρα...».

— Μὲ τὴν παρέμβασιν τοῦ
Κρόνου, ἔχασαμε τὴν ἀρ-
χὴ τῆς ἐκπομπῆς τῆς Σε-
ληνης, μωρμουρίζε ὁ πρό-
εδρος τῆς «Ἀστροναυτικῆς
Λέσχης», πλησιάζοντας
πρὸς τὸ τηλεραδιοπτικὸν
μηχανήμα.

«...ρήξεω» ἀέριου,
συνέχισε ή φωνή, πού θὰ
προκαλῇ τὴν προώθησιν τῆς
ἀεροβολίδος. Τώρα θὰ μι-
λήσῃ σχετικῶς ή ἴδια ή
πλανητολόγος μας Μαγί.»

Κι' ἐνὶ ἐπάνω στὸ ταμ-
πλὼ τοῦ μηχανήματος ἐμ-
φανίζονταν τώρα τὸ δροσά-
το πρόσωπο μιᾶς πανέμορ-
φης νέας, ή γλυκεῖα φωνή
τῆς ἔλεγε μὲ τόνο πεποιτή-
σεως:

— «"Υστερα ἀπὸ τὸν πρό-
λογο τοῦ σεβαστοῦ μου
Πλανητολόγου "Ακί, ἔρχο-
μαι νὰ ἀνακοινώσω στοὺς
κατοίκους ὅλων τῶν πλα-
νητῶν ὅτι κατέληξα σὲ αἰ-
σιόδοξα συμπεράσματα.
Ναί, τὸ ταξίδι στὴ Γῆ εἶ-
ναι πραγματοποιήσιμο.

Δὲν δυσκολεύομαι μάλι-
στα νὰ πῶ ὅτι ή πραγμα-
τοποίησίς του δὲν ἐξαρτά-
ται πικὰ παρὰ ἀπὸ τὴν ἀπο-
κάλυψιν ἐνὸς Μαϊκήνα, ἐνὸς
χορηγοῦ, πού θὰ διέθετε
τὸ ἀπαιτούμενον γιὰ τὸ τα-
ξίδι αὐτὸ ποσόν, τὸ ὁποῖον
ὕπολογίζω σὲ πενήντα δι-
σεκατομμύρια ἐρυθριοσε-
λήνια. "Απὸ τὴ στιγμή πού
θὰ ἐξασφαλιζόταν τὸ πο-
σὸν αὐτό, μέσα σὲ λίγο δι-
άστημα θὰ μπορούσε νὰ
μελετηθῇ και νὰ ὀργανω-
θῇ τὸ πρῶτον ταξίδι στὴ Γῆ.

— Κι' ὁ Μαϊκήνας αὐτός,
ἐφώνηξε τρίτοντας τὰ χέ-
ρια του ἀπὸ ἐνθουσιασμό
ὁ πρόεδρος τῆς «Ἀστρο-
ναυτικῆς Λέσχης» τοῦ "Α-
ρεως πρὸς τὰ συγκεντρω-
μένα μέλη τῆς Λέσχης, θὰ
εἶμαι ἐγώ, ἀφοῦ ἐσεῖς δὲν
θέλετε νὰ παραδεχθῇτε τὴ
θεωρία μου... ΘΑΝ. ΓΙΑΝ.

15ον
"Η στάσις τοῦ Σολομώντος, τὸ δέλημα
του, ή ἐκφρασις τοῦ προσώπου του, ὅλα
ἐμαρτυροῦσαν ὅτι ή ἀγάπη του γιὰ τὴ
Σουλαμίτιδα δὲν εἶχε σβύσει ἀκόμη μέσα
στὴν ψυχὴ του.

"Η ἀποκάλυψις αὐτὴ ἔκαμε ὀδυνηρὴ ἐν-
τόπωσιν στὴ Βελισσά. "Ενοιωσε ἕνα ξέ-
σχισμα μέσα στὴν ψυχὴ τῆς, ἐνῶ συγχρό-
νως αἰσθάνθηκε τὰ γόνατά της νὰ λυγί-
ζουν.

Σὲ μιὰ στιγμὴ, τὰ μάτια τῆς θόλωσαν
κι' ἄπλωσε τὰ χέρια της γύρω σὰν νὰ
θέλε νὰ πιασθῇ ἀπὸ κάποιον.

"Αλλὰ τὴν ὥρα πού τὸ σῶμα της ἐγει-
ρε πρὸς τὸ γῆ, ὁ Σολομών τὴν δέχθηκε
στὴν ἀγκαλιά του.

"Ολοὶ οἱ αὐλικοὶ ἔτρεξαν κοντὰ στὴ
λιποθυμισμένη βασίλισσα.

"Ο θρόνος πού ἔγινε ἐξόπνησε τὴ Σου-
λαμίτιδα. Σπρώθηκε ἀμέσως ἐντροπὴ ἐ-
πάνω κι' ἐκτίθετο γύρω της μὲ ἀπορία,
χωρὶς νὰ μπορῇ νὰ καταλάβῃ τί εἶχε
συμβῇ.

"Ενας φρουρὸς τὴν ἀπομάκρυνε τότε
μὲ μιὰ βίαιη κίνησιν και μὲ λόγια θάνα-
τος εἶπε πὼς ή θέλ. της δὲν ἦταν ἐκεῖ.

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.)

"Ο βοσκὸς "Αμὼρ εἶχε ζητήσει σὲ γάμο τὴν
ὁμορφὴν Σουλαμίτιδα, ἀλλὰ τ' ἀδέρφια τῆς
πού τὴν μισοῦσαν ἀνήθνησαν καὶ τοῦ τὴν δώ-
σουν και τὴν πούλησαν σὲ Αἰγυπτίους ἐμπο-
ροὺς. "Η νέα ἔπειτα ἀπὸ πολλὰς περιπέτειας
ἔφθασε τέλος σὰν ἀνάκτορα τοῦ Σολομώντος
ὁ ὁποῖος ἀπὸ τὴν πρώτην στιγμὴν πού τὴν εἶδε,
ἐνοιωσε ἕνα φλογερὸ πάθος γι' αὐτήν. "Επει-
δὴ δὲν μποροῦσε νὰ κατανικήσῃ τὴν ἀ-
γάπην τῆς πρὸς τὸν "Αμὼρ, ἀπεφάσισε σὲ τέ-
λος νὰ τὴν κάμῃ γυναῖκα του και βασίλισσά
της "Ιουδαίας. "Αλλὰ τὴν παραμονὴν τοῦ γά-
μου ὁ "Αμὼρ κατορθώνει νὰ μῇ κρυφά στὸ
γυναικωνίτην και φεύγει μαζὶ μὲ τὴ Σουλα-
μίτιδα. "Στὴν εἰσοδὸν διώκει τὴν πόλεως οἱ
φρουροὶ συλλαμβάνουν τὴ νέα και τὴ φέρνουν
ἐμπρὸς στὸ Σολομώντα. "Ολοὶ ζητοῦν τὸ θά-
νατό της. "Εν τῷ μεταξύ ή ὥρα πού εἶχε ὁ-
ρισθῇ γιὰ τὸ γάμο εἶχε περάσει και ὁ λαὸς
ἀνυπομονεῖ ἔξω στὶς πλατεῖες και τοὺς δρό-
μους. "Η Σουλαμίτις ὀνειθυμίζει τότε στὸ
Σολομῶνα τὸν ἔρωτά της Βελισσά και τοῦ
λέγει ὅτι ή μόνη λογικὴ λύσις εἶναι νὰ μῇν
ἀναβληθῇ ὁ γάμος, ἀλλὰ νὰ γίνῃ τὴν ἴδια
στιγμὴν και στὴ θέσιν τοῦ βασιλέως νὰ πάρῃ
ὡς σύζυγον τὴν κόρη τοῦ ἀρχόντος τῆς Πα-
θορίας. "Ο Σολομὼν πείθεται σὲ τέλος και
γίνεται ὁ γάμος. Τὴ στιγμὴ διώκει πού ή γυ-
ναικὴ πομπὴ μπαίνει σὸν περίβολο τοῦ με-
γάλου ναοῦ, ὁ "Αμὼρ διασχίζει τοὺς φρου-
ροὺς και μὲ ἕνα μαχαίρι ἐπιχειρεῖ νὰ κτυπή-
σῃ τὸ Σολομῶνα. Τὸ μαχαίρι διώκει πέφτει
ἀπὸ τὰ χέρια του, μόλις στὴ θέσιν τῆς Σου-
λαμίτιδος ἀντικρύζει τὴν Βελισσά. Οἱ φρου-
ροὶ τὸν συλλαμβάνουν και λίγες ἡμέρες ἀρ-
γότερα τὸν φέρνουν μαζὶ μὲ τὴ Σουλαμίτιδα
ἐμπρὸς στὸ δικαστήριον τοῦ Σολομώντος γιὰ
νὰ τοὺς δικάσουν).

15ον

"Η στάσις τοῦ Σολομώντος, τὸ δέλημα
του, ή ἐκφρασις τοῦ προσώπου του, ὅλα
ἐμαρτυροῦσαν ὅτι ή ἀγάπη του γιὰ τὴ
Σουλαμίτιδα δὲν εἶχε σβύσει ἀκόμη μέσα
στὴν ψυχὴ του.

"Η ἀποκάλυψις αὐτὴ ἔκαμε ὀδυνηρὴ ἐν-
τόπωσιν στὴ Βελισσά. "Ενοιωσε ἕνα ξέ-
σχισμα μέσα στὴν ψυχὴ τῆς, ἐνῶ συγχρό-
νως αἰσθάνθηκε τὰ γόνατά της νὰ λυγί-
ζουν.

Σὲ μιὰ στιγμὴ, τὰ μάτια τῆς θόλωσαν
κι' ἄπλωσε τὰ χέρια της γύρω σὰν νὰ
θέλε νὰ πιασθῇ ἀπὸ κάποιον.

"Αλλὰ τὴν ὥρα πού τὸ σῶμα της ἐγει-
ρε πρὸς τὸ γῆ, ὁ Σολομὼν τὴν δέχθηκε
στὴν ἀγκαλιά του.

"Ολοὶ οἱ αὐλικοὶ ἔτρεξαν κοντὰ στὴ
λιποθυμισμένη βασίλισσα.

"Ο θρόνος πού ἔγινε ἐξόπνησε τὴ Σου-
λαμίτιδα. Σπρώθηκε ἀμέσως ἐντροπὴ ἐ-
πάνω κι' ἐκτίθετο γύρω της μὲ ἀπορία,
χωρὶς νὰ μπορῇ νὰ καταλάβῃ τί εἶχε
συμβῇ.

"Ενας φρουρὸς τὴν ἀπομάκρυνε τότε
μὲ μιὰ βίαιη κίνησιν και μὲ λόγια θάνα-
τος εἶπε πὼς ή θέλ. της δὲν ἦταν ἐκεῖ.

ΣΟΥΛΑΜΙΤΙΣ

Η ΓΛΥΚΥΤΕΡΗ ΚΑΙ ΠΑΡΘΕΝΙΚΩΤΕΡΗ ΜΟΡΦΗ ΑΠΟ ΤΟ

„Δομα ἀσμάτων“ τοῦ ΣΟΛΟΜΩΝΤΟΣ

"Η Σουλαμίτις ἀποτραβήχθηκε μὲ κλο-
νιζόμενο βῆμα στὸ βάθος τῆς αἰθούσης.
Τότε μόνον ἀντελήφθη τὸν "Αμὼρ, πού
ἔστειλε ἀκίνητος σὲ μιὰ γωνία, μὲ τὰ χέ-
ρια περασμένα μέσα σὲ δυὸ σιδερένιους
κρίκους, πού ἔσμιγαν στὴ μέση μὲ μιὰ
ἀλυσίδα.

Τὸ πρόσωπό του ἦταν ὀρθὸν και τὰ μά-
τια του ἦταν χωμένα μέσα στὶς κόγχες
τοὺς. Σταγόνες αἵματος ἔτρεχαν ἀπὸ μιὰ
μεγάλῃ πληγῇ, πού ἦταν ὀλάνοιχτη κον-
τὰ στὸ ἀριστερὸ του αὐτί.

Οἱ φύλακες εἶχαν ἀπομακρυνθῇ τώρα
ἀπὸ κοντὰ του, γιὰ νὰ τρέξουν κι' αὐ-
τοὶ γύρω ἀπὸ τὴν λιποθυμισμένην βασί-
λισσα.

"Ολοὶ ἦσαν ἀπασχολημένοι μ' αὐτὴν
και κανεὶς δὲν ἐπρόσεχε πιά τοὺς δυὸ ἐ-
ρωτευμένους.

"Η Σουλαμίτις μπόρεσε ἔτσι νάρθῃ
κοντὰ στὸ βοσκόν.

— "Αμὼρ!

— Σουλαμίτις!

"Εκτίταξαν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον, χωρὶς νὰ
προφέρουν ἄλλῃ λέξι.

"Επειτα ἀπὸ μερικά λεπτά ή Σουλαμί-

"Ο "Αμὼρ και ή Σουλαμίτις ἐγινάσκον ἐμπρὸς στὸ θρόνον τοῦ Σολομώντος.

φορείο μου μιλείς λοιπόν, 'Αμώρ; ερώτησε η Σουλαμίτις. Δεν καταλαβαίνω τί θέλεις να πής...

—Δεν ξέρεις, λοιπόν, Σουλαμίτις; Δεν ξμαθες τί συνέβη και γιατί μ' έχουν εδώ ;

—Πώς ήθελες να το μάθω, 'Αμώρ; Κανένας δεν μου μίλησε από την ημέρα που μ' έλειψαν μέσα σ' ένα δωμάτιο του γυναικωνίτη. Το μόνο που μπόρεσα να αντιληφθώ ήταν πώς έγιναν οι γάμοι του βασιλιά με την ωραία Βελισσά...

—Διαφορετικά ο Σολομών δεν θα ήταν τώρα βασιλιάς της 'Ιουδαίας, είπε ο 'Αμώρ. Ούτε και σ' θα δροικόσσουν αυτή τη στιγμή στη ζωή, Σουλαμίτις...

—Τά λόγια σου είναι τόσο παράξενα σήμερα, 'Αμώρ. 'Εξήγησέ μου τί θέλεις να πής...

—Δεν έμαθες λοιπόν ότι θέλησα να σκοτώσω τον Σολομώντα ;

—'Εσύ ;

—'Εγώ, Σουλαμίτις. Την ώρα που η ποιητή του γάμου έμπηξε μέσα στον περιβόλο του ναού, έπερασα ανάμεσα από τους φρουρούς, έπληθσα επάνω στο βασιλικό φορείο και ύψωσα το μαχαίρι μου, για να το βυθίσω μέσα στην καρδιά του Σολομώντος... 'Αλλά την τελευταία στιγμή είδα πως σ'όλο του δεν ήσαν εναντίον, αλλά μια άλλη. 'Ετσι κατέπεσε άμέσως όλη η όρμη μου.

Η Σουλαμίτις έφερε τα γέρια στο στόμα της, σαν να ήθελε να εμποδίση να βγίη από το στόμα της, η κραυγή του τρόμου και της έκπληξης που ανέβαινε από το στήθος της.

—'Επειτα, ψιθύρισε με σβυσμένη φωνή:

—Γιατί το έκαμες αυτό, 'Αμώρ; 'Η τιμωρία που σε περιμένει τώρα θα είναι σκληρή...

—Και μήπως διαφορετικά θα ήταν μικρότερη;

—'Εχεις δίκιο, συμφώνησε η Σουλαμίτις. Ο θάνατος μάς περιμένει και τους δύο.

—'Εμειναν έπειτα σιωπηλοί, χαμένοι και οι δύο στις πένθιμες σκέψεις τους.

—Πώς έγινε ώστε ο βασιλιάς να δεχθίη να κάνει άλλη γυναίκα του; ερώτησε σ'εμιά στιγμή ο 'Αμώρ. Είχα ακούσει από το στόμα σου ότι η θέσις αυτή προωριζόταν για σένα, Σουλαμίτις...

—'Εγώ τον παρεκίνησα, 'Αμώρ.

Και του διηγήθηκε όλα όσα είχαν συμβή.

—'Αν ο βασιλιάς πειθόταν να κάνει αυτό το γάμο προητέρα, είπε στο τέλος ο 'Αμώρ, θα μπορούσαμε νάμαστε κι' εμείς εύτυχισμένοι...

—Είναι αργά πιά, 'Αμώρ, απήντησε η Σουλαμίτις. Είναι καλύτερα να μην το σκεπτόμαστε, γιατί δεν υπάρχει καμιά ελπίς να σωθούμε από τον θάνατο που μάς περιμένει. 'Αλλά και πάλι δεν θέλω να μιλήσω λιγότερο εύτυχισμένοι, αφού θα υπορέσουμε να πεθάνουμε μαζί...

.....

Στο διάστημα αυτό η Βελισσά είχε συνέλθει. Ο Σολομών την εβόηθησε να καθήση στο θρόνο της κι' εκάθησε κι' αυτός πλάι της.

Πίσω τους, έπλησαν θέσι οι δώδεκα κριταί, που αντιπροσώπευαν καθένας τους μιά από τις δώδεκα φυλές του 'Ισραήλ.

Γύρω από το θρόνο παρατάθηκαν οι αδελφοί. Ο Γιοχανάν έστεκε σ'α πόδια του Σολομώντος, έτοιμος να εκπέσει τις διαταγές του.

—'Οδηγείστε τους κρατουμένους, διέταξε ο βασιλιάς, όταν η ήσυχία αποκατε-

στάθη μέσα στην αίθουσα.

Μερικοί φρουροί έσπρωξαν τότε εμπρός τον 'Αμώρ και τη Σουλαμίτιδα.

—'Επειτα, όταν έφθασαν εμπρός στον Σολομώντα, τους υποχρέωσαν να γονατίσουν. Στη θέσι αυτή θα περιμένα την απόφασή του.

Η δίκη άρχισε να διεξάγεται αργά, σύμφωνα με το παλιό Ιουδαϊκό έθιμο, που άπηγόρευε τη σύντομη κρίσι και την κατεδίκασε ως άδικη.

—Προτού κρίνεις, έλεγαν τα παλαιά διβλία, πρέπει ν' ακούσης με ύπομονή, να σκεφθής τρεις φορές εκείνα που άκουσε κι' έπειτα να πάρης την απόφασί σου. 'Εκείνος που διάζεται κάνει άδικία. Και η άδικία που κάνει είναι πιά μεγάλη από εκείνη που πρόκειται να δικάση. Δεν υπάρχει κανένα πράγμα που να είναι άπλό. Και πίσω από τα πιά άπλά πράγματα, κρύβονται οι πιο πολύπλοκες ατίες...

—'Εμίλησε πρώτος ο γεροντότερος από τους κριτάς, που ανέφερε το έγκλημα για το οποίοον κατηγορούντο ο 'Αμώρ και η Σουλαμίτις.

—'Ηταν το ίδιο ένοχοι και οι δύο, είπε, μ' όλο που ο καθένας τους είχε ενεργήσει κατά διαφορετικό τρόπο. Οι πράξεις του ενός συμπλήρωναν τις πράξεις του άλλου. 'Αν δεν είχαν σχεδιάσει μαζί τις λεπτομέρειες, το έγκλημά τους ήταν όμως στο σύνολό του προσηχεδιασμένο. Δεν μπορούσε να χωρήση καμιά αμφιβολία γι' αυτό. Ο 'Αμώρ είχε ορθώσει το αναστήμα του εμπρός στο βασιλιά και είχε τοιμήσει να εμφανισθί σαν αντίπαλός του. Κι' η Σουλαμίτις με τη στάσι της είχε ενισχύσει το βουκό και τον είχε παρακινήσει στο έγκλημά του.

—'Επειτα ήρθε στις πράξεις:

—'Η Σουλαμίτις είχε ασεθήσει προς τον Ιουδαϊκό νόμο, επιτρέποντας στον έραστή της να δεηλώσση την ιερότητα του γυναικωνίτη κι' είχε προδώση το βασιλιά, άρνούμενη να γίνη γυναίκα του. Στο τέλος είχε εγκαταλείψει τα άνωτορα κρυφά, λίγες ώρες προτού να γίνη ο γάμος της. 'Ετσι, αφού είχε προδώσει το βασιλιά, έπρόδινε τώρα και όλόκληρο τον 'Ιουδαϊκό λαό. Γιατί η Σουλαμίτις, είπε ο Μεγάλος Κριτής, από τη στιγμή που έδωσε στο βασιλιά την ύπόσχεση να γίνη γυναίκα του, ήταν πιά νόφη όλόκληρου του Ιουδαϊκού λαού.

—Όσο για το αν είχε φύγει με τη θέλησι ή χωρίς τη θέλησί της, ελεπν ότι αυτό δεν είχε σημασία, γιατί τη στιγμή που συνελήφθησθε θέλησε ν' αντισταθί στους φρουρούς της πόλη. Το γεγονός αυτό άπόδειχνε ότι η θέλησίς της δεν ήταν διαφορετική από τη θέλησι του βουκού.

—'Ανέφερε κατόπιν την πρώτη απόπειρα που είχε κάνει ο 'Αμώρ για να μπη στο άνακτορο του Σολομώντος και το δόλιο τρόπο με τον οποίο το είχε κατορθώσει. Το πρώτο έγκλημά του ήταν αυτό. 'Ισως άλλωστε να ευκόπεσε από τότε να σκοτώσση το Σολομώντα. 'Αλλά οι σωματοφύλακες του βασιλέως τον εμπόδισαν να εκπέσει την εγκληματική πράξι του.

—'Επρεπε, είπε ο Μεγάλος Κριτής, να ληξε τιμωρηθί από τότε.

—'Αλλά η μεγάλη έπιείκεια του Σολομώντος άφηνε άτιμώρητο το έγκλημά του. 'Ετσι, όταν αργότερα έμαθε ότι ο βασιλιάς έπρόκειτο να κάνει γυναίκα του τη Σουλαμίτιδα, δεν έδωσσε να παραβιάση την ιερότητα του γυναικωνίτη και ήλθε να κλέψη μέσο από το παλάτι τη μέλ- λουσα βασίλισσα της 'Ιουδαίας.

Αυτό ήταν το δεύτερο έγκλημά του. Μ' αυτό, είχε προσβάλει στο πρόσωπο του βασιλιά όλόκληρο τον 'Ιουδαϊκό λαό. Είχε ακόμη καταπατήσει όλους τους νό-

μους και τα έθιμα, που χιλιάδες ετών και εκατομύρια λαού τα είχαν ως τότε σεβασθί.

Στο τέλος η άσεβεια και το θράσος του είχε ξεπεράσει κάθε όριο. Είχε ώπλισει το χέρι του και το είχε σηκώσει εναντίον του βασιλιά του. 'Αν δεν έπρόφθαναν οι φρουροί να τον συλλάβουν, ο βασιλιάς της 'Ιουδαίας θα ήταν τώρα νεκρός. Όλα αυτά τα έγκλήματα είχαν γίνη διαδοχικά, το ένα έπειτα από το άλλο, μέσα σ'ελάχιστο χρονικό διάστημα.

—Τί ανάγκη έχομαι από μαρτυρίες, συνεπέρανε ο Μεγάλος Κριτής. Όλοι ξέρουμε πως έγιναν αυτά τα έγκλήματα και για ποιά λόγο έγιναν. Δεν πρέπει λοιπόν να χρονοτριβούμε από τώρα. 'Ας πάρουμε γρήγορα την απόφασί μας, που με άγωνα περιμένει ο λαός της 'Ιερουσαλήμ και που θα την ύποδεχθί με αγαλλίασι, έπειδη θα είναι δίκαιη και σωστή.

Αυτό ελεε ο Μεγάλος Κριτής κι' έσιώπησε. Μιά μεγάλη σιγή άκολούθησε τα λόγια του. 'Επειτα, μίλησαν κι' άλλοι κριταί και ύποστήριξαν τα ίδια περιήπου.

—'Ενας άπ' όλους, ο γέρον Ροδόμ, ελεε στο τέλος αυτά τα λόγια:

—Τί ωφελεί η άυστηρότης η δική σας, δ κριταί, όταν θάοικαι άντιμετώπιη έμπρός στην έπιείκεια του σοφού βασιλιά μας; Σεβαστή η θέλησίς του. Κανείς από μάς δεν έχει το δικαίωμα να έλέγη τις πράξεις του. Όμως έμεις που βρισκόμαστε δίπλα του στο θρόνο του, είμαστε ύποχρεωμένοι να του δίνουμε τις συμβουλές μας. Δικαίωμα του αν θέλη να τις άκολουθήση η δχι. Κατά τη γνώμη μου, λοιπόν, ήρθε η στιγμή να πούμε στο βασιλιά ότι η έπιείκεια του άρχίζει να γίνεται έπικίνδυνη. 'Αν έπρόκειτο να τιμωρήσωμε μόνο ένα έγκλημα, το πράγμα δεν θα είχε ίσως μεγάλη σημασία. 'Αλλά πρόκειται συγχρόνως να δώσωμε ένα παράδειγμα. Και αυτό είναι το κυριότερο.

—'Ας μη γελιώμαστε, δ κριταί, νομίζοντας πως ο λαός δεν ξέρει τίποτα από όσα συνέβησαν. Τά ξέρει όλα και ξέρει μάλιστα περισσότερα από όσα συνέβησαν. Αυτό είναι το χειρότερο. Περιέργες φήμες, άλλες έξωπριβωμένες κι' άλλες παραμορφωμένες, φθάνουν κάθε μέρα σ'εαυτιά του κι' οι φήμες αυτές μεταδίδονται ακόμη πιο άλλαγμένες από στόμα σε στόμα.

—Ποιός θα μπορούσε να πη τί έχει μάθει ως αυτή τη στιγμή ο λαός; Πρέπει λοιπόν να καταλάβουμε όλη την άγωνία και την άγανάκησί του. 'Ακούει και βλέπει ακόμη εμπρός στα μάτια του γίνονται έγκλήματα, αλλά δεν μαθαίνει ποτέ ότι έτιμωρήσαν οι ένοχοι. Στην άρχή, ο λαός, ψιθυρίζει: «Τί καλός που είναι ο βασιλιάς μας!» 'Αλλά όταν τα έγκλήματα αυτά επαναλαμβάνονται και μαζί υ' αυτά επαναλαμβάνονται και η ίδια έπιείκεια απέναντι των έγκλημάτων, ο λαός άρχίζει πιά ν' αναρωτιέται: «Είναι δίκαιος άρα γε ο βασιλιάς μας;» Γιατί η έπιείκεια δεν είναι πάντοτε δικαιούσνη.

—Μην θέλωμε να φέρομε το λαό σ'εαυτή την κατάσταση. 'Εκείνοι που έγκλημάτισαν πρέπει να τιμωρηθύν. 'Η Σουλαμίτις και ο 'Αμώρ δεν είναι τίποτε εμπρός στον 'Ιουδαϊκό λαό. Και η τιμωρία τους πρέπει να είναι σκληρή και άνάλογη προς το έγκλημά τους. Ο σοφός και μεγάλος βασιλιάς μας άς κρίνη τώρα...»

Ο Σολομών είχε ακούσει αυτά τα λόγια στην άρχή με έκπληξι και έπειτα με ταραχή.

—Παρ' όλο το σεβασμό με τον οποίοον ελεχον ελεωθί, αντιλαμβάνομαι καλά ότι έ-

πλεκαν ένα ύπαινιγμό εις βάρος του. 'Η έπιείκεια του λοιπόν είχε τόσο παρεξηγηθί, ώστε να την θεωρούν ως έκδήλωσι άδυναμίας εκ μέρους του:

—'Αν αυτό ήταν αλήθεια, θα έκινδύνευε να γίνη ο περιγέλος του λαού του. Στη σκέψη αυτή, ο Σολομών ένοιωσε τον έγωισμό του και την περιφάνεια του να ξυπνούν μέσα στην ψυχή του.

—'Αν είχε άγαπήση, αυτό δεν ήταν σφάλμα του. Σφάλμα του κι' έγκλημα θα ήταν αν άφηνε την άγάπη να το παρασύρη ως τη σήμερι που θ' άρχιζε να φαίνεται άδικος στα μάτια του λαού του. 'Ενοιωσε σαν μιά όρμη μέσα του κι' έρριξε ένα έρευνητικό βλέμμα γύρω του επάνω στα πρόσωπα των αδικών του.

Διέκρινε σ' όλα την ύποταγή. 'Αλλά η ύποταγή αυτή ήταν γεμάτη από άγωνία. Ο Σολομών, με τη θαθεία ψυχολογική του διαίσθησι, που ήταν ένα από τα χαρίσματά του, δεν μπορούσε να μη το αντιληφθί αυτό. Οι αδελφοί και οι άνθρωποι του ήταν πιστοί και άφωτισμένοι στο πρόσωπο και τον θρόνο. Αυτό όμως δεν έμπόδιζε την άγωνία να φωλιάζει μέσα στις ψυχές των. 'Εβιάζονταν να μάθουν την απόφασί που έπρόκειτο να πάρη ο βασιλιάς. Κι' η αμφιβολία έδωσάνιζε τις ψυχές τους, γιατί δεν ήξεραν τί θα ήταν η απόφασίς του.

Ο Σολομών, ψάχνοντας πιο πολύ μέσα στο βλέμμα τους, νομίζε πως μαζί με την άγωνία, διέκρινε ακόμη μιά ίκσεια σ' αυτά: Μιά ίκσεια σιωπηλή, αλλά τόσο έντονη και έκφραστική τη στιγμή αυτή.

Ο βασιλιάς της 'Ιουδαίας ύψωσε τότε τη φωνή και ελεπε:

—'Η γνώμη του Ροδόμ είναι και δική μου γνώμη. Νομίζω πως οι μάρτυρες και οι άποδείξεις είναι περιττές, αφού όλοι ξέρουμε και πολλοί από μάς παρέστησαν μάρτυρες του έγκλήματος των δύο αυτών ανθρώπων. Ο νόμος μας διατάσσει ν' ακούσωμε την άπολογία τους, προτού να πάρωμε την απόφασί μας. Ο Μεγάλος Κριτής μπορεί να τους κάνει έρωτήσεις του κι' όλοι έμεις θ' ακούσωμε τί έχουν να πούν.

—'Ενα κίνημα έπιδοκμασίας ύποδέχθηκε αυτά τα λόγια του βασιλιά κι' όλοι έσυνψαν τα κεφάλια. Και τότε άκούσθηκε η φωνή του Μεγάλου Κριτού:

—'Ακούσατε την κατηγορία σας, ελεπε προς τους κρατουμένους. Ο σοφός και δίκαιος βασιλιάς μας θέλει ν' ακούση από το στόμα σας την όμολογία του έγκλήματος σας. 'Αν έχετε καμιά δικαιολογία, πέστε την και θα την ακούσωμε πρόθυμα. 'Η Σουλαμίτις άς άπολογηθί πρώτη. 'Αλλά η νέα δεν απήντησε τίποτε. Είχε γείρει το κεφάλι κι' έκνιτταζε το έδαφος, σαν η λύπη και η μεταμέλεια να την είχαν συντρίψη.

—Δεν έχεις τίποτε ν' απαντήσης; ερώτησε ο Μεγάλος Κριτής.

Μιά άδύνατη φωνή άκούστηκε τότε: —Δεν ζητάω καμιά έπιείκεια από σας, δ κριταί, είπε η νέα, ούτε κι' από πένα, δ μεγάλε βασιλιά. Εξέρω πως το έγκλημά μου είναι βαρύ. Θέλω μόνο προτού να πεθάνω να πώ σ' όλους πως ποτέ δεν πέρασε από το μυαλό μου η σκέψις να προσβάλω το βασιλιά μου κι' ούτε το λαό της 'Ιουδαίας. 'Η καρδιά μου ήταν δοσμένη στον 'Αμώρ κι' εύρισκα πως ήταν άδικο να με άποσπάσουν από την άγκαλιά του. Αυτό ήταν το σφάλμα μου.

—Παραδέχεσαι, λοιπόν, και όμολογείς το έγκλημά σου; έναρωτήσε ο Μεγάλος Κριτής.

—Ναι... απήντησε η Σουλαμίτις με άδύνατη φωνή.

Ο Μεγάλος Κριτής έγύρισε προς τους συναδέλφους του:

—'Η όμολογία της είναι άρκετή, ελεπε. Δεν χρειάζομαστε τίποτε άλλο.

—'Επειτα ήλθε η σειρά του 'Αμώρ. —Δεν ήξερες ότι το πρόσωπο του βασιλιά είναι ιερό; ερώτησε ο Μεγάλος Κριτής.

—Τό ήξερα, απήντησε ο 'Αμώρ.

—Τότε γιατί ώπλισες το χέρι σου εναντίον του;

—Δεν ήθελα να κτυπήσω το βασιλιά, αλλά τον άνθρωπο που μου είχε πάρει τη γυναίκα που άγαπούσα. Αυτόν ήθελα να κτυπήσω.

—Μιλάς ασύνετα, νέε μου, ελεπε ο Μεγάλος Κριτής. Κανείς δεν έχει το δικαίωμα ν' αντίτάσσεται στη θέλησι του βασιλιά.

—Κι' όταν ο βασιλιάς γίνεται άδικος και άρπάξει τις γυναίκες από τους υπηκόους του; Ο βασιλιάς ήξερε ότι άγαπούσα τη Σουλαμίτιδα κι' όμως οι άνθρωποι του ήλθαν και την πήραν από τα χέρια μου τη στιγμή άκριβούς που έπρόκειτο να την κάμω νόμιμη γυναίκα μου και σύντροφο της ζωής μου. Δεν ήταν άδικο αυτό;

—Παραλογίζεσαι, νέε μου, ελεπε και πάλι ο Μεγάλος Κριτής. Το πάθος τυφλώνει ακόμη τα μάτια σου. 'Αλλά δεν ενδιαφέρουν οι λόγοι που σε έκαναν να έπιχειρήσης το έγκλημά σου. Όμολογείς ότι παραβιάσες την ιερότητα των άνακτόρων του βασιλέως, ότι θέλησες να κλέψης τη γυναίκα που προώριζε για σύζυγό του και βασίλισσα και ότι ύψωσες το ώπλισμένο χέρι σου εναντίον του, μέσα στον περιβόλο του μεγάλου ναού;

—Καθένας, απήντησε ο 'Αμώρ, θα έκανε το ίδιο στη θέσι μου.

—Δεν παραδέχεσαι λοιπόν ότι αυτό ήταν έγκλημα ;

—Οι άνθρωποι του βασιλιά με υπέβαλαν αυτές τις ήμέρες σ'ε φρικτά βασανιστήρια, απήντησε ο βουκού. Όλο μου το σώμα είναι γεμάτο από πληγές. Τώρα έσύ με βασανίζουν με τις έρωτήσεις σου. Δεν μεταμελούμαι για ότι έκανα. Δεν βρίσκομαι πως έκαμα κανένα κακό. Το μόνο που έχω να πώ είναι ότι και χωρίς τους φρουρούς που μ' έπιασαν και μ' έποδπάτησαν δεν θα σκότωνα το βασιλιά...

Ετοιμασθήτε για μιά συνταρακτική έκπληξι

Από το έρχόμενο: το άριστούργημα του ΣΠ. ΠΟΤΑΜΙΑΝΟΥ

Ιουδήδ

—'Ενα μυθιστόρημα γεμάτο από έρωτικά πάθη, μυσητηριώδεις περιπέτειες και ειδική χλιδή.

ΘΑΥΜΑ ΘΑΥΜΑΤΩΝ

—Κι' όμως ύψωσες το μαχαίρι σου εναντίον του.

—Τό ύψωσα νομίζοντας πως η Σουλαμίτις καθόταν στο πλευρό του. 'Αλλά όταν είδα πως στο πλευρό του ήταν καθισμένη μιά άλλη, το μαχαίρι έπεσε από τα χέρια μου. Σας ξαναλέω πως δεν ήθελα να σκοτώσω το βασιλιά, αλλά τον άνθρωπο που είχε πάρει από τα χέρια μου τη γυναίκα του άγαπούσα.

—Τό έγκλημά σου είναι το ίδιο βαρύ, παρετήρησε ο Μεγάλος Κριτής. 'Εχεις τίποτε άλλο να προσθέσης;

—Όχι. Μόνο μιά παράκλησι έχω να κάμω. 'Αρκετά με βασανίσαστε ως τώρα. Δώστε μου το γρηγορότερο το θάνατο. Αυτός θα με άπολυτρώση από τα δεινά μου και θα με άταλλάξη από την άδικία των ανθρώπων.

—Τά λόγια σου σε στερούν από κάθε έπιείκεια, νέε μου.

—Δεν περιμένω καμιά έπιείκεια από σας. Άδικη ήταν η πράξι του βασιλιά απέναντί μου, άδικη θα είναι τώρα και η απόφασίς σας. Δεν έπληραξα κι' ούτε ενώχλησα κανένα ενά. Ζούσα ετώνω στα βουνά με τα πρόβατά μου και δεν ήξερα τίποτε από το ψέμα και την ύποκρισία που σας τυλίγει. Δεν άδικησα κανένα. 'Υπερασπίσθηκα μόνο εκείνο που μου άνηκε και που είχαν έρθει να μου κλέψουν μέσα από τα χέρια μου. 'Αν είσαστε δίκαιοι, έλτετε να τιμωρήσετε πρώτα τον άρπαγα και τον κλέφτη...

Ο 'Αμώρ δεν έπρόφθασε ν' άποτελειώση τη φράσι του. Γιατί ένας από τους φρουρούς είχε ύψώσει το μαστίγιό του και το είχε καταφέρει με όρμη επάνω στο κεφάλι του βουκού, που έκνιτταζε άμέσως στο έδαφος.

Μιά δυνατή συγκίνησης έπεκράτησε για μερικά στιγμές μέσα στη μεγάλη αίθουσα. Τά λόγια του 'Αμώρ, με την όμη ειλικρινεία τους, είχαν ταράξει τους κριτάς και τους αδικούς.

Και ο ίδιος ο Σολομών είχε γίνη κατακτείνους και το βλέμμα του είχε θολώσει. Στη δίκη αυτή έννοιζε πως ήταν άδικος ο ίδιος κι' όχι ο 'Αμώρ.

Ο Μεγάλος Κριτής δεν άφηνε όμως αυτή τη σύγχυσι και την ταραχή να επικρατήση μέσα στο μυαλό των έρεισκομένων στην αίθουσα.

—Είναι φανερό, ελεπε, ότι το λογικό του νέου αυτού έχει σαλεύσει. Δεν ξέρει τί λέει. Το πάθος τον τυφλώνει τόσο, που δεν μπορεί να ιδί το φως και την αλήθεια. 'Αλλά έμεις, δ κριταί, δεν πρέπει να έπιρεασθούμε από τα λόγια του. 'Αλλωστε ο βουκούς δεν άρνείται να έγκλημά του. Οι δικαιολογίες του είναι παιδαριώδεις και φανερόνως όλη την κακή διάθεσί του και την εγκληματική του φύσι. Ο 'Αμώρ είναι γενημένος εγκληματίας. Και χωρίς την άφορητή αυτή θά εύρισκε κάποια δικαιολογία για να στραφή εναντίον της κοινωνίας, γιατί είναι από τους ανθρώπους που το εγκληματικό τους ένστικτο δεν τους άφήνει να ήσυχάσουν. 'Η άφοσύνη του είναι τόσο μεγάλη που δεν τον άφήνει ν' αντιληφθί τη σοβαρότητα της πράξεός του. Και με τις δικαιολογίες του επιβαρύνει τη θέσι του, αν είναι δυνατό βέβαια να την επιβαρύνη πιο πολύ. Δίκαιοι κριταί, είναι καιρός, νομίζω, να πάρωμε την απόφασί μας. Ο μεγάλος βασιλιάς θα την έτικωρόση έπειτα και θα διατάξη την έπιείκεί της.

(Άκολουθεί)

Σ. ΠΟΤΑΜΙΑΝΟΣ (Περιοδ. «Ελλάς»)

ΠΡΙΝ ΠΡΟΦΘΑΣΗ Ν' ΑΝΘΙΣΗ

ΥΠΟ ΑΛΚΗ ΤΡΟΠΑΙΑΤΗ

ΝΙΤΣΑ μου, Μοῦ συμβαίνει κάτι παράξενο. Ἡ Μαρία, ξέρεις, εἶναι ἐρωτευμένη. Μέχρι ἐδῶ, θέβαια δὲν ὑπάρχει τίποτα τὸ παράξενο. Ἀπὸ καιρὸ μὲ μιλῶσε γιὰ τὸν ἀγαπημένο της, μὲ τὸν τρόπο πὺ μιλῶν ὅλοι οἱ ἐρωτευμένοι. Ἐγώ, καθὼς καταλαβαίνεις, γελοῦσα — ὅπως ἔχω συνηθίσει νὰ γελάω πάντα μὲ τοὺς ἐρωτευμένους. Ἡ Μαρία, πάλι, νὰ μὴν παύη νὰ μὲ μιλάη ὅλες τὶς ὥρες γιὰ τὸν Πέτρο — ἔτσι λὲν τὸν ἀγαπημένο της. «Θέλω νὰ τὸν γνωρίσης καὶ σύ, μὲ ἔλεγε, νὰ δῆς καὶ μόνη σου πὺς δὲν μὲ παρασύρει τὸ αἶσθημα καὶ μιλάω μὲ τὸν τρόπο πὺ μιλάω. Θὰ ἐκτιμήσης καὶ μόνη σου τὶς χάρες του». Μὲ τὰ πολλά, μὲ ἔπεισε νὰ βγοῦμε μὴ μὲρα μαζί.

Καὶ μέχρις ἐδῶ τίποτα ἄκόμα τὸ παράξενο. Ὁ Πέτρος, εἶναι ἔτσι ὅπως λέει ἡ Μαρία. «Ἐνα παιδί ἀξιολάτρευτο. Νόστιμο, ἔξυπνο, μορφωμένο. Εὐχάριστος στὴν παρέα. Γεμάτος κέφι. Ὅταν μὲ ζήτησε ὅστερα ἡ Μαρία τὶς ἐντυπώσεις μου ἀπὸ τὴν γνωριμία του, τῆς μίλησα μ' ἐνθουσιασμό.

«Εἶχε τὸ γούστο, μὲ κάνει, νὰ τὸν ἐρωτεύθης. Ἄ, ὅλα κ' ὅλα. Ἐτσι ὁμορφούλα καθὼς εἶσαι, σὲ φοβάμαι. Δὲν θὰ σὲ ξαναπάρω ἄλλη φορὰ μαζί μου...» Αὐτὰ, θέβαια, μὲ τάλεγε γελῶντας. Γιατὶ σὲ λίγες ἡμέρες μὲ ξαναπῆρε. Καὶ — ἀπὸ δῶ ἀρχίζει τὸ παράξενο — αὐτὴ τὴ φορὰ ὁ Πέτρος δὲν ἦταν μόνος του. «Νὰ σὰς συστήσω τὸν κύριο Νίκο Γαζέλη», μὰς λέει. «Ἐνα παιδί ἴδια χαριτωμένο σὰν κ' αὐτόν, ἴσως λιγώτερο εὐθυμο, πὺ σοφορό. Ἴσως γιὰ πρώτη φορὰ μὰς γνώριζε, δὲν εἶχε τὸ θάρρος μαζί μας.

Ἐγώ, στὴν ἀρχή, νευρίσα. Καθὼς κατάλαβα μάλιστα τὸν Πέτρο καὶ τὴ Μαρία νὰ κρυφογελοῦν, ἔγινα ἔξω

καμὲ μὲ τὶς καλύτερες ἐντυπώσεις ὁ ἕνας ἀπὸ τὴ γνωριμία τοῦ ἄλλου κ' εἶπαμὲ νὰ ξαναπάρωσμε καμμιὰ μέρα ἀπ' αὐτὲς καὶ οἱ τέσσαρες μαζί ὅπως καὶ τὴν πρώτη φορὰ. Δὲν εἶναι παράξενο ὅλα ὅσα σοῦ γράφω, ἔ;

Δικιά σου,
Ἄννα.

Νίτσα μου,

Ξανάγινε τὸ... κουαρτέτο ἄλλη μὴ φορὰ — ἢ, μᾶλλον δύο. Ἡ Μαρία κοντεύει νὰ μὲ τρελλάνη μὲ τὴν εἰρωνεία της. «Ταίριασμένο ζευγαράκι», μὲ πετάει ἔτσι στὰ καλά καθούμενα. «Ποιός; τὴ ρωτῶ. Ἐσύ κ' ὁ Πέτρος;» «Ὁχι, ἐσύ καὶ ὁ Νίκος», μὲ ἀπαντᾷ. Ἐμένα μὲ πιάνουν τὰ νεῦρα μου. Τὴ, ἐπειδὴ βρίσκω εὐχάριστη στὴν συντροφιά του, κάνει ὁμορφὴ παρέα, μιλάει εὐχάριστα, αὐτὸ σημαίνει πὺς εἶμαι κ' ἐρωτευμένη μαζί του; Αὐτὸ ἔλεπε, αὐτὰ πὺ τὰ γελάω...

Ὡστόσο εἶναι ἕνα παιδί συμπαθές.

φρενῶν. Σκέφθηκα νὰ τοὺς ἀφήσω καὶ νὰ φύγω τὴν ἴδια ὥρα. Ντράπηκα ὅμως τὸν ἄλλον. Ἦταν τόσο λεπτός, τόσο εὐγενικός στοὺς τρόπους του, στὴν ὁμιλία του, πὺ ντράπηκα σ' ἄλθεια. Βρέθηκα σὲ δύσκολη θέσι. Πρέπει νὰ εἶχα κιόλας κοκκινήσει, γιὰτὶ ἀπόφευγα νὰ τὸν κυττῶ καὶ νὰ τοῦ μιλῶ ὅσην ὥρα μὲ μιλῶσε. Γιατὶ τὴν περισσότερη ὥρα σὲ μένα μιλῶσε, καθὼς τύχαινε μάλιστα νὰ βαδίζη πλάι μου.

Κάναμε μαζί παρέα. Κ' οἱ τέσσαρες μαζί καὶ χωρὶς οἱ δύο μὰς, ὅσην ὥρα ἔλειψαν ἡ Μαρία καὶ ὁ Πέτρος. Μιλήσαμε γιὰ ἕνα σωρὸ πράγματα, γιὰ τὴ ζωὴ, γιὰ τέχνη, γιὰ πολλά. Ἐχει ξεκάθαρες ἰδέες γιὰ κάθε ζήτημα κ' ἕνα τρόπο πὺ σὲ πείθει ὅταν ὑποστηρίξη μὴν ἀποψι. Χωριστὴ

στατὸ αὐτὸς ὁ κύριος Γαζέλης. «Ταίριασατε, μὲ πειράζει ἡ Μαρία, ἐσεῖς οἱ δύο. Εἶναι κ' αὐτὸς σοβαρός καὶ λίγο μελαγχολικός σὰν καὶ σένα.» «Ὅτι ταίριαζομε δὲν εἶναι ψέμα. Μοῦ τὸ λέει καὶ ὁ ἴδιος πὺς βρίσκει μεγάλη εὐχαρίστηση νὰ κουβεντιάζη μαζί μου. Εὐχαριστιέται ὅσο δὲν λέγεται μὲ τὴν συντροφιά μου. Τὴ δεύτερη φορὰ, ἡ Μαρία καὶ ὁ Πέτρος ἔλειψαν πολλὴ ὥρα ἀπὸ τὸ τραπέζι μὰς — εἶχαμε κάτσει σ' ἕνα ἐξοχικὸ καφεενάκι — καὶ ἔτσι εἶχαμε ὅλη τὴν ἄνεσι νὰ μιλήσουμε χωρὶς νὰ μὰς ἀκούη τρίτο σὸτί. Γιατὶ ὅταν εἶναι καὶ οἱ ἄλλοι μαζί μὰς, αἰσθάνομαι μὴ στενοχώρια... Τοὺς διαίσθάνομαι, χωρὶς νὰ τοὺς κυττάζω, ὅτι κρυφογελοῦν καὶ κρυφομιλοῦν εἰς βάρος μὰς... Μὰ πιάνουν κάτι

νεῦρα τότε...»

«Ἐ, τὰ εἶπατε σεῖς οἱ δύο;» ἔκανε γελῶντας σὰν γύρισε ὁ Πέτρος. Τὴ νὰ ποῦμε; Δὲν ἔχουμε νὰ ποῦμε τίποτα. Ἀπλούστατα, μιλάμε σὰν δύο καλοὶ φίλοι πὺ συμφωνᾶμε, γιὰτὶ ταίριαζομε σὲ πολλά. Αὐτὸ εἶναι ὁλο...»

Μὲ ἀγάπη
Ἄννα.

ΑΠ' ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΤΗΣ ΑΝΝΑΣ

Δὲν μπορῶ νὰ μαζέψω τὸ μυαλό μου. Ὁ Νίκος... Δὲν ξέρω ἂν ἦταν κάτι πὺ ἔπρεπε νὰ τὸ περιμένω ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή πὺ γνωριστήκαμε, τὸ... κ α κ ὁ ὅμως ἔγινε στὴν τρίτη συνάντησι. Μοῦ εἶπε πὺς μ' ἀγαπάει καὶ ζήτησε νὰ μὲ φιλήσῃ. Δὲν τὸν ἀφῆσα νὰ τὸ κάνῃ. Μὰ πὺς εἶναι δυνατό, ἕναν ἄνθρωπο πὺ πρὶν λίγες ἡμέρες ἦταν ἕνας ἀγνωστος γιὰ μένα. Πρόφτασε καὶ φίλησε τὸ χέρι μου. Ἐτρεψε ἡ φωνὴ του καθὼς μὲ μιλῶσε. Ἐγώ, πάλι, πρέπει νὰ εἶχα γίνει κατακόκκινη. Εἶχα χάσει τὰ λόγια μου. Ὅταν συνηλθα ἀπὸ τὴν ἐκπληξί μου, τοῦ εἶπα πὺς αὐτὸ ἦταν κάτι πὺ δὲν τὸ περίμενα. Τοῦ εἶπα τὶς ἀντιλήψεις πὺ ἔχω πᾶνω σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα. «Ὅτι γελοῦσα πάντα μὲ τοὺς ἐρωτευμένους. Φαντάσου τώρα νὰ εἶχα νὰ γελάω μὲ τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό μου...» Μοῦ εἶπε πὺς φεύγει αὔριο γιὰ δουλειές του στὴ Θεσσαλονίκη. Θὰ γυρίσῃ σὲ καμμιὰ ὀδομάδα. Μ' ἀφήνει νὰ σκεφτῶ ἴσαμε τότε. Μὰ τί νὰ σκεφτῶ... Ἐγώ τέτοια ταραχή, τέτοιο ἀναστάτωμα, κοντεύω νὰ τρελλαθῶ...

Ἄχ, τί μοῦκανε αὐτὴ ἡ Μαρία... Ποῦ πῆγε καὶ μ' ἐμπλέξε. Ἐγώ ἐρωτευμένη; Μὰ πὺς εἶναι δυνατό; Καὶ ὅμως ἔχω τρία θράδσα συνέχεια ἀγρυπνῇ καὶ δὲν συλλογίζομαι ἄλλον ἀπ' αὐτόν. Τὸν Νίκο. Μήπως ἔχω κ' ἄλλη σκέψι ὅλο τὸν ἄλλο καιρὸ;

Δὲν μὲ εἶπε ὁ ἴδιος πὺς θὰ μ' ἀφῆνε νὰ σκεφτῶ; Τὴ νὰ σκεφτῶ πὺ τὸν ἀγαπῶ... Καὶ ἔχω καὶ τὴ Μαρία νὰ μὲ κοροϊδεύῃ. «Μὴν κάνης ἔτσι, μὲ λέει, θὰ γυρίσῃ. Μπα, οὔτε ἐρωτευμένη νὰ ἦσουν δὲ θάκανες ἔτσι». Γιατὶ, φαίνεται πὺς θὰ εἶμαι πολὺ ἐκνευρισμένη αὐτὲς τὶς ἡμέρες καὶ ἐπιμένω νὰ διαψεύδω ὅτι τὸν ἔχω ἐρωτευθῇ.

Σὲ λίγες μέρες θὰ εἶναι ἐδῶ. Ἄ, τὸ ξέρω, δὲν θὰ κρατηθῶ, ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή θὰ ριχθῶ στὴν ἀγκαλιά του. Ποιὸς ὁ λόγος νὰ κρύβωμαι; Ἀπὸ τὴν Μαρία, τὸν Πέτρο, ἀπὸ τὸν ἴδιο πὺς πολὺ. Γιατὶ ἀπὸ τὸν ἑαυτό μου, εἶναι ἀδύνατο πᾶ νὰ κρυφθῶ. Κάθησα καὶ... τοῦ τὰ εἶπα ὅλα μὲ τὸ νῖ καὶ μὲ τὸ σῖγμα. Πὺς εἶναι ἡ πρώτη φορὰ πὺ ἀγαπῶ καὶ ἔχω πάρει τὴν ἀπόφασιν νὰ δοθῶ ὁλόψυχα σ' αὐτόν τὸν ἐρωτᾶ μου. Ἄς γίνῃ ὅτι θέλει. Δὲν λογαριάζω οὔτε ἀναμετρῶ τίποτα. Τὸν ἀγαπῶ. Καὶ νὰ συλλογίζομαι πὺς δὲν τὸν ἀφῆσα φεύγοντας νὰ μὲ φιλήσῃ...

Γιατὶ ἀργεῖ νὰ γυρίσῃ; Μήπως ἐπαθε τίποτα; Ἐχουν περάσει ὄχι

μὴ, ἀλλὰ δύο ὀδομάδες. Δὲ μπορῶ νὰ περιμένω ἄλλο πᾶ. Ἡ Μαρία μὲ εἶπε πὺς ἔγραψε τοῦ Πέτρου ὅτι ἦταν λίγο ἀδιάθετος. Μοῦ στέλλει χαιρετισμούς καὶ λέει πὺς θὰ μὲ γράψῃ ἕνα γράμμα ξεχωριστό. Μὰ γιὰτὶ ἀργεῖ; Τώρα, πὺς ἄμα ζητήσῃ νὰ μὲ φιλήσῃ δὲν θὰ τοῦ πῶ ὄχι;

Πῆρα μὴ κάρτα του. Μὲ δύο λόγια, «Σ' ἀγαπῶ — γράφει — καὶ φιλῶ τὸ μικρὸ λευκὸ σου χέρι...» Τὸ μόνον πὺς πρόφτασε νὰ φιλήσῃ ὁ καὶ μένος...

Εἶμαι τρομερὰ ἀνήσυχῃ. Ἡ Μαρία πὺ τὴ ρωτῶ, μὲ φαίνεται πὺς μὲ λέει μασημένα λόγια, ὅτι εἶναι ἀρρωστος. Πὺς φοβάμαι μὴν τοῦ συμβῇ τίποτα κακό...

Ὁρες - ὀρες γίνομαι κωμική. Τρέμω γι' αὐτόν, σὰν νὰ ἦτάν ἄνδρας μου ἡ ἀρραβωνιαστικός μου. Καὶ νὰ σκέφτομαι πὺς δὲν ἔχει φιλήσει παρὰ τὸ χέρι μου μονάχα...

Πέθανε! Μοῦ τὸ εἶπαν, δὲν μποροῦσαν νὰ μὲ τὸ κρύβουν ἄλλο πᾶ. Σὲ λίγες ἡμέρες ἀπὸ πνευμονία. Μὰ πὺς μπορεῖ, πὺς μπορεῖ...

Κλαίω ὅλες τὶς ὥρες, κάθε στιγμή. Ἡ Μαρία θέλει νὰ μὲ ἡσυχάσῃ. «Μὰ τί κλαῖς, μὲ λέει, συ καλά - καλά δὲν τὸν γνώριζες;...»

Καθένας ἔχει δίκην μὲ τὸν τρόπο πὺ σκέφτεται. Ἐγώ ξέρω πὺς θρῆνηκα ἑξαφνα χαμένη μέσα σ' ἕνα κενό. Ἐχω τὴν κάρτα του στὰ χέρια μου, αὐτὴ πὺς λέει πὺς μ' ἀγαπάει καὶ φιλεῖ τὸ λευκὸ μικρὸ μου χέρι. Καὶ δὲν τὸν ἀφῆσα νὰ μὲ φιλήσῃ... οὔτε μὴ φορὰ. Τὰ δάκρυά μου στάζουν ἀπάνω σ' ἀγαπημένα γράμματά του...

ΑΛΚΗΣ ΤΡΟΠΑΙΑΤΗΣ

Ὁ ὁ π ἄ λ λ η ο ς: —Τί νὰ γράψω πλάι στὴν ἐρώτησι «διαίτερα χαρακτηριστικὰ καὶ σημεῖα ἀναγνωρίσεως»;

Λαϊκές δοξασίες ΓΙΑ ΔΙΑΦΟΡΑ ΦΥΤΑ

Η ΝΥΧΤΑ ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΥ

Τὴ νύχτα τοῦ Εὐαγγελισμοῦ. Τὰ ἀνθὲ γέρνουν τὶς κορυφές καὶ χαιρετοῦν τὶς ρίζες τους.

ΤΟ ΛΟΥΛΟΥΔΙ ΤΗΣ ΝΤΡΟΠΗΣ

Εἶναι ἕνα λουλουδί πὺ τὸ λένε «λουλουδί τῆς ντροπῆς». Εἶναι πλατὺ μὲ λεπτὰ φύλλα καὶ τὸ ἀνθος του εἶναι ἀσπρὸ. Αὐτὸ πρῶτα εἶχε στὴ μέση μὴ μούρη βούλα, ἀπὸ τὸν καιρὸ ὅμως πὺ χάθηκε ἡ ντροπὴ ἀπὸ τὸν κόσμον, χάθηκε καὶ ἡ βούλα του κ' ἔμεινε κατάσπρ.

ΤΟ ΒΟΤΑΝΙ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Ὅποιος θέλει ν' ἀποκτήσῃ τῆς ἀγάπης τὸ βοτάνι, παίρνει, ἄμα φύγουν τὰ χελιδόνια, μὴ φωνᾶ τους, τὴν ὅανει στὴ γλάστρα καὶ τὴν ποτίζει τακτικά. Ὑστερα ἀπὸ κάμποσες μέρες, θὰ φυτρώσῃ ἕνα μικρὸ λουλουδί, κ' αὐτὸ εἶναι τῆς ἀγάπης τὸ βοτάνι.

ΟΙ.. ΙΔΙΟΤΗΤΕΣ ΤΗΣ ΜΑΝΤΡΑ-ΓΟΥΡΑΣ

Ἡ ρίζα τῆς μαντραγούρας (μανδραγόρας) μοιάζει μὲ παιδί θυζανιάρικο. Ἀνθρώπος δὲν τολμᾷ νὰ τὴν ξεριζώσῃ, γιὰτὶ ἀμέσως πεθαίνει. Ὅποιος ὅμως θέλει νὰ τὴν βγάλῃ, πρέπει νὰ σκάψῃ γύρω - γύρω, νὰ τὴ δέσῃ μὲ τὴν ἄκρη ἑνὸς σχοινοῦ

και την άλλη άκρη να τη δέση στο πόδι ενός γαϊδάρου ή σκύλου και να χτυπήσει το ζώο για να κάμη λίγα θήματα. Τότε θγαίνει η ρίζα και το ζώο φοβάται άμεσως. "Αμα ξεριζώνεται ή μαντραγούρα, ακούονται κλάματα σαν μικρού παιδιού, μερικοί μάλιστα λένε πως μουγγρίζει σαν θηρίο. "Εκείνος που την χρειάζεται, πρέπει να την τυλίξει με προσοχή σ' ένα μαντήλι και να την δώσει σε μια μάγισσα, που να ξέρη να του τη φτιάση. Τη μαντραγούρα την μεταχειρίζονται για να γιαντρεύουν και τον φίστουλα, γι' αυτό σε πολλά μέρη τη λένε φιστουλόριζα.

ΤΟ ΧΡΥΣΟΧΟΡΤΟ "Η ΛΑΜΠΗΔΟΝΑ

"Η λαμπηδόνα είναι ένα χορτάρι που φυτρώνει ψηλά στα βουνά. Τό παράξενο είναι που την ημέρα δεν μπορεί κανείς να την ιδη, όπως τ' αστέρια στον ουρανό. Μόνον όταν πέση ή μέρα, φεγγαβολιά και αυτή μέσα στο χρώμα σαν άστρο. "Αν τύχη κανένα πρόβατο να φάη λιγάκι λαμπηδόνα, γνωρίζεται, γιατί χρυσώνουν τα δόντια του σαν μαλαματοκαπνισμένα. "Οποιος, το λοιπόν, μπορέση να βρη αυτό το χορτάρι, του βασιληά τα πλούτη μπορεί να κίνη, γιατί ό,τι άγγιζει, καθάριο μάλαμα γίνεται.

ΤΟ ΣΙΔΕΡΟΧΟΡΤΟ

Σιδερόχορτο είναι το χορτάρι εκείνο που μπορεί ν' ανοίξη σαν αντίκλειδο, σαν το δυνατότερο σιδερικό, κάθε κλειδαριά και κάθε άμπάρα. Μ' αυτό μπορεί όποιος θέλει να γίνη πλούσιος, ανοίγοντας τις ζέστες κάσες, που θα πη ότι δεν γίνεται με τίμιον τρόπο. Κανένας δεν ξέρει να το βρη και μονάχα με μια τέχνη μπορεί να το επιτύχη όποιος θέλει να τύχη: Να πάη έξω στα χωράφια, να ψάξη να βρη μια σκαντζοχερίνα με τα παιδιά της, να της τα πάρη τα παιδιά, να σκάψη λίγο και να τα κουκουλώση με χρώμα. "Υστερα να σταθί και να παραφυλάγη. "Η σκαντζοχερίνα τότε άρχίζει να τριγυρνά, να τριγυρνά, ζητώντας, σαν μάνα, τ' αγαπημένα της μικρά. "Αμα δη πως δεν μπορεί να τα ξεχώση, τότε φεύγει γρήγορα - γρήγορα και χάνεται για λίγη ώρα. "Υστερα γυρνά πάλι, κρατώντας στο στόμα ένα χορτάκι, ζυγώνει, τ' άγγιζει στο χρώμα που είναι τα παιδιά της και εύθως ξεκουκουλώνονται. Αυτό πρέπει να της πάρης τότε από το στόμα και έχεις το σιδερόχορτο.

Μικρά-μικρά

— "Η πιο διαδιδόμενη ευρωπαϊκή γλώσσα είναι ή αγγλική. "Ομιλείται από 160 εκατομμύρια ανθρώπους.

— "Η πρώτη έφημερίδα του κόσμου εξέδθη στην Κίνα το 900 π. Χριστού.

— Το όπωρικό που περιέχει περισσότερο φωσφόρο είναι το μύλο.

— Το πρώτο κανόνι εφευρέθη το 1330.

— Το πρώτο τριστοικό ταξίδι με ταξίδι "Αγγλίας - "Ινδιών έγινε το 1825 με το ατμόπλοιο «Κέντ».

Δ. ΜΟΣΧΟΝΑΣ

ΣΤ'

Όπως έγραφα στο προηγούμενο τεύχος μετά την περιφημη ναυμαχία της Κούβας, ή κυκλοφορία του «Νεολόγου» ήρchiσε να φυλλορροη. "Η έφημερίς μέσα σ' ένα μήνα έπηρε οργαζάως την κάτω βόλτα και καμμία προσπάθεια από όσες κατεβάλλοντο δεν ήμπορούσε να την συγκρατήση. "Ετσι το Λογιστήριο άρχισε να μην είναι εν τάξει στις πληρωμές του. "Αν έρωτάτε δε και για μās τούς συντάκτες... συμφορά και μαυρίλα! Σπάνιες ήσαν αι ημέρα, που κατωρθώναμε με χίλια βάσανα, με παραλήψεις και με άπειλās ακόμη να τιμηθήσουμε κανένα τάλληρο.

"Εξακολουθούσαμε εν τούτοις να εργαζόμεθα, όσον δεν ήμπορούσαμε να βρούμε άλλη δουλειά, περιμένοντες την πρώτη ευκαιρία που θα μās παρουσάζετο για να καλλιτερεύσουμε την θέσι μας. Και έτσι έφθασε το Πάσχα του 1899, ένα Πάσχα που μου έμεινε αλχημύνητο για την Ιλαροτραγωδία που έπαίχθηκε την νύχτα του Μεγάλου Σαββάτου.

Διαχειριστής της έφημερίδος ήταν ο Παναγιώτης Ξένος. Οι παλαιότεροι θα τον ένθυμούνται ως εκδότην του περιοδικού «Παρνασσός» που εξέδιδετο κάμποσα χρόνια. "Αγότερα εγκατεστάθη στην Αίγυπτο και ή άθηναική δημοσιογραφική οικογένεια έχασε τα ίχνη του. Ψηλός, χονδρός, επιθλητικός όπως ήταν ο Ξένος, εύστροφος δε και μανουβραδόρος σπουδαίος στη δουλειά του, έσυγκρατούσε την κατάστασιν ως εκείνη την ημέρα. Και το πρωί του Μεγάλου Σαββάτου που έπληγαμε να εργασθούμε για να κλείσουμε το φύλλο ένωρίς, όπως γίνεται και σήμερα κατά τις μεγάλες ημέρες του χρόνου, μās έβεβαίωσε ότι το άπογευμα χωρίς άλλο θα μās έπληρωνε.

"Ηλθε το μεσημέρι και πολύ σύντομα και το άπογευμα. Κατά τις τέσσερις ο άρχιεργάτης, ο μακαρίτης Γιάννης Ψαρρόπουλος, ανέβηκε στο Λογιστήριο και σε λίγο ήλθε κάτω στο τυπογραφείο με την ποδιά του γεμάτη φουσέκια γαζέτες. Είχε πληρωθή τα εργατικά της έφημερίδος. Καλός οίονως αυτός, έσκεφθήκαμε οι δυστυχείς και περιμέναμε πλεία έναγωνίως να μās καλέσουν για πληρωμή.

Κατά τις πέντε ο Ξένος, με το καπέλλο χωμένο έως τα φρύδια έθεάθη να κατεβαίνη τις σκάλες των Γραφείων. Πριν να βγη όμως έξω τον έσταμάτησε ο μακαρίτης Γιώργος Ζωγράφος.

— Φεύγεις, Παναγιώτη; τον έρωτησε. Πότε θα μās πληρώσης;

— Πάω στο Πρακτορείο να πάρω λεφτά... του άπνηνσε φυσικώτατα ο Ξένος. Σε μισή ώρα το πολύ θα γυρίσω... Να με περιμένετε!...

"Επεριμέναμε λοιπόν... "Εκλεισε το φύλλο. Παρεδόθη ή τελευταία σελίς και το πιεστήριο άρχισε να τυπώνη και ακόμη να φανη ο διαχειριστής. "Εφθασε ή ώρα δέκα. Τα Γραφεία έκλεισαν, οι πιεστές έτελειώσαν και μείς έπεριμέναμε πάντοτε.

Στις ένδεκα πλεία έκταλάβαμε ότι ο Ξένος μās είχε πουλήσει. Και άφου ούτε ο διευθυντής εύρίσκετο πουθενά για να κάμουμε τα παράπονά μας, ξεκινήσαμε με βαρεία την καρδιά και τις τσέπες έλαφρές, να πάμε, κατά πρότασιν του Λαμπρούπουλου, στη Μητρόπολη ν' ακούσουμε το «Χριστός "Ανέστη».

"Όπως έφθάσαμε όμως στην πλατεία του Συντάγματος, ο Ζωγράφος που έπροπορεύετο έσταμάτησε πρό του δεξιού καφενείου του Ζαχαράτου και μās έφώναξε να πλησιάσουμε.

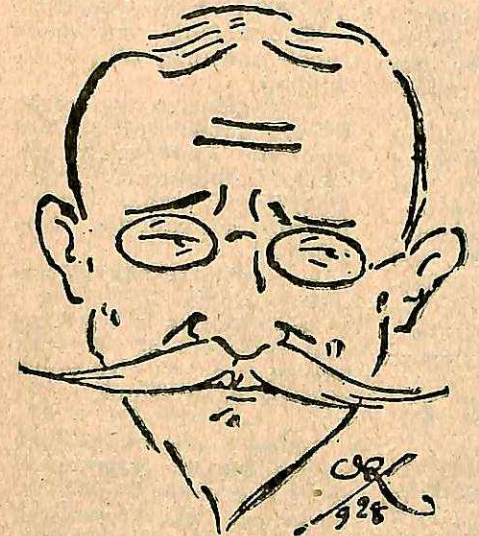
("Εδώ πρέπει να κάμω μίαν παρέκβασιν. "Εγραφα του δεξιού γιατί καφενείο Ζαχαράτου ήταν τότε και το νυν κατάστημα "Ελευθερουδάκη. "Όπως επίσης καφενείον Ζαχαράτου ήτο και το επί της πλατείας "Ομονοίας σημερινόν ζυθεσσιότοριον «Ελλάς». Αυτά τα δύο είχαν σάλες μυλλιαρδου, στις όποιες έσύχναζαν και έδιδαν μεγάλα μās οι καλλίτεροι μυλλιαρδιστάι της εποχής).

"Όταν έφθάσαμε κοντά ο Ζωγράφος άπλωσε το χέρι του και μās έδειξε κάποιον που έπαίξε μυλλιαρδο. "Ηταν ο Ξένος. Μας είχαν εξαπατήσει ο άλητήριος, μās είχε αφήσει τόσες ώρες να τον περιμένουμε και αυτός διεσκέδαζε παίζοντας μυλλιαρδο, έως ότου έλθη ή ώρα για να πάη να φάη την πασχαλινή του σούπα!

"Ο Ζωγράφος που ήταν διαρκώς ώπλισμένος με μιά... έιπολόγηη κρυμμένη κάτω από το παλτό του, ώρμησε μέσα στο καφενείο. Και αν δεν έπρολαμβάναμε να τον συγκρα-

τήσουμε θα είχε ξεκοιλάσει τον Ξένο. Δεν ήμπορέσαμε όμως να τον έμποδίσουμε από το να τον περιούση και να τον διακοσμήση με τούς βαρυτέρους χαρακτηρισμούς, ένω αυτός ντροπιασμένος, αλλά και τρομαγμένος έφευγε προς το βάθος του καφενείου.

"Επήραμε τον έν έπαγγέλματι και... πείνη συνάδελφόν μας και πήγαμε στη Μητρόπολη. "Ακούσαμε την "Ανάστασι και διελύθημεν εις τα έξω συντεθέντες. "Εγώ κατηφόρησα προς την "Ομόνοια. Στην τσέπη μου βρισκόντουσαν πέντε δεκάρες. "Ενας κουλουρτζής έπέρασε από μπροστά μου. Δύο κουλούρια και δύο κομμάτια τυρί άπετέλεσαν εκείνο το άναστασισμό βράδυ το πασχαλίνου μου γεύμα. "Ηπια στην "Ηβη ένα ποτήρι νερό, αγόρασα και δυά δεκάρες τσιγάρα από τον "Αποστόλη τον μυταρά (οι παλαιότεροι τον θυμούνται) και με μοναδική μου περιουσία μιά δεκάρα, έπληγα και έκοιμήθηκα στην καμαρούλα μου, με την άπόφασι να μην ξαναπατήσω

"Ενα άρκετά έπιτυχές σκίτσο του πρωταγωνιστή της "Ελληνικής Δημοσιογραφίας κατά τα τελευταία έτη της ζωής του. ΒΛΑΣΗ ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗ

στον «Νεολόγο» και χωρίς καμμία σκέπη και άνησυχία περί του «τί τέλεται ή έπιούσα».

"Ημουνά όμως νέος τότε. Παιδί ακόμη γεμάτο δύναμη, όνειρα και έλπίδες. Και, σκύμεται να σās πω κάτι, όσοι μου κάνετε την τιμή να με διαβάσετε, "Ας μπορούσαν να φύγουν οι ρυτίδες από την ψυχή κι από το πρόσωπό μου, οι ρυτίδες που μου έχάραξαν ανεξάλειπτα και βαθεία ή πάλη της ζωής και οι άγώνες της έπικρατήσεως, άς μπορούσα να έξαναζήνω ο γεμάτος δύναμη και νεανίσκος της εποχής εκείνης και άς ξανάκανα Πάσχα με κουλούρια, έστω και χωρίς τυρί...

Τό είπα και το έκαμα. Στον «Νεολόγο» δεν έξαναπατήσα. "Επρότιμησα να μείνω άνεργος παρά να ξενυχτώ μέσα στο άντιμόνιο και να κοιμώμαι νηστικός. "Η άνεργία μου όμως δεν έκράτησε πολλές ημέρες. Το «Σκρίπ» είχε ανάγκη από διαρωτή άνεγνωρισμένης ικανότητος— αυτήν δε την φήμη έγώ την είχα άπακτήρη πλεία— και με προσέλαβε με καλόν μισθό 120 δραχ. την

μήνα. Το «Σκρίπ» τότε έμεσουρανοόσε και ή πληρωμή του μισθού ήταν έξοφαλισμένη.

"Η δημοσιογραφική μου ζωή άρχίζει κυρίως από την εποχήν αυτήν. Γιατί στο «Σκρίπ» ένώνρισά τον Χαϊρόπουλο, τον Κωστή Χαϊρόπουλο, τον άκατάβλητον και άπτόητον αυτόν μαχητήν της πέννας. "Ηταν άρχισυντάκτης και άρθρογράφος της έφημερίδος. Αυτός με περιέβαλε με την προστασία του και την στοργή του. Αυτός έδίδασκε πά πρώτα μου χειρόγραφα. Αυτός μ' έχειραγώγησε στο έπάγγελμα, μ' έδίδασε, με συμβούλευσε, μ' έτίμησε με την φιλία και με την αγάπη του. "Υπήρξεν ο πνευματικός μου πατέρας, ο δάσκαλός μου, ο μενδάς μου δάσκαλος. Γι' αυτό σ' όλη μου την σταδιοδρομία τον αγάπωσα και τον έσεβάμουν, όσο κανέναν άλλο στο έπάγγελμα. Και όταν έδω και λίγα χρόνια άπέθανε, πτωχός και βασανισμένος, τον έκλαψα όσο και τον πατέρα μου. "Ας είνε ή μνήμη του αιώνια.

Διευθυντής και Ιδιοκτήτης του «Σκρίπ» ήταν τότε ο Εύαγγελος Κουσουλάκος, διά τον όποιον θα παραθώω έδώ μερικάς βιογραφικάς σημειώσεις:

"Ο Κουσουλάκος έγεννήθη εις τās Καλάμας το 1861. Νεώτατος έπεδόθη εις την δημοσιογραφίαν. "Ως εύθυμογράφος ένεφανήθη το πρώτον στον «Ασμοδαίον» και το σατυρικόν «Αστ» του Θέμου "Αννίνου. Και άφ'ηκε εποχήν με το εύθυμογραφικόν και σατυρικόν του πνεύμα που έξεχύνετο πλούσιον σε πεζά και έμμετρα σατυρογραφήματα, τα όποια υπέγραφε με το ψευδώνυμον «Πελαργός». "Όταν το «Αστ» έγινε καθημερινή πολιτική έφημερίς με διευθυντήν τον κατόπιν πρεσβευτήν Δημήτριον Κακλαμάνον, ο Κουσουλάκος έκράτησεν επί πολύ το γρονογράφημα και την στήλην των άρθρων της έφημερίδος, γράφων συγχρόνως και στον «Νεολόγον» Κωνσταντινουπόλεως, του όποιου ήτο άνταποκριτής. "Εχρημάτισε διευθυντής της Βουλής και του "Εθνικού Τυπογραφείου και κατά τās άρχάς του 1895 εξέδωκε το έβδομαδαίον σατυρικόν «Σκρίπ». "Ενθαρρυνθείς όμως από την κυκλοφορίαν που εύθως έξ άρχής απέκτησε το μετέβαλε τον Αύγουστον του ίδιου έτους 1895 σε καθημερινήν πολιτικήν έφημερίδα. Το «Σκρίπ» μαζί με το «Εμπρός» υπήρξαν οι πρωτοπόροι της σημερινής εξέλιξεως της άθηναικής δημοσιογραφίας.

Χαρακτηριστικόν είναι ότι ο Κουσουλάκος ούτε εξέδωσε, ούτε έγραψε ποτέ κανένα βιβλίον. "Όλον του το έργον, το γεμάτο πρωτοτυπία και βροσία, είναι κατοπαρμένον στις έφημερίδες και περιοδικά άθάνατα δε παραμένουν ακόμη μέχρι σήμερα τα ύπα τον τίτλον «Της ημέρας» περίφημα ψιλά του «Σκρίπ» που έγράφησαν από τον ίδιον και με την βοήθειαν του Χαϊροπούλου και του Ζαχαρία Παπαντωνίου, ο όποιος έχει σκορπίσι στις στήλες της έφημερίδος αυτής τα καλλίτερα, τα πνευματωδέστερα, τα δροσερώτερα χρονογραφήματά του.

Γίγας το άνάστημα, με τα χρυσά του γυαλιά καρφωμένα στην άτέλιον

μύτη του, κάτω από δασύτατα φρύδια, με μάυρα, κατάμαυρα μουστάκια και γένεια, έβιδε την έντόπωσιν σκληρού και τυραννικού άνδρος. Και όμως ήτο άγαθός και δίκαιος, μελιχλιός και εύγενικός προς τούς συνεργάτας του, πραγματικός δε άρχων στις κοινωνικές του σχέσεις. Προσβλήθεις από πυελονεφρίτιδα, άπέθανε νεώτατος, το 1903, σε ηλικίαν μόλις 42 έτών.

"Απειρα είνε τα άνέκδοτα που άναφέρονται γύρω από το όνομα και την δράσιν του Κουσουλάκου. Αυτά όμως θα με άπασχολήσουν στην προσεχή συνέχειαν. Το σημερινόν μου σημείωμα θα το κλείσω, παραθετών μερικά όνόματα δημοσιογράφων που άπετέλουν τότε το συγκρότημα.

"Αρχισυντάκτης και άρθρογράφος όπως είπα και παραπάνω ο Κωστής Χαϊρόπουλος. Χρονογράφος ο Ζαχαρίας Παπαντωνίου. Και συντάκται ο κ. Γεράσιμος Πετροβίκης, ο κατόπιν διευθυντής του «Αστεος» και Ιδιοκτήτης και διευθυντής σήμερα του «Θεατού», ο κ. Θεόδωρος Πετρακόπουλος, ο σημερινός διευθυντής των μεγαλυτέρων ξενοδοχείων των "Αθηνών, (άλλ'είπα δεν είνε πολλοί εκείνοι που ξέρουν ότι ο μεγαλοεπιχειρηματίας Πετρακόπουλος υπήρξε δημοσιογράφος), ο Γιάννης ο Μιτάλης, πτωχός σήμερα συνταξιούχος του έπαγγέλματος και λοιποί. Πολιτικόν ρεπορτάζ στο «Σκρίπ» έγραφαν ο μακαρίτης Γιώργος Γιολντάσης, που έθεωρείτο κορυφαίος στο είδος του. Το άπόγευμα όταν έβγαινε για ρεπορτάζ έφορούσε βελάδα και μονόκλ. Και σ' άπορίαν ύλης της τελευταίας σελίδος ήμπορούσε να παρατάξη στήλες δολιχίρες ειδήσεων, που όσο φανταστικές και αν ήσαν, ήτο άδύνατον όμως να διαψευσθούν. Διαχειριστής ήταν ο Στέλιος Δεληγιώργης, «ο άνθρωπος ο τιμιαστός από γάϊδαρο» όπως τον έχαρακτήριζε ο Κουσουλάκος. Και μετ' αυτόν ο Βασίλης Βουνησέας. Και οι δύο δυστυχώς είνε σήμερα μακαρίται.

ΔΗΜ. ΜΟΣΧΟΝΑΣ

"Αποκλειστικότης "Επαινετός "Απαγορεύεται ή άναδημοσίευσις

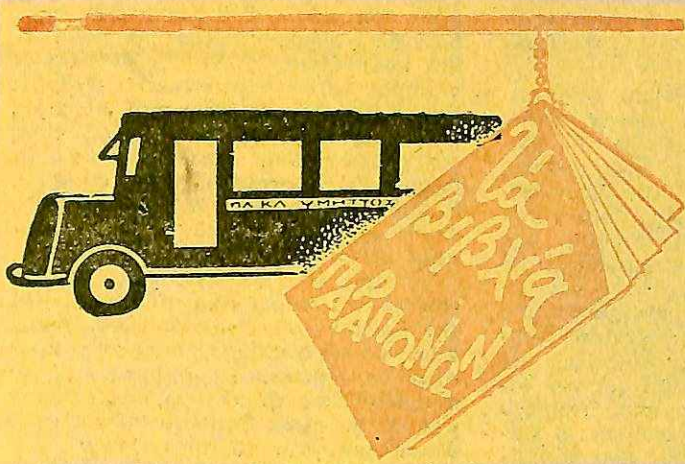
Κάποιος μπηκε όρμητικά μέσα στον πυροσβεστικό σταθμό. "Ηταν ταρναμένος και τούς είπε:

— Αυτοίμαι που σās ένοχλώ έλους αλλά ή γυναίκα μου έξαφανίστηκε ξανά.

"Ενας από τούς πυροσβεστές τον κύτταξε περίεργα.

— Πολύ άσχημο αυτό, το είπε συμπαθητικά. "Αλλά γιατί ήρθες ν' αναφέρης σ' έμάς την εξαφάνισι και όχι στην άστυνομία;

"Ο ξένος κούνησε το κεφάλι. — Δεν τολμώ να το πω στην άστυνομία, το έξήγησε. Την τελευταία φορά που εξαφανίστηκε έτρεξα και τούς το είπα, αλλά εκείνοι ένήργησαν δραστήρια και... την βρήκαν!

Πρωτότυπη έρευνα του συνεργάτου μας Δ. ΣΙΑΤ

ΤΟΝ τελευταίο καιρό τα ιδιωτικά λεωφορεία της πρωτεύουσας απέκτησαν ένα νέο μέσον εξυπηρέτησης των έχοντων λόγους δυσανεκτίας επιβατών τους. Πρόκειται για τα περίφημα «βιβλία παραπόνων», που έθεσε στην διάθεσι του κοινού το σεβαστόν Υπουργείον Σιδηροδρόμων.

«Όλοι θάχετε προσέξει τα βιβλιάρια αυτά, τα οποία βρίσκονται δίπλα στην πινακίδα του «αριθμού των θέσεων» και όλοι ασφαλώς θάχετε παραστήσει τόσο συχνούς άλλως τε μικροκαυγάδες επιβατών με εισπράκτορας, στους οποίους τὰ ἐν λόγω βιβλιαράκια καλούνται να παίξουν τον πρωτεύοντα ρόλον.

«ΠΟΙΟΣ ΕΙΝΑΙ ΓΙΑ ΤΑ ΣΙΔΕΡΑ»

ΟΤΑΝ έχη χάσει την ύπομνησιν του ο συμπολίτης που περιμένει μια ώρα στη στάσι, ή οιαδήποτε — καλή ή κακή — συμπεριφορά του εισπράκτορος, γίνεται συχνότατα άφορμή ξεσπάσματος των νεύρων και έμφανισεις του ρωμείου φιλοτίμου κι' όλων των ακόλουθών του αυτο συνεπειών.

— Γιατί δεν κάνεις στάσι στά «σίδερα», παιδί μου; Τέλος πάντων, πώς να στο πούμε; Θέλεις να πέσουμε στα γόνατα να σε παρακαλέσουμε;

— Τι λέτε, κύριος; Ειδοποίησα... Είπα: «ποιός είναι... για τα σίδερα...» Έσείς δεν μιλήσατε... Ειδοποίησε; Τώρα θα σου πω εγώ «ποιός είναι... για τα σίδερα...»

Και το βιβλίο παραπόνων απόσπεται βιασώς από τη θέση του και ο καθύδρως και νευριασμένος συμπολίτης που — καθώς

έξακολουθεί το δρόμο του το λεωφορείο — κινδυνεύει να πέση να τσακιστή ή τουλάχιστον να τσαλαπατήση τους συνεπιβάτες του, γράφει το... «πάράπονο» του... στα Παράπονα!

«ΤΣΙΠ... ΤΑ ΡΕΣΤΑ ΜΟΥ»

ΑΛΛΗ αίτια καυγάδων είναι επίσης και τα θυρικά ρέστα.

— Τα ρέστα μου, παιδί μου...

— Μάλιστα, κύριε, άμέσως...

Το «μάλιστα» του εισπράκτορος σημαίνει το ολιγώτερον ύστερα από δέκα στάσεις. Έν τώ μεταξύ ο κύριος άνυπομονεί.

— Άντε λοιπόν, θά κατέβω... Τα ρέστα μου!

Κι' ο εισπράκτωρ άφηρημένος:

— Μάλιστα, κύριε... τα βλέπω!

Κι' εξακολουθεί να συζητά με τον σωφέρ για το... τάβλι που έπαιζαν στην άφεταιρία.

Τότε ο άπολέσας την ύπομνησιν του επιβάτης κατεβάζει το «βιβλίο Παραπόνων» και γράφει...

★

Μια άλλη άκόμα αίτια είναι και τó:

— Προχωρείτε στον διάδρομο, κύριος!...

Ο κύριος κάνει πώς δεν άκούει. Ο εισπράκτωρ ξεφωνίζει δυνατότερα:

— Προχωρείτε, κύριος... Μά δεν άκούς, ακομοίρη!

Τότε ο άποκληθείς «ακομοίρης» γίνεται θηρίο:

— Άκου δώ, ρέ, σε μένα να μιλάς με σεβασμό, τ' άκούς;

— Άφοδ σου φωνάζω να προχωρήσεις και εσύ κάνεις τόν κουφό!...

Αυτό που σου λέω... και θά σου δείξω εγώ ποιός είναι «ακομοίρης»!

Και άνοσπών μολύβι, κα

τεβάζει το βιβλιάριο των παραπόνων και γράφει...

ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΕΚΤΟΣ όμως από τα σοβαροφάνη, να πούμε, παράπονα, υπάρχουν γραμμένα στα βιβλία αυτά κι' ένας σωρός άλλα, άσήμαντα, και τις περισσότερες φορές κωμικά.

Παρακάτω παραθέτουμε λίγα απ' αυτά που σταχυολογήσαμε μέσα απ' τις χιλιάδες των παρομοίων.

Το μεγαλύτερο μέρος της φαιδρότητας δεν οφείλεται ούτε στην ορθογραφία, ούτε στη σύνταξη των παραπόνων αυτών. Το μεγάλο κέφι βρίσκεται στη... γλώσσα...

Ο Ρωμύος όταν «παραινείται», έννοει να θυμηθεί και να κατακρεουργήσει άπαισιότατα τη γλώσσα των προγόνων του. Δεν μπορεί να έννοηση «παράπονον» γραμμένο στην κοινή και τετριμμένη γλώσσα που μιλάει στο σπίτι του ή όταν βρίσκεται με τη συντροφία του. Και γράφει:

«Παραπονούμαι έναντίον του... «Ησπράκτωρ Θ... του υπ' αριθμόν 29.832 λεωφορίου διότι είπεν έμαί θήμα, διότι το έκαμω παρρησίαν ότε έξύβρισε την μνηστήν μου».

Καταλαβαίνετε τί έγινε;

Ο κύριος συνόδευε την «μνηστήν του» κυττάζοντας τρυφερά στα μάτια και δεν έννοούσαν να το κουνήσουν από τον διάδρομο. Έν τώ μεταξύ οι άλλοι επιβάτες, ο ένας έπάνω στον άλλον, άγκομαχούσαν. Ο εισπράκτωρ έδόρησε:

— Προχωρείτε στο διάδρομο!

Τό ζευγάρι εξακολουθούσε να κυττάζεται. Ο εισπράκτωρ άπευθύνθη στην Έκείνην.

— Προχωρείτε, δεσποινίς, στο διάδρομο... Προχωρείτε, επί τέλους, φωνάζομαι!

Η μνηστή έθίγη, ίσως να έβαλε και τα κλάματα... Ο κύριος έλαβε τόν λόγο.

— Μίλα καλύτερα, ρέ, μη σε σπάσω στις φάπες!

— Ποιόν θά σπάσης στις φάπες, ρέ θύμα...

Και το βιβλίο των παραπόνων τίθεται εις ένέργειαν.

Θέλετε να πληροφορηθείτε την τύχη αυτού του παραπόνου;

Ο εισπράκτωρ Θ... τιμωρήθηκε με διήμερον άργία, «δι' άνάρμοστον συμ

περιφορών προς επιστήνην»...

ΚΑΙ ΟΝΟΜΑΣΤΙΚΑΙ ΑΠΟΛΥΤΟΙ

ΕΝΑΣ άλλος συμπολίτης στο αυτό βιβλίο παραπόνων του υπ' αριθμόν 29.832 λεωφορείου της γραμμής πλατείας Κλαυθμώνος - Άγίου Άρτεμίου παραπονείται ότι:

«Έκάθησα εις τό κάθισμα, αλλά εις ένα τίναγμα του αυτοκινήτου... τό κάθισμα υποχωρήσαν... εύρέθη χάμω».

Έπειδή τό «παράπονον» αυτό με την φρικιαστική ονομαστική άπόλυτο του συμπολίτου μάς φάνηκε λίγο άκατάληπτο, ζητήσαμε τα φώτα του άρμοδίου τμήματος παραπόνων της Κοινής Διευθύνσεως, εις την όποιαν υπάγονται τα έν λόγω ιδιωτικά λεωφορεία.

Ο άρμόδιος υπάλληλος έπροθυμοποιήθη να μάς έξηγήση:

«Έπρόκειτο περί ένός κυρίου σεβαστοτάτων διαστάσεων. Έκάθησε στη μέση του καθίσματος. Τό λεωφορείο τινάχτηκε και τό δύστηνο τό κάθισμα υπεχώρησε...»

— Ποδ' κατέληξε τό παράπονο αυτό;

— Ζητήσαμε συγγνώμην από τόν κύριο, έφ' όσον άλλως τε και δεν είχε πάθει καμμία άλλη ζημία.

★

Ένας τρίτος συμπολίτης εις τό βιβλίον παραπόνων του υπ' αριθμόν 29.032 λεωφορείου της γραμμής πλατείας Κόνηγγος-Φραγκοκλησιδας, γράφει:

«Παραπονούμαι ότε ο εισπράκτωρ μοι έκράτησεν πενήτηκοντα λεπτά έκ των ρέστων και όταν έπεχείρησα να τοῦ τή ζητήσω, μοι έδικαιολογήθη ότε δεν έχει. Οθεν, παρακαλώ, κύριε Υπουργέ, όπως τιμωρήσητε τοῦτον παραδειγματικώς...»

Υπογραφή Κ. Π.»

Ο άνθρωπος είχε την περιεργή ιδέα ότι έπρεπε να πάρη σωστά τα ρέστα του.

— Παιδί μου, τα ρέστα που μου δώσες, είνε... έλλιπη...

— Τι είναι, κύριε;

— Έλλιπη...

Δεν ξέρω, κύριε, άλλη γλώσσα. Μόνο Έλληνικά μιλάω... Τι θά πη έλλιπη;

— Έλλιπη θά πη ότι τα ρέστα λείπουν... Είνε λιγότερα...

— Πόσο λιγότερα;

— Κατά ένα πενήντάλεπτον...

«Πενήντάλεπτα» δεν έχω, κύριε... Δόστε μου έ- (Τό τέλος στη Σελίδα 63)

ΕΝΑ ΙΠΠΟΤΙΚΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΕΡΩΤΟΣ ΚΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ

Ο ΙΑΤΡΟΣ ΤΟΝ ΠΤΟΧΟΝ

ΤΟΝ ΞΑΒΙΕ ΝΤΕ

ΜΟΝΤΕΠΕΝ

(ΣΥΝΔΕΣΙΣ ΜΕ ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ. — Ο κόμης Άντινι ντε Μοντεγκιού βρίσκεται, στη μεγάλην αίθουσα του πύργου του, όπου καλεί την αξιόμαστον πλέον Έγκλαντίνα για να την ειδοποιήσει ότι την ίδια νύχτα πρέπει να φύγη για τό στρατόπεδον των Σουηδών. Εκεί θα μείνη αιχμάλωτος του κόμητος ντε Γκεμπριάν. Ένώ όμως περιμένει ένα λοχαγόν του που πρόκειται να την συνοδεύη, παρουσιάζεται από μια μυστική πόρτα ή μάγισσα Γκίτα και τοῦ λέει ότι ο λοχαγός σκοτώθηκε σε μια σύγκρουση με τους όρεινους και ότι της άνέθεσε να ειδοποιήση τόν κόμητα. Αφού της είπε πως θά έμπαινε στον πύργο. Τέλος, ο κόμης την διαβεβαιώνει ότι θά έχη όλην την προστασία του).

15ον

Καθ' όλο αυτό τό διάστημα πού έκράτησε ή άφήγησις, ο Μοντεγκιού είχε καρφωμένα τα μάτια του έπάνω σ' αυτή την γυναίκα, με ύποψία.

Έφ' όσον όμως ή Γκίτα έπροχωρούσε έννοιωθε κι' αυτός τις ύποψιες του να διαλύωνται. Και όταν αυτή έτελείωσε, ήταν άπολύτως βέβαιος πως είχε πη την άλήθεια και πώς ήταν έτοιμη να τόν εξυπηρετήσει πραγματικά.

Έξ άλλου, ή γρηά ούτε για μια στιγμή δεν έχαμήλωσε τα μάτια μπροστά στα δικά του.

Ο Μοντεγκιού έκάθησε. Και σάν να έξεχνούσε ότι δεν ήταν μόνος του μέσα, άρχισε να σκέπτεται πιο σοβαρά την είδησι που τού έφερε ή Γκίτα, είδησι που κρυβόταν πίσω από τα μυστηριώδη έκείνα λόγια: «Ο πατήρ και ο υιός μάς ξεφυγαν, αλλά τό άγιον πνεύμα βρίσκεται στα χέρια μας!...»

Όσο για την Έγκλαντίνα, δεν έδωσε την παραμικρή σημασία σ' αυτή την φράσι.

Ένώ ο πυργοδοεσπότης δυβιζόταν στις σκέψεις του, ή νέα παρατηρούσε με δικαιολογημένη περιέργεια αυτή την γρηά, ή παρουσία της όποιας τής έπροκάλεσε στην άρχή ζωηρότατο φόβο. Τώρα όμως, είχε την έπίβια, πως ή γυναίκα αυτή άντιπροσώπευε ένα άμεσο εμπόδιο στην πραγματοποίησι της θελήσεως του κόμητος.

Όσο περισσότερο ή Έγκλαντίνα παρατηρούσε τη γρηά, τόσο αίσθανόταν μιάν άόριστη συμπάθεια προς αυτήν. Στα χαρακτηριστικά του προσώπου της, που είχαν παραμορφωθεί από τόν καιρό, ένόμιζε πως διέκρινε μιάν έκφρασι στοργής και τρυφερότητος.

Μια κακή γυναίκα δεν μπορούσε ποτέ να έχη τέτοιαν όψη. Έξ άλλου, ο πυργοδοεσπότης έπρόκειτο να την έμπιστευθῃ σ' έναν άνδρα για να την οδηγήση στο στρατόπεδο του κόμητος ντε Γκεμπριάν. Και έφ' όσον ο άνδρας αυτός δεν υπήρχε, ή αναχώρησί της έπρόκειτο αναγκαστικώς ν' άναβληθῇ.

Όπως λοιπόν παρ' όλίγον να μαντεύση και ο Μοντεγκιού ή νέα είχε σοβαρώτατους λόγους να θέλη να μείνη όλη τη νύχτα στον πύργο. Και τους λόγους αυτούς θά τούς μάθωμε σε λίγο.

Γι' αυτήν λοιπόν, για την Έγκλαντίνα, ή Γκίτα άντιπροσώπευε από πάσης άπόψεως μια προσωρινή έστω άνακούφισι.

Δεν της άρκούσε όμως ή έλπίδα αυτή. Η Έγκλαντίνα ήθελε να έχη την δεβαιότητα. Έπωφελήθηκε λοιπόν της πρώτης στιγμής που ο Μοντεγκιού, λιγάκι άφηρημένος, έγύρισε τό κεφάλι του προς τό μέρος της, για να τού είπῃ άποφασιστικά:

—Λοιπόν, άρχοντά μου, ά-

φού πρέπει όπωσδήποτε να ύποκύψω στη θέλησί σας, δεν έχω άντίρρηση και είμαι έτοιμη να φύγω...

Έπειτα, δείχνοντας την Γκίτα με μια χειρονομία, έπρόσθεσε:

—Πρόκειται να με συνοδεύη αυτή ή γυναίκα;

Ο Μοντεγκιού έσήκωσε τούς όμους και δεν άπάντησε. Έδίσταζε ακόμη ν' άποφασίσῃ.

Η Γκίτα έπλησίασε την Έγκλαντίνα:

—Κορίτσι μου, της είπε με γλυκιά φωνή και σχεδόν χαϊδευτική, μη φοβάσαι καθόλου από μένα... είμαι γρηά, είμαι άσχημη και πολύ φτωχή, αλλά παρ' όλα τα κουρέλια και την άσχημά μου, δεν είμαι καθόλου κακιά. Η ψυχή μου άξίζει περισσότερο από τό παρουσιαστικό μου, σου τ' άρκίζομαι!

»Όταν κανείς διάζεται να κρίνη έναν άλλο και τό κάνει με μεγάλην άυστηρότητα, πέφτει πολύ συχνά σε λάθος.

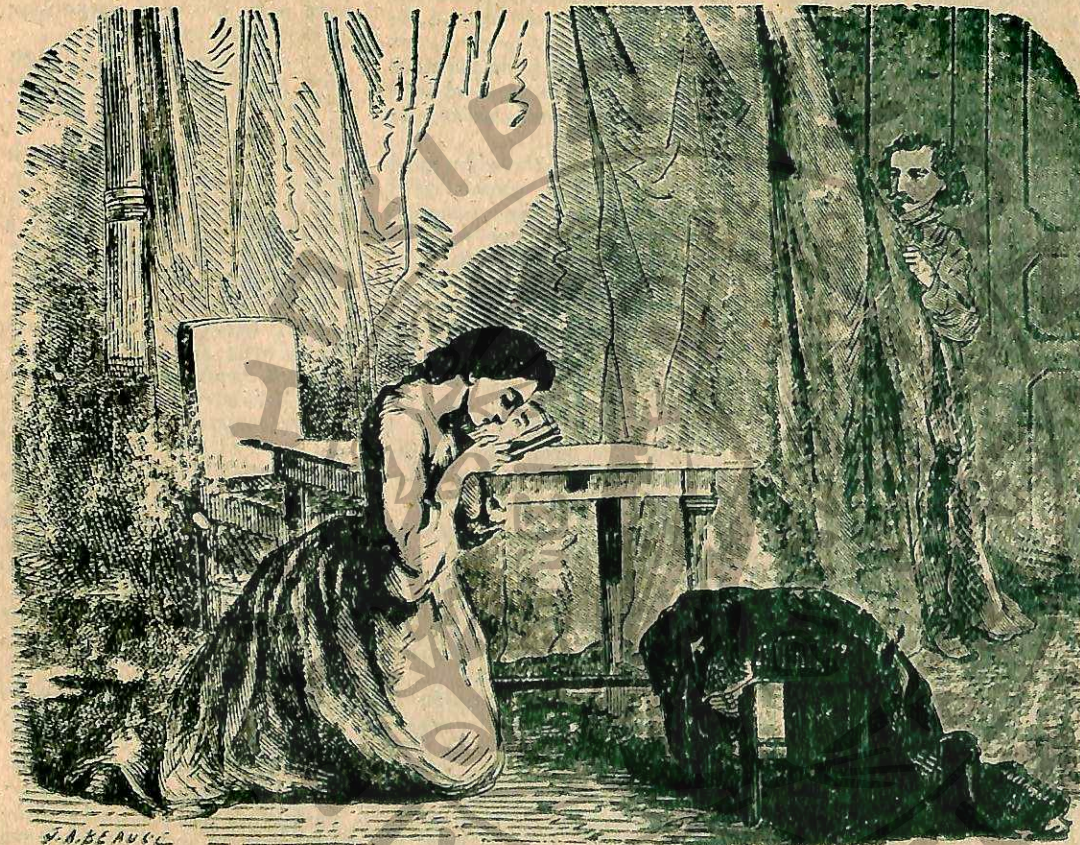
»Αν πρόκειται να σε συνοδεύσω κάπου, θά έκτελέσω βέβαια πιστά την άποστολή μου, θά ύπακούσω στις διαταγές

που θά λάβω, αλλά σου ύπόσχομαι ότι δεν θά παραπονέθῃς καθόλου από μένα...»

—Απόψε δεν πρόκειται να φύγῃς, είπε τότε ο Μοντεγκιού. Δεν μπορώ να σ' έμπιστευθῷ σ' αυτή την γυναίκα. Όσο μεγάλη και αν είναι ή άφοσίωσίς της σ' έμένα, μπορεί να της συμβῇ στο δρόμο κανένα άτύχημα και να της ξεφύγῃς εύκολα. Πρέπει λοιπόν να σε κρατήσω έδώ μέσα έως την έρχομένη νύχτα. Πρώ όλίγου με παρακαλούσε να σ' άφήσω μια νύχτα ν' άναπαυθῇς. Έστω λοιπόν, μπορείς να μείνῃς...

—Άρχοντά μου, άπάντησε ή Έγκλαντίνα, τί σήμερα τί αύριο, θά γίνη τό θέλημα του Θεού και όχι τό δικό μας.

—Θά τό ιδούμε! άπάντησε ο πυργοδοεσπότης με ένα άπερίγραπτο χαμόγελο.

Η Έγκλαντίνα άκούμπησε τα χείλη στις σελίδες του ίεροῦ βιβλίου

Έχτυπησε ένα τύμπανο και παρουσιάστηκε ο υπηρέτης εκείνος που, μιάν ώρα πριν, είχε οδηγήσει εκεί μέσα την Έγκλαντίνα.

—Πάρε αυτό το κορίτσι, του είπε ο Μοντεγκκιού, και πρόσδεξε να είναι καλά κλεισμένες οι πόρτες των δωματίων της. Θα είσαι υπεύθυνος με την ζωή σου αν δραπέτεύση. Πήγαινε!

Μετά έστράφηκε στην Γκίτα και της είπε:

—Εσύ μείνε. Σε λιγάκι θα σε χρειαστώ, ασφαλώς.

Ο ΓΥΝΑΙΚΩΝΙΤΗΣ

Οι άναγνώστες δεν θα ξεχάσουν βέβαια, ότι ο Γκαρμπάς αφού άφησε το κάρρο του φορομένο σανό στην πλατεία της Δεξαμενής, απομακρύνθηκε με τα βόδια του τραγουδώντας.

Έπειτα, ενώ κατέβαινε στην κατηφορία που ώδηγούσε κάτω στην κοιλάδα, η φωνή του έγινε πιο αδύνατη, ως πού έσβυσε τελείως.

Ας επιτρέψουμε τώρα στην αλλη της Δεξαμενής, από όπου έφυγε για να δειπνήσουν κι' έπειτα να κοιμηθούν, και έπαι τώρα έβασίλευε η βαθύτερη σιγή και το πυκνότερο σκοτάδι.

Επέρασαν δυο ώρες περίπου χωρίς να συμβεί απολύτως τίποτε, δίχως ν' άκουσθι ο παραμικρός θόρυβος.

Έπειτα, στο κάρρο του σανού συνέβη κάτι το απροσδόκητο. Ο σανός ταραβήθηκε στην επιφάνεια, ανασηκώθηκε στη μέση, επρόβαλε πρώτα ένα κεφάλι, μετά δυο ώμοι και τέλος ένας άνδρας.

Αφού έβεβαιώθηκε ότι κανένα αδιάκριτο βλέμμα δεν τον κυττάει, ο άνδρας αυτός βγήκε όλόκληρος από μέσα απ' τον σανό όπου ήταν έως τότε θαμμένος, κι' έπήδησε κάτω από το κάρρο.

Για μερικά στιγμές έμεινε άκίνητος και μετά τεντώθηκε για να ξαναδώσει στο σώμα του την ελαστικότητα εκείνην την οποία είχε χάσει, μένοντας επί τόσες ώρες άκίνητος.

Οι άναγνώστες θα έμάντευαν βέβαια πρό πολλού, ότι ο άνθρωπος αυτός ήταν ο λοχαγός Λακουζόν, που αποφάσισε να μεταχειρισθι ένα τόσο επικίνδυνο μέσον για να μη στύν πυργο του Αετού.

Τρία φωτεινά σημεία λαμπροκοπούσαν ελαφρά στο σκοτάδι πάνω στη μαύρη στολή του λοχαγού: το πρώτο ήταν το κόσμημα με την διαμαντένια έγκλαντίνα που κρεμόταν από τον λαιμό του από τη στιγμή που του το παρέδωσε ο θείος του Πέτρος Πρόδος στη φυλακή. Και τάλλα δύο ήταν οι λαβές των πιστολιών του.

Δύο από τα παράθυρα της

μεγάλης αίθουσής όπου βρισκόταν ο πυργοδεσπότης, έβλεπαν, καθώς είπαμε, στην αλλη της Δεξαμενής.

Στην αρχή, ο λοχαγός, έμεινε κατάπληκτος βλέποντας τα δύο ένεινα παράθυρα φωτισμένα, γιατί η ώρα ήταν αρκετά προχωρημένη. Και σκέφθηκε πως ήταν προτιμότερο να περιμένει να κοιμηθι ο πυργοδεσπότης για να δράση αυτός.

Αλλά ο Μοντεγκκιού μπορούσε να μείνει όλη τη νύχτα άγευτος. Έτσι ο Λακουζόν αποφάσισε ν' άρχισι άμέσως την έρευνά του για την άνακαλίτη της Έγκλαντίνας.

Έπειδή δεν είχε ποτέ διακόνη τίς σχέσεις του με τον κόμητα Μοντεγκκιού και άνεθηκε πολλές φορές στον πυργο, έγνώριζε τα κυριότερα κατατόπια εκεί μέσα.

Ήταν βέβαιος —και με το δικό του— ότι ο γυναικωνίτης, το διαμέρισμα δηλαδή των γυναικών που περιγράφουμε σε προηγούμενο κεφάλαιο, θα έχρησίμευε σαν φυλακή στην Έγκλαντίνα.

Δεν δυσκολεύθηκε καθόλου να βρη την σαρακωμένη πόρτα που ώδηγούσε στο διαμέρισμα εκείνο του πυργου. Έβγαλε λοιπόν το μαχαίρι του για να την άνοιξη, προσέχοντας να μην κάνει τον παραμικρότερον θόρυβο.

Στην αρχή του φάνηκε εύκολο. Έπειτα όμως έκατάλαβε ότι μπορούσε να συνεχίση τίς προσπάθειές του όλη τη νύχτα χωρίς να καταφέρη τίποτα.

Απελπισμένος από την χασμέρια αυτή, ο λοχαγός αποσκόρπησε μερικά δήματα και άναμέτησε με το βλέμμα όλη τη σκοτεινή πρόσοψη, με την έλπίδα να βρη καμιά προσέγγισι του τοίχου που να του επιτρέψη να σκαρφαλώση επάνω.

Ο Λακουζόν δεν είδε παρά μικρά παράθυρα, πολύ ψηλά τοποθετημένα στην πρόσοψη του γυναικωνίτη και προστατευμένα από χονδρά σίδερα σε σχήμα σταυρού.

—Θεέ μου! έμουρμούρισε χτυπώντας το μέτωπο σαν για να κατεβάση καμιά ιδέα. Του κάκου λοιπόν έμπήκα μέσ' στη φωλιά της τίγρεως! Δεν θα μπορούσα να φθάσω ούτε στη φυλακή της νέας την οποία θέλω να έλευθερώσω με κίνδυνο της ζωής μου!

Και άρχισε να περπατι με βήμα άργό κατά μήκος του τοίχου που έκλεινε γύρω - γύρω την αλλη, προσπαθώντας να βρη έναν τρόπο για να τον διασκελίση χωρίς να γίνη άνατιληπτός από κανέναν.

Έξαφνα, τα πόδια του έσκούνησαν στο πρώτο σκαλοπάτι της σκαλίστας που ώδηγούσε στην ταράτσα.

—Αυτό τόχα ξεχάσει! έφώναξε δυνατά.

Και άνέβηκε γρήγορα τα σκαλοπάτια.

Στην κορυφή της σκάλας κι' εκεί ακριβώς όπου άρχισε η ταράτσα δρήμε μια καγκελλωτή σιδερένια πόρτα. Ή πόρτα αυτή ήταν κλειστή, αλλά στο πίσω μέρος της κλειδαριάς βρισκόταν το κλειδί. Έτσι για να την άνοιξη ο Λακουζόν δεν είχε παρά να περάση το χέρι άνάμεσα στα κάγκελλα.

Οι σκουριασμένες στρόφυγες έτρεξαν άπαιστα, άφησαν έναν ήχο σαν το κρώξιμο του κοράκου. Και ο απροσδόκητος εκείνος θόρυβος που διέκοψε ξαφνικά την ήσυχία της νύκτας, μπορούσε να μαζέψη εκεί ένα σμήνος από όπλισμένους έχθρούς.

Ο Λακουζόν έπιασε τίς λαβές των πιστολιών του, και έπεριμενε.

Κανείς δεν παρουσιάστηκε. Ύστερα από λίγες στιγμές έπροχώρησε στην ταράτσα, με προσοχή μεγάλη, γιατί σε κάθε βήμα έκινδύνευε να σκοντάψη στους κορμούς των δένδρων των οποίους δεν έβλεπε. Έτσι, χωρίς να συναντήση άλλο εμπόδιο, έφθασε στη δεύτερη καγκελλωτή πόρτα. Και την βρήκε άνοιχτή.

Ο λοχαγός έπροχώρησε, εύχαριστώντας τον Θεό για την άμέλεια των υπηρέτων που είχαν άφήση την πόρτα άνοιχτή, και βρέθηκε στο χώρο που ήταν άνάμεσα στο κεντρικό τμήμα του πυργου και τον γυναικωνίτη.

Ο λοχαγός έπροχώρησε, εύχαριστώντας τον Θεό για την άμέλεια των υπηρέτων που είχαν άφήση την πόρτα άνοιχτή, και βρέθηκε στο χώρο που ήταν άνάμεσα στο κεντρικό τμήμα του πυργου και τον γυναικωνίτη.

Παρ' όλο το κρύο που έκανε εκείνο το βράδυ, ένα παράθυρο του πρώτου πατώματος ήταν άνοιχτό, και από το παράθυρο εκείνο διέκρινε κανείς μέσα ένα φως τρεμουλιαστό και αδύνατο.

—Ασφαλώς θα βρισκεται έδω μέσα! έσκέφθηκε ο Λακουζόν. Έδω περιμένει τον έλευθερωτή της.

Γεμάτος έλπίδα για αυτή τη σκέψη έπροχώρησε προς την πόρτα του κτιρίου, διατυπώνοντας από μέσα του την εύχή πως οι φύλακες έκλεισαν αυτή την πόρτα χωρίς να πάρουν το κλειδί.

Αν δεν εύρισκε το κλειδί ο λοχαγός ήταν αποφασισμένος να τραβήξη την προσοχή της Έγκλαντίνας σιγοτραγουδώντας κάτω απ' το παράθυρό της ένα από τ' άγαπημένα της τραγούδια.

Με μία συγκίνησι και μια ταραχή άπερίγραπτη, είδε σε λίγο πως η πρώτη πόρτα ήταν άνοιχτή.

Στην κορυφή της σκάλας που ήταν άπέναντι, διέκρινε το ίδιο εκείνο φως που έτρεμόλαμπε στο παράθυρο.

Ή πόρτα του δωματίου έκλείνον του πρώτου πατώματος ήταν έπίσης άνοιχτή.

—Τί σημαίνει αυτό; έσκέφθηκε ο Λακουζόν. Δεν πιστεύω να κρατη κατ' αυτόν τον τρόπο τους αιχμαλώτους του ο Μοντεγκκιού! Μήπως η

Έγκλαντίνα δεν βρισκεται σ' αυτά τα δωμάτια η έφθασα πολύ άργά!

Ή σκέψις πως η γρηά Γκίτα τον γέλασε η γελάστηκε κι' αυτή, δεν του πέρασε καθόλου από το νου.

Ή νέα πιθανόν να βρισκόταν κλεισμένη σε κανένα άλλο διαμέρισμα του γυναικωνίτη, και στο δωμάτιο που ήταν φωτισμένο στην κορυφή της σκάλας ίσως να έμεναν οι δεσμοφύλακες της.

Θέλησε να μάθη την αλήθεια όσο το δυνατόν πιο γρήγορα. Και, κρατώντας την άναπνοή του, κάνοντας άθόρυβα τα βήματά του, κρατώντας τη λαβή του ξίφους του για να μη χτυπήση στα σκαλοπάτια, άρχισε ν' άνεβαίνει την σκάλα, σταματώντας σε κάθε σκαλοπάτι, τεινόντας την άκοή του για ν' άκούση εγκαίρως τον παραμικρότερον θόρυβο και ν' αποφύγη έτσι κάθε άπροσδόκητη έκπληξι.

Βαθεία σιγή έβασίλευε εκεί μέσα. Θα έλεγε κανείς ότι όλο το κτίριο ήταν έρημο. Εφ' όσον ο Λακουζόν άνέβαινε, το φως γινόταν ζωηρότερο κι' έσημαίνε ένα είδος φωτεινού κύκλου στα ψηλότερα σκαλοπάτια.

Ο νέος έμπήκε στη φωτεινή εκείνη ζώνη. Εκεί έσταμάτησε ξανά. Γύρω του έβασίλευε η ίδια σιγή και άκίνησία.

Έπροχώρησε πάλι, έφθασε στο κεφαλόσκαλο μπροστά στην πόρτα, που ήταν μισανοιγμένη και χώνοντας μέσα το κεφάλι με άπερίγραπτη προσοχή, έρριξε μια ματιά στο έσωτερικό του δωματίου.

Το δωμάτιο εκείνο ήταν άδειανό. Και ο Λακουζόν έπέρασε το κατώφλι.

Ή επίπλωσις του δωματίου εκείνου, σε άλλην εποχή θα ήταν πολυτελεστάτη. Ο καρέος όμως και η έλκεις κάθε περιποίησεως άνέλαβαν να της άφαιρέσουν κάθε λαμπρότητα. Όλα εκεί μέσα είχαν την σφραγίδα της έγκαταλείψεως.

Στις στο τέκκι όπου ήταν άναμμένη λίγη φωτιά, μόλις φαινόταν μια πολυθρόνα κι' ένα τραπέζι όπου το τρεμουλιαστό φως μιάς καντήλας έφώτιζε μιάν άνοιχτή βίβλο.

Αυτή η βίβλος ήταν για τον λοχαγόν μια άποκάλυψις.

Απ' όλους όσους έμεναν στο πυργο του Αετού, μονάχα η Έγκλαντίνα μπορούσε να ήγητή από το έρδ εκείνο διότι της δύνανι και την παρηγοριά των οποίων τόσο είχε άνάγκη.

Εξ άλλου, σχεδόν την ίδια στιγμή, δρήμε την ύλικήν άπόδειξι της ύποθέσεως του αυτής.

Απάνω στο χαλί που ήταν στρωμένο στο πάτωμα, ο λοχαγός διέκρινε ένα ρούχο άπό χονδρό ύφανση. Και αυτό το ρούχο του ήταν πολύ γνωστό.

Το σήκωσε από κάτω κι' έβεβαιώθηκε άμέσως πως ήταν ο ίδιος ο μανδύας του με τον οποίο είχε τυλίξει την Έγκλαντίνα την ώρα της πυρκαϊάς, όταν η νέα έκόντεψε να καθι στο ύπόγειο του σπιτιού.

Δεν έπρεπε λοιπόν ν' άμφιβάλη καθόλου. Ή νέα είχε μείνει μέσα σ' αυτό το δωμάτιο. Και άσφαλώς θα έβρισκεται στο σαλόνι του Άντιντ ντε Μοντεγκκιού, αφού μάστι παρακολούθησε τη συνομιλία τους στα προηγούμενα κεφάλαια.

Πάντως, είχε άνακαλύψει τα ίχνη της. Και ο Θεός που τον ώδηγησε ως εκεί, δεν θα ήθελε τώρα βέβαια να τον έγκαταλείψη.

Αυτά σκέφθηκε ο λοχαγός κι' έξηκολούθησε τίς έρευνές του.

Απέναντι από την πόρτα της εισόδου ήταν μια άλλη πόρτα, κρυμμένη κάποτε πίσω από βελούδινα παραπέτασμα, που έπεφταν τώρα σε κουρέλια.

Ο Λακουζόν έπροχώρησε προς αυτήν την πόρτα, την όποιαν άνοιξε χωρίς καμιά δυσκολία. Και βρέθηκε στον μεγάλο διάδρομο που έπροχωρούσε κατά μήκος όλου του γυναικωνίτη.

Ο νέος, μη τολμώντας να πειράξη το λιγνάρι, η μετακίνησις του οποίου μπορούσε να γίνη άντιληπτή απ' έξω, σκέφθηκε να πάρη από το τέκκι ένα άναμμένο ξύλο για να συνεχίση τίς έρευνές του.

Έπροχωρούσε λοιπόν προς το τέκκι, όταν έξαφνα ένόμισε πως άκουσε βήματα στην πόρτα, ακριβώς κάτω απ' το παράθυρο.

Σταμάτησε για ν' άκούση καλύτερα και άμέσως βεβαίώθηκε ότι δεν είχε άπατηθι.

Τα βήματα έπλησιάζαν. Κάποιος άνεβαινε τη σκάλα.

Ο λοχαγός έπρεπε να τα όη όλα όσα θα συνέβαιναν εκεί μέσα, χωρίς να τον δούν.

Έτρεξε λοιπόν πίσω από τα παραπέτασμα της πόρτας και κρύφθηκε όσο μπορούσε πιο καλά.

Μόλις βρέθηκε πίσω απ' αυτήν την πρόχειρη κρύπτη, άκουσε την κάτω πόρτα της σκάλας να κλείνη και το κλειδί να τρέψη στην σκουριασμένη κλειδαριά.

—Τώρα είμαι φυλακισμένος έδω μέσα! έμουρμούρισε. Ποιος ξέρει πως θα τελειώση αυτή η ιστορία!

Εν τώ μεταξύ ένα ελαφρό γυναικείο θήμα έξακολουθούσε ν' άνεβαίνει τη σκάλα. Και από μια στιγμή στην άλλη, ό

βεβαιώθηκε άμέσως πως ήταν ο ίδιος ο μανδύας του με τον οποίο είχε τυλίξει την Έγκλαντίνα την ώρα της πυρκαϊάς, όταν η νέα έκόντεψε να καθι στο ύπόγειο του σπιτιού.

Δεν έπρεπε λοιπόν ν' άμφιβάλη καθόλου. Ή νέα είχε μείνει μέσα σ' αυτό το δωμάτιο. Και άσφαλώς θα έβρισκεται στο σαλόνι του Άντιντ ντε Μοντεγκκιού, αφού μάστι παρακολούθησε τη συνομιλία τους στα προηγούμενα κεφάλαια.

Πάντως, είχε άνακαλύψει τα ίχνη της. Και ο Θεός που τον ώδηγησε ως εκεί, δεν θα ήθελε τώρα βέβαια να τον έγκαταλείψη.

Αυτά σκέφθηκε ο λοχαγός κι' έξηκολούθησε τίς έρευνές του.

Απέναντι από την πόρτα της εισόδου ήταν μια άλλη πόρτα, κρυμμένη κάποτε πίσω από βελούδινα παραπέτασμα, που έπεφταν τώρα σε κουρέλια.

Ο Λακουζόν έπροχώρησε προς αυτήν την πόρτα, την όποιαν άνοιξε χωρίς καμιά δυσκολία. Και βρέθηκε στον μεγάλο διάδρομο που έπροχωρούσε κατά μήκος όλου του γυναικωνίτη.

Ο νέος, μη τολμώντας να πειράξη το λιγνάρι, η μετακίνησις του οποίου μπορούσε να γίνη άντιληπτή απ' έξω, σκέφθηκε να πάρη από το τέκκι ένα άναμμένο ξύλο για να συνεχίση τίς έρευνές του.

Έπροχωρούσε λοιπόν προς το τέκκι, όταν έξαφνα ένόμισε πως άκουσε βήματα στην πόρτα, ακριβώς κάτω απ' το παράθυρο.

Σταμάτησε για ν' άκούση καλύτερα και άμέσως βεβαίώθηκε ότι δεν είχε άπατηθι.

Τα βήματα έπλησιάζαν. Κάποιος άνεβαινε τη σκάλα.

Ο λοχαγός έπρεπε να τα όη όλα όσα θα συνέβαιναν εκεί μέσα, χωρίς να τον δούν.

Έτρεξε λοιπόν πίσω από τα παραπέτασμα της πόρτας και κρύφθηκε όσο μπορούσε πιο καλά.

Μόλις βρέθηκε πίσω απ' αυτήν την πρόχειρη κρύπτη, άκουσε την κάτω πόρτα της σκάλας να κλείνη και το κλειδί να τρέψη στην σκουριασμένη κλειδαριά.

—Τώρα είμαι φυλακισμένος έδω μέσα! έμουρμούρισε. Ποιος ξέρει πως θα τελειώση αυτή η ιστορία!

Εν τώ μεταξύ ένα ελαφρό γυναικείο θήμα έξακολουθούσε ν' άνεβαίνει τη σκάλα. Και από μια στιγμή στην άλλη, ό

θεβαιώθηκε άμέσως πως ήταν ο ίδιος ο μανδύας του με τον οποίο είχε τυλίξει την Έγκλαντίνα την ώρα της πυρκαϊάς, όταν η νέα έκόντεψε να καθι στο ύπόγειο του σπιτιού.

Δεν έπρεπε λοιπόν ν' άμφιβάλη καθόλου. Ή νέα είχε μείνει μέσα σ' αυτό το δωμάτιο. Και άσφαλώς θα έβρισκεται στο σαλόνι του Άντιντ ντε Μοντεγκκιού, αφού μάστι παρακολούθησε τη συνομιλία τους στα προηγούμενα κεφάλαια.

Πάντως, είχε άνακαλύψει τα ίχνη της. Και ο Θεός που τον ώδηγησε ως εκεί, δεν θα ήθελε τώρα βέβαια να τον έγκαταλείψη.

Αυτά σκέφθηκε ο λοχαγός κι' έξηκολούθησε τίς έρευνές του.

Απέναντι από την πόρτα της εισόδου ήταν μια άλλη πόρτα, κρυμμένη κάποτε πίσω από βελούδινα παραπέτασμα, που έπεφταν τώρα σε κουρέλια.

Ο Λακουζόν έπροχώρησε προς αυτήν την πόρτα, την όποιαν άνοιξε χωρίς καμιά δυσκολία. Και βρέθηκε στον μεγάλο διάδρομο που έπροχωρούσε κατά μήκος όλου του γυναικωνίτη.

Ο νέος, μη τολμώντας να πειράξη το λιγνάρι, η μετακίνησις του οποίου μπορούσε να γίνη άντιληπτή απ' έξω, σκέφθηκε να πάρη από το τέκκι ένα άναμμένο ξύλο για να συνεχίση τίς έρευνές του.

Έπροχωρούσε λοιπόν προς το τέκκι, όταν έξαφνα ένόμισε πως άκουσε βήματα στην πόρτα, ακριβώς κάτω απ' το παράθυρο.

Σταμάτησε για ν' άκούση καλύτερα και άμέσως βεβαίώθηκε ότι δεν είχε άπατηθι.

Τα βήματα έπλησιάζαν. Κάποιος άνεβαινε τη σκάλα.

Ο λοχαγός έπρεπε να τα όη όλα όσα θα συνέβαιναν εκεί μέσα, χωρίς να τον δούν.

Έτρεξε λοιπόν πίσω από τα παραπέτασμα της πόρτας και κρύφθηκε όσο μπορούσε πιο καλά.

Μόλις βρέθηκε πίσω απ' αυτήν την πρόχειρη κρύπτη, άκουσε την κάτω πόρτα της σκάλας να κλείνη και το κλειδί να τρέψη στην σκουριασμένη κλειδαριά.

—Τώρα είμαι φυλακισμένος έδω μέσα! έμουρμούρισε. Ποιος ξέρει πως θα τελειώση αυτή η ιστορία!

Εν τώ μεταξύ ένα ελαφρό γυναικείο θήμα έξακολουθούσε ν' άνεβαίνει τη σκάλα. Και από μια στιγμή στην άλλη, ό

θόρυβος εκείνος έδυνάμωσε διαρκώς.

Ή καρδιά του Λακουζόν χτυπούσε δυνατά.

Σε λιγάκι η Έγκλαντίνα μπήκε στο δωμάτιο.

Ο λοχαγός έκανε να βγη από την κρύπτη του και να φωνάξη, άπλώνοντας τα χέρια του προς την νέα.

—Έδω είμαι, άδελφή μου! Μη φοβάσαι!

Μια σκέψις όμως τον σταμάτησε.

Ασφαλώς, στην πρώτη έκπληξι, η Έγκλαντίνα δεν θα μπορούσε να συγκρατηθι και θα φώναζε από χαρά και συγκίνησι, βλέποντας μπροστά της τον φίλο και προστατή.

Αλλά ο υπηρέτης που την είχε ξαναφέρει στη φυλακή της δεν θα είχε άπομακρυνθι τόσο πολύ, ώστε να μην άκούση αυτή τη φωνή. Θα ήθελε ίσως να μάθη την αιτία, θ' άνέβαινε επάνω, και η Έγκλαντίνα δεν θα μπορούσε να κρύψη την ταραχή της.

Όλ' αυτά πέρασαν σαν άστραπή απ' το μυαλό του Λακουζόν, που έμεινε έτσι βουβός και άκίνητος.

Ή νέα φαινόταν ξαναμμένη και τα μάτια της έλαμπαν. Το βλέμμα και η όλη στάσις της δεν εφανέρωναν καθόλου θλίψη και άπογοήτευσι.

Προχώρησε έως το τραπέζι, μπροστά στο όποιον γονάτισε, πήρε με τα ώρτια της χεράκια την βίβλο και άκούμπησε τα χείλη στις σελίδες του έρωτός εκείνου βιβλίου, με κατανύξι. Και στο φιλι εκείνο ο Λακουζόν διέκρινε μια παράκλησι και μια ευχαρίστησι.

Μετά η νέα σηκώθηκε και, διασχίζοντας το δωμάτιο, έσπευσε προς το παράθυρο και στάθηκε στο ίδιο εκείνο μέρος όπου είχε περάση τόσες ώρες της τραγικής εκείνης ήμέρας.

Το βλέμμα της προσπάθησε να διαπεράση το σκοτάδι και έτεινε την άκοή της, για ν' άκούση τον παραμικρότερον θόρυβο, την ελαχίστη πνοή.

Και τούτο έπειδή, λίγες ώρες πριν, η φωνή του Γκαρμπάς, που τραγουδούσε το σκοτάδι, είχε τινάξει την άκοή της, για ν' άκούση τον παραμικρότερον θόρυβο, την ελαχίστη πνοή.

Και τούτο έπειδή, λίγες ώρες πριν, η φωνή του Γκαρμπάς, που τραγουδούσε το σκοτάδι, είχε τινάξει την άκοή της, για ν' άκούση τον παραμικρότερον θόρυβο, την ελαχίστη πνοή.

Και τούτο έπειδή, λίγες ώρες πριν, η φωνή του Γκαρμπάς, που τραγουδούσε το σκοτάδι, είχε τινάξει την άκοή της, για ν' άκούση τον παραμικρότερον θόρυβο, την ελαχίστη πνοή.

Και τούτο έπειδή, λίγες ώρες πριν, η φωνή του Γκαρμπάς, που τραγουδούσε το σκοτάδι, είχε τινάξει την άκοή της, για ν' άκούση τον παραμικρότερον θόρυβο, την ελαχίστη πνοή.

Και τούτο έπειδή, λίγες ώρες πριν, η φωνή του Γκαρμπάς, που τραγουδούσε το σκοτάδι, είχε τινάξει την άκοή της, για ν' άκούση τον παραμικρότερον θόρυβο, την ελαχίστη πνοή.

Και τούτο έπειδή, λίγες ώρες πριν, η φωνή του Γκαρμπάς, που τραγουδούσε το σκοτάδι, είχε τινάξει την άκοή της, για ν' άκούση τον παραμικρότερον θόρυβο, την ελαχίστη πνοή.

Και τούτο έπειδή, λίγες ώρες πριν, η φωνή του Γκαρμπάς, που τραγουδούσε το σκοτάδι, είχε τινάξει την άκοή της, για ν' άκούση τον παραμικρότερον θόρυβο, την ελαχίστη πνοή.

Και τούτο έπειδή, λίγες ώρες πριν, η φωνή του Γκαρμπάς, που τραγουδούσε το σκοτάδι, είχε τινάξει την άκοή της, για ν' άκούση τον παραμικρότερον θόρυβο, την ελαχίστη πνοή.

Και τούτο έπειδή, λίγες ώρες πριν, η φωνή του Γκαρμπάς, που τραγουδούσε το σκοτάδι, είχε τινάξει την άκοή της, για ν' άκούση τον παραμικρότερον θόρυβο, την ελαχίστη πνοή.

Και τούτο έπειδή, λίγες ώρες πριν, η φωνή του Γκαρμπάς, που τραγουδούσε το σκοτάδι, είχε τινάξει την άκοή της, για ν' άκούση τον παραμικρότερον θόρυβο, την ελαχίστη πνοή.

Και τούτο έπειδή, λίγες ώρες πριν, η φωνή του Γκαρμπάς, που τραγουδούσε το σκοτάδι, είχε τινάξει την άκοή της, για ν' άκούση τον παραμικρότερον θόρυβο, την ελαχίστη πνοή.

Και τούτο έπειδή, λίγες ώρες πριν, η φωνή του Γκαρμπάς, που τραγουδούσε το σκοτάδι, είχε τινάξει την άκοή της, για ν' άκούση τον παραμικρότερον θόρυβο, την ελαχίστη πνοή.

Και τούτο έπειδή, λίγες ώρες πριν, η φωνή του Γκαρμπάς, που τραγουδούσε το σκοτάδι, είχε τινάξει την άκοή της, για ν' άκούση τον παραμικρότερον θόρυβο, την ελαχίστη πνοή.

Και τούτο έπειδή, λίγες ώρες πριν, η φωνή του Γκαρμπάς, που τραγουδούσε το σκοτάδι, είχε τινάξει την άκοή της, για ν' άκούση τον παραμικρότερον θόρυβο, την ελαχίστη πνοή.

Και τούτο έπειδή, λίγες ώρες πριν, η φωνή του Γκαρμπάς, που τραγουδούσε το σκοτάδι, είχε τινάξει την άκοή της, για ν' άκούση τον παραμικρότερον θόρυβο, την ελαχίστη πνοή.

Και τούτο έπειδή, λίγες ώρες πριν, η φωνή του Γκαρμπάς, που τραγουδούσε το σκοτάδι, είχε τινάξει την άκοή της, για ν' άκούση τον παραμικρότερον θόρυβο, την ελαχίστη πνοή.

Και τούτο έπειδή, λίγες ώρες πριν, η φωνή του Γκαρμπάς, που τραγουδούσε το σκοτάδι, είχε τινάξει την άκοή της, για ν' άκούση τον παραμικρότερον θόρυβο, την ελαχίστη πνοή.

Και τούτο έπειδή, λίγες ώρες πριν, η φωνή του Γκαρμπάς, που τραγουδούσε το σκοτάδι, είχε τινάξει την άκοή της, για ν' άκούση τον παραμικρότερον θόρυβο, την ελαχίστη πνοή.

Θα θυμάται βέβαια ο άναγνώστης τον άπερίγραπτον πόνο που της έπροκάλεσε η άπόφασις του Μοντεγκκιού να την άπομακρύνη από τον πυργο την ίδια νύχτα.

Έσημαίνε άμέσως την πεποίθησι ότι έπρόκειτο ν' άρχισι για αυτήν μια νέα αιχμαλωσία, πιο τρομερή από την πρώτη. Γιατι άν άπομακρυνόταν από τον πυργο, οι έλευθερωταί της θα έχαναν τα ίχνη της και ποιος ξέρει άν θα μπορούσαν να την ξανάβρουν.

Το θάρος, η αντίστασις που έφερε στη θέλησι του Μοντεγκκιού, η χαρά της όταν η παρουσία της Γκίτας της έδωσε την έλπίδα ότι για αυτή τη νύχτα τουλάχιστον θα έμενε στον πυργο, όλ' αυτά ώφειλόντο στο τραγούδι του Γκαρμπάς!..

Έτσι, η Έγκλαντίνα έμεινε καθ' όλο αυτό το διάστημα κοντά στο παράθυρο, με την βεβαιότητα ότι από μια στιγμή στην άλλη θα έβλεπε τους έλευθερωτάς της να παρουσιάζονται εκεί.

—Θα βγούμε! —Το έλπιω. Όποιος μπαίνει σ' ένα μέρος μπορεί και βγαίνει: αυτό λέει η λογική. Όμοιώς όμως, ότι δεν μου φαίνεται και τόσο εύκολο αυτό.

—Όλα είναι εύκολα για τον λοχαγόν Λακουζόν! έφώναξε η Έγκλαντίνα με πεποίθησι. Ακόμη και τα πιο αδύνατα πράγματα!

Ο Λακουζόν έβαλε τα γέλια.

τόν Βαρδὸς καὶ τὸν Μαρκίς. Ὁ Θεὸς τὸν ἐφύλαξε καὶ τρόπον θαυματουργῶν ἀπὸ ἑνὸς σοδαρώτατον κίνδυνου...

— Ἀς εἶναι λοιπὸν εὐλογημένος ὁ Θεός! Βλέπεις, ἐπὶ ἔχω δίκην νὰ πιστεύω στὴν προστασία του;

— Ἐσὺ ὅμως, τί ἔγινε μ' ἐσένα;

— Ἐγὼ δὲν ἔχω νὰ σοῦ ἀφηγηθῶ πολλά πράγματα. Ἐλιποθύμησα τὴν ὥρα τῆς πυρκαϊᾶς. Καὶ μ' ἔσωσε ἐσὺ, δὲν εἶν' ἀλήθεια;

— Ναί. Ἀλλὰ ὁ Ρολάνδος ἤθελε νὰ πέσει στὶς φλόγες καὶ γιὰ νὰ τὸν ἐμποδίσω ἔβαλα τὸν Γκαριμπας καὶ τὸν Σιδερόποδαρον νὰ τὸν κρατήσουν διὰ τῆς βίας.

— Σὰς εὐγνωμῶ καὶ τοὺς δύο, εἶπε ἡ Ἐγκλαντίνα σφίγγοντας τὰ χεῖρ τοῦ Λακουζόν. Ὅταν λοιπὸν συνήλθα, ἐξηκολούθησε, θὰ εἶχαν περάσει πολλές ὥρες, γιατί ἐνύχτωνε. Ἐνας ἀγνωστος μὲ εἶχε δέσει στὰ καπνίσματα τοῦ ἀλόγου του, ποὺ ἔτρεχε μὲ ματαχύτητα καταπληκτική.

Θέλησα νὰ φωνάξω, νὰ καλέσω εἰς βοήθειαν. Ἀλλὰ ὁ καθυλάρης ἐστράφηκε καὶ μοῦ εἶπε :

— "Ἄν φωνάξεις σὲ σκοτώνω!"

— Ἀπὸ τὸν τρόπο ποὺ μοῦ μίλησε, κατάλαβα πὺς ἦταν ἀποφασισμένος νὰ πραγματοποιήσῃ τὴν ἀπειλή του. Δὲν ἤθελα νὰ πεθάνω, γιατί εἶχα ἐλπίδα στὸ Θεὸ καὶ σ' ἐσένα. Καὶ δὲν ἄνοιξα τὸ στόμα μου. Ἐτοί φθάσαμε στὸν πύργο τοῦ Ἀετοῦ, καὶ τότε κατάλαβα ὅτι ἦμουν αἰχμάλωτη τοῦ Ἀντίντ ντε Μοντεγκιού, στὸν ὁποῖον ὁ ἀπαγωγεὺς μου μὲ εἶχε παραδώσει.

— Αἰχμάλωτος τοῦ Ἀντίντ ντε Μοντεγκιού! ἐπανελάβε ὁ λοχαγός. Εἶναι λοιπὸν ἀλήθεια, ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶναι προδότης!...

— Ἐνας ἄθλιος καὶ ἀνανδρος προδότης ποὺ ὑπερφανεύεται μάλιστα γι' αὐτό!

— Μὰ τί ζητάει ὁ ἄνθρωπος αὐτός; Τί ἐλπίζει νὰ κερδίσῃ ἀπὸ τὴν προδοσία του; Ὁ Λουδοβίκος δέκατος τρίτος καὶ ὁ Ρισελιὲ ἐλπίζουν ν' ἀγοράσουν ἀπ' αὐτὸν τὴν Ἐλεῦθερη Κομητεία; Ἀπὸ πότε ὅμως ἀρχισαν τὰ παιδιὰ νὰ πουλοῦν τὴ μητέρα τους;... Ἐχουμε ἔναν τρομερὸ λογαριασμὸ νὰ κανονίσουμε μεταξὺ μας, Μοντεγκιού!... Ἐνα λογαριασμὸ ποὺ θὰ ἐξοφληθῇ μονάχα μὲ τὸ αἷμα...

Ἐπειτα, ἀφοῦ ἔμεινε μιά στιγμή σιωπηλός, πνιγμένος ἀπὸ τὴν ἀγανάκτηση, ὁ Λακουζὸν ἐξηκολούθησε:

— Αὐτὸ ὅμως θὰ γίνῃ στὴν ὥρα του. Τώρα πρέπει νὰ φύγωμε...

— Ναί, πρέπει νὰ φύγωμε, ἐπανελάβε ἡ Ἐγκλαντίνα. Ἀλλὰ πῶς; Εἴμαστε κλεισμένοι

σ' αὐτὸ τὸ κτίριο, ἀλλὰ καὶ ἂν θροισκώμαστε στὴν πλατεία θὰ θροίσουμε κλειστές τὶς πόρτες καὶ σφραγισμένες τὶς κρεμαστὲς γέφυρες.

— Ἐξέρω καλὰ πῶς εἶναι δύσκολο κι' ἐπικίνδυνον αὐτὸ ποὺ θὰ κάνουμε... Ἀλλὰ ἔχω ἕνα σχέδιον...

— Ποιό;

— Στὸ βάθος τοῦ περιφερίου τοῦ δρόμου, κατὰ τὸ μέρος τοῦ Μοράλ, τὸ τεῖχος δὲν εἶναι πολὺ ψηλὸ, οὔτε ὁ δόραξ ἀπὸ κάτω κατεβαίνει ἀπότομα στὴν κοιλάδα, ἀλλὰ ἔχει πολλές προεχογὲς καὶ κοιλότητες ποὺ μποροῦν νὰ μᾶς χρησιμεύσουν γιὰ σκάλα.

— Ναί, ἀλλὰ πῶς θὰ φθάσουμε ὡς ἐκεῖ;

Ὁ λοχαγὸς ἄνοιξε τὸ περιστήριό του καὶ εἰδείξε τῆς νέας ἕνα μακρὸ καὶ λεπτὸ σχοινί, τυλιγμένο γύρω στὸ κορμὶ του.

— Καθὼς βλέπεις, τῆς εἶπε, αὐτὸ ποὺ σὲ ἀνησυχεῖ δὲν εἶναι σοβαρό. Αὐτὸ τὸ σχοινὶ μὲ κάμποσους κόμπους, θὰ μεταβληθῇ σὲ σκάλα. Κάτι ἄλλο λοιπὸν μὲ ἀνησυχεῖ...

— Τί πράγμα;

— Αὐτὸ τὸ φῶς ποὺ λάμπει στὰ διαμερίσματα τοῦ πυργωδεσπότη... Τί νὰ κάνῃ ἀρὰ γι' αὐτὴ τὴν ὥρα ὁ Ἀντίντ ντε Μοντεγκιού;

— Τὴ στιγμή ποὺ ἐμπήκες ἐδῶ μέσα θροισκώμουν κοντά του. Μὲ εἶχε καλέσει γιὰ νὰ μὲ εἰδοποιήσῃ ὅτι θὰ ἐφευγα ἀμέσως ἀπὸ τὸν πύργο καὶ ὅτι ἀπὸ τώρα καὶ στὸ ἐξῆς θὰ ἤμουν αἰχμάλωτη τοῦ κόμητος ντε Γκεμπριάν.

— Καὶ τί ἀνάγκασε τὸν Μοντεγκιού ν' ἀλλάξῃ σκέψι;

— Ὁ ἄνθρωπος τὸν ὁποῖον ἐπερίμενε καὶ ποὺ ἐπρόκειτο νὰ μὲ ὀδηγήσῃ ἐκεῖ κάτω, σκοτώθηκε ἐδῶ καὶ λίγες ὥρες.

— Μήπως γνωρίζεις τὸ δόνομά του;

— Ναί. Τὸν ἔλεγαν Μπρουνέ.

— Μπρουνέ!... Ὁ λοχαγὸς κῶν Πρασίνων τοῦ Μπουζέ!

— Ἀκριβώς!

— Καὶ εἶπες ὅτι σκοτώθηκε;

— Ἐδῶ καὶ λίγες ὥρες, στὸ δάσος τοῦ Σαρεσιέ.

— Καὶ ποῦς ἔφερε στὸν πύργο τὴν εἰδησι τοῦ θανάτου του;

— Μιὰ γυνὴ ποὺ τὴν λένε μάγισσα. Ὁ Μπρουνέ, λίγο προτοῦ πεθάνῃ, τὴν ἔστειλε ἐδῶ.

— Μιὰ γυνὴ ποὺ τὴν λένε μάγισσα! ἔκανε καταπληκτὸς ὁ Λακουζόν. Μήπως ἔξερεις τὸ δονομά της;

— Γκίτα, νομίζω.

— Ἀ, μὰ αὐτὸ εἶναι πολὺ περίεργον, σχεδὸν ἀπίστευτον!

— Γιατί;

— Αὐτὴ τὴ γυναῖκα τὴν ἀφῆσα στὴ σπηλιὰ τῆς Καμπάνας νὰ περιμένῃ τὴν ἐπιστροφὴ μου...

— Καὶ ὅμως, αὐτὴ τὴ στιγμή θροισκίται μαζί μὲ τὸν Ἀντίντ ντε Μοντεγκιού!

— Τί ἤθελε νὰ κάνῃ ἐδῶ στὸν

πύργο; Θέλει νὰ μᾶς ἐξυπηρετήσῃ ἢ νὰ μᾶς καταστρέψῃ;

Στὴν ἀρχὴ νόμισα πῶς ἦταν στὴν ὑπηρεσία τοῦ πυργωδεσπότη, ἀλλ' ἀμέσως κατάλαβα ὅτι οὔτε τὴν ἐγγνώριζε καν...

Ὅλον τὸν καιρὸ ποὺ ἐμείναμε μαζί μὲ κυττοῦσε πολὺ παράξενα καὶ μ' ἐπιμονή. Μήπως μὲ γνωρίζει;

— Βέβαια καὶ σὲ γνωρίζει! ἀπήντησε ὁ Λακουζόν. Αὐτὴ μ' ἔστειλε ἐδῶ νὰ σὲ γλυτώσω!

— Αὐτὴ! ἐπανελάβε ἡ Ἐγκλαντίνα μὲ θαυμάτιον κατὰ πλῆξι.

— Καὶ δὲν μπορῶ νὰ πιστέψω ὅτι θέλει νὰ μᾶς προδώσῃ, γιὰ φαίνεται ἀφωσιωμένη σ' ἐμᾶς. Μᾶς προσέφερε πολὺ μεγάλες ὑπηρεσίες ὡς τώρα. Αὐτὴ ὀδήγησε τὸν Ρολάνδον στὴ σπηλιὰ τῆς Καμπάνας, ἀφοῦ τοῦ ἔσωσε τὴ ζωή... Γιατί εἶχε πληγωθῇ προσαυθύντας νὰ σὲ ὑπερασπισθῇ, καὶ χωρὶς τὶς περιποιήσεις αὐτῆς τῆς γυναίκας ἀσφαλῶς θὰ εἶχε τώρα πεθάνει.

Ἀλήθεια! ἐφώνασε ἡ νέα σηκώνοντας ἐπικίνδυνα τὴ φωνή της. Ἡ καλὴ αὐτὴ γυναῖκα ἔσωσε τὸν Ρολάνδον; Ἀ, τώρα ἐξηγῶ τὸ μυστηριώδες ἐκεῖνο ἐνστικτὸ ποὺ μοῦ ἔλεγενὰ νὰ ἔχω ἀπόλυτην ἐμπιστοσύνη σ' αὐτήν! Ἐνοιωθα κάποιαν εὐγνωμοσύνη μέσα μου, διχῶς νὰ ἔρω τὸ γιατί.

Πῶς λοιπὸν ἀμφισβῆλλεις γιὰ τὴν ἀφοσίωσή της, ἀφοῦ ἔσωσε τὸν Ρολάνδον; Δὲν κάνεις καλὰ, ἀδελφέ μου!...

— Ἐχεις δίκην, ἀπήντησε ὁ λοχαγός. Πρέπει νὰ τῆς ἔχουμε ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη. Ἀφοῦ μ' ἔστειλε ἐδῶ θέλησε νάρθῃ κι' αὐτὴ, ἴσως γιὰ νὰ μᾶς βοηθήσῃ ἐν περιπτώσει ἀνάγκης.

Ὅσα μοῦ φαίνονται περίεργα καὶ ἀνεξήγητα στὴ διαγωγὴ της θὰ ἐξηγηθῶν κάποτε ἀσφαλῶς. Θὰ σίχισι μόνη της τὸν πέπλον τοῦ μυστηρίου μέσα στὸν ὁποῖον θροισκίται τώρα τυλιγμένη.

— Μὴ μιλάς γιὰ μυστήρια ἐδῶ μέσα, εἶπε ἡ νέα γελώντας ὅσο μπορούσε πρὸ σιγᾶς.

— Γιατί;

— Γιατί ὁ πύργος εἶναι γεμάτος μυστήρια, ὥπως ἐκεῖνοι τῶν παραμυθιῶν.

— Τί θέλεις νὰ πῆς;

— Βρίσκομαι ἐδῶ μέσα μονάχα μὲ μέρη καὶ μὲ νύχτα, καὶ στὸ μικρὸ αὐτὸ διάστημα εἶδα καὶ ἀκουσα πολὺ παράξενα πράγματα...

— Δὲν μπορῶ νὰ τὰ μάθω κι' ἐγώ;

— Τὴν ἡμέρα ἀκούονται σπαρακτικὲς φωνὲς καὶ βογγητά, σὰν νὰ θυγαίνον ἀπὸ τὰ ἐγκατα τῆς γῆς... Τὸ βράδυ, μιὰ ἀδύνατη καὶ θλιβερὴ φωνὴ σιγοτραγουδᾷ στὸν πύργον τῆς Βελόνης μιὰ λυπητερὴ μπαλάντα... Καὶ τὴ νύχτα, ἕνα φάντασμα χλωμὸ, ντυμένο σι' ἄσπρα, παρουσιάζεται πάνω σ' αὐτὸν τὸν πυργίσκο...

— Ἐνα φάντασμα, εἶπες;

— Ναί.

— Καὶ σὺ τὸ εἶδες τὸ φάντασμα αὐτό;

— Τὸ εἶδα. Λίγο προτοῦ ἀκούσω τὸ τραγοῦδι τοῦ Γκαριμπας, τὸ φάντασμα αὐτὸ παρουσιάστηκε μὲ βῆμα ἀργὸ κι' ἔμεινε περισσότερο ἀπὸ μιὰν ὥρα κάτω ἀπὸ τὰ δένδρα τῆς ταράτσας. Κάποτε σταματοῦσε μπροστὰ στὴν καγκελωτὴ πόρτα καὶ τὴν ἐτίναξε σὰν νάθελε νὰ τὴν ξεριζώσῃ... Ἐπειτα ἐξακολουθοῦσε τὸν ἀργὸ του περίπατο.

— Ὅστε λοιπὸν δὲν εἶναι παρηφθία αὐτὰ ποὺ λέει ὁ λαὸς γιὰ τὸ φάντασμα! ἔμνημοῦρισε ὁ Λακουζόν. Τὸ φάντασμα ὑπάρχει... καὶ εἶναι μιὰ γυναῖκα ποὺ ζῇ καὶ ὑποφέρει! Καὶ τὰ βογγητά της ποὺ ἀνεβαίνουν ἀπὸ τὰ ἔγκατα τῆς γῆς, μαρτυροῦν γιὰ τὰ ἐγκλήματα ποὺ γίνονται ἐδῶ μέσα!

Ἀφοῦ ἔμεινε λίγες στιγμὲς σιωπηλός, ὁ λοχαγὸς ἐξηκολούθησε μὲ ζωηρότερη φωνή:

— Ἀ, κόμη ντε Μοντεγκιού, εὐπατρίδῃ ληστή, πολὺ γρήγορα θὰ ἐπιστρέψω στὸν πύργον σου! Στὸ ἕνα χεῖρ ἔνα κρατὶ τὸ σπαθὶ καὶ στὸ ἄλλο ἕνα ἀναμμένο δαυλὶ, καὶ τότε οἱ φυλακὲς σου θ' ἀποκαλύψουν ὅλα τὰ τρομερὰ μυστικά τους!

Τὰ μυστήρια ποὺ κρύβονται ἐδῶ μέσα θὰ διαφανισθῶν ὅλα! Γρήγορα θάρθῃ ἡ ὥρα τῆς ἐκδικήσεως. Τώρα ὅμως πρέπει νὰ δοῦμε πῶς θὰ θγοῦμε ἀπ' ἐδῶ μέσα. Ὅσοι κατέβηκα ἀπὸ ἕνα παράθυρο μὲ τὸ σχοινί, ἀλλὰ φαντάζομαι νὰ ὑπάρχῃ ἕνας ἐυκολότερος δρόμος. Ἐχεις πᾶσι σὲ ὅλα τὰ δωμάτια αὐτῆς τῆς πλευρᾶς τοῦ κτιρίου;

— Ὁχι, δὲν ἐτόλμησα. Δὲν ἐβγήκα καθόλου ἀπ' αὐτὸ τὸ δωμάτιον.

— Ὅα δοῦμε λοιπὸν μαζί ἂν μπορούμε νὰ θροῦμε αὐτὸ ποὺ ζήτω.

Ὁ λοχαγὸς ἐπῆρε ἕνα ξύλον ἀναμμένο ἀπὸ τὸ τζάκι, ἄνοιξε δὴ πόρτα ποὺ ἔβλεπε στὸν ἐσωτερικὸ διάδρομον καὶ τὸν διέσχισε, ἀκολουθοῦντες αὐτὸ τὴν Ἐγκλαντίνα.

Ὅλα τὰ δωμάτια τοῦ διαδρόμου ἦταν ἔρημα καὶ σκοτεινὰ. Στὸ τελευταῖον θρῆκαν μιὰ πόρτα, πίσω ἀπὸ τὴν ὁποῖαν κατέβαινε μιὰ πέτρινη σκάλα.

— Αὐτὴ ἡ σκάλα, σκέφθηκε ὁ λοχαγὸς πατώντας στὸ πρῶτον σκαλοπατί, ὀδηγεῖ ἀσφαλῶς στὴν αὐλὴ τῆς Δεξαμενῆς.

Καὶ δὲν ἀπατήθηκε.

Ἀφοῦ κατέβηκαν κάμποσα σκαλοπατία, γιατί ἡ αὐλὴ θροισκίται πολὺ πρὸς κάτω ἀπ' τὴν ταράτσα, ὁ λοχαγὸς καὶ ἡ νέα ἐφθασαν στὴν κλειστὴ ἐκείνη πόρτα, τὴν ὁποῖαν τοῦ κάκου εἶχε προσπαθῆσαι ν' ἀνοίξῃ ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος.

(Ἀκολουθεῖ)

Διπλὴ δοκιμασία

ΕΚΕΙΝΟ τὸ πρωῒ ὁ Ἀλέξης Ντουκρὲ φαίνονταν ἐξαιρετικὰ ἀνυπόμονος. Ἐκύτταξε τὸ ρολοῒ του, ὕστερα διάβασε τὰ δρομολόγια.

Ἦταν κιόλας ἐννέα καὶ ἐσκόπευε νὰ πάρῃ τὸ τραῖνον ποὺ ἐφευγε στὶς δέκα καὶ δέκα ἀπὸ τὸ Καί ντ' Ὀρσαι. Εἶχε ἀκόμα νὰ κλείσῃ τὶς βαλίτσες του, νὰ φωνάξῃ ἕνα ταξὶ νὰ θυγάῃ εἰσιτήριο...

Ἐπειτα ἐκείνος ὁ πρωῒνος συνωστισμὸς ποὺ παρεμποδίζει τὴν κυκλοφορία... Ἐπρεπε πάντως νὰ θιασθῇ...

Κάνε πρὸ γρήγορα, Ζάν, εἶπε στὸν ὑπηρέτη του ποὺ τοῦ τακτοποιοῦσε τὰ πράγματα.

Ὁ Ἀλέξης εἶχε λάβει μὲ τὸ πρωῒνον Ταχυδρομεῖο μιὰ πρόσκλησι ἀπὸ τὸν κόμητα καὶ τὴν κόμισσα Ἀριβουάρ, νὰ περάσῃ μιὰ ἐβδομάδα μαζί τους στὸν πύργον τους, στὴν Τουραίν καὶ εἶχε πάρει τὴν ἀπόφασιν νὰ φύγῃ κιόλας ἀμέσως χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸ.

Στὸ διαμῆρισμά της πρώτης θέσεως, ὅπου ἀνέθηκε, εἶχε τὴν τύχη νὰ εἶναι μόνος. Ξαπλώθηκε μὲ νωχέλεια στὸ γωνιαῖο κάθισμα, ἔβγαλε τὴν σιγαροθήκη του καὶ ἀνάψε ἕνα τσιγάρο καὶ μὲ τὸ βλέμμα θυσιμένο στὸ ἄπειρο, ἄρχισε νὰ ρεμβάζῃ.

Ἦταν πράγματι χαριτωμένη ἡ δεσποινὶς Ἐρμάνς Ἀριβουάρ, καὶ πολὺ ὁμορφὴ πάντα, παρ' ὅλο ποὺ πλησίαζε τὰ τριάντα. Εἶχε κάμει τὴ γνωριμία της στοὺς Κραπὸν, κοινούς φίλους, ὅπου εἶχαν περάσει μιὰ ὀλόκληρη ἡμέρα.

Ἄν ὅμως ὁ Ἀλέξης τὴν ἐβρίσκε ὁμορφὴ καὶ θελκτική, αὐτὸ δὲν τὸν ἐμπόδιζε νὰ ἔχῃ ὠρισμένες ἀνησυχίες γιὰ τοὺς κάπως ἐλεύθερους τρόπους της.

Ἦταν μανιώδης στὰ σπὸρ τῆς δεσποινὶς Ἐρμάνς. Ὁ Ἀλέξης φοβόταν ὅτι μιὰ νέα πού δείχνει τέτοια κλίσι στὰ σπὸρ, θὰ ἐπρε-

πε νὰ ὑστερῇ σὲ νοικοκυρσύνην. Εἶχε ἄλλως τε καὶ κάποια προκατάληψιν ὁ Ἀλέξης Ντουκρὲ γιὰ τὰ σημερινὰ κορίτσια!

Ἀλλὰ μήπως δὲν ἦταν ἀπὸ τὰ κορίτσια τῆς σημερινῆς ἐποχῆς κι' ἐκείνη ποὺ εἶχε ἀγαπήσει τρελὰ πρὸ δεκαπέντε χρόνων καὶ ἡ ὁποία τὸν εἶχε ἐγκαταλείψει γιὰ νὰ παντρευθῇ ἕνα ὁρασιό ἀξιωματικὸ τοῦ ναυτικοῦ!

Ὁ Ἀλέξης δὲν ὑπῆρχε ποτέ ὁραῖος, οὔτε ὀστόμος καὶ ἀσχημος, ἦταν ὅμως πλούσιος. Καὶ ἐν τούτοις ἐκείνη δὲν ἐδίστασε νὰ προτιμήσῃ τὸν νεαρὸ ὀλιωματοκί, ὁ ὁποῖος δὲν εἶχε παρὰ τὸν μισθὸ του.

Γιὰ νὰ παρηγορηθῇ ὁ Ἀλέξης ταξίδεψε τότε σ' ὅλο τὸν κόσμον, χωρὶς νὰ ἐξασκεφθῇ ποτέ γιὰ γάμο.

Ὅταν ἐπέστρεψε στὴν Γαλλία, τὴ στιγμή ποὺ ἡ πατρὶς ἐκινδύνευσε, ἔσπευσε νὰ ὑπηρετήσῃ, αὐτὸ ὅμως τὸ ἐκόςτις ἕνα σοβαρὸ τραῦμα στὸ πόδι, ἀπὸ θραύσμα ὀπίδος. Ἡ ὕψις του, ἔκτοτε, δὲν τοῦ ἐπέτρεπε μεγάλα ταξίδια.

Καὶ τότε τοῦ ἐαναγεννήθηκε ἡ ἐπιθυμία νὰ παντρευθῇ Ἀλλοθιμόνο ὅμως! Δὲν ἔβλεπε πιά γύρω του παρὰ κοπέλλες ἐλαφρὲς καὶ ἐπιπόλαιες. Ἰσως νὰ τις ἐκρίνε αὐστηρά, χωρὶς νὰ λαμβάνῃ ὑπ' ὄψιν τοῦ τὸ πνεῦμα τῆς ἐποχῆς. Αὐτὸ συμβαίνει ἐξ ἄλλου σὲ ὅλους τοὺς ἀνδρες ποὺ ἔζησαν κάπως ἀκοινωνητοί, μακριὰ ἀπὸ τὴ γυναικα.

Ὅταν συνήντησε τὴν Ἐρμάνς Ἀριβουάρ, ἐνοιωσε ἀμέσως ἕνα ξεχωριστὸ ἐνδιαφέρον γι' αὐτήν. Δὲν ἦταν φυσικὰ ἀπ' αὐτοὺς ποὺ παραδέχονται τὸν κεραυνοβόλο ἔρωτα, ἐκεῖνο ὅμως ποὺ ἦταν βέβαιο εἶναι ὅτι ἡ σκέψις της τὸν κατεῖχε διαρκῶς.

Καὶ τώρα ποὺ οἱ γονεῖς της τὸν καλοῦσαν, νὰ περάσῃ μιὰ ἐβδομάδα κοντά τους, δὲν ἔδραπε τὴ στιγμή νὰ φθάσῃ.

Ἡ Ἐρμάνς τοῦ ἄρρεσε ὁ παρολικά. Ἰσως καὶ αὐτὸς νὰ ἄρρεσε σ' ἐκείνην, συλλογιζόταν. Μήπως ὅμως θὰ ἦταν πολὺ ριψοκίνδυνον νὰ τὴν ζητήσῃ σὲ γάμο;

Ἦξερε ὅτι δὲν εἶχε προικὰ καὶ αὐτὸ δικαιο-λογόθεσε τὸ πῶς δὲν εἶχε ἀκόμα παντρευθῇ. Ἐκείνος ὅμως εἶχε ἀρκετὰ χρήματα καὶ γιὰ τοὺς δύο τους. Τὸ ζήτημα ἦταν ἂν αὐτὴ ἡ νέα ἡ κάπως ἐύθυμη καὶ κοσμικὴ, θὰ γινόταν μιὰ πιστὴ σύζυγος.

Ἐπειτα ποῖες θὰ ἦταν ἀ-ραγε οἱ γνώσεις της, περὶ τὰ οἰκιακά; Καὶ αὐτὸς ποὺ εἶχε τὴν φήμην τοῦ καλοφαιγὰ μεταξὺ τῆς συντροφιάς τῶν φίλων του, πῶς θὰ μπορούσε νὰ ζητήσῃ ἀπὸ τὴ γυναῖκα του ἕνα ὀποιοδήποτε ἐκλεκτὸ φαγητό, ἂν ἐκείνη δὲν εἶχε ἰδέαν μαγειρικῆς;

Ἐξάφνα τοῦ ἦρθε ἡ ἰδέα νὰ ὑποβάλῃ σὲ μιὰ δοκιμὰ τὴν Ἐρμάνς. Ὁ Ἀλέξης δὲν ὑπῆρχε ποτέ ὁραῖος, οὔτε ὀστόμος καὶ ἀσχημος, ἦταν ὅμως πλούσιος. Καὶ ἐν τούτοις ἐκείνη δὲν ἐδίστασε νὰ προτιμήσῃ τὸν νεαρὸ ὀλιωματοκί, ὁ ὁποῖος δὲν εἶχε παρὰ τὸν μισθὸ του.

Γιὰ νὰ παρηγορηθῇ ὁ Ἀλέξης ταξίδεψε τότε σ' ὅλο τὸν κόσμον, χωρὶς νὰ ἐξασκεφθῇ ποτέ γιὰ γάμο.

Ὅταν ἐπέστρεψε στὴν Γαλλία, τὴ στιγμή ποὺ ἡ πατρὶς ἐκινδύνευσε, ἔσπευσε νὰ ὑπηρετήσῃ, αὐτὸ ὅμως τὸ ἐκόςτις ἕνα σοβαρὸ τραῦμα στὸ πόδι, ἀπὸ θραύσμα ὀπίδος. Ἡ ὕψις του, ἔκτοτε, δὲν τοῦ ἐπέτρεπε μεγάλα ταξίδια.

Καὶ τότε τοῦ ἐαναγεννήθηκε ἡ ἐπιθυμία νὰ παντρευθῇ Ἀλλοθιμόνο ὅμως! Δὲν ἔβλεπε πιά γύρω του παρὰ κοπέλλες ἐλαφρὲς καὶ ἐπιπόλαιες. Ἰσως νὰ τις ἐκρίνε αὐστηρά, χωρὶς νὰ λαμβάνῃ ὑπ' ὄψιν τοῦ τὸ πνεῦμα τῆς ἐποχῆς. Αὐτὸ συμβαίνει ἐξ ἄλλου σὲ ὅλους τοὺς ἀνδρες ποὺ ἔζησαν κάπως ἀκοινωνητοί, μακριὰ ἀπὸ τὴ γυναικα.

Ὅταν συνήντησε τὴν Ἐρμάνς Ἀριβουάρ, ἐνοιωσε ἀμέσως ἕνα ξεχωριστὸ ἐνδιαφέρον γι' αὐτήν. Δὲν ἦταν φυσικὰ ἀπ' αὐτοὺς ποὺ παραδέχονται τὸν κεραυνοβόλο ἔρωτα, ἐκεῖνο ὅμως ποὺ ἦταν βέβαιο εἶναι ὅτι ἡ σκέψις της τὸν κατεῖχε διαρκῶς.

Καὶ τώρα ποὺ οἱ γονεῖς της τὸν καλοῦσαν, νὰ περάσῃ μιὰ ἐβδομάδα κοντά τους, δὲν ἔδραπε τὴ στιγμή νὰ φθάσῃ.

Ἡ Ἐρμάνς τοῦ ἄρρεσε ὁ παρολικά. Ἰσως καὶ αὐτὸς νὰ ἄρρεσε σ' ἐκείνην, συλλογιζόταν. Μήπως ὅμως θὰ ἦταν πολὺ ριψοκίνδυνον νὰ τὴν ζητήσῃ σὲ γάμο;

Ἦξερε ὅτι δὲν εἶχε προικὰ καὶ αὐτὸ δικαιο-λογόθεσε τὸ πῶς δὲν εἶχε ἀκόμα παντρευθῇ. Ἐκείνος ὅμως εἶχε ἀρκετὰ χρήματα καὶ γιὰ τοὺς δύο τους. Τὸ ζήτημα ἦταν ἂν αὐτὴ ἡ νέα ἡ κάπως ἐύθυμη καὶ κοσμικὴ, θὰ γινόταν μιὰ πιστὴ σύζυγος.

Ἐπειτα ποῖες θὰ ἦταν ἀ-ραγε οἱ γνώσεις της, περὶ τὰ οἰκιακά; Καὶ αὐτὸς ποὺ εἶχε τὴν φήμην τοῦ καλοφαιγὰ μεταξὺ τῆς συντροφιάς τῶν φίλων του, πῶς θὰ μπορούσε νὰ ζητήσῃ ἀπὸ τὴ γυναῖκα του ἕνα ὀποιοδήποτε ἐκλεκτὸ φαγητό, ἂν ἐκείνη δὲν εἶχε ἰδέαν μαγειρικῆς;</

νεται πρότασις γάμου...

—...Τὴν ὁποίαν δέχομαι εὐχαρίστως, συνέχισε ἡ Ἐρμιόνη, εἰνώντας τὸ χέρι τῆς στὸν Ἀλέξη.

—Ὡ, δεσποινίς, πόση εὐτυχία! Εἶναι ἀλήθεια λοιπόν; Πῶς νὰ σὰς ἐκφράσω τὴν...

—Ὡστε λοιπὸν δὲν εἶσθε πολὺ θυμωμένοι μαζί μου πού σὰς κορόιδεψα τόσες μέρες;

—Μέ κοροϊδέψατε;

—Φυσικά, μὲ τὸ νὰ σὰς ἐξαναγκάζω νὰ τρώτε φαγητὰ πού χαλοῦσα θεληματικά. Τί νὰ ἐκανα; "Η-θελα νὰ σὰς δοκιμάσω! Εἶχα μαντεύσει ὅτι μ' ἀγαπούσατε, δὲν μοῦ ἤσαστε ἐξ ἄλλου ἀδιάφορος. "Η-θελα ὅμως νὰ ξέρω ἂν πλάι στὸ στομάχι ἔχετε καὶ μιὰ καρδιά, καὶ ποῖο ἀπὸ τὰ δύο ὄργανα θὰ ἐθυσιάζατε στὸ ἄλλο, ὅπως δὴποτε πιδ ἀνῶδυνα. Νᾶ, λοιπόν, τώρα πού σὰς ἀποδεικνύω ὅτι καὶ τὸ στομάχι σας δὲν πρόκειται νὰ δεινοπαθήσῃ! Ἐξακολουθεῖτε λοιπὸν ἄκόμα νὰ ἐρίσκετε μειονέκτημα τὸ ὅτι ἀγαπᾶ τὰ διάφορα σπόρ;

ΓΚΑΜΠΡΙΕΛ ΠΕΪΖΑΝ

Α.Ο.Δ.Ο.

Η ΓΕΝΕΙΑΔΑ
ΤΟΥ ΛΑΘΡΕΜΠΟΡΟΥ

ΠΟΛΥ δύσκολα θὰ μποροῦσε κανεὶς νὰ φαντασθῇ πῶς ἡ γενειάδα, τὸ σύμβολο αὐτὸ τῆς σεβασμότητος καὶ τῆς αξιοπρεπείας, μποροῦσε νὰ μεταβληθῇ σὲ κρύπτη λαθρεμπορίου! Καὶ ὅμως πρὸ ἡμερῶν, σ' ἓνα δρόμον τῆς Βαγδάτης, ἓνας ἀστυνομικὸς συνέλαβε ἓναν γέροντα μὲ σεβαστὴν κάτασπρη γενειάδα, ὡς ὑποπτον λαθρεμπορίου ναρκωτικῶν.

Στὴν ἀστυνομία ὅπου ὠδηγήθηκε ἀμέσως ὁ γέρος, τοῦ ἔκαναν προσεκτικὴν ἔρευναν, ἀλλὰ δὲν τοῦ ἔρηκαν τὸ παραμικρὸ ἵχνος ναρκωτικῶν. Ἐνας ὅμως ἀπὸ τοὺς ἀστυνομικοὺς εἶχε τὴν ἔμπνευσιν νὰ ψάξῃ καὶ μέσα στὴν γενειάδα του. Καὶ ἐκεῖ, ἀνάμεσα σὲ κάτασπρες τρίχες, ἔβρεθηκαν μερικὰ πακετάκια ἡρωίνης.

★
ΩΡΑΙΑ ΘΕΑ!

Ν ο ι κ ο κ υ ρ ᾶ. — Αὐτὸ τὸ δωμάτιο πού τὸ προτιμήσατε, ἔχει καὶ ὠραία θέα.

Φ ο ι τ η τ ῆ ς (κυττάζοντας ἀπὸ τὸ παράθυρο). — Ὁραία θέα!... Τὸ Πανέπιστο!...

24

(ΣΥΝΔΕΣΙΣ ΜΕ ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ). — Ὁ θυρωρὸς Σιμόν ἀνεκοίνωσε στὴν Τζέννη ὅτι τῆς ἔβρισκε δουλειὰ σὲ μιὰ πλούσια κυρία κ' αὐτὴ ἀφοῦ τὸν εὐχαρίστησε ἔκαμε νὰ φύγῃ γιὰ νὰ πᾶν ν' ἀναγγεῖλῃ τὴν εἰδησιν στὸν πατέρα της. Τὴ φώναξε τότε ὁ θυρωρὸς καὶ τῆς εἶπε ὅτι θάπρεπε νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν πατέρα της ὅτι πιθανὸν ν' ἀναγκάζοταν ν' ἀπουσιάσῃ.

— Ὁ ἀπουσίασω; ρώτησε ἡ Τζέννη.

—Ναὶ τὸ πρόσωπο πού σοῦ λέγω μοῦ εἶπε ὅτι μπορεῖ νὰ σοῦ προμηθεύσῃ δουλειὰ σὲ μιὰ φιλικὴ οἰκογένεια πού μένει στὴν ἐξοχή, σὲ μιὰ ἑσπέρια. Ἀλλ' ὅμως καὶ ἐκεῖ, ἀνάμεσα σὲ κάτασπρες τρίχες, ἔβρεθηκαν μερικὰ πακετάκια ἡρωίνης.

Κ' ὁ Σιμόν χαίρεται τὴν νέα μὲ χαμόγελο (ἀναπομπήσας).

15ον

ΠΡΟΣ ΝΕΑΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ

Τὴν ἄλλη μέρα σὲς ὅκτω τὸ πρωὶ ἀκριβῶς, ὁ θυρωρὸς Σιμόν παρουσιάσθη στὸν φίλο του Μενιέ, πού τὸν περιμένε προετοιμασμένον γιὰ τὴν ἐπίσκεψιν αὐτῆς ἀπὸ τὴν Τζέννη.

—Λοιπόν, μπάρμπα Ζακόμπ, εἶπε ὁ θυρωρὸς μὲ ὕψος ἀνθρώπου πού δὲν εἶχε παραλείψει νὰ πῇ τὸ συνηθισμένο του, ἦρθε νὰ πάρω τὴν κόρη σου.

—Γιὰ πῆς μου, φίλε μου, ἀπῆλθε ὁ Μενιέ, εἶναι δουλειὰ γιὰ πολὺν καιρὸ;

—Γιὰ πάντα!

—Δὲν μιλάς σοβαρά, Σιμόν!

—Μήπως σοῦ φαίνομαι σὰν νὰ μὴν ξέρω τί λέω;

—Μὰ εἰμαι τόσο πολὺ χαρούμενος...

—Ὡστε δὲν πιστεύεις στὴν εὐτυχία σου, δὲν εἶναι ἔτσι; διέκοψε ὁ γέρο θυρωρὸς. Ἐχεις δίκιο. Ὑστερὰ ἀπὸ τέτοια κακοτυχία, δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ πιστέψῃ ὅτι ἡ τύχη

ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΙ ΤΟΝ ΛΑΘΡΕΜΠΟΡΟΥ

—Ξέρεις, δεσποσύνη, πρέπει νὰ φᾶς τίποτε πρὶν φύγῃς, γιατί μπορεῖ νὰ γυρίσῃς λιγάκι ἀργά.

—Ὁ τὴν περιμένω, ἡ καλύτερα θὰ πάω νὰ τὴν πάρω ἐγὼ! εἶπε ὁ Ζακόμπ Μενιέ πού εἶχε πληρεὶ ἐμπιστοσύνη στὸ φίλο του Σιμόν.

Ἡ Τζέννη ἔκαμ' ἓνα κίνημα δισταγμοῦ.

—Μήπως τὸ πρόσωπο σὸ ὁποῖο θὰ μὲ παρουσιάσῃς δὲν μένει στὸ Παρίσι; ρώτησε.

—Ναὶ καὶ ὄχι! Τέλος πάντως εἶσαι ἐλευθερὴ νὰ δεχθῇς ἢ νὰ μὴ δεχθῇς, δεσποσύνη!

Καὶ ἐπειδὴ τὸ κρασί πού εἶχε πῇ ἀρχισὴ νὰ ἐπιδρᾷ σὲς διαθέσεις του, ὁ θυρωρὸς πρόσθεσε γογγίζοντας:

—Ἀμὰ δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ διαλέξῃ, δὲν πρέπει νὰ φαίνεται δύσκολος. Καὶ γυρίζοντας πρὸς τὸν Μενιέ, ἀφοῦ πᾶ εἶχε φύγῃ ἡ Τζέννη:

—Ὅσο γιὰ σένα, γέρο μου, πρέπει νὰ τὸ ρίξῃς λιγάκι στὴν φιλοσοφία, καὶ νὰ θέλῃς ὅτι δὲν μπορεῖς ν' ἀποφύγῃς...

Τέλος πάντων, ἐγὼ ἔκαμα ὅτι μποροῦσα καὶ ἡ συμβουλή πού ἔχω νὰ σοῦ δώσω, εἶναι νὰ μὴν ἀφήσῃς νὰ πεθάνῃς τῆς πείνας...

Ὅταν μπορεῖς, καὶ ὑπάρχει τρόπος, νὰ κάμῃς διαφορετικά.

Ὁ Μενιέ κούνησε τὸ κεφάλι του μελαγχολικά:

—Βρισκόμαστε, δέλεπες, σὲ ἀσχημὴν θέσιν, φτωχέ μου Σιμόν...

—Ἐνας λόγος περισσότερος γιὰ νὰ μὴ δισταῖς πιά...

—Ἡ δουλειὰ τῆς Τζέννης δὲν φθάνει γιὰ νὰ μᾶς δώσῃ τὸ καθημερινὸ ψωμί καὶ νὰ πληρώσῃ τὰ καθυστερούμενα νοίκια.

—Δὲν τὸ ξέρουμε αὐτό! Τὸ πρόσωπο σὸ ὁποῖον θὰ τὴν παρουσιάσω, μπορεῖ νὰ τὴν κόμῃ νὰ κερδίσῃ πολλά... Κι' ἔπειτα, σὸ κατὼ - κατὼ, ἀγαπᾶ μου Μενιέ, δὲν θέλω νὰ παίζω τὸ κρυφτούλι μαζί σου. Πηγαίνω τὴν κόρη σου εἰς σπῆτι ἐνὸς ἀπὸ τοὺς πιστωτὰς σου...

—Τοῦ σπιτονοικοκυρῆ ἴσως;

—Ἀκριβῶς! Ἡ κόρη τοῦ ιδιοκτῆτου εἶναι τὸ πρόσωπο πού ἐνδιαφέρθηκε γιὰ τὴ δική σου...

—Τί εὐτύχημα! ἔκαμε ὁ Μενιέ.

—Ναὶ, εἶναι ἀληθινὸ εὐτύχημα αὐτό. Τὴν ξέρω ἐγὼ τὴν δεσποσύνην Λευκή. Καταφέρνει τὸν πατέρα της νὰ κἀν ὅτι αὐτὴ θέλει... Καὶ μιὰ φορὰ πού ἐνδιαφέρθηκε γιὰ τὴν κόρη σου, δὲν ἔχεις πιά νὰ φοβάσαι τίποτε γιὰ τὰ καθυστερούμενα νοίκια!

Καὶ ἡ Τζέννη ἐτοιμάστηκε νὰ ἐπιστρέψῃ στὸ δωμάτιό της, ἀλλὰ ὁ θυρωρὸς τὴν κράτησε μὲ τίς λέξεις:

—Ἀπὸ τὸ σῶμα σου καὶ

στοῦ Θεοῦ τ' αὐτὴ, καλὲ μου Σιμόν.

—Τώρα, ἔκαμε χαμογελώντας ὁ Σιμόν, εἰνὸν πηγαίνω στὸ θυρωρεῖο μου νὰ δᾶω τὰ καλά μου, γιὰ νὰ προσφέρω ἄξιοσπερπὸς τὸ μπράτσι μου στὴν δεσποσύνη Τζέννη.

★
Ὁ Ζακόμπ Μενιέ δὲν κρατιόταν ἀπὸ τὴν χαρὰ του. Κάθε στιγμὴ κύτταζε τὸ ρολοὶ πού οἱ δείκτες του προχωροῦσαν πολὺ ἀργά γι' αὐτόν.

Καίγονταν ἀπὸ τὴν ἐπιθυμία νὰ ἰδῇ νὰ φθάσῃ ἡ ἔκτρη ἀπογευματινὴ. Καὶ κάθε τόσο ρωτοῦσε τὴν Τζέννη γιὰ νὰ τῆς συστήσῃ νὰ εἶναι ἐτοιμὴ τὴν ὥρα πού συμφωνήσαν.

Στὸ μεταξὺ ἐκεῖνη ἐτοίμαζε διάφορα δειγμάτια τῆς δουλειᾶς της πού τὰ τακτοποιοῦσε μὲ τάξι μέσα σὲ μιὰ καπελλίτσα...

Τέλος, ἡ ὥρα πού περιμέναν μὲ τόση ἀνυπομονησία ἔφθασε. Ἡ νεαρὰ ἐργάτρια ντύθηκε μὲ μεγάλη φιλαρέσκεια, χωρὶς νὰ ξεχνᾷ καὶ τὸ βαρὺ πένθος της, κ' ὅταν, πρὶν πᾶν νὰ συναντήσῃ τὸν θυρωρὸ, πῆγε νὰ παρουσιάσῃ τὸ μέτωπό της στὸ πατρικὸν φίλημα, ὁ Ζακόμπ Μενιέ ἦταν κατασυνκλημένος.

Τὴν φίλησε τρυφερὰ λέγοντας:

—Ἀγαπημένο μου παιδί, θὰ γίνῃς τώρα ἡ πρόνοια τῆς οἰκογενείας μας.

Ἐνοιασθε μεγάλη ἐπιθυμία νὰ τῆς πῇ ὅτι πῆγαμε στὸ σπῆτι τοῦ ιδιοκτῆτου, ἀλλὰ θυμῆθηκε ὅτι ὁ Σιμόν τοῦ εἶχε ἀνακινῶσαι τὸ πρᾶγμα ἐκτίσεναι...

Ἀλλ' ὅμως ἤθελε ν' ἀφήσῃ στὴν Τζέννη νὰ νοιώσῃ τὴν χαρὰ τῆς ἐκπλήξεως πού τὴν περιμένε.

Ὁ Μενιέ εἶχε συνοδεύσει τὴν Τζέννη ὡς τὸ θυρωρεῖο.

—Νά με, κύρ Σιμόν, εἶπε ἡ νέα.

—Εἰμαι ἔτοιμος! ἔκαμε ὁ θυρωρὸς βορυτοίζοντας τὸ καλὸ του καπέλλο.

Ἐκίνησαν. Ὁ Μενιέ εἶχε τώρα ἀναλάβει νὰ φυλάξῃ τὸ θυρωρεῖο κατὰ τὴν ἀπουσία τοῦ Σιμόν.

—Σοῦ ἀφῆνω προσωρινὰ τὸ μεγάλο κορόδι, τοῦ φώναξε εὐθύμα ὁ θυρωρὸς.

—Μπορεῖς νὰ φύγῃς ἡσυχος, δὲν θὰ ἐγκαταλείψω τὴ θέσιν μου ὥσπου νὰ γυρίσῃς. Κι' ἔπειτα, θάχω καὶ συντροφιά, γιατί ὁ μπάρμπα Βισέτρ δὲν θὰ ξεχάσῃ βέβαια νὰ περᾶσῃ νὰ μᾶς πῇ τὴν καληνύχτα τοῦ πρὶν πᾶν νὰ κοιμηθῇ...

Ὁ Σιμόν δὲν ἄκουσε τὸ τέλος τῆς φράσεως, ἐνῷ ἡ Τζέννη πού στηριζόταν στὸ μπράτσο γύρισε καὶ φώναξε στὸν πατέρα της:

—Προσπάθησε νὰ κρατήσῃς τὸν μπάρμπα Βισέτρ ὥσπου νὰ γυρίσω. Ὁ λυπόμουνος πολὺ ἂν δὲν μάθαινε ἀπὸ μένα τὴν εὐτυχία πού μᾶς ἦρθε...

★
Κι' ἐνῷ ὁ θυρωρὸς Σιμόν κ' ἡ νεαρὴ ἐργάτρια διεκδύνονταν πρὸς τὴν ὁδὸν Ἀγίου

Δομνίκου, ὁ Μαρσιάλ Μπερέν, βρισκόταν κιόλας στὸ μέγαρο ντ' Ὠμόν.

Ὁ Γκοντράν εἶχε κατορθώσει νὰ πάρῃ τὴν ὑπόσχεσιν τοῦ Μαρσιάλ, ἀπὸ τὴν προηγουμένη μέρα πού συναντήθηκαν στὸ συμβολαιογραφεῖο τοῦ Ντεγκάλω, ὅτι θάρχοταν νὰ τὸν ἐπισκεφθῇ, γιὰ νὰ τοῦ μιλήσῃ δῆθεν γιὰ κάποιον σπουδαῖο ζήτημα πού ἀφορούσε τὴν Φραγκίσκα Μπερέν.

Κι' ὅπως ἦταν ἐπόμενο, ὁ Μαρσιάλ δὲν ἔλειψε ἀπὸ τοῦ νὰ εἶναι ἀκριβῆς στὸ ραντεβού πού ἔδωσε, ἀφοῦ ἐπρόκειτο νὰ γίνῃ λόγος γιὰ τὴ μητέρα του.

Ὅταν λοιπὸν ὁ νεαρὸς δικαστὴς ἔφθασε στὸ μέγαρο, ὠδηγήθηκε κατὰ διαταγὴν τοῦ Γκοντράν, σὲ μιὰ ἀπὸ τίς ἀίθουσας τοῦ ἰσογείου τοῦ μεγάρου, πού βρισκόταν εἰληπὰ στὸ μπουντουάρ τῆς Λευκῆς. Ἐνας μεγάλος διάδρομος, χωρίζε τα δύο αὐτὰ δωμάτια ἀπὸ τὸ γραφεῖο τοῦ Γκοντράν καὶ τὴ σέρρα πού συνεχίζονταν μὲ τὸ γραφεῖο αὐτό.

★
Ὁ Γκοντράν πού εἶχε κληρονομήσει ὅλη τὴν περιουσία τοῦ κόμητος ντὲ Μοράν, εἶχε ἀνοικοδομήσει, ἐπάνω σὰ παλαιὰ σχέδια, τὴν πτέρυγα τοῦ μεγάρου πού εἶχε καὶ τίς ἡμέρες τῆς ἀναρχίας τοῦ 1848.

Κι' ἔτσι τὸ σημερινὸ γραφεῖο τοῦ Γκοντράν ἦταν ἀκριβῶς ὅμοιο πού διατηροῦσε ὁ κόμης ντὲ Μοράν.

Ἡ σέρρα ἐπίσης ὑπενθύνει ἐντελῶς ἐκεῖνην πού εἶχε γίνῃ παρανάλαμα τῶν φλογῶν.

Ἐβλεπε ἐκεῖ, καὶ στὴν ἰδίαν ἀκριβῶς θέσιν, τὴν προσωπογραφίαν τῆς κομῆσσης ντὲ Μοράν πού ἡ φωτιὰ τὴν εἶχε

σεβαστῇ, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν κορνίζα πού χρειάστηκε ν' ἀντικαταστήσῃ.

Τὰ πρόσωπα πού συνήθιζαν νὰ ἐπισκέπτονται πρὶν δέκα ὀχτὼ σχεδὸν χρόνια, τὴν κόμισσα ντὲ Μοράν, θὰ δυσκολευνόταν πολὺ νὰ πιστέψουν πῶς τὸ μέρος αὐτὸ τοῦ μεγάρου εἶχε καὶ κάποτε. Τόσο πολὺ ἐμοιάζε μὲ τὸ ἀρχαῖο οἰκοδόμημα.

★
Ὁ Μαρσιάλ Μπερέν βηματίζει τώρα νευριασμένος μέσα στὸ δωμάτιο πού τὸν ὠδήγησαν σὰν ἡ χθεσινὸ ἀπογευματινὴ συγκέντρωσις στοῦ συμβολαιογράφου Ντεγκάλω, στὴν ὁποία παρέστη νὰ τοῦ εἶχε ἀφήσει κακὴ ἐντύπωση. Ἀναγκάστηκε ν' ἀντικαταστήσῃ τὴν μητέρα του στὴν περίστασιν αὐτή, γιατί ἡ κατάστασις τῆς Φραγκίσκας Μπερέν εἶχε χειροτερεύσει τόσο, ὥστε δὲν εἶχε παρὰ λίγες ἐλπίδες ὅτι θὰ διατηροῦσε τὸ φῶς της.

Ὁ ὀφθαλμολόγος πού τὴν θεράπευε ζήτησε νὰ γίνῃ ἱατρικὸ συμβούλιο κ' ὁ Μαρσιάλ κατέφυγε σ' ἓναν ἀνημιμόνο ἐπιστήμονα πού διηθῆναι ἓνα ἱατρικὸ ἴδρυμα ἀκριβῶς στὰ περὶχωρα τῆς ἐπαύλεως πού εἶχε ἀναλάβει νὰ φυλάξῃ ἡ Φραγκίσκα καὶ πού ὑπεσχέθη στὸν Μαρσιάλ νὰ συναντηθῇ μαζί του στὸ Περίπτερο πού διέμενε ἡ ἀρρώστη.

Δὲν ἦταν ὅμως ἡ ἀρρώστια τῆς μητέρας του πού προκαλοῦσε τὴ στιγμὴ αὐτὴ τὴν στενοχώρια καὶ νευρικότητα τοῦ νεαροῦ δικαστικοῦ.

Ὁ Μαρσιάλ βρισκόταν ἀπὸ καιρὸ τώρα κάτω ἀπὸ μιὰ φρικτὴ ἀπογοήτευσιν.

Τὰ γράμματα πού εἶχε πάρει καὶ πού ἀφορούσαν τὴν

Τζέννη, τὸν ἐδύθιζαν σὲ μιὰ ἀνείπωτη ἀπελπισία πού, μ' ὅλο πού ἐπιζητοῦσε νὰ τὴν κορῆν κ' ἀπὸ τὸν ἐκτὸς τοῦ ἀκόμῃ, ἐκεῖνη ἐξακολουθοῦσε νὰ χαράξῃ βαθειὰ τὸ δρόμο τῆς μέσα στὴν καταπληγμένη καρδιά του.

Ὅσο βρισκόταν μακριὰ ἀπὸ τὸ Παρίσι κατόρθωνε κάπου-κάπου νὰ ξεχνᾷ τὸν ψυχικὸν πόνο, τώρα ὅμως βρισκόταν στὴν ἴδια πόλιν μὲ τὴν Τζέννη, ὁ πόνος του αὐτὸς ξαναγινάτωνε.

Κάποτε, ὁ δύστυχος νέος, καταλαμβάνονταν ἀπὸ τρελλὴ ἐπιθυμία νὰ πᾶν νὰ σταθῇ στὸ δρόμο ποῦξερε ὅτι περνοῦσε ἡ Τζέννη ἐπιστρέφοντας σπῆτις, καὶ νὰ δεβαιωθῇ μόνος του, ὅπως τοῦ εἶχαν γράψει, ἂν αὐτὴ συναντεῖται ἀπὸ κανέναν κύριο.

Σκεπτόταν ἀκόμα νὰ παρουσιάσῃ ξαφνικά στὸ σπῆτι τῶν Μενιέ, καὶ νὰ ζητήσῃ μιὰ κατηγορηματικὴ ἐξήγησιν ἀπὸ τὸν πατέρα τῆς νέας.

Κατόρθωσε ὅμως νὰ κατανικήσῃ τὴν ὀργὴν τοῦ ἀνάνηστ τῶν ἡδονικῶν στιγμῶν πού εἶχε περάσει στὸ γλυκοχάραγμα τοῦ ἔρωτός του, πού τώρα ἀπειλοῦσε νὰ σβυσθῇ γιὰ πάντα.

Γιατὶ ὠμολογοῦσε ὁ δύστυχος δὲν εἶχε αὐτὸ, ὅτι ἀγαποῦσε ἀκόμῃ ἐκεῖνην πού τὸν ἔξασε, ὅτι ἐλάτρευε παράφορα ἐκεῖνην πού τοῦ εἶχαν παρουσιάσει ὡς ἀπιστή, ὅτι ἦταν ἐρωτευμένος ἀκόμῃ μ' ἐκεῖνην πού γιὰ πρώτη φορὰ, ἔκαμε τὴν καρδιά του νὰ χτυπήσῃ γοργά. Τὴν ἀγαποῦσε, ὅπως τὴ στιγμὴ πού διὰν χοριζόταν, πρὶν λίγον καιρὸ, ἀπ' αὐτὴν, ἀντὶθέτως ὅμως ἔρωτος καὶ αἰωνίας πίστωσης.

★
Μ' αὐτὲς τίς βασανιστικὰς σκέψεις παρουσιάστηκε καὶ σήμερον στὸ μέγαρο τῆς ὁδοῦ Ἀγίου Δομνίκου ὁ Μαρσιάλ, κ' ἀνυπομονῶντας τώρα μόνος του μέσα στὸ δωμάτιο πού τὸν ὠδήγησαν, ἄρχισε νὰ κυττάξῃ τὰ διάφορα ἀντικείμενα πού ἦσαν σκορπισμένα μέσα σ' αὐτό.

Ξαφνικά, ἓνα ἀντικείμενο πού βρισκόταν ἐπάνω σ' ἓνα τραπέζι τέχνης, τραβήξε τὴν προσοχήν του. Πλησίασε πρὸς αὐτὸ καὶ τότε διεπίστωσε ὅτι ἦταν τὸ κατάλυτρο γαλλόβδιον κιβωτίδιο, πού εἶχε παραδώσει τὴν προηγουμένη μέρα, ὁ συμβολαιογράφος Ντεγκάλω, στὸν Γκοντράν ντ' Ὠμόν.

Ὁ Μαρσιάλ, πού παρεννόσκειν στὴν παράδοσιν, εἶχε δώσει πολὺ λίγη προσοχήν στὸ κιβωτίδιο αὐτό, πού ὁ Γκοντράν μάταια προσπαθοῦσε ν' ἀνοίξῃ. Τώρα ὅμως πού δὲν ἤξερε πῶς νὰ σκεπασθῇ τὸν καὶ ὁ τοῦ, στὴν ἀρχὴ ἄρχισε νὰ τὸ κυττάξῃ ἀπὸ περιέργειαν καὶ μετὰ τὸ πῆρε στὸ χέρι του καὶ τὸν περιεργάζονταν μὲ πε-

—Ναὶ, Μαρσιάλ, πιστέψατε πῶς μ' ἀγαποῦσε, τότε καὶ σήμερον νοιώθω πῶς ποτὲ σοῦ δὲν μ' ἀγαπήσας ἀληθινά...

25

ρισσότερη προσοχή. Καθώς ιδ σπριφογύριζε στα χέρια του, θαυμάζοντας τα περιφραγμένα του, πούδειχναν ότι ο τεχνίτης που το κατασκεύασε είχε περίφημο ταλέντο, άρχισε να θυμάται ότι η μητέρα του, πολλές φορές του είχε μιλήσει για ένα παρόμοιο αντικείμενο που είχε κατασκευάσει μόνος του ο κόμης ντε Μοράν, όταν αυτή υπηρετούσε κοντά του ως παρამάνα της μονακριβής κόρης του...

...Ένας ελαφρύς θόρυβος της πόρτας που έβλεπε, έκανε τον Μαριάλ, να γυρίσει πίσω του, για να μείνει κατάπληκτος και μ' ανοιχτό το στόμα μπροστά σ' αυτό που τόσο αναστάτεια αντίκριζε μπροστά του...

Ήταν αυτή η Τζέννη που έβλεπε λίγα δέματα μακριά του, άπλωτα ήταν μια όπασια που το ίδιο κατάπληκτο τον κούταζε σαν απροσδόκημένη;

Μέσα στον ύπνο των υποθέσεων που περνούσαν μέσα από το μυαλό του, η μιά πίσω από την άλλη, ήταν αδύνατο να δει μια λογική απ' αυτές και εξακολουθούσε να νομίζει πως άνοιγε ούταν όποτε μια μισοσβυσμένη κραυγή τον επανέφερε στην πραγματικότητα.

Η φτωχή εργάτρια που ώδηγήθηκε εκεί από μια υπηρέτρια της Λευκής ντ' Ομόν, ενώ ο συνδοός της Θωωρός Σιμόν διατασσόταν να επιταχύνει στο θυρωρείο του, μόλις μπήκε στο δωμάτιο, που απ' έξω έκλειναν πίσω της την πόρτα, έμεινε για ένα δευτερόλεπτο σαν σαστισμένη αντίκρύοντας έναν νέο, εκεί που περίμενε να την υποδεχθεί μια ύμορφη κυρία, όπως της είχε πη ο θυρωρός.

Κουτάζοντας όμως προσεκτικά, δεν άργησε ν' αναγνωρίσει τον Μαριάλ που, αντί της φτωχικής φορεσιάς του εργάτου, όπως τον είχε γνωρίσει, φορούσε τώρα πλούσια ρούχα, που φανέρωναν άμεσως την κοινωνική θέσι και περιουσία του, πράγματα που η Τζέννη δεν είχε ποτέ της φαντασθεί για κείνον που μόνος του συνδέθηκε μαζί της.

Την πρώτη της έκπληξη, που ξεδηλώθηκε με την άσθετική κραυγή της, επηκολούθησε άμέσως μια θλιβερή κι' αποδοκιμαστική εντύπωση. Το μυαλό της σκοτείνιασε και το χάος κυριεύσε τη σκέψη της.

Δεν ζήτησε να εξηγήσει την παρουσία του Μαριάλ μέσα στο μέγαρο, ενώ αυτή τον νόμιζε στην επαρχία. Ότι την ενδιέφερε τώρα ήταν ότι, εκείνος στον όποιον είχε χαρίσει όλη της την εμπιστοσύνη, την είχε εξαπατήσει. Σκέφθηκε ότι την είχαν κοροϊδέψει με την πρόθεσι να την ελκύσουν και μετά να την εγκαταλείψουν. Την είχαν απατή-

σει. Δεν μπορούσε ν' αμφιβάλλει γι' αυτό.

Ο άνθρωπος στον όποιον είχε υποσχεθεί τα πάντα, είχε ξεχάσει τις υποσχέσεις του, είχε ψευσθή στους όρκους του.

Και το χειρότερο ήταν ότι είχε παίξει με την αθωότητά της, με την αγνότητά της, θεωρώντας την ως άπλοκή!

Οι σκέψεις αυτές στροβιλιζόνταν στο μυαλό της όταν ο Μαριάλ, που συνήλθε από την έκπληξή του, έκανε ένα βήμα προς τη νέα, λέγοντας:

— Πώς βρίσκεσαι εδώ εδώ;

Στο άκουσμα της αγαπημένης αυτής φωνής, η Τζέννη ένοιωσε τον εαυτό της να τρέμει όλοκληρο, να κλονίζεται. Θέλησε ν' επαντήσει, αντίκριζοντας όμως το φλογερό βλέμμα του νέου, σ' αμήχανοι τα μάτια της. Όχι βέβαια από δειλία αλλά από οίκτο για κείνον που νόμιζε ένοχο εγκαταλείψεως και απάτης.

— Πούδς σάς έλε νάθετε έδώ; ρώτησε πάλι ο Μαριάλ με φωνή που έτρεμε από συγκίνηση και που ήθελε ν' αποκαλύψει.

Τη φορά αυτή, θόρηκε όλο της το θάρρος κι' αυτή ν' απαντήσει, σήκωσε τα ύμωφα μά γεμάτα λύπη, μάτια της και:

— Αλλά και σεις ο ίδιος, πώς βρίσκεσθε έδώ; ρώτησε. Ποιά αίτια σάς έφερε σ' αυτό έδώ το μέγαρο;

Και πριν εκείνος προλάβει να κινήσει τα χείλη του:

— Βέβαια, κύριε, πρόσθεσε, δεν ήρθατε για μένα έδώ... Ο τρόπος της συμπεριφοράς σας άλλωστε μ' έβεβαίωσε πως δεν περιμένετε να με συναντήσετε έδώ και ότι η παρουσία μου δεν σας είναι πολύ εύχά-

ριστη αυτή τη στιγμή.

Ο νέος θέλησε ν' απαντήσει αλλά δεν κατόρθωσε παρά να προφέρει άκατανόητες λέξεις. Τέλος, αναπνώνοντας κάπως το θάρρος του:

— Δεσποίνις, έλε, ότι κι' αν συμβαίνει, γιατί άσφαλώς κάτι συμβαίνει που δεν μπορώ να καταλάβω τώρα, ή τύχη μάς εύνοει και τους δύο, άφού μάς κάνει να συναντηθούμε.

— Έρεπε, λοιπόν, Μαριάλ, να το κάμει ή τύχη αυτό; ρώτησε με φανερή συγκίνηση η νέα.

Και η φωνή της έτρεμε ενώ τα μάτια της ήσαν δακρυμένα. Τέλος, μη μπορώντας να συγκρατήσει τη λύπη που κυριεύσε την ψυχή της, έκανε ένα βήμα προς εκείνον που δεν τον θεωρούσε πια άρραβωνιαστικό της, και έλε με δυνατή φωνή:

— Μαριάλ, δεν ξέρω τον λόγο που σε αναγκάζει, από δυο μήνες που δεν σε είδα, να μη μάς διδης ειδήσεις σου.

Εκείνο όμως που ξέρω είναι ότι η εγκατάλειψή σου, είναι για μένα μυστήριο, που φοβόμαι ότι το μάντεψα. Μαριάλ, έπαινος να μ' αγαπάς και δεν τόλμησες να μου το πής. Έπρωτίζω να μ' αφήσης να βασανίζομαι και ν' αφήσω την αλήθινή αίτια της αναχωρήσέως σου πρώτα, κι' έπειτα της σιωπής σου!...

Ο νέος προσπάθησε να την διακόψει, αλλά η Τζέννη έξηκολούθησε:

— Δεν μ' αγαπάς πιά, όχι, Μαριάλ, και τώρα σκέπτομαι ότι ποτέ σου δεν με είχες αγαπήσει... Αχ! συντρίβεται η καρδιά μου, όταν σκέπτομαι, ότι έπαίσατε μαζί μου κομω-

διά ανάξια εύγενοους ανθρώπου...

Είχε καταβάλει η δύστυχη υπεράνθρωπος προσπάθειες για να έμποδίσω τα δάκρυά της να τρέξουν, αλλά η ταραχή της φανέρωνε τις προσπάθειές της για να την κρύψει.

Ενώ ο Μαριάλ, που φοβήθηκε μήπως έχονταν ξαφνικά ή Λευκή ή ο Γκοντράν και τους εύρισκαν να συζητούν μ' αυτό τον τρόπο:

— Τζέννη, ίκέτευσε, είναι αδύνατον να εξηγήσουμε έδώ. Θάρρω να σε ιδώ στο σπίτι του πατέρα σου, κι' εκεί θα σου εξηγήσω γιατί δεν έτρησα την υπόσχεσή μου να σου γράψω...

— Είναι περιττό, κύριε Μαριάλ, μήπως βλέποντάς σας έδώ μέσα δεν κατάλαβα ότι μάς χωρίζει ένα άκαταμάχητο έμπόδιο, όπως είναι τα πλούτη σας; Πώς μπορεί ένας άνθρωπος με κοινωνική θέσι σαν τη δική σας να καταδεχθί μια εργάτρια... Πώς...

Οι λυγμοί όμως έπνιγαν τώρα τα λόγια της και ο Μαριάλ θέλοντας να θέσει τέγμα στη σκηνή αυτή, που μπορούσε να βλάψει και τους δύο:

— Προς Θεού! της έλε, μην εξακολουθήτε να κλαίτε έτσι. Σκεφθήτε ότι, από στιγμή σε στιγμή, μπορεί νάρθει κανείς έδώ... Πούδς ξέρετε μάλιστα, αν δεν μάς άκούω κιόλας...

...Και τότε θα μπορούσαν να μάθουν, διέκοψε η Τζέννη, ότι ο κύριος Μαριάλ είχε υποσχεθεί να παντρευθεί μια εργάτρια και ότι ο κ. Μαριάλ Μπερέν κοροϊδούσε ένα φτωχό κορίτσι που ο έρωσ του το τύφλωνε κι' έπίστευε σ' ότι της έλεγαν...

...Ναι, πρόσθεσε η νέα, εροσπαθώντας να συγκρατήσει τους λυγμούς της, θα μάθαιναν ότι, άφού κατόρθωσε ν' αγαπηθεί, ο κύριος Μαριάλ, τραβήχθηκε μια ώραία έσα χωρίς να πάρει καν τον κόπο να δώσει μια εξήγηση, χωρίς ν' ανησυχήσει να μάθει τί θ' απογινόταν η δυστυχισμένη που εγκατέλειψε...

— Τζέννη, προς Θεού! φώναξε πάλι ο Μαριάλ, μη μένετε ούτε στιγμή στο μέγαρο αυτό που σάς ώδήγησαν για λόγους που άρχίζω να μαντεύω...

— Τί σάς ενδιέφερε;

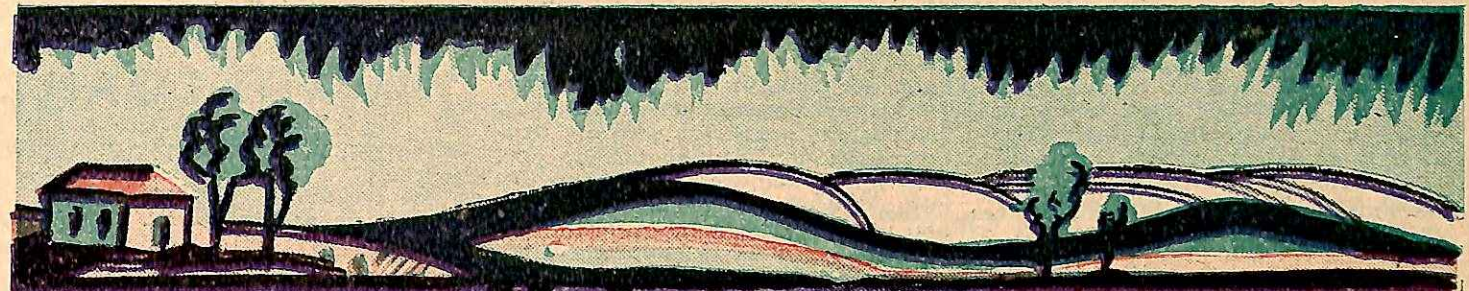
— Α! Δεν μ' είχαν γελάσει λοιπόν! φώναξε ο Μαριάλ.

— Τί θέλετε να πητε μ' αυτό;

— Και με ρωτάτε;

— Δεν έχω, λοιπόν, το δικαίωμα να μάθω τί σας είπαν για μένα; Γιατί, άσφαλώς για μένα πρόκειται. «Δεν με γέλασαν», είπατε, σάς παρακάλώ να εξηγήσετε τα λόγια σας αυτά... Τό άπαιτώ!

(Ακολουθεί)

Η λόξα του παραθερισμού

ΤΟ σπίτι είναι άναστατο. Το καλοκαίρι έχει προχωρήσει αρκετά και άκόμη δεν αποφάσισαν που θα πάνε και αν θα πάνε να παραθερίσουν. Και τουτό, έπει- δη δεν υπάρχουν τα άπαιτούμενα μέσα.

— Όταν λέω κάτι, σημαίνει ότι πρέπει να γίνει!, φωνάζει ο άρχηγός της οικογενείας.

— Αησιόλας, σε παρακαλώ να είσαι σαφέστερος, έπειθαίνει η γυναίκα του. Θέλει να πής ότι θα γίνει αυτό που είπα εγώ!

— Έχει δική η μαμά, στριγγλίζει η Πιπίτσα, ένα κοριτσάκι έντεκα χρονών.

— Βαρέθηκα πιά σ' αυτό το σπίτι! διαμαρτύρεται η Άγγελική, που έπαναλαμβάνει την ίδια φράσι από το 1918.

— Η δεσποίνις μπορεί να πάει και στο Χόλλυγουντ αν θέλει, βροντοφωνεί ο πατέρας, άπευθυόμενος στην μεγαλύτερη θυγατέρα του.

— Είστε τό άναίδεστα, τον διακόπτει η γυναίκα του να μιλάει αυτόν τον τρόπο στην κόρη του, στο καμάρωμας!

— Όσο για μένα, φωνάζει η Νίνα, ο παραθερισμός είναι άπαραίτητος. Μου το είπες κι' εκείνος, ο ξανθός γιατρός Γκοντράν, ή θα μάς στείλει ο μπαμπάς, ή θα πάμε τον έξάδελφό μας.

— Άκού, λέει, να μην παραθερίσωμε έφ'όσον!... Αυτό δά μάς έλπει!... στεναίνει με άπογοήτευσι η Κατερίνα.

— Μήπως νομίζετε ότι μπορείτε να με καταδικάσετε εις θάνατον αν δεν σας πιά έφ'όσον στη έξοχή; φωνάζει ο πατέρας. Θα γίνει εκείνο που θέλω εγώ!...

— Αησιόλας, σε παρακαλώ να τ' άφήσης αυτό, του λέει η κυρία. Δεν λέω για μένα, που έχω ξεχάσει πως είμαι γυναίκα, αλλά γι' αυτά τα καυμένα τα κορίτσια μας που πρέπει να κάθουν λίγο άέρα και να παντρευθούν στο κάτω-κάτω. Θα πάμε, λοιπόν, και θα παραπάμε στην έξοχή, και μάλιστα σε μια λουτρό-παυ!

— Μα άφού δεν έχω πράγμο!, φωνάζει βραχνά ο κύριος Άησιόλας.

— Αυτός δεν είναι λόγος για να κλειτούμε όλο το καλοκαίρι στο σπίτι.

Πέντε φορές, τη μιά κατόπιν της άλλης, η πόρτα έτύπησε με πάταγο πίσω από κάθε μιά από τις πέντε γυναίκες, που εγκατέλειψαν το πεδίο της μάχης κατά σειράν άρχαιότητας: η μητέρα η Άγγελική, η Νίνα, η Κατερίνα και η Πιπίτσα.

Ο κύριος Άησιόλας έμεινε μόνος στην τραπεζαρία. Έμνηκε η

Μαρίκα, η υπηρέτρια, για να σηκώσει το τραπέζι, και σε μια στιγμή του λέει:

— Κύριε, ελπίζω, ότι όπως γίνεται σε όλες τις καθώς πρέπει οικογένειες, θα πάμε κι' έμεις να παραθερίσωμε. Γιατί άλλως, λυπούμαι πολύ, αλλά θα άραιτηθώ...

Έκείνο το βράδυ η Μαρίκα δεν έξέστρωσε το τραπέζι, παρά μόνο έσάρωσε την τραπεζαρία, γιατί ο κύριος Άησιόλας έφρόντισε να ξεστρώσει αυτός με μια γερή τραβη- εία στο τραπεζομάνηλο, δίνοντας έτσι έλεύθερο ξέσπασμα στον θυμό του.

ΤΗ ΝΥΧΤΑ

ΑΥΤΗ ΣΙΛΑΟΣ: (Είναι στο κρεβάτι και μονολογεί): — Έτσι μούρχεται να σηκωθεί και να φύγω απ' αυτό το σπίτι!...

Δεν μπορώ πιά ν' άνθεξω έδώ μέσα!... Αυτή δεν είναι οίκογένεια, είναι σωστή ζούγκλα!... Έδώ διατάζουν όλοι, εκτός από μένα. Εύκολα το λέει κανείς να πάει να παραθερίσει, αλλά δεν μου λέτε σάς παρακαλώ, που να τάρω τα λεφτά, ή τα δανειστώ από τον παπού, ή από τον θείο μου που έχουν πειράξει έδώ και είκοσι χρόνια;

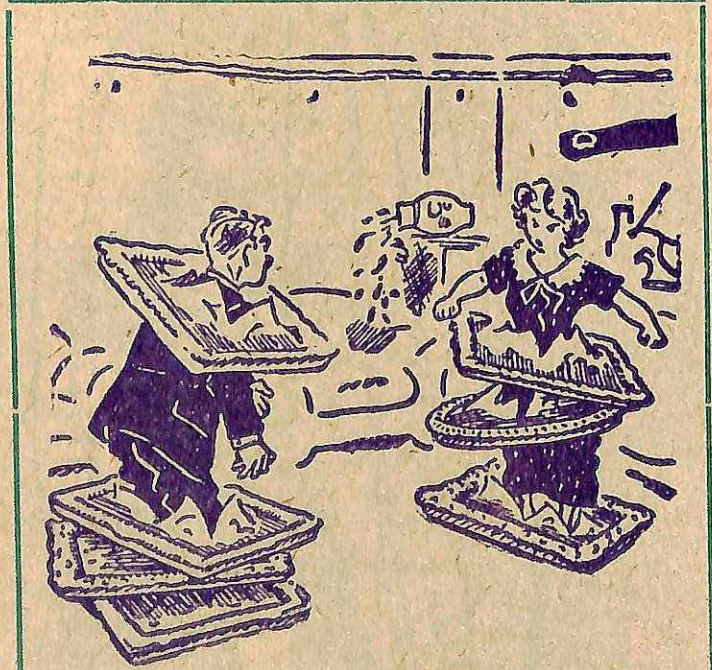
Θέλετε, λοιπόν, να παραθερίσετε για να μου κάνατε παιδί;... Έ; Και το κορόιδο που έρωσε, έ; κορόιδο, όχι! Αυτό δεν θα γίνει! Και δεν θα γίνει! Και δεν θα γίνει, έπειτα λείπουν τα λεφτά. Έφ'όσον ο νόμος απαρεί τους κλέφτες, τους παραιοκλέτες, τους διαρρήκτες και τους ημάρταν, έγω δεν θα μπορέσω ποτέ να βρω τα λεφτά που χρειάζονται για τον παραθερισμό. Βγαίνετε λοιπόν από το νού σας, έδω! Έγώ είμαι τίμιος άνθρωπος, και δεν μπορείτε έσεις να με ρεζιλίσετε!...

Κατά βάθος, όμως, οι καυμένες δεν έχουν καμιά λύση... Άησιόλας, Άησιόλας, μην έβνας ότι είσαι οίκογενειάρχης και ότι πρέπει να είσαι σκεπής στις υποχρεώσεις σου. Έστω και με μικρές θυσίες, τέλος πάντων, πρέπει να τις εύχαριστήσωμε όλες... Έδώ σου μ' άγοποιν όλοι οι καυμένοι και η μάνα και οι αδελφές. Θα πητε, λοιπόν, θα πάμε στην έξοχή, αλλά τώρα πρέπει να κοιμηθώ!

Η μητέρα, η Νίνα, η Κατερίνα, η Πιπίτσα, όστε φαντάζεται ότι μπορεί να κάνει ότι θέλει αυτός έδώ μέσα, να πη ίδουμε αυτό! Μπορεί και να φοβήση αν θέλη, αλλά στην έξοχή να πάει! Είπε ότι δεν έχει λεφτά; Και τί μας μέλλει έμεις; Μήπως έγω δεν έβασα τα νειάτα μου προς γάμιο του; Μπορούσα να πάσω τον πλουσιώτερον άν ήθελα, και δεν θα φαινότο σημε- ρα με τον φτωχισμό του!

Ο πατέρας μου, ο μακαρίτης, μπορεί να έβαζε λίγα νερά παραπάνω στο γλάιο του, αλλά στην έξοχή μας είχε όλο το χρόνο. Αυτοί ήταν άντρες μια φορά και όχι οι σημερινοί! Σ' έφρόνουν τα κεφτεδάκια και οι σπασκακιήτες, σί! Και μου θέλει και το πανταλάκι πάντα σιδερωμένο της ώρας!... Τώρα όμως θα ίδουμε αν θα πάει, ή αν θα πάει στην έξοχή, ή αυτό το σπίτι θα γίνει σωστή κόλασι!...

«Αχ, πώς έφρασε όλη τη ζωή μου έδώ μέσα!... Άν μ' έβλεπες, μανού- λα μου, πώς κοπάντησα μ' αυτόν

ΦΙΛΟΝ ΙΚΕΙΑ

ΈΚΕΙΝΟΣ: Έσ' άρχι σεσ πρώτη. Άποδείξεις ότι έχω ένα κάδρο περισσότερο.

τὸν ἄνθρωπον ποὺ μ' ἐγέρασε πρὶν τῆς ὥρας μου!... Καὶ ἂν δὲν ἦταν ὁ κουμπάρος μου νὰ μὲ παρηγορή λιγάκι, θὰ εἶχα σκάσει τόσον καιρὸ μαζὶ τοῦ. Θὰ εἶδουμ ὅμως ποῖος θὰ νικήσῃ στὸ τέλος! Μόλις ξημερώσῃ θὰ πάω ν' ἀγοράσω ἕνα κοστούμι τοῦ μπάνιου ἀπ' αὐτὰ τὰ μοντέρνα, καὶ ἂν τολμᾷ ἄς μὴ μᾶς πάῃ στὰ λουτρά!»

Ἀ γ γ ε λ ι κ ῆ (γεροντοκόρη):— Βαρέθηκα πιά μέσα σ' αὐτὸ τὸ σπῆτι!... Ζωὴ εἶναι αὐτὴ, ἀνάμεσα σὲ ἄνθρώπους ποὺ δὲν μὲ νοιώθουν;... Ἐπρεπε νὰ βρῶ ἕναν ποιητὴ ποὺ νὰ διαβάσῃ στὴν ψυχὴ μου, νὰ μὲ νοιώσῃ, νὰ μὲ παντρευθῇ. Καὶ ὅμως τὰ χρόνια περνοῦν, καὶ ἡ καρδιά μου δὲν βρῆκε ἀκόμη τὸ ταῖρι της.

»Ὅταν σκέπτομαι ὅτι ὑπάρχουν βλάκες ποὺ κάνουν κόρτε στὶς ἀδελφές μου, τὴν Κατερίνα καὶ τὴ Νίνα... Ἀχ, αὐτοὶ οἱ ἄνδρες, τί παλιανθρώποι ποὺ εἶναι!... Ἐφέτος ὁ μὲς θὰ τοὺς δεῖξω ἐγώ, ὅταν πάω νὰ παραθερίσω. Θὰ τοὺς κάνω νὰ σέρνονται γονατιστοὶ στὰ πόδια μου! Θὰ τοὺς ξετρελλάνω ὅλους!... Καὶ ἂν δὲν βρῶ κανέναν νὰ παντρευθῶ, ἀπὸ πείσμα θὰ ἀφιερῶ εἰς τὴν Τέχνη!»

Κ α τ ε ρ ῖ ν α (ρωμαντικὴ καὶ εὐφάνταστη ὑπαρξίς):—Τί φασαρία, θεέ μου, τί φωνὲς καὶ τί κακὸ γιὰ νὰ πάω νὰ παραθερίσω!... Καὶ στὸ τέλος θὰ πάω σὲ κανένα χωριό. Αὐτὸ ὅμως θὰ τὸ ἴδωμε!... Ἀκου, λέει, νὰ πάω σὲ χωριό, ἐγὼ ποὺ εἶμαι γεννημένη γιὰ νὰ μὲ λατρεύουν πρίγκηπες καὶ δούκες!... Ποῦ νὰ τοὺς βρῶ αὐτοὺς ἐγὼ στὸ χωριό;

»Ὁ Ντιντὴς μοῦ λέει, ὅτι ἂν ἦταν γυναῖκα καὶ μοῦμοιαζε στὴν ὁμορφιά, αὐτὴν τὴν ὥρα θὰ εἶχε δικό του αὐτοκίνητο καὶ θὰ ἦταν φορτωμένος κοσμήματα!... Ἐλπίζω νὰ εἶχῃ ἀποφασίσει ὁ πατέρας μου, ἔπειτα ἀπὸ τὴ φασαρία, γιὰτὶ ὁ Ριρὴς, ὁ Κόκκος καὶ ὁ Λεῶς θέλουν νὰ μάθουν ποὺ πρόκειται νὰ παραθερίσω ἐφέτος. Ἀλλὰ πῶς νὰ τὰ βγάλω πέρα καὶ μὲ τοὺς τρεῖς, θεέ μου!...

Ν ῖ ν α (μοντέρνων ἀρχῶν θυγα-

τέρα):—Πάει, τὸ ἀποφάσισα: ἂν ὁ πατέρας δὲν μᾶς πάῃ νὰ παραθερίσω, θὰ φύγω ἀπὸ τὸ σπῆτι. Ὁ ἐξάδελφός μου εἶπε ὅτι ἐφέτος ὁ μὲς δὴποτε πρέπει νὰ μάθω κολύμπι. Ἀλλὰς τε, πρόκειται γιὰ τὴν σταδιοδρομία μου, γιὰ τὸ μέλλον μου, γιὰ τὴ ζωὴ μου. Ποῦ ἀκούστηκε, μιὰ αὐριανὴ ἡθοιοποιὸς τὸν κινηματογράφου νὰ μὴν ξέρῃ κολύμπι καὶ ἱππασία!... Πρέπει νὰ φωτογραφηθῶ μέσα στὰ κύματα καὶ νὰ στείλω τὴ φωτογραφία σ' αὐτὸ τὸ περιοδικό, ποὺ ἔχει προκηρύξει κινηματογραφικὸ διαγωνισμό. Μονάχα ἔτσι θὰ βρῶ ὅχι ἕναν, ἀλλὰ δέκα συζύγους! Ἔστω καὶ τοὺς ἄντρες τῶν ἄλλων! Δὲν ἔχω καμμιά διάθεσι νὰ μείνω γεροντοκόρη σὺν τὴν Ἀγγελικῇ!...

Π ῖ π ῖ τ σ α (14ετῆς μαθήτρια):— Ἄν δὲν πάμε ἐφέτος στὴν ἐξοχή, τοῦ χρόνου δὲν θὰ μελετᾷ καθόλου γιὰ νὰ μείνω στὴν ἰδία τάξη. Θὰ τοῦ κάνω φοβερὰ πράγματα τοῦ πατέρα ἂν μᾶς κλείσῃ στὸ σπῆτι: Θὰ τοῦ κρύβω κάθε βράδυ τὶς παντοφλές του, θὰ τοῦ γεμίζω τὴν πίπα μὲ πριονίδι, θὰ τοῦ σκίζω τὶς ἐφημερίδες!

»Θέλω νὰ πάω στὴ θάλασσα νὰ διασκεδάσω, ἐγώ! Νὰ κάνω βαρκοῦλες μὲ τὶς φωτογραφικὲς μηχανὲς τῶν φίλων μας, νὰ κάνω σκοποβολὴ στὰ καπέλλα τους, νὰ τοὺς κόβω τὰ κουμπιά ἀπὸ τὰ πανταλόνια ὅταν θὰ κολυμπᾶνε καὶ νὰ μοῦ παίρνουν διαρκῶς παγατά. Ἐφέτος μάλιστα, κάθε φορὰ ποὺ θ' ἀνακαλύπτω ἕναν ποὺ φιλεῖ τὴ Νίνα ἢ τὴν Κατερίνα, μᾶς, δὲν θὰ ζητῶ φράγκο, ἀλλὰ τάλληρο, γιὰ νὰ πηγαῖνω στὸν κινηματογράφου!...

Ἡ ὑ π ῖ ρ ῖ α:—Αὐτὸ δὲ μᾶς ἔλειπε τώρα, νὰ μὴν πάμε οὔτε νὰ παραθερίσωμε. Ἄν τὸ κάμουν αὐτὸ, θὰ τοὺς κλέβω ἀπὸ τὰ ψώνια καὶ θὰ πάω νὰ παραθερίσω μόνη μου. Κάνουν τοὺς κυρίους καὶ δὲν ἔχουν λεφτὰ νὰ πᾶνε σὲ μιὰν ἐξοχή. Καὶ αὐτὲς οἱ ξετσιπώτες, ποὺ ἐγὼ ξέρω τί φορᾶνε, μοῦ κάνουν τὶς πριγκήπισσες!... Αὐριο ἔχομε νὰ τὰ ποῦμε μὲ τὶς ὑπηρετίες τῶν ἄλλων σπιτιῶν!...

Γ. ΛΕΟΝΤΗΣ

ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΗΣ ΑΝΑΤΟΛΗΣ

ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΚΑΙ ΤΟ ΓΡΑΜΜΑ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ

ΣΤΗ Βαγδάτη ἦταν ἕνας φημισμένος μπαρμπέρης. Περίφημος γιὰ τὴν τέχνη του, ἐξήριζε ἀπὸ τὸν Χαλίφη ὡς τὸν τελευταῖο Μουσουλμάνο. Μιὰ μέρα περνοῦσε ἔξω ἀπὸ τὸ μαγαζὶ τοῦ ἑνὸς χωρικοῦ μὲ τὸν γαῖδαρό του. Στὸ ὑπόζυγιό του εἶχε φορτωμένα ξύλα καὶ τὰ πωλοῦσε. Ὁ μπαρμπέρης πῶδαλε στὴν εἴσοδο τοῦ κουρείου του καὶ φώναξε:

—Πῆς μου μόνο πόσα θέλεις, κι' ἀγοράζω ὅλα τὰ ξύλα ποὺ ἔχει ἐπάνω του τὸ γαῖδουρί σου.

Ὁ χωρικός ἄλλο καλύτερο δὲν ἤθελε βέβαια. Τὰ ξύλα τὰ εἶχε γιὰ πούλημα. Ἐλυσε λοιπὸν τὸ δέμα καὶ παρῆλθε τὰ ξύλα στὸν μπαρμπέρη. Αὐτὸς ὅμως διεκδικοῦσε καὶ τὸ ξύλινο σαμάρι:

—Σοῦ εἶπα πῶς ἀγοράζω ὅσα ξύλα ἔχει τὸ γαῖδουρί στὰ ῥάχι του! Μὴν ἀρχίζεις τὶς στρεψοδικίες! Τὸ σαμάρι μοῦ ἀνήκει!

Καὶ στὴν αὐθαιρέσια του πῆρε καὶ τὸ σαμάρι. Ὁ χωρικός ἔτρεξε νὰ παραπονεθῇ στὸ Χαλίφη. Ὅταν τὸν ἀκούσε ὁ τελευταῖος αὐτός, κούνησε τὸ κεφάλι του καὶ τοῦ εἶπε:

—Τί νὰ σοῦ πῶ, ἄνθρωπέ μου! Δίκη ἔχεις, ἀλλὰ κι' ὁ μπαρμπέρης θρίσκειται ἐν δικαίῳ! Κατὰ τὸ πνεῦμα τοῦ νόμου, ἔχεις δίκην ἐσύ! Κατὰ τὸ γράμμα τοῦ νόμου ἔχει δίκην ὁ μπαρμπέρης. Αὐτὰ βλέπεις εἶναι... τὰ νομικά! Ἀλλὰ σκύψε νὰ σοῦ πῶ κάτι στ' αὐτί...

Ὁ χωρικός ἔσκυψε, ἄκουσε καὶ ξεκίνησε χαρούμενος.

Σὲ λίγες μέρες παρουσιάσθηκε στὸν κουρείο τοῦ μπαρμπέρη. Ἐκανε πῶς δὲν θυμόταν τίποτε ἀπὸ τὴν τελευταία διαφορά καὶ τοῦ εἶπε:

—Περίφημη εἶναι ἡ τέχνη σου, μπαρμπέρη. Ἦρθε μὲ τὸν σύντροφό μου νὰ μᾶς ξυρίσῃς. Πόσα θέλεις;

Ἐμειναν σύμφωνοι στὴν τιμὴ, κι' ἀφοῦ ἐξήρισε τὸν χωρικό, ὁ μπαρμπέρης τοῦ εἶπε:

—Ποῦ εἶνε τώρα ὁ σύντροφός σου;

—Μιὰ στυμὴ νὰ τὸν φέρω! εἶπε ὁ χωρικός.

Καὶ πῆγε καὶ τοῦφερε... τὸν γαῖδαρό του!

—Δὲν θὰ εἶσαι καλά! τοῦ εἶπε ὁ μπαρμπέρης, ὅταν εἶδε τὸ ὑπομονητικὸ ὑπόζυγιο.

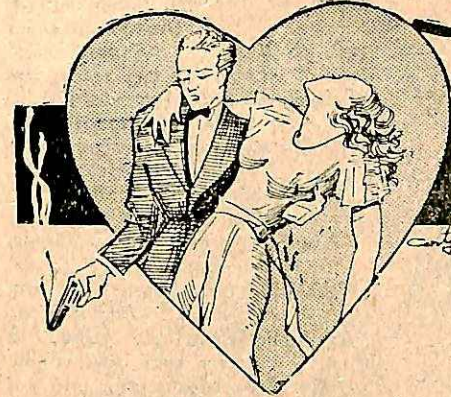
—Θὰ ἐκτελέσῃς τὴ συμφωνία μας! φώναξε ὁ χωρικός. Μὲ τὴν τιμὴ ποὺ ἐμείναμε σύμφωνοι, ἀνέλαβες νὰ ξυρίσῃς καὶ τὸν σύντροφό μου. Αὐτὸς εἶναι ὁ σύντροφός μου! Ἐτέλεσε τὴ συμφωνία μας!

Ἐπῆγαν στὸ Χαλίφη νὰ τοὺς λύσῃ τὴ διαφορά τους. Κι' ὁ Χαλίφης ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν κουρέα, τοῦ εἶπε:

—Κατὰ τὸ πνεῦμα τοῦ νόμου, δίκην ἔχεις ἐσύ! Κατὰ τὸ γράμμα τοῦ νόμου δίκην ἔχει ὁ χωρικός. Ἀμα θέλεις καὶ τὰ ξύλα καὶ τὸ σαμάρι, θὰ ξυρίσῃς τὸν χωρικό καὶ τὸ γαῖδαρό του! Αὐτὸ εἶναι τὸ δίκαιο!

Κι' ὁ κουρέας ὑπεχρέωθη νὰ κάμῃ ἕνα κουβὰ σαπουνάδα καὶ νὰ ξυρίσῃ τὸν γαῖδαρό κατὰ τὰ νομοθετικὰ γέλια τῶν κατοίκων τῆς Βαγδάτης.

Ο ΑΝΑΤΟΛΙΤΗΣ

Η ΣΥΚΟΦΑΝΤΙΑ ΠΟΥ ΣΚΟΤΩΝΕΙ

ΗΤΑΝ μιὰ ἀπλησίαστη, παρθενικὴ καλλονὴ ἡ Μαρούλα Πετρίτση. Αὐστηρὴ, σὺν μιᾷ ἀρχαίᾳ Ἑστιάδα. Εἶχε τὴν σεμνότητα, ποὺ ἐπέβαλλαν τὰ ἥθη τοῦ 1910. Ἀλλὰ καὶ τὴν ἀγνότητα τῆς ἐπαρχιακῆς τῆς προελεύσεως. Ἡ οἰκογένεια τῆς Μαρούλας εἶχε ἔλθει στὴν Ἀθήνα ἀπὸ τὴν Πελοπόννησο. Καὶ διατηροῦσε ἀκέραιες τὶς ἐπαρχιακὲς ἀντιλήψεις στὰ ζητήματα τῆς ἠθικῆς.

Ἡ Μαρούλα δὲν εἶχε καμμιά διάθεσι γιὰ ἐπιπόλαιες ἐρωτοτροπίες. Ἐκτὸς τοῦ ὅτι δὲν θὰ τῆς τὸ συγχωροῦσαν ποτὲ ἕνα τέτοιο πρᾶγμα οἱ δικοὶ τῆς, δὲν ἦταν καὶ στὸν χαρακτῆρα τῆς ν' ἀρχίσῃ ἐρωτικὲς περιπέτειες. Ἦταν ἐκ φύσεως σοβαρὴ καὶ αὐστηρὴ. Θὰ ἤθελε νὰ συνδεθῇ μ' ἕνα αἰσθημα σοβαρὸ καὶ ἀληθινὸ μὲ ἕναν συμπαθὴ νέον, τίμιον καὶ εὐλακρινὴ, ὁ ὁποῖος δὲν θὰ εἶχε καμμιά πρόθεσι νὰ παίξῃ μαζὶ τῆς.

Ἐτοὶ ἐσκεφτόταν. Καὶ ἐνοιῶθε φυσικὴν ἀποστροφή πρὸς τοὺς ἐπικινδύνους ἐκείνους νέους, ποὺ πωλοῦν αἰσθηματὰς σὲς κοπέλλες, γιὰ νὰ περνοῦν τὸν καιρὸ τους. Ἐνας τέτοιος ἐρχόταν κάποτε στὸ σπῆτι τῆς Μαρούλας. Ἦταν φίλος καὶ συναδέλφος τοῦ ἀδελφοῦ τῆς τοῦ Σταύρου. Στρατὴ Σιδεράτο τὸν ἔλεγαν.

Αὐτὸς λοιπὸν ἐπεχείρησε νὰ συνάψῃ σχέσεις μὲ τὴν ὥρα Μαρούλα. Ἀλλ' ἐκείνη τὸν ἀπέκρουσε. Διότι κατάλαβε ὅτι ἦταν ἕνας ἐλαυνὸς χαρακτῆρας. Καὶ ἐνοιῶσε γι' αὐτὸν ἀντιπάθεια ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ.

Ὁ Στρατὴς ἐλύσσαζε ἀπὸ τὸ κακὸ του. Ἄν τοῦ δινόταν εὐκαιρία, θὰ τιμωροῦσε σκληρὰ τὴν ἀκατάδεχτη κοπέλλα.

Ο ΤΙΜΙΟΣ ΝΕΟΣ

ΑΜΑ ποθὲς εὐλακρινὰ τὴν ἀγάπη, λέει ἕνας Ἀγγλος σοφός, θὰ τὴν βρῇς νὰ σὲ περιμένῃ. Τὴν μεγάλην τιμὴ καὶ εὐλακρινὴν ἀγάπην, ποδῆπλανε σὰ παρθενικὰ τῆς οὐνερα ἡ Μαρούλα, τὴν βρῆκε στὸ πρόσωπο ἑνὸς σοβαροῦ καὶ καλοῦ νέου, τοῦ Κλεομένη Μουρατίδη. Ἦταν δημόσιος υπάλληλος. Ἡ Μαρούλα τὸν εἶδε γιὰ πρώτη φορὰ σ' ἕναν γάμο, ποὺ εἶχε γίνῃ ἐν τῇ γειτονίᾳ τῆς. Εἶχε πάει κι' αὐτὴ μὲ τοὺς δικούς της. Καὶ ἦταν ἐκεῖ μαζὶ μὲ τοὺς ἄλλους προσκεκλημένους καὶ ὁ Κλεομένης.

Ὅταν εἶδε τὴ Μαρούλα, ἐνοιῶσε αἰσθημα συμπαθείας. Τὸν ἐσαγῆνευσε ἡ ὁμορφιά τῆς. Καὶ τοῦκαμαν θαθεῖαν ἐντύπωσι οἱ σεμνοὶ καὶ ἀξιοπρεπεῖς τρόποι τῆς. Βρῆκε μιὰν εὐκαιρία καὶ ἀντήλλαξε

ΕΡΩΤΙΚΑ ΔΡΑΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΠΑΛΗΟΥ ΚΑΙΡΟΥ

μαζὶ τῆς δυὸ λόγια. Αὐτὸ ἐντελὸς τυπικὰ καὶ συνηθισμένα λόγια. Καὶ ὅταν ἐκείνη ἡ συγκέντρωσις ἔληξε, ὁ Κλεομένης ἔφυγε μὲ τὴν ἀνάμνησι τῆς ὥρας καὶ σεμνῆς κοπέλλας.

—Μιὰ τέτοια γυναῖκα εἶναι τὸ ἰδεώδες μου, εἶπε στὸν ἑαυτὸ του.

Ἀλλὰ καὶ ἡ Μαρούλα δὲν ἔμεινε ἀδιάφορη. Ἐνοιῶσε κατὰ τὴν τρυφερὴν συμπαθεία γιὰ τὸν Κλεομένη. Διέγνωνε τὸν σταθερὸ καὶ εὐλακρινὴν χαρακτῆρα του.

—Εἶναι πολὺ καλὸς, ἐσκεφτόταν.

Τὸν ξαναεἶδε ὕστερα ἀπὸ λίγες μέρες στὴν ἐκκλησία. Τὴν ἐχαίρειτῃς μὲ πολλὴ σεβασμὸ καὶ ἀξιοπρέπεια. Ἡ Μαρούλα αἰσθάνθηκε τὸ πρόσωπό της κόκκινο ἀπὸ μιὰ ξαφνικὴ συγκίνησι. Μιὰ ἄλλη μέρα ποὺ ἐγύριζε στὸ σπῆτι τῆς, τὸν συνήντησε σὲ δρόμο. Ἦταν σοῦρουπο. Ὁ Κλεομένης ἐστάθηκε, ἔβγαλε τὸ καπέλλο του καὶ τὴν ἐχαίρειτῃς.

—Μοῦ ἐπιτρέπετε, τῆς εἶπε, νὰ σᾶς συνοδεύσω λίγο; Ἐγὼ νὰ σᾶς μιλήσω.

Ἐπροχώρησαν μαζὶ. Ὁ Κλεομένης, μὲ φωνὴ ποὺ ἔτρεπε, τῆς εἶπε ὅτι ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ τὴν εἶδε, τὴν ἐσκεφτόταν διαρκῶς, ὅτι τὸ ὄνειρό του ἦταν νὰ γινόταν ὁ παντοτεινὸς σύντροφος μιᾶς γυναίκας σὺν αὐτῇ. Στ' αὐτὰ τῆς Μαρούλας ἀντηχοῦσαν τὰ ὥραία αὐτὰ λόγια σὺν θεῖα μουσικῇ. Ἦταν θαυμάσια συγκινημένη.

Ἀλλὰ καὶ πάλι δὲν εἶχε σκοπὸ νὰ κάμῃ καμμιά τρέλλα.

—Ἐλάτε, ἂν θέλετε, νὰ ἰδῇτε τοὺς δικούς μου, ἀπήντησε στὸν Κλεομένη.

Ἐκείνος ἔλαψε ἀπὸ τὴν χαρὰ του. Ἡ ἀπάντησις τῆς Μαρούλας εἶδεινε ὅτι θὰ ἤθελε νὰ γίνῃ γυναῖκα του.

Τὴν Κυριακῇ, τῆς εἶπε, θὰ πάρω τὸ θάρος νὰ κάμω μιὰν ἀπόρρητη ἐπίσκεψιν στὸ σπῆτι σας. Καὶ ἐλπίζω νὰ δειχθῶν καὶ οἱ δικοὶ σας καλοὶ ἀπέναντί μου, ὅπως ἐφανήκατε κι' ἐσεῖς ἀπὸψε, δεσποινίς. Ἄν ἔξορτε πόσο μὲ ἐκάματε εὐτυχισμένον! πρόσθεσε. Καὶ τὴν ἐκύτταξε μὲ βλέμμα θερμῆς λατρείας.

Ἡ Μαρούλα χαμήλωσε συγκινημένη τὰ μάτια. Ἡ καρδιά τῆς ἐσκροτοῦσε. Ἐσπευσε νὰ τῇ «καλὴ νύχτα» καὶ ἔφυγε μὲ γρήγορα βήματα, τοῦ μαρτυροῦσαν τὴ χαρὰ τῆς.

ΑΝΑΜΕΙΝΑΤΕ ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ

τὸ νέο γερμανικὸ παραμῦθι τοῦ ΜΟΥΖΑΙΟΥΣ

«Ἐπάνω στὰ φτερά τῶν κύκνων»

Τρυφερὸ ἀνάγνωσμα

γιὰ μικροὺς καὶ μεγάλους

Αὐτὴ τὴν τυχαία καὶ ἐντελὸς ἀθῶα συνάντησί της μὲ τὸν Κλεομένη τὴν πῆρε ἕνα κακὸ μάτι. Τὴν εἶδε καὶ τὴν παρακολούθησε ἀπὸ τὴν γωνιά τοῦ δρόμου ὁ Στρατὴς Σιδεράτος, ποὺ εἶχε ἀποκρουσθῇ ἀπὸ τὴν Μαρούλα. Ἐκαμε ἕνα μορφοσὰν σατανικῆς χαρᾶς. Καὶ φηβόρισε:—Τώρα θὰ σοῦ δείξω ἐγώ, ἀκατάδεχτη!

Η ΦΟΒΕΡΗ ΣΥΚΟΦΑΝΤΙΑ

ΗΤΑΝ Σαββατόβραδο. Ὁ Στρατὴς Σιδεράτος μὲ τὸν φίλο του τὸν Σταύρο, τὸν ἀδελφὸ τῆς Μαρούλας, ἐκάθονταν σὲ μιὰ ταβέρνα καὶ ἔπιναν. Ἡ ὥρα ἦταν περασμένη. Πολλὰ κατοσταράκια εἶχαν ἀδειάσει. Οἱ ἀπροι τῆς μέθης ἀνέβαιναν στὰ κεφάλια τους. Ὁ Στρατὴς εἶχε σκύψει μὲ πρόσωπο ἰάγου κοντὰ στὸ αὐτὸ τοῦ φίλου του καὶ τοῦ εἶπε:

—Τὴν εἶδα σοῦ λέω. Αὐτὴ ἦταν ἡ Μαρούλα. Ἐστέκονταν οἱ δυὸ τους σὲ μιὰ σκοτεινὴ γωνιά. Ἐκείνος τὴν εἶχε ἀγκαλιάσει. Καὶ τὴν φιλοῦσε. Καὶ τῆς εἶπε νὰ κλεφτοῦν...

Ὁ Σταύρος εἶχε γίνῃ θηρίο. Τὰ φρύδια του εἶχαν σμίξει ἀπὸ τὸ θυμὸ. Τὰ μάτια του ἀστράφταν.

—Ἄ, τὴν ἄθλια! ἀνέκραξε. Θὰ τὴν σφάζω. Θὰ τὴν κάμω κομμάτια.

—Δὲν ξέρω, Σταύρο μου, τοῦ εἶπε ὁ συκοφάντης. Κάμε ὅτι καταλαβαίνει. Ἐγὼ ἐθεώρησα ὑποχρέωσί μου, σὺν φίλος σου, νὰ σοῦ πῶ ὅσα εἶδα.

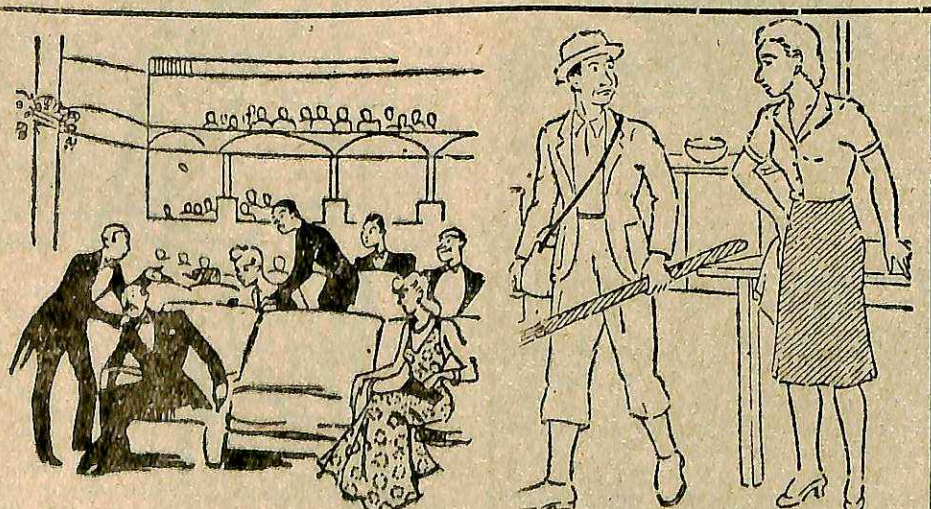
Ὁ προσβεβλημένος ἀδελφὸς ἔβαλε τὸ χέρι στὴν τσέπη. Ἐνοιῶσε τὸ κρύο ἀτσάλι τοῦ μαχαίριου. Ἐσηκώθηκε τρικλίζοντας. Καὶ βῆκε. Μιὰ ἰδέα ἐκρηκτοῦσε στὸ βολωμένο του μυαλό. Νὰ ἐκδικηθῇ τὴν προσβληθεῖσα τιμὴν του. Νὰ τιμωρήσῃ τὴν «ἄθλια» ἀδελφή του. Ἐτραβῆξε ἀποφασιστικὸς καὶ ἄγριος γιὰ τὸ σπῆτι.

Ἡ καὶ μὲν ἡ Μαρούλα δὲν ἐπρόφθασι ν' ἀπολογηθῇ. Δὲν τῆς ἐδόθηκε καιρὸς νὰ ἐξηγήσῃ στὸν ἀδελφὸ τῆς πόσο ἀθῶα ἦταν. Ὅταν τὸν εἶδε νὰ τῇ ἐπὶ τὸ δωμάτιό της ἐξάλλος, μιὰ τόσο περασμένη ὥρα, δὲν ἤξερε τί νὰ υποθέσῃ. Πρὶν προφθάσῃ νὰ τὸν καθουχάσῃ, νὰ τὸν ρωτήσῃ, τί συμβαίνει, ἐνοιῶσε τὸ παγερὸ ἀτσάλι τοῦ ἀδελφικοῦ μαχαίριου νὰ τῆς ἐσεύχῃ τὸ σπῆτος. Ἐπῆρε στὸ πάτωμα αἰμόφυγτη...

Ἡ ἄλλη μέρα ἦταν Κυριακῇ. Γύρω ἀπὸ τὸ νεκροκερέβωτο τῆς Μαρούλας ἐθρονοῦσαν οἱ δικοὶ τῆς. Ὅταν ἐπλησίαζε μεσημέρι, στὴν ἄκρην τοῦ δρόμου, ποὺ ὄχι γοῦσε στὸ σπῆτι τῆς ἀδικοσκοτωμένης κόρης, ἐφάνηκε ἕνας νέος. Τὸ πρόσωπό του ἔλαμπε ἀπὸ χαρὰ. Ἦταν ὁ Κλεομένης. Ἐρχόταν νὰ ζητήσῃ τὴν ἀγαπημένην του Μαρούλα σὲ γάμο...

Ἀργά, πολὺ ἀργά! Ὁ ἄθλιος συκοφάντης εἶχε προφθάσει καὶ εἶχε γκρεμίσει μιὰ εὐτυχία, πρὶν ἀκόμη θεμελιωθῇ.

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΑΕΡΟΠΛΑΝΟ

—Γρήγορα. Τὸ γιατρὸ τῆς ὑπηρεσίας!

Ὁ ἄσθενής: Ἐγὼ εἶμαι

ΕΝΩ Ο ΣΥΖΥΓΟΣ ΦΕΥΓΕΙ ΓΙΑ ΤΟ ΨΑΡΕΜΑ...

Ἡ σύζυγος: Μὴν ξεχάσῃς νὰ ἀγοράσῃς δυὸ κουτιά σαρδέλλες γιὰ νὰ φάμε.

BO

χρησα, κι' άδικα έδωσα τη διαταγή νά τόν συλλάβουν. Δέν κατάλαβες όμως, γιατί ήρθε και τί ήθελε νά σου πη;

—Όχι!

—Γιά πρώτη φορά τόν έβλεπες τόν άνθρωπο αυτόν, Ματθίλδη;

—Η νέα πού στενοχωριόταν γιά τά ψέματα πού ήταν άναγκασμένη νά λέγη, δυσφόρησε ακόμη περισσότερο από την έρώτησή εκείνη τού εισαγγελέως πού ήθελε έτσι νά δοκιμάση ως τó τέλος την ελπιόμεια της άνεψιάς του.

—Όστόσο έπρεπε ν' άπαντήση. Κι' άφού προσπολήθηκε ότι σκεπτόταν, έκαμε ένα μορφασμό άβεβαιοτήτος και :

—Υποθέτω, άπάντησε, πώς κάποιον τόν έχω ιδή. Πού όμως και τότε, άδικα προσπαθώ νά θυμηθώ.

—Ο εισαγγελέως χαμογέλασε πάλι εύφωνα και είπε στην άνεψιά του πού δέν μπορούσε ν' άντιλήφθῃ τή σημασία τού χαμογέλου εκείνου:

—Άφού είναι έτσι, δέν υπάρχει λόγος ν' άσχοληθούμε μ' αυτόν. Όστόσο σέ συμβουλεύω νά μή δέχεσαι άλλοτε ανθρώπους πού δέν γνωρίζεις...

Κι' ο εισαγγελέως έφυγε ήσυχος κατά τά φαινόμενα, δυσχεστετημένος όμως τήν πραγματικότητα γιατί δέν κατώρθωσε ν' άρπάξῃ τó γράμμα πού ο Ρεμώ πρόλαβε νά πάρη μαζί του.

—Καλά! μουρμούρισε φεύγοντας. "Αν όμως νομίζεις πώς ως τó τέλος θέν ήμαι έγώ ο κερδισμένος, είσαι γελασμένη.

Και με πλήρη πεποίθησι στόν έαυτό του πρόσθεσε γελώντας σαρκαστικά:

—Σέ δέκα πέντε μέρες, ο μὲν έραστής σου θ' άποκεφαλίζεται, έσθ δέ θά παραδίδεται στόν Μπινώ. Κι' έγώ, ως άμοιβή όλων μου αὐτῶν τῶν κόπων, θά λάβω τά είκοσι έκτακτομύριά σου. Ναί, σέ δέκα πέντε μέρες, θά δῆς ως πού φθάνει ή άγάπη πού νομίζεις πώς νοιώθω γιά σένα, άγαπητή μου άνεψιά.

—Η Ματθίλδη πού είχε κατορθώσει νά κρύψῃ τήν άπόγνωσί της, από την όποία κατελήφθη, όση ώρα παρέμενε μέσα στο δωμάτιό της ο θεός της εισαγγελέως, έξακολουθούσε νά τήν κρύβῃ και τώρα πού βρισκόταν μόνη με τήν καμαριέρα της.

—Ηξερε βέβαια πώς αυτή τήν άγαπούσε και της ήταν άφοσιωμένη, ή Ματθίλδη όμως, έφρόνιζε νά κρύβῃ κι' άπ' αυτήν τó μυστικό της πού, όστόσο, ήταν γνωστό σ' όλους εκείνους πού μπορούσαν νά τήν βλάψουν και πού πράγματι, είχαν πιστοπρατεύσει όλη τους τήν άπαισιότητα γιά νά της άπαγορεύσουν νά εὐτυχήσῃ.

Γι' αυτό, μόλις κρύδοντας τήν ταραχή της και συγκρατώντας τά δάκρυά της: —Δέν σέ χρειάζομαι τίποτε άλλο! είπε γυρίζοντας στην καμαριέρα της. Μπορείς νά φύγης.

Σκέφθηκε όμως ότι ο Ρεμώ ήταν δυνατό νά της έστειλε κάποιο φίλο του γιά νά της φέρῃ νέα σχετικά με τόν συλληφθέντα Ζάκ και εύθως άμέσως και πρὶν ή καμαριέρα της φύγη:

—Αν με ζητήσῃ κανείς, της είπε, όδήγησέ τον έδω. Άλλα...

Κάτι θέλησε νά προσθέσῃ, αλλά δίστασε. Η καμαριέρα Βαλεντίνη, πού είχε καταλάβει ότι ή κυρία της βασανιζόταν από κάτι πού κρυβόε άπ' αυτήν, τήν πλησίασε.

Και με γλυκειά, τρυφερή φωνή και ύφος πού φανέρωνε όλη τή συμπάθεια και τήν άγάπη πούνοιωθε πρὸς τήν ώραία κυρία της:

—Γιατί διστάζετε; τήν έρώτησε. Τί θέλετε νά πῆτε;

Κι' έπειδή ή Ματθίλδη σιωπούσε, έγκυψε πρὸς αὐτήν:

—Καλή μου κυρία, της είπε, κάτι σῆς έασανίζει και δέν σάς άφήνει νά ήσυχάσετε. "Ω! τó βλέπω έγώ. Τό νοιώθω. Τί έχετε;

—Τίποτε! ψιθύρισε ή Ματθίλδη.

—"Ω! μήν άνησθε, ώραία μου κυρία! Υποφέρετε. Τό βλέπω! Σέ μένα πού σάς άγαπώ, σέ μένα πού σάς είμαι άφωσιωμένη, μή μού άρνείσθε τήν αλήθεια.

Και καρφώνοντας ίκετευτικά τά βλέμμάτα της στα μάτια της Ματθίλδης:

—Τί έχετε, κυρία μου; έπανάλαβε. Τί σάς συμβαίνει;

—Η Ματθίλδη πού ήξερε τά πρὸς αὐτήν αίσθηματα της Βαλεντίνης, συγκινηθηκε βαθειά από τó ενδιαφέρον της καμαριέρας της, όστόσο όμως δέν άποφάσισε νά της άποκαλύψῃ όλη τήν αλήθειαν.

—Ναί, έκαμε, είναι αλήθεια...

—Υποφέρετε πολύ!

—Δέν τó άρνείμαι, Βαλεντίνη...

—Σας συμβαίνει τίποτε;

—Ναί!

—Τί πράγμα; Πέστε τó σέ μένα και ποιος ξέρει! "Ισως μπορέσω κι' έγώ νά σάς φανώ χρήσιμη σέ κάτι...

—Η Ματθίλδη άναστενάξε μέσα από τά κατάβαθα της καρδιάς της.

—Κανείς δέν μπορεί νά μού φανῃ χρήσιμος! είπε. "Ο Θεός! Μόνον αὐτός μπορεί νά με σώσῃ.

—Τόσο σοβαρό, λοιπόν, είναι τó πρᾶγμα;

—Ναί!

—Θεέ μου! Άλλά γιατί δέν μού τó λέτε;

—Θά σου τó πώ, καλή μου Βαλεντίνη, άλλ' όταν θά είναι καιρός. Τώρα δέν μπορώ νά μιλήσω. Νοιώθω τήν άνάγκη νά μείνω μόνη γιατί θέλω νά σκεφθώ.

—Φεύγω τότε. Μήπως έχετε νά με διατάξετε τίποτε;

—"Ηθελα νά σάς παρακαλέσω, άν ξρθῃ κανείς και με ζητήσῃ, νά τόν οδηγήσῃς έδω, φροντίζοντας νά μή τόν ιδῇ κανείς.

—"Ησυχάστε τότε. Θά τó κάμω...

Και ή καλή εκείνη καμαριέρα έφυγε διακριτικά, αφήνοντας μόνη της τή Ματθίλδη πού άφησε έλεύθερα τά δάκρυα πού δούρκωναν τά μάτια της.

Κι' ένῳ οι στεναγμοί επνιγαν τους λυγμούς της, τó ταραγμένο σθεδόν άκόμα μυαλό της έργαζόταν γοργά. Γιά μιά στιγμή είχε έλλείψει πώς ο Ζάκ είχε άδικα κατηγορηθῇ, ότι δέν ήταν αὐτός ο δολοφόνος τού πατέρα του και ότι σέ λίγο, όταν ή αλήθεια θ' άποκαλυπτόταν, όταν ή αθώότης του θά πιστοποιόταν, θ' άφρονόταν έλεύθερος νά τρέξῃ νά τήν άπαγάγῃ και νά τήν παντρευτῇ, νά τήν κάμῃ εὐτυχισμένη και μαζί νά τήν σώσῃ από τά χέρια τού κόμητος Βαρσύ. Πού είχε τήν αξίωσι νά γίνῃ σύζυγός της.

—Όλες όμως οι έλπίδες της αὐτές κατέρρευσαν με πάταγο όταν διάβασε τó γράμμα πού της έπέδειξε ο Ρεμώ. Μ' αὐτό άποδεικνυόταν καθαρά ότι ο Ζάκ Ντενέ βρισκόταν σέ συνεννόηση με τόν λήσταρχο Καρού, και μέσα από τις γραμμές του διακρινόταν ότι ο λήσταρχος είχε άναθέσει σ' αὐτόν τήν έκτέλεσι κάποιου εγκλήματος γιά τó όποιο εκείνος θά τόν άποκρίνητε ύλικά.

Και τó γράμμα αὐτό, συγγενημένο με τή δολοφονία τού Λουδοβίκου Ντενέ, άφηνε νά πιστοποιηθῇ ότι ο Ζάκ ήρξε παροικιόνομος.

—Η Ματθίλδη πού δέν ήθελε με κανένα τρόπο, ν' άποδόσῃ μιá τέτοια κατηγορία στόν άγαπημένο της Ζάκ, μ' όλο

πού όλα θεβαίνοναν τó αντίθετο, κονδυλεύοντας νά χάσῃ τó λογικό της τώρα, άφησε τά δάκρυά της νά κυλῶν γοργά, προσπαθώντας μάταια νά βρῇ μέσα σ' αὐτά τήν παρηγοριά και τήν άνακούφισι.

—Θεέ μου! ψιθύρισε, μέσα στούς σπαρκετικούς λυγμούς της. "Όλες τις συμφορές μού τις συσώρευες στο κεφάλι μου;

ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΣ ΣΟΥΡΖΕ, ΕΜΠΟΡΟΣ ΚΑΟΥΤΣΟΥΚ

Και έκλαιε ακόμη ή Ματθίλδη όταν ή πόρτα της κρεββατοκάμαράς της άνοιξε σιγανά και μπήκε ή Βαλεντίνη.

Τήν είδε με τά μάτια κοκκινισμένα από τά δάκρυα και τήν πλησίασε συγκινημένη.

—Κυρία μου, της είπε, σφουγγίστε τά δάκρυά σας και διορθώστε τά μαλλιά σας.

—"Ηρθε κάποιος και ζητεί νά σάς ιδῇ.

—Η Ματθίλδη τινάχθηκε με μιάν.

—Μήπως είναι εκείνος πού είχε ξρθεί και πρὶν; ρώτησε.

—"Όχι! άπάντησε ή Βαλεντίνη.

—Τί άνθρωπος είναι;

—Ένας καλοντυμένος κύριος

—Και ζήτησε έμένα;

—Μάλιστα.

—"Ο θεός μου πού είναι;

—Έφυγε...

—Η έξαδέλφη μου;

—Πῆγε μαζί του. Έφυγαν πρὶν από μιή ώρα και, όπως μού είπαν, θά επιστρέψουν τó απόγευμα.

—Η Ματθίλδη πού εύχαριστήθηκε από τήν άναχώρησι τῶν συγγενῶν της, διάταξε τήν καμαριέρα της νά οδηγῇ κοντά της τόν επισκέπτη.

Κι' ένῳ εκείνη έφευγε, αὐτή σφρόγγισε τά δάκρυά της, διόρθωσε τά μαλλιά και φορέματά της, κάθησε άναπαυτικά σ' ένα καθίσμα και περίμενε.

Σέ λίγο ή Βαλεντίνη γύρισε οδηγώντας τόν επισκέπτη. Η Ματθίλδη σηκώθηκε κι' άνταπέδωσε τόν εύγενικό χαιρετισμό του με μιá έλαφρά κλίσι τού κεφαλιού.

Τοῦδειξε ένα καθίσμα άπέναντί της, κι' όταν εκείνος κάθησε και ή καμαριέρα έφυγε κλείνοντας πίσω της τήν πόρτα.

—Κύριε, τόν ρώτησε ή Ματθίλδη, με ποῖον έχω τήν τιμή νά μιλά;

—"Ονομάζομαι Λουδοβίκος Σουρζέ. Κτηματίας κι' έμπορος καουτσούκ! άπάντησε κάμοντας βαθειά υπόκλισι ο επισκέπτης.

—Χαίρω πολύ! Και σέ τί όφείλεται ή έπισκέψίς σας;

—Έχω, δεσποινίς, νά σάς μιλήσω γιά μιá σπουδαία ύπόθεσι.

—Σας άκούω...

—Μήπως βρίσκειται έδω κανείς πού μπορεί ν' άκούσῃ τά όσα θά πώ;

—Όχι!

—Μπορώ, λοιπόν, νά μιλήσω έλεύθερα;

—Βεβαίως!

Και καθώς μιá νέα ταραχή άρχισε νά γεννιέται μέσα της:

—Μορεíte νά μιλήσετε, ξανάπε. Άλλά, πρὸς Θεού, ποιά κακή είδησι μού φέρετε;

—Κακή; έκαμε γελώντας ο έμπορος. Κι' από πού τó μαντεύσατε αὐτό, δεσποινίς; Μήπως περιμένετε καμιά τέτοια είδησι; Έγώ όμως, άπεναντίας σάς φέρνω εύχάριστη είδησι...

—Περὶ τίνος πρόκειται, λοιπόν, τότε;

Κι' ο άυτοπαρουσιασθείς αὐτός ως κτηματίας και έμπορος καουτσούκ συνομιλήτης της Ματθίλδης, πού δέν ήταν άλλος από τόν άνοτισυμμορίτη Καρού, καθώς είχε κλοσκαφθῇ τί θάλεγε στα νέα και πώς θά κατώρθωνε νά επιτύχῃ εκείνο πού επεδίωκε, χωρίς κανένα δισταγμό και καμ-

μιά σκέψῃ άπάντησε, με σοβαρή φωνή: —Χόες πῇ νύχτα, δεσποινίς, άγνωστος άνθρωπος, άπήγαγε ένα παιδί, γιά τó όποίον, όπως διεδόθη, ενδιαφέρεσθε και σεις...

—Η Ματθίλδη, πού ήταν ᾗδῃ ώρη από τις τόσες συγκινησεις πού είχε δοκιμάσει πού πρὶν, έγινε ακόμη ώχρότερη, καταλαβαίνοντας ότι ο άγνωστός της εκείνος κύριος της μιλούσε γιά τόν γιού της Φραγκίσκο.

—Δέν ξέρω κι' ούτε θέλω νά μάθω, συνέχισε ο Καρού, τόν λόγο γιά τόν όποιο ενδιαφέρεσθε, γιά τόν γιού τού Ζάκ Ντενέ. Έγώ προκειμένου νά σώσω αὐτόν...

—Κινδυνεύει λοιπόν; ρώτησε με μισοσθυμένη φωνή ή Ματθίλδη.

—Θά κινδυνεύσῃ, ή μάλλον θά πεθάνῃ, άν έσείς δέν θελήσετε νά τόν σώσετε.

—Τί έννοείτε;

—Εκείνοι πού άπήγαγαν τόν μικρό, δεσποινίς, ήθελαν νά ζητήσουν λύτρα από τόν πατέρα του. Έμαθαν όμως ότι εκείνος συνελήφθη ως δολοφόνος, κι' έπειδή δέν είναι δυνατόν νά πάρουν άπ' αὐτόν τά λύτρα πού περίμεναν, είχαν πάρει τήν άπόφασιν νά τόν πουλήσουν σέ κάτι "Ινδού, άπ' εκείνους πού, όπως θάχετε άκούσει, μās έπισκέπτονται κάποτε, ή, άν δέν βροῦν άγοραστή, νά τόν σκοτώσουν. Συνέπρεσε νά μάθω όλα αὐτά και...

—Και λοιπόν; ρώτησε με άγωνία ή νέα.

—Όπως τυχαίως έμαθα πώς ενδιαφέρεσθε και σεις γιά τόν μικρό αὐτόν, διότι όπως λέγονται είναι παιδί κάποιας φίλης σας ή συγγενούς σας. Τους είπα λοιπόν νά μὴν έπιχειρήσουν τίποτε έναντίον τού μικρού πρὶν τούς ιδῷ έγώ και τρέξῃ νά σάς πώ ότι, άν θέλετε μπορείτε νά σώσετε τόν γιού της φίλης σας.

—"Ω! σάς εύχαριστώ! ψιθύρισε ή Ματθίλδη. Με ποῖο τρόπο όμως θά τόν σώσω; Τί ζητούν οί άνθρωποι αὐτοί;

—Δέν ξέρω. Μπορείτε όμως, άν θέλετε, νάφθετε μαζί μου και νά σάς οδηγῇσω έγώ εκεί και νά συνεννοηθῇτε με τους άπαγωγείς πού, πρέπει νά έχετε, άν δέν πᾶτε εκεί ως τó μεσημέρι θά σκοτώσουν τόν μικρό Φραγκίσκο, άν δέν παρουσιασθῇ άγοραστής και δέν τόν πουλήσουν ως τή στιγμή εκείνη.

—Η Ματθίλδη, στην ψυχολογική κατάσταση πού βρισκόταν, δέν σκεπτόταν τίποτε άλλο τώρα, παρά τόν κίνδυνο τού παιδιού της. Τόν κίνδυνο πού θά διέτρεχε ίσως ή ίδια σέ μιá έκδρομή της, με τόν άγνωστο εκείνον κύριο, ούτε τόν σκέφθηκε ούτε τόν φαντάστηκε.

—Επίστευε ότι τά πράγματα είχαν όπως τά παρίστανε ο επισκέπτης της, ότι τόν γιού της πού κινδύνευε μόνο αὐτή μπορούσε νά τόν σώσῃ, ότι μιá άρνησίς της, τού θανάτου τού παιδιού της, και, χωρίς νά σκεφθῇ καθόλου τή δική της άσφάλεια, στράφηκε πρὸς τόν Καρού και με φωνή πού έδειχνε τή σταθερότη της άποφασί:

—Είμαι έτοιμη νά κάμω ό,τι με συμβουλεύετε! τού είπε. Πού είναι οί λήσταί αὐτοί;

—Άστα! έκαμε χαμογελώντας ο Καρού, όσον νά θεώρησε ύπερβολικό τόν χαρακτηρισμό της νέας.

—Όπωςδῆποτε, άπάντησε, επιτρέψτε μου, δεσποινίς, νά μή σάς άνακοινώσω τó μέρος στο όποίον βρίσκονται. Πρὶν νά μ' άφήσουν νάρθω έδω, εφρόντισαν νά πάρουν τόν λόγο της τιμῆς μου, ότι δέν θ' άποκαλύψω τó κρησφύγετό τους και δέν θά γίνω έγώ, με τó διάβημά μου, άφορμή της συλλήψεώς τους. Γι' αὐτό, δεσποινίς, θά σάς παρακαλέσω νά μὴν έπιμένετε στην άπαίτησί σας αὐτή, με

τῇν έλπίαν, άν και λυπούμαι πολύ, δέν μπορέ νά συμμορφωθώ, γιατί μ' έμπούει ή ύπόσχεσις πούδωσα σ' εκείνους τούς όποίους παρακάλεσα νά μή βλάψουν τόν Φραγκίσκο πρὶν από τó μεσημέρι...

—Η Ματθίλδη, βρήκε φυσικώς τις προφυλάξεις τού επισκέπτη της, πού παρίστανε τόν έαυτό του, ως άνθρωπο πού κοπιάζε γιά νά ικανοποιήσῃ τά φιλανθρωπικά του αίσθήματα και δέν έπέμεινε στην άπαίτησί της ν' άποκαλύψῃ τó μέρος στο όποίον βρίσκονταν οί άπαγωγείς τού παιδιού της.

—Όστόσο, μέσα από τó μυαλό της, πέρασε ξαφνικά μιá ύπόνοια πού τήν έκαμε νά ταραχθῇ:

«Μήπως τάχα εκείνος ο άνθρωπος είχε πληροφορηθῇ από τήν άστυνομία τήν άπαγωγή τού Φραγκίσκου —στην όποία είχε καταγγείλει τó γεγονός ο Ρεμώ — έμαθε τó πρὸς εκείνον ενδιαφέρον της και τήν συμβούλευε τώρα νά τόν άκολουθήσῃ, με σκοπό, όχι νά τήν οδηγῇ κοντά στο παιδί της, αλλά σέ κάποιο έρημικό μέρος, όπου ήταν δυνατό νά έπανληφθοῦν οί σκηνές της έγκατελειμμένης επαύλεως από τήν όποία τήν έσωσε ο κόμης Βαρσύ; Μήπως κι' αὐτός δέν διέφερε από τόν Μαγγιέ και μήπως, της μιλούσε γιά τόν γιού της, γιά νά τήν έξαπατήσῃ; "Ησαν αληθινά αὐτά πού της είπε, ή έλεγε ψέματα ο άνθρωπος εκείνος και προσπαθούσε νά τήν παρασύρῃ σέ νέα παγίδα;»

—Θεέ μου! ψιθύρισε, τρομαγμένη από τις ίδιες της σκέψεις ή Ματθίλδη. Άλλά τί τρομερές δοκιμασίες είναι αὐτές στις όποιες με καθυποβάλλεις;

Και με τήν καρδιά ξεσχισμένη από παράνονο:

—Αυτήσου με Θεέ μου! ψιθύρισε χωρίς ν' άκούεται. Φθάνουν πιά! Φθάνουν τά τόσα μου μαρτύρια...

ΣΤΗΝ ΠΑΓΙΑΔΑ...

—Ο Καρού, τήν ώρα πού ή Ματθίλδη σιωπούσε ταραγμένη από τήν άνησυχία πού της προκάλεσε ή τελευταία της εκείνη ύπόνοια, τήν κύτταζε κατάματα.

Και σάν νά μάντευσε τις σκέψεις και τους φόβους και τους μυστικούς της διαλογισμούς, τράβηξε από τή μέσα τσέπη τού σακακιού τού τó μενταγιόν πού είχε πάρει από τόν λαμπό τού μικρού Φραγκίσκου νά δείχνοντάς τó στή νέα:

—Γιά νά πιστέψετε στα λεγόμενά μου, δεσποινίς, της είπε, οί άνθρωποι πού άπήγαγαν τó παιδί τού Ζάκ Ντενέ, σούδωσαν νά σάς δείξω τó μενταγιόν αὐτό.

—Η Ματθίλδη τó πήρε και τó εξέτασε. Τά άνεγνώρισε και έπιστρέφοντάς τó, στόν Καρού:

—"Ω, ναί! ψιθύρισε, τó άναγνωρίζω. Είναι τó μενταγιόν τού μικρού γιού της συγγενούς μου.

—Και τί άποφασίσατε;

—Νά έλθω.

—Τότε σάς περιμένω.

—Φοβούμαι όμως, κ. Σουρζέ. Φοβούμαι άπέναντί μου όμως πρέπει.

—Οί φόβοι σας είναι άδικαιολόγητοι, δεσποινίς. Οί τέτοιου είδους καουτσούγοι, ποτέ δέν ένοχλούν εκείνους, με τους όποίους έρχονται σέ συνεννόησης.

—Κακοποιοί είναι. Δέν έχει κανείς τήν άπαίτησι νά τούς βρῇ με εύγενικά αίσθηματα.

—Και όμως γελίστε...

Κι' έπειδή ή Ματθίλδη χαμογέλασε με ύφος δυσπιστίας:

—"Ω, πιστέψτε με, δεσποινίς, θεβαίωσα ο Καρού, οί άνθρωποι αὐτοί πού πολύ

δρῶθά τους χαρακτηρίσατε ως ληστές, ένώ δέν διστάζουν νά διαπράξουν ένα φόνο γιά λίγες έκτακτοτάδες φράγκων ή και από άπλό πείσμα, φέρονται ώστόσο με θερησκευτική εύλάβεια πρὸς εκείνους πού πηγαίνουν μόνοι στα κρησφύγετά τους, όχι νά τούς βλάψουν, αλλά γιά νά συζητήσουν μαζί τους γιά μιá ύπόθεσι πού τούς άφορᾷ. Και νά μιá άπόδειξις. Πῆγα κι' έγώ, και τούς βρήκα. Τους έδωσα τó λόγο μου ότι δέν θά τούς προδώσω ποτέ και δέν με ένώχλησαν καθόλου. Άπ' έναντίας μάλιστα μούκαμαν περισσότερες περιποιήσεις άπ' όσες θά μούκαμαν άν ήσαν παλαιοί μου φίλοι.

—Έσάς σάς πίστευσαν, θά με πιστεύσουν όμως κι' έμένα;

—Σχετικώς με τί;

—Με τó ότι δέν θά προδώσω τó κρησφύγετό τους.

—Θά σάς πιστεύσουν, δεσποινίς.

—Άλλά πώς τó ξέρετε;

—Θά σάς πιστεύσουν γιατί έσείς θά κρατήσετε τó πράγμα μυστικό όχι από ένδιαφέρον πρὸς αὐτούς, αλλά γιά τήν ίδια σας άσφάλεια.

—Δαλαδή;

—Θά σάς δηλώσουν ότι θά σάς έκδικηθοῦν άν τούς προδώσετε. Και πραγματικά, άν τó κάμετε, τήν άλλη μέρα τó πρωί θά βρεθῇτε σκοτωμένη δσαδήποτε προφυλακτικά μέτρα κι' άν πάρετε.

—Θεέ μου! Τόσο τρομεροί, λοιπόν, άνθρωποι είναι αὐτοί;

—Ακριβώς! Άλλά άς μὴν άγορεύμε. Θάρρητε ή νά επιστρέψω και νά τούς πώ, ότι είναι έλεύθεροι νά κάμουν ό,τι θέλουν;

—Η άτυχη Ματθίλδη πού από τó απόγευμα της προηγουμένης ως τή στιγμή αὐτή είχε δοκιμάσει τόσες σφοδρές συγκινήσεις, όταν σκέφθηκε πώς μπορούσαν νά συμβοῦν εκείνα πού της είχε πῇ ο επισκέπτης της, έννοιωσε ένα κρυφό ρίγος φρίκης νά διατρέχῃ τó σώμα της.

—Αν δέν συμμορφωνόταν με τις άπαίτησεις τῶν άπαγωγέων τού παιδιού της κι' άν δέν έσπευδε νά συνεννοηθῇ μαζί τους, ο άγαπημένος της Φραγκίσκος ή θά πουλόταν ή θά σκοτανόταν.

Βρισκόταν δέ ή άτυχῇ νέα σέ τέτοιον ψυχολογική κατάστασι, ώστε νά μὴν έχῃ όλη τή διαύγεια τού μυαλού της γιά νά μὴ μπορῇ νά σκεφθῇ με ποῖο τρόπο θά έπιτύγχανε τή σωτηρία τού παιδιού της, χωρίς νά κινδυνεύσῃ αὐτή.

—Υπῆρχαν βέβαια διάφοροι τρόποι με τους όποιους μπορούσε νά συνεννοηθῇ με τους κακοποιοὺς, τους τῆρους όμως αὐτούς, ούτε τους σκέφθηκε ή Ματθίλδη ούτε μπορούσε νά τó κάμῃ.

Τρέμοντας λοιπόν μήπως δολοφονηθῇ τó παιδί της, άδιαφορώντας γιά όλα εκείνα πού ήταν δυνατόν νά συμβοῦν, σηκώθηκε με τήν άπόφασιν ν' άκολουθήσῃ εκείνον πού τόν νόμιζε κτηματίαν και έμπορον καουτσούκ.

—Κύριε Σουρζέ, τού είπε, είσθε θεβαίος γιά τήν άσφάλειά μου;

—Βεβαίως. "Αλλωστε, σάς έγνώμαι έγώ, με τήν ίδια μου ζωή, ότι όποιοδήποτε κι' άν είναι τó αποτέλεσμα τῶν συνεννοήσεών σας, δέν θά πάθαιτε ούτε τó παραμικρότερο.

—Εύχαριστώ. Μιά έρώτησι ακόμα.

—Παρακαλώ.

—Δέν ξέρετε σεις τις διαθέσεις τῶν άπαγωγέων τού μικρού γιού τού Ζάκ Ντενέ;

—Αηλαδή;

—Μήπως σάς είπαν τις άπαίτησεις

τους:
—'Όχι!
—Μήπως καταλάβατε σεις, τί περίπου ζητούν για τόν Φραγκίσκο;
—Ούτε.
'Η Μαθίλδη, όπως ήταν όχη, όπως έτρεμε κι' όπως είχε μισοσβυσμένα από τις αλλεπάλληλες συμφορές τα μάτια της, συνοφρυώθηκε απότομα.
Τάχα, μια υπερβολική απαίτηση των απαγωγέων του παιδιού της, δεν θα έσημαινε τόν θάνατό του, αφού εκείνη δεν θάταν σε θέση να ικανοποιήσει τις απαιτήσεις αυτές;
—'Εστο! είπε τέλος αφήνοντας βαθύ στεναγμό. Έρχομαι!

★
'Εξήγησε συγγνώμην από τόν επισκέπτη της και πήγε στο διπλανό δωμάτιο. Ντύθηκε βιαστικά, φώναξε την καμαριέρα της και της είπε:
—Βαλεντίνη, θα βγώ.
—Με τόν κύριο εκείνο; ρώτησε ή νέα εκπληκτική.
—Μάλιστα...
—'Αλλά κυρία μου...
—'Ω! μην ανησυχής Βαλεντίνη. 'Ο άνθρωπος αυτός ήρθε για να με ξευπηρετήσει. Είναι ανάγκη να βγώ μαζί του.
—'Όπως νομίζετε καλύτερο.
—Πότε θα γυρίση ή εξαδέλφη μου;
—Τό απόγευμα.
—'Εγώ ύστερα από λίγο θα επιστρέψω. 'Αλλ' αν πάρ' ελπίδα μου ό θεός μου ή ή εξαδέλφη μου ή Σουσάνα, έρθουν πρό της επιστροφής μου, πές τους ότι μόλις βγήκα για να κάμω έναν μικρό περίπατο.
—Μάλιστα!
—'Αλλά, πρὸς Θεού! μην πῆς ότι βγήκα μ' έναν ξένο κύριο.
—'Ω, ήσυχάστε! Δεν θα τὸ μάθῃ ποτὲ κανείς. Αὐτὴ τὴ στιγμή μάλιστα, λείπουν ὅλοι οἱ ὑπηρετές καὶ δὲν θὰ ἰδῇ κανείς ποιά ὥρα φύγατε.
—'Εὐχαριστῶ, Βαλεντίνη, εἶπε με χαμόγελο ή Μαθίλδη καὶ ἐπέστρεψε στο δωμάτιό της ἑτοιμὴ πρὸς ἔξοδον.

★
—Πηγαίνουμε; ρώτησε τόν Καρού.
'Εκείνος, εὐχαριστημένος για τὴν ἐπιτυχία τῶν σχεδίων του, τὴν ἀκολούθησε χαμογελῶντας αἰνιγματικά. Κατέβηκαν, πήδηξαν μέσα στο αὐτοκίνητο πὺν περίμενε καὶ πὺν ἀμέσως ξεκίνησε κατευθυνόμενος πρὸς τὸ ἐξοχικὸ σπίτι τοῦ Κλεμάν...
...Εἶχαν περάσει εἴκοσι λεπτά τῆς ὥρας ἀπὸ τὴ στιγμή πὺν ξεκίνησαν ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ ἑισαγγελέως καὶ σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα δὲν ἀντήλλαξαν οὔτε λέξη.
'Η Μαθίλδη σκεπτόταν. 'Ο Καρού εἶχε καρφώσει τὰ βλέμματά του ἐπάνω σ' αὐτήν, ἀπεθαίμαζε τὴν ὁμορφιά της καὶ σκεπτόταν κι' αὐτὸς κι' ἦταν κατασυσφισμένος, ὁπότε μιά ἀστραπή καταχθόνιας χαρὰς φώτισε τὸ βλέμμα του.
Κάποια σκέψεις, κάποια σατανικὴ σκέψη, πέρασε φαίνεται ἀπὸ τὸ μυαλό τοῦ ληστιάχου πὺν χωρὶς νὰ πῇ λέξη ἐξακολουθοῦσε νὰ παρατηρῇ καὶ ν' ἀναμετρᾷ τὴ νέα ἀπὸ τὴν κορυφή ὡς τὰ νύχια.
Τέλος τὸ αὐτοκίνητο σταμάτησε κάπου καὶ ή Μαθίλδη ἀποσπάσθηκε ἀπὸ τις σκέψεις της.
—Φτάσαμε; ρώτησε τόν συνοδὸ της.
—Ναί!
—'Ας κατεβούμε, λοιπὸν, τότε.
—Μὴ διάξεσθε, δεσποινίς. Πρὶν τὸ κάνομε αὐτὸ, εἴμαστε ὑποχρεωμένοι νὰ ὑποβληθοῦμε σὲ μερικὲς διατυπώσεις, πὺν, ὁσοδήποτε γελοῖες κι' ἂν φαίνονται, εἶναι ἐν τούτοις ἀπαραίτητες.

—Δὲν καταλαβαίνω.
—'Όπως ξέρετε, πηγαίνουμε σὲ ἐνδια-
τήματα ἀνθρώπων πὺν δὲν βρίσκονται σ' ἀγαθὲς σχέσεις με τις ἀρχές.
—Σωστά!
—Φυσικὸν, λοιπὸν, εἶναι, οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ νὰ παίρνουν τις προφυλάξεις τους.
—Βέβαια.
—'Εμπιστεύθηκαν σὲ μένα νὰ σᾶς ὁδηγήσω κοντά τους καὶ εἶμαι ἐγὼ ὑποχρεωμένος νὰ πάρω ὅλα ἐκεῖνα τὰ μέτρα πὺν ἐγγυῶνται τὴν ἀσφάλειά τους.
—Δὲν καταλαβαίνω.
—'Εξηγοῦμαι ἀμέσως: 'Ισως, ἐκεῖ πὺν πηγαίνουμε, νὰ μὴ ἐπιτύχωμε ἐκεῖνο πὺν ἐπιδιώκομε.
—Νὰ μὴ θροῦμε τοὺς κακοποιούς;
—'Ω, ὄχι αὐτό.
—'Αλλά, τί λοιπὸν;
—Νὰ μὴ θροῦντε ἴσως σύμφωνοι με τοὺς ὁρους πὺν θὰ θελήσουν νὰ σᾶς ἐπιβάλουν.
—Τὸ φοβάσθε αὐτό; ρώτησε τρομαγμένη ή Μαθίλδη.
—'Όλα εἶναι πιθανὰ καὶ ἐνδεχόμενα, δεσποινίς.
—Καὶ λοιπὸν;
—Σεῖς θὰ μείνετε ἐλευθέρω νὰ φύγετε. 'Οργισμένη ὁμως ἀπὸ τὴν ἀποτυχία τῶν διαπραγματεύσεών σας, εἶναι δυνατόν νὰ περιφρονήσετε τις ἀπειλές τους, νὰ μὴ λάβετε ὑπ' ὄψη σας τοὺς κινδύνους πὺν περικλείει ἓνα σας ἀσυλλόγιστο διάθημα, καὶ νὰ πάτε στὴν ἀστυνομία ν' ἀνακοινώσετε τὰ πάντα.
—'Ε, λοιπὸν;
—'Εκείνοι, γὰ νὰ προλάβουν ἓνα ἔτοιο πρᾶγμα, παίρνουν τις προφυλάξεις τους.
—'Αλλά τί λόγους ἔχουν νὰ δυσπιστοῦν σὲ μένα;
—Κανένα βεβαίως. 'Εσεῖς ὁμως, ὡς ἀμέσως ἐνδιαφερομένη γὰ τὸν αἰχμάλωτό τους, μπορεῖ ν' ἀψηφίσετε σὲ κάθε ἀπειλή τους καὶ νὰ κάμετε κάτι γὰ τὸ ὁποῖον θὰ τιμωρηθῇ μέν, ἀλλὸ κι' αὐτοὺς θὰ βλάπτετε πολὺ.

ΣΤΗ ΣΧΟΛΗ ΟΙΚΟΚΥΡΙΚΗΣ

Ἡ μ η τ ε ρ α :—Λοιπὸν, κορὸν λα μου, τί ἰδέαν ἔχει γιὰ σένα ὁ καθηγητὴς τῆς μαγειρικῆς;
Ἡ μ α θ ή τ ρ ι α :—Χτές με ἄ νάγκασε νὰ φάω μπροστὰ σ' ὅλες τις συμμαθήτριές μου τὸ φαί πὺν ἐμαγειρέψα.

—Καὶ ποιὲς εἶναι, εἰπατε, οἱ προφυλάξεις, πὺν παίρνουν;
—Νὰ μὴ ἀποκαλύπτουν σ' ὅλους τὸ μέρος στο ὁποῖον κρύβονται.
—Τί λοιπὸν; Δὲν θὰ πάμε ἐκεῖ;
—'Α, ὄχι αὐτό! 'Αλλωστε γιὰτί σᾶς ἔφερα ἐδῶ;
—Τί θὰ γίνῃ τότε;
—Θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ σᾶς κλείσω τὰ μάτια μ' ἓνα μαντήλι. Θὰ προχωρήσωμε κάμποσο διάστημα περὶ, θὰ φθάσωμε στο μέρος ὅπου σταβμεῖ τὸ αὐτοκίνητό τους, θὰ μποῦμε σ' αὐτὸ καὶ θὰ πάμε κατ' εὐθείαν στο κρησφύγετο τῶν ληστών.
'Η Μαθίλδη, ἂν καὶ ἐξεπλάγη με τις ἀπαιτήσεις ἐκεῖνες τοῦ συνοδοῦ της, ἐν τούτοις δὲν ἔφερε καμμιὰ ἀντίρρηση. Κι' ὁ Καρού, ἀφοῦ τῆς ἔδωσε τὰ μάτια, κατέθηκε πρώτος, τὴ βοήθησε νὰ κάμῃ κι' ἐκείνη τὸ ἴδιο, ἔκαμε νόημα στον σωφὲρ νὰ περιμένῃ ἐκεῖ, κι' αὐτὸς, κρατῶντας ἀπὸ τὸ χέρι τὴ νέα, πὺν εἶχε σκεπάσει τὸ κεφάλι της μ' ἓνα πυκνὸ πέπλο, γὰ νὰ μὴ φαίνεται ὅτι εἶχε δεμένα τὰ μάτια της, τὴν ἔσυρε πρὸς τοὺς ἀγροὺς μέσα στοὺς ὁποίους περιπλανήθηκε μαζί της, περισσότερο ἀπὸ δέκα λεπτά.
'Εκαμιν ἔτσι ἓναν ἀρκετὰ εὐρὺ κύκλο κι' ἔπειτα τὴν ἔφερε καὶ πάλι στο μέρος ἐκεῖνο, ἀπὸ τὸ ὁποῖον εἶχαν ξεκινήσει.
Μπήκαν στο ἴδιο αὐτοκίνητο καὶ ὅστε-
ρα ἀπὸ λίγα λεπτά ὁ σωφὲρ τὸ σταμά-
τουσε μπρὸς στὴν πόρτα τοῦ ἐξοχικοῦ
σπιτιοῦ τοῦ συμμορίτου Κλεμάν.
Μὲ τὴν βοήθεια τοῦ Καρού ή Μαθίλ-
δη ἀνέβηκε γρήγορα στο πρώτο πάτωμα,
ὅπου ὁ λήσταρχος τὴν ὠδήγησε μέσα σ' ἓνα δωμάτιο, τὰ παρᾶθυρα τοῦ ὁποῖου ἔ-
βλεπαν πρὸς ἓναν δενδροφυτευμένο κι' ἀρκετὰ μεγάλον κήπον.
—Τώρα, τῆς εἶπε ὁ ἀρχισυμμορίτης,
μπορεῖτε νὰ λύσετε τὰ μάτια σας.
'Η Μαθίλδη τράβηξε γρήγορα τὸ μαν-
τήλι κι' ἐκύτταξε γύρω της.
(Ἐκολουθεῖ)

ΔΥΟ ΠΑΜΦΘΗΝΑ ΚΑΠΕΛ - ΛΑΚΙΑ

Ζή/Στοχῶ/

1. Από τὴν ὁμάδα τῶν 3 κλωστῶν, περνάτε τὴν ἐξωτερικὴν ἐπὶ τὴν διπλῶν της καὶ ἐπειτα κάτω ἀπὸ τὴν τρίτη.

2. Ἡ πλεξίδα με 5 χαρτοκλωστὲς θὰ γίνῃ : 3 κλωστὲς ἀπὸ τὴ μιά μεριά καὶ 2 ἀπὸ τὴν ἄλλη.

3. Κάνετε τὸ ἴδιο εἰς τὴν ἄλλη ὁμάδα, ἢ ὅποια αὐτὴ τὴ φορά παρουσιάζεται, με 3 κλωστὲς.

4. Ἐν ὅσῳ προχωρεῖτε, μακραίνετε τις κλωστὲς προσκολλόν-
τας καὶ ὅλα στριμ-
μένα χαρτί.

5. Ἐπίσης γὰ νὰ μὴ τυλίγεται ἡ πλεξίδα, κάθε τόσο τὴν τελά-
ρετε, πιέζοντάς τὴν με τὰ δάκτυλα.

6. Για νὰ μὴν τυλί-
γεται καὶ κομπιέση
ἡ πλεξίδα τὴν τελά-
ρετε κάθε τόσο, πιέ-
ζοντάς τὴν με τὰ δά-
κτυλα.

7. Ἡ πλεξίδα με 7 χαρτοκλωστὲς, θὰ γίνῃ : 4 κλωστὲς ἀπὸ τὴ μιά μεριά καὶ 3 ἀπὸ τὴν ἄλλη.

8. Κάνετε τὸ ἴδιο εἰς τὴν ἄλλη ὁμάδα, ἢ ὅποια αὐτὴ τὴ φορά παρουσιάζεται, με 4 κλωστὲς.

9. Ἡ πλεξίδα με 9 χαρτοκλωστὲς, θὰ γίνῃ : 5 κλωστὲς ἀπὸ τὴ μιά μεριά καὶ 4 ἀπὸ τὴν ἄλλη.

10. Κάνετε τὸ ἴδιο εἰς τὴν ἄλλη ὁμάδα, ἢ ὅποια αὐτὴ τὴ φορά παρουσιάζεται, με 5 κλωστὲς.

Γιὰ νὰ συνοδεύσετε τὸ θερινὸ σας ταγιέρ ἢ τὰ ἐμπεριμέ σας φορεματάκια, αὐτὸ τὸ καπελλάκι εἶναι καταλλήλο-
τατο. Γαρνίρεται με μιά κορδέλλα ἀπὸ
συρὰ με πονά, πὺν συνεχίζεται καὶ
πέφτει στὴν πλάτη. Ἡ καλὸτητα εἶναι
ἀπὸ ἄσπρο ἀδιάβροχο χαρτὶ πολὺ μάτ,
πὺν κάνει ὠραῖον κοντράστ με τὸ γυαλι-
στερὸ συρὰ. Ἄν τὸ καπελλάκι αὐτὸ
τὸ φτιάξετε μόνες σας—πράγμα εὐ-
κολώτατο, ἄλλωστε—θὰ σᾶς στοιχίσῃ
φθηνότατα. (Βλέπε λεπτομέρειες κα-
τασκευῆς στὴν σελ. 59).

Ἰδοῦ, (ἂν δεξιά), γὰ τὴν ἐποχὴ
μιά κομψότατη καπλὶν με πλατεῖα μπόρ
καὶ γαρνιρισμένη με μιά δέσμη ἀπὸ
πολύχρωμες καρδελίτσες γκρό-γκραίν.
Τὰ ὅπλα τῆς καλὸτητας εἶναι ἀπλού-
στατο χαρτὶ, καταλλήλως πλεγμένο.
ὥστε νὰ δίνῃ μιά πορῶδη ὄψη. Τὸ χα-
ριτωμένο αὐτὸ ἐξάρτημα τοῦ οἰουδή-
ποτε θερινοῦ σας συνόλου, τὸ κατα-
σκευάζετε, ἂν ἔχετε λίγη ὑπομονή, μό-
νη σας καὶ θὰ σᾶς στοιχίσῃ πάμφθινα.
(Βλέπε λεπτομέρειες κατασκευῆς στὴν
σελ. 59).

ΟΜΠΡΑΙ'ΕΝ
ΧΕΥ'ΓΑΡΝΤ

ΜΠΕΤΤΥ
ΜΠΡΟΥΚΣ

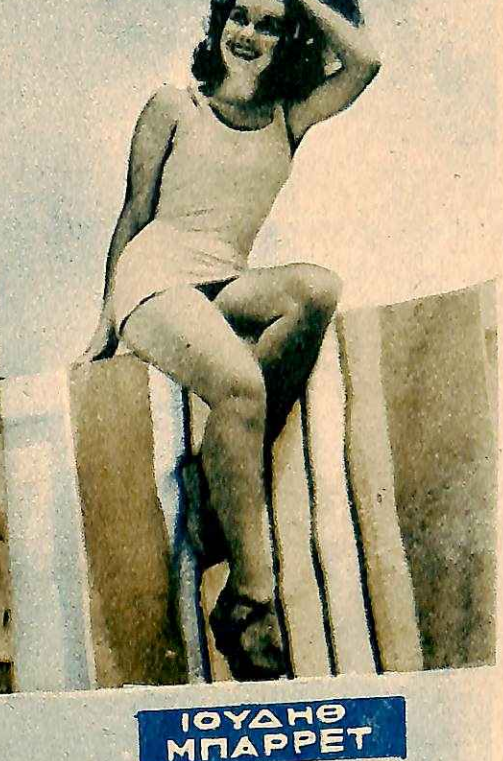
ΦΡΑΝΣΙΣ
ΡΟΜΠΙΝΣΟΝ

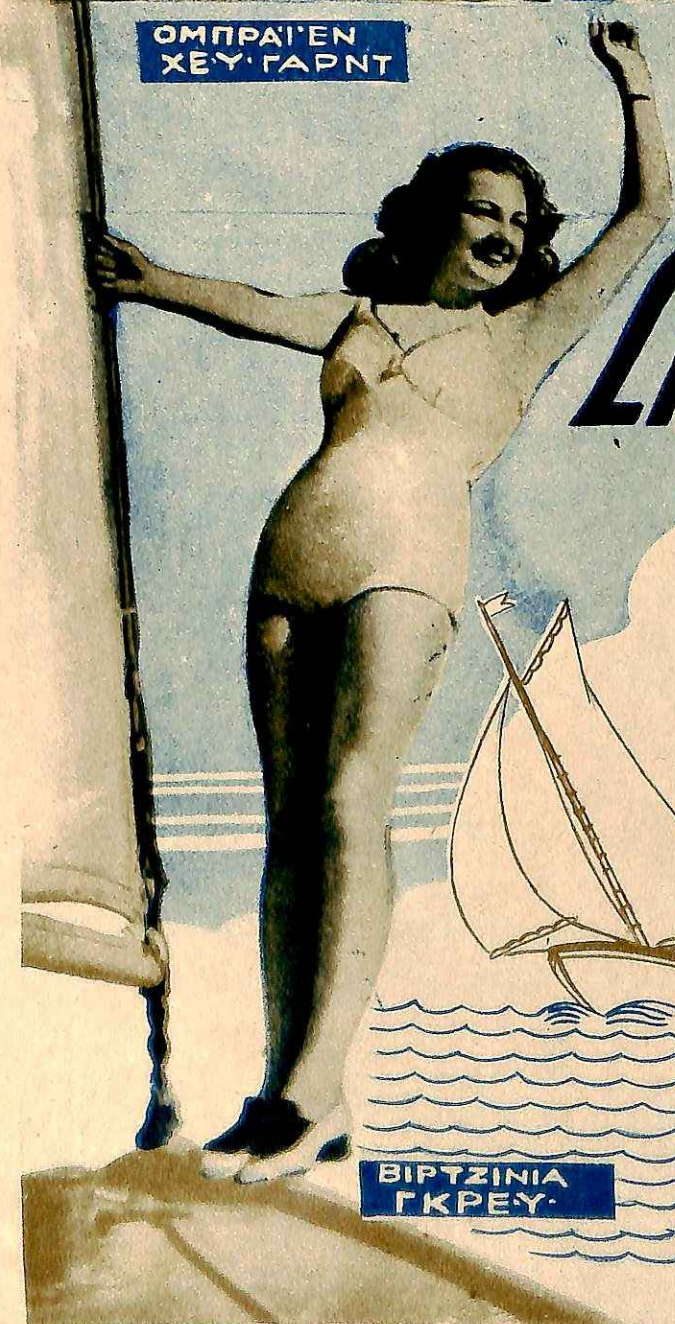
ΜΑΙΡΗ
ΟΥ'ΙΛ'ΣΟΝ

ΜΑΡΘΑ
ΡΕ'Υ

ΙΟΥΔΗΘ
ΜΠΑΡΡΕΤ

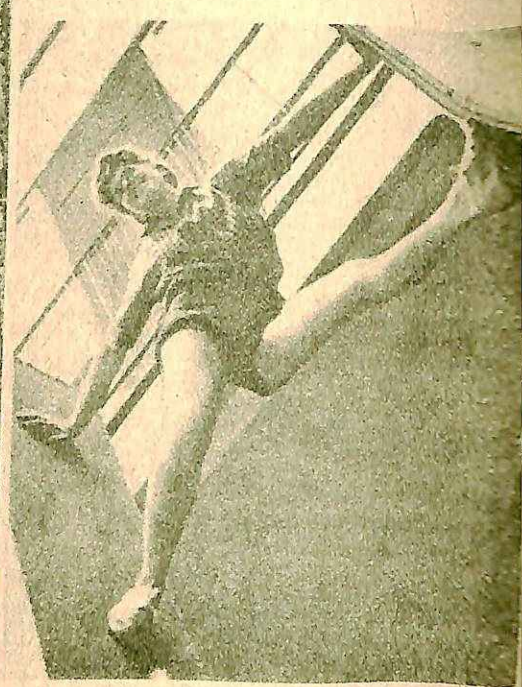
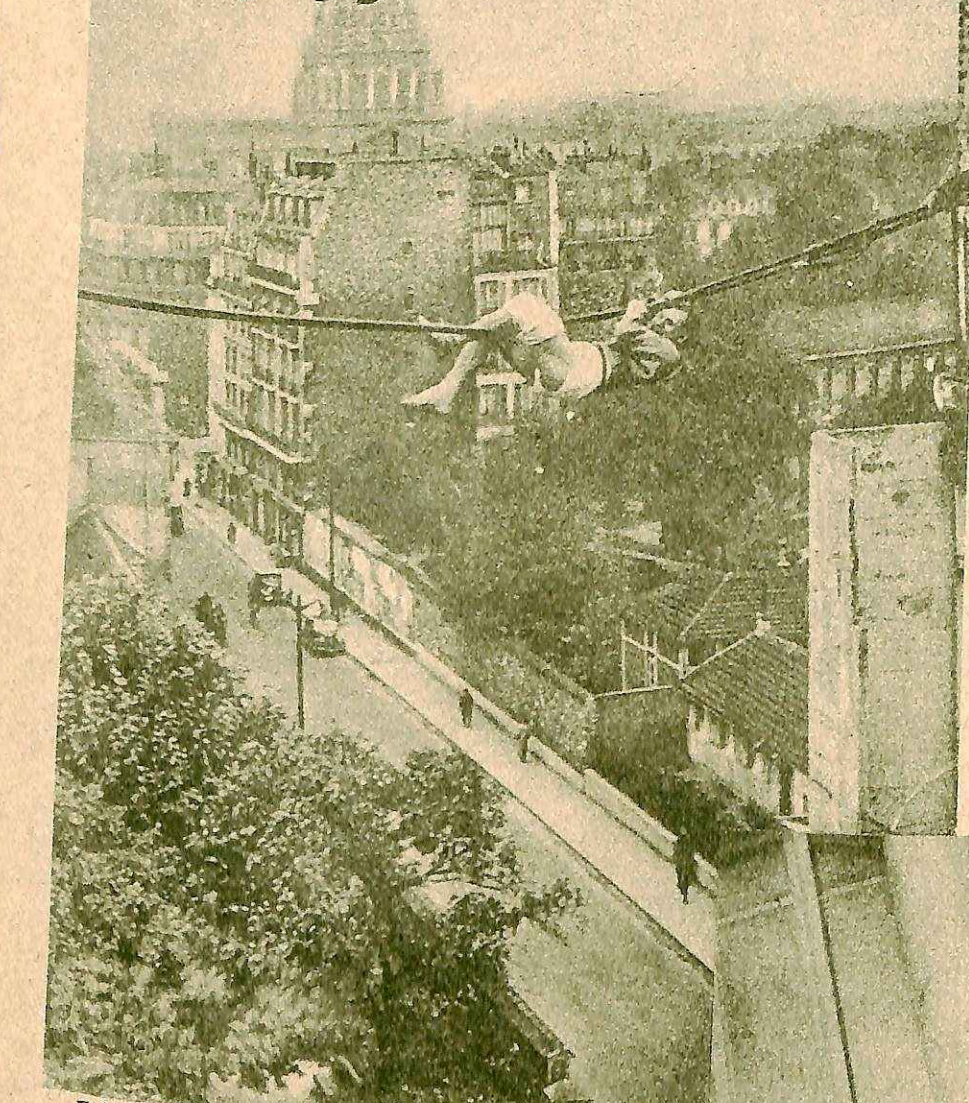
ΒΙΡΤΖΙΝΙΑ
ΓΚΡΕΥ

Λιθουέττες Πουτροπόλεων

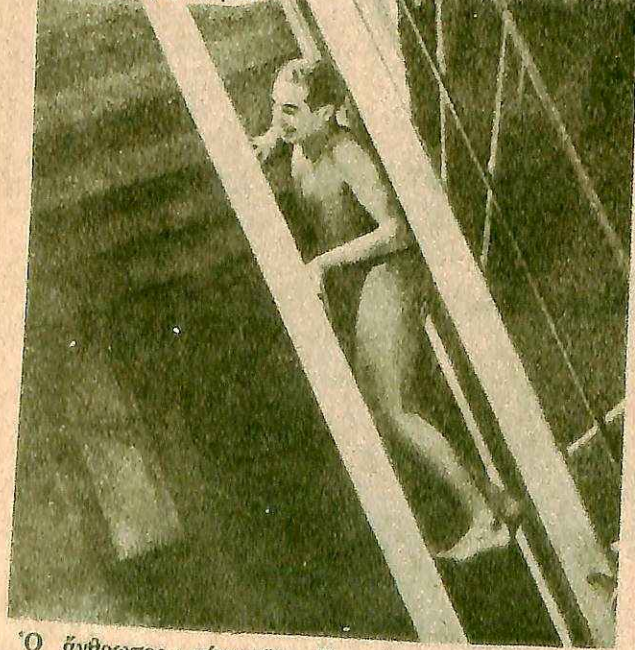
ΜΑΡΛΑ
ΣΕΛΤΟΝ

Η Ιρέλλα δέν πάει πιά βουνά!

Η Βεγολινέα χορεύτρια Γιούτι Χέλμπελιν-δης της ημέρας εκτελεί αυτή την κατάβασ-μέσα στον φωταγωγό της πολυκατοικίας που διαμένει, για εκγύμνασι των τεσσάρων της άκρων!

Για να εξασκηθώ στον ύλιγγο και να δώσω στο σώμα του την ελαστικότητα αϊλούρου, ο Άμερικανός εκατομμυριούχος Β. Χέλ εκτελεί κάθε πρωί το καταληκτικό αυτό γύμνασμα.

Ο άνθρωπος - σάντουιτς Κασιτό γλυστρά ολόγυμνος μέσα στην στενή καπνοδόχο ενός εργοστασίου των Παρισίων, κάθε μεσημέρι, για να του... ανοίξη ή όρεξι!

Η αναρρίχησης επί κάλω —ή μάλλον στον σωλήνα της δ-βρεύσεως μιας πολυκατοικίας του Λονδίνου, — απασχολεί την μίς Πέτζυ Χόου, ονομαστήν μαννεκιάν, για τη διατήρησι της σιλουέττας της.

ΧΕΡΜΑΝ ΛΑΝΤΟΝ ΗΛΥΠΟΔΟΤΗ ΦΑΝΤΑΣΜΑ

ΤΖΕΝΤΛΕΜΑΝ ΔΙΑΡΡΗΚΤΗΣ

Κατ' απόδοσιν
ΤΑΣΟΥ ΑΥΛΩΝΙΤΗ

ΤΟ ΤΕΛΕΙΟ ΕΓΚΛΗΜΑ

ΕΝΑΣ ΠΟΛΥΔΑΠΑΝΟΣ ΑΝΗΨΙΟΣ

Ο άριστοκράτης νέος Μάρτεν Ντάλ έρριξε μια εύρωστη ματιά προς το μέρος ενός χλωμού νέου, που έσχιζε έννευρισμένος μια δέσμη δελτίων λίγα δευτερόλεπτα μετά την διεξαγωγή της τετάρτης ιπποδρομίας. Εκείνη ακριβώς τη στιγμή, ένοιωσε ένα χέρι να άκουμπά φιλικά στον ώμο του και, στροφάλιμνος αντίκρυσε με άπροσποίητη ευχαρίστησι, τον φίλο του Σούμερ, διάσημο άστυνομικό επιθεωρητή, που διακρινόταν στις έ-ξιχνιάσεις σκοτεινών έγληματικών υποθέσεων.

—Ο Σούμερ! Νά μια ευχάριστη έκπληξις! Φίλιππος κι' εσύ;

—Μάλλον... φιλόχοιρος! Έρχομαι όσ-τόσο και στον ίπποδρομο, κάθε φορά που προμηνύεται μεγάλη κοσμοσυρροή. Μ' ενδιαφέρουν πολύ... τα νέα μοντέλλα!

—Κάθισε να πάρωμε από μια πορτοκαλάδα.

—Καλή ή ιδέα σου. Μ' αυτή τη ζέστη.

—Επαιξες; Έχασες;

—Χμ!... Μερικά σελλήνια... Έτσι... για γούστο. Έσύ;

—Ως τώρα χάνω δυο λίρες... για γούστο κι' εγώ.

—Σε είδα όστόσο να παρακολουθής με ενδιαφέρον όχι τόσο την διεξαγωγή της τελευταίας αυτής ιπποδρομίας, όσο τις κινήσεις εκείνου εκεί του νεαρού με το ακαχτι κοστούμι.

—Αλήθεια, ποιός είναι; Τόν ξέρεις;

—Αρκετά καλά.

—Είναι δυνατόν να μου τήν συστή-σης;

—Όχι.

—Γιατί;

—Γιατί δέν τόν γνωρίζω...

Ο Μάρτεν Ντάλ εκύτταξε τόν συνομι-λητή του άπορώντας:

—Τόν ξέρεις άρκετά καλά... και δέν τόν γνωρίζεις;

—Θέλω να πώ ότι εγώ τόν ξέρω, αλ-λά αυτός ούτε φαντάζεται καν την ύπαρ-ξί μου και την ιδιότητά μου! Τόν ξέ-ρω όπως ξέρω όλους όσους σπαταλούν αλόγιστα, ποσά που δέν κερδίζουν από την δουλειά τους και που δέν τά βοήκαν έτοιμα για σπατάλη από τόν μπαμπά τους!

—Α! Όστε ο νεαρός αυτός σπαταλάει πολλά;

—Πολλά και αλόγιστα! Στα νυκτερινά κέντρα διασκέδασεως, στα καμπαρέ, στις λέσχες, στους ίπποδρόμους. Χάνει πολλά σήμερα;

—Και στις τέσσερις ιπποδρομίες τόν

είδα να ξεσχίζει ολόκληρα ματσάκια από δελτία. Όύτε μια φορά δέν τόν είδα να κατευθυνθί προς τα ταμεία τών εισπρά-ξεων. Φαίνεται πως στοιχηματίζει με-γάλα ποσά στα «άουστάιντερ». Νά τον που σηκώνεται! Άν έχρη όρεξι να επιστρέ-ψης ποδαρόδρομο, παρακολούθησε τόν και παίξε στο άλογο που θα παίξη και αυ-τός. Ποιός είναι;

—Ένας τροπικικός υπάλληλος. Έ-χει μάλλον έμπιστευτική θέσι στην Τρά-πεζα της Άγγλίας, αλλά ο μισθός του μόλις μπορεί να τού επιτρέψη να ζήση αξιοπρεπώς και όχι να κάνη ζωή πολυ-δάπανη. Ονομάζεται Τζάιμς Ράουμπκερ. Η διαπίστωση ότι δαπανά πολύ περισ-σότερα από όσα κερδίζει, και μάλιστα η έμπιστευτική του θέσις στην Τράπεζα της Άγγλίας... με ανάγκασαν να τόν γνωρίσω... άρκετά καλά.

—Καταλαβαίνω...

—Καταλαβαίνεις ότι... ή πολυδάπανη

Είδαν όλοι τόν Μάρτεν Ντάλ να δρμξ σάν άστραπή στο φωτέι που καθόταν ο Τζάιμς Ράουμπκερ...

ζωή του... ο σχετικά μικρός μισθός του... έμπιστευτική θέσις... διασκέδασεις... κέντρα... ίπποδρομοι... όλα αυτά ά-ναγκάζουν έναν άνθρωπο του επαγγέλ-ματός μου... να χώση τη μύτη του σε υποθέσεις που αυτόν τόν ίδιον δέν τόν ενδιαφέρουν και τόσο... Έτσι, λοιπόν, έπρόσθεσα στο μυστικό άρχείο της Σκώντλαντ Γιάρντ, και έναν φάκελλο πε-ρισσότερο: τόν φάκελλο του μίστερ Τζάι-μς Ράουμπκερ...

—Μοντέρνου νέου, με εύρύτατο μέλλον, συνεπλήρωσε ο Μάρτεν Ντάλ ριχνοντας άλλη μια ματιά προς τόν πολυδάπανο νέο, ο όποιος κατευθυνόταν προς τις θυρίδες, να πάρη δελτία στοιχημάτων της πέμπτης ιπποδρομίας.

ΔΙΑΡΡΗΞΙΣ... ΜΕΤ' ΑΠΟΓΟΝΤΕΥ-ΣΕΩΣ

Η ώρα θα ήταν μία μετά τα μεσάνυχτα, όταν ένας ψηλός και αδύνατος άν-δρας ακαθόριστης ηλικίας, με γκρι-ζο κοστούμι και γκριζα μαλλιά, με χον-δρά γυαλιά σε σκελετό ταρταρούγας και

μια μικρή κρατοεληλά κάτω από το ήλιο στερό ατύ, διέσχισε με ύψος μισοκακόμοιρου ανθρώπου και κοιτούσαντας ελαφρά από το άριστερό του πόδι τον παραποτάμιο δρόμο, αδιαφορώντας δια την πυκνή ομίχλη.

Σε λίγο, σταματούσε σε μια μικρή βίλλα και, αφού έβεβαιώθηκε πως κανένα αδιάκριτο μάτι δεν παρακολουθούσε τις κινήσεις του, εγκατέλειψε το μισοκακόμοιρο ύψος του και πήδησε σαν λαστιχένιος τα σιδερένια κάγκελλα.

Σωστό φάντασμα, σε λίγο, αφού διέρρηξε αόρουθα την καρυδιά και τζαμωτή πόρτα της βίλλας, κυκλοφορούσε στον διάδρομο του πρώτου πατώματος έχοντας στο άριστερό του χέρι ένα μισοκακόμοιρο κλεφτοαγαρό του. Ανοίγοντας αόρουθα την μια πόρτα μετά την άλλη, βρήκε την βιβλιοθήκη, και κλεινόντας την πόρτα της ξοπίσας του, προχώρησε χαμογελώντας προς το χρηματοκιβώτιό της.

Μια δυσάρεστη έκπληξη ωστόσο τον περιμένε όταν, ύστερα από κοπιαστική εργασία μισής ώρας, κατόρθωσε να διαρρήξει το χρηματοκιβώτιο.

Αντί να βρή μέσα σ' αυτό τις δεσμίδες των χαρτονομισμάτων και τα θαυμάσια κοσμήματα που περιέμενε, βρήκε δι-άφορα διπλογραφικά βιβλία και μια σημειωσι γραμμένη με χονδρά χτυπητά γράμματα, που την έδιδε δυο φορές από την αρχή ως το τέλος, στο φως του φαναριού του.

«Κύριοι διαρρήκτες!...

«Δεν κλέβω τον κόσμο για σας! Κλέβω για τον εαυτό μου! Αν ένοιματε ότι είχα την αφέλεια να φυλάω τα χρήματά μου και τα κοσμήματα μέσα σ' ένα χρηματοκιβώτιο... που μπορώ κι' εγώ να το διαρρήξω χωρίς να είμαι εξ επαγγέλματος διαρρήκτης... δεχθήτε τώρα την ψυχρολουσία και την ευχή να σταθίτε πιδ τυχεροί σε κανένα γειτονικό μου μέγαρο. Τα χρήματά μου και όλα τα κοσμήματα, βρίσκονται κάθε νύχτα μέσα στην κρεβατοκάμαρά μου... όχι στην διάθεσας βέβαια! Αν έχετε καρδιά... δοκιμάστε να τα πάρετε!

«Ο διαρρήκτης έσκέφθηκε για λίγες στιγμές, εκλείδωσε ξανά το χρηματοκιβώτιο και, προχωρώντας στο τραπέζι έγραψε σε ένα χαρτί:

«Αρχιλοποδύταρ «Αρθουρ Γκόλφιν, «Εδίαβασα την επιστολή σου και λαμβάνω την τιμή να σε πληροφορήσω ότι θα σε έπισκεφθώ και πάλι μια απ' αυτές τις νύχτες, πρώτων για να σου αποδείξω πως έχω καρδιά και δεύτερον για να σε βεβαιώσω ότι και η κρεβατοκάμαρά σου δεν είναι απόρρητη.

«Ο Λωποδύτης - Φάντασμα» Με λίγη κόλλα που βρήκε στο τραπέζι, εκόλλησε την σημειωσί του και βγήκε από την βίλλα μάλλον απογοητευμένος, γιατί για πρώτη φορά έκαμε μια διάρρηξη και βγήκε με άδειες τσέπες.

ΤΟ ΑΓΟΥΡΟΕΥΠΗΝΗΜΑ ΤΟΥ ΜΑΡΤΕΝ ΝΤΑΛ

Η ώρα θάταν οκτώ το πρωί, όταν ο αριστοκράτης Μάρτεν Ντάλ ξύπνησε από ένα χτύπημα της πόρτας του δωματίου του:

—Ποιος; Τι είναι, Μπίλμικ; «Αντί άλλης απαντήσεως, η πόρτα άνοιξε και έφάνηκε γελαστός ο Σούμερ.

—Καλά ξυπνητούρια, Μάρτεν! —Καλά ξυπνητούρια, θέλεις να πής!

«Εκτός αν το βρήκαμε εύχρηστο να βλέπης εμπρός σου αντιπαθητικά υστέρια, μόλις άνοιξης τα μάτια σου.

—Ξέρεις πως είμαι άνησίκαιος και γι' αυτό μου κάνει αυτή την ύποδοχη. —Στοιχηματίζω, Σούμερ, πως ο Λωποδύτης - Φάντασμα σου την ξανασκάρωσε χθές βράδυ.

—Πώς το κατάλαδες; —Κάθε φορά που την παθαίνεις, έρχεσαι να με ξυπνήσης πρωί - πρωί... για να μου πής τα βάσανά σου!

—Εμάντεψες ότι πρόκειται πράγματι και πάλιν περί του Λωποδύτη - Φάντασμα. Αυτή τη φορά ωστόσο δεν θα σου μιλήσω περί βασάνων μου, γιατί εγώ δεν έπαθα τίποτα. Δεν συναντηθήκαμε χθές βράδυ μέσα σε καμιά βιβλιοθήκη. Αυτή τη φορά, την έπαθε αυτός!

—Οχι δά!

—Ναι, ναι! «Έκαμε μια διάρρηξη... και, όπως φαίνεται, βγήκε με άδεια χέρια. Έξηγομαι: Διέρρηξε ένα χρηματοκιβώτιο, και το βρήκε άδειο! Για πρώτη φορά άφησε ίχνη της διαρρήξεως του χρηματοκιβωτίου, μολονότι φεύγοντας το ξανακλείδωσε! Δεν σου φαίνεται άπιστευ το αυτό; Διάβολο! «Ο Λωποδύτης - Φάντασμα ν' αφήση ίχνη! Η αλήθεια είναι ότι τα ίχνη που άφησε δεν μπορούν να άποκαλύψουν την ταυτότητά του. Άποκαλύπτουν, απλώς, την μέθοδο του, ή όποια, όμολογώ, άξίζει συζητήτρια! Υποθέτω επί πλέον ότι, αντί χρημάτων και τιμαλφών, ο σατανικός λωποδύτης βρήκε μέσα στο χρηματοκιβώτιο κάποιο σημείωμα του ανθρώπου που επεχείρησε να κλέψη! Αυτό το συμπεραίνω από ένα δικό του σημείωμα που βρήκαμε κολλημένο στο χρηματοκιβώτιο και που αποτελεί άπάντησιν σε ένα προκλητικό σημείωμα του παρ' όλίγον θύματος!

—Εγώ το τονίζω πάντοτε πως είσαι ο πιδ άνοιχτομάτης άστυνομικός της Σκωτλάντ Γουάρδ.

—Εύχρηστο για το κομπλιμένο. Το άτύχημα είναι ότι, χθές βράδυ, ο Λωποδύτης - Φάντασμα άπογοητεύθηκε μόλις είδε το χρηματοκιβώτιο άδειαν και άνέβαλε για ένα άλλο βράδυ την επίσκεψή του στην κρεβατοκάμαρα του παρ' όλίγον θύματος του. Αν έπαιρνε την άπόφασι να την επίσκεψή και αυτήν χθές βράδυ, τα πράγματα θα ήσαν σήμερα διαφορετικά.

—Δηλαδή; —Η θά τον έβρίσκαμε σήμερα κάρβονο γιατί το προνοητικό παρ' όλίγον θύμα του, άπαραινόμενο μέσα στο δωμάτιό του, είχε συνδέσει, την κλειδαριά της πόρτας του με ηλεκτροφόρα σύρματα...

—Τί μου λές!, διέκοψε ο Μάρτεν Ντάλ. «Όστε ο Λωποδύτης - Φάντασμα την έγλύτωσε φθηνά!

—Άτυχώς ή εύτυχώς... —Δεν άποκλείεται όμως και να υποψιάσθηκε πως... το παρ' όλίγον θύμα του είχε λάβει τέτοιου είδους μέτρα και...

—Βεβαίως, δεν άποκλείεται! Είπαμε: Είναι σατανάς και μισός! Άποφενύγει συστηματικά τις κακοτοπιές. Τί λέγαμε λοιπόν; Α! Η θά τον βρήκαμε κάρβονο, ή θά μυριζόταν κάτι άλλο και θά έσωζε την ζωή ενός ανθρώπου, έστω και άσυνειδήτου!

—Αυτό το τελευταίο δεν το κατάλαβα... Πώς είπες;

—Ημουν βέβαιος πως θάπρεπε να σου έπαναλάβω αυτό... το τελευταίο! Ντύσου, λοιπόν, να πηγαίνουμε γιατί... το παρ' όλίγον θύμα του Λωποδύτη - Φάντασμα ανέβαινε χθές βράδυ και στο δεύτερο πάτωμα, όπου βρίσκεται η κρεβατοκάμαρα, θά μυριζόταν κάτι και θά του-

σωζε ίσως τη ζωή... αν κι' αυτός ο ίδιος δεν γινόταν κάρβονο; θά μυριζόταν άερίοφως...

—Άερίοφως;

—Ναι. Φαίνεται ότι ο τοκογλύφος Άρθουρ Γκόλφιν άποκοιμήθηκε αφήνοντας μισοκλειστο το μπέκ του άερίοφωτος και πέθανε από άσφυξία. Όλόκληρο το δεύτερο πάτωμα βρέθηκε σήμερα το πρωί πλημμυρισμένο από το δηλητηριώδες άεριο που βγήκε από τις χαραμάδες της πόρτας και από την κλειδαρότρυπα. Πως δεν τινάχθηκε ολόκληρο το κτίριο στον άέρα από καμιά άπροσεξία του άνησιού του! Έτοιμάσου όμως να πηγαίνουμε. Έλπίζω τα συνεργεία να μην άνοιξαν άκόμη την πόρτα της κρεβατοκάμαρας. Σου είπα... Είναι «κίνδυνος - θάνατος» ή πόρτα αυτή.

—Ποιος άνησιός του.

—Άνησιός του και συγκάτοικός του. Έπείσθηκε το πρωί κατά τις έξη, κατ'άλλα από την μυρωδιά τα διατρέξαντα και μās έπληφώνησε για να άνοιξουμε την πόρτα έξουδετερώνοντας τα ηλεκτροφόρα σύρματα. Τον ξέρεις αυτόν τον άνησιό. Η μάλλον τον είδες. Είναι ο Τζαίμς Ράουμπκερ...

—Τζαίμς Ράουμπκερ!.. Πρώτη φορά άκούω αυτό το όνομα...

—Οχι δά!... Είναι ο νεαρός εκείνος τραπεζιτικός υπάλληλος, που έχανε τις προάλλες μάταια τα χαρτονομίσματα στον διάδρομο! Μοναδικός κληρονόμος του Άρθουρ Γκόλφιν.

—Εκείνος! Μα τότε... ή ύπόθεσις αυτή άρχίζει να μου κινή το ενδιαφέρον!

—Τό φανταζόμουν, διάβολε! Γι' αυτό ήλθα και σε ξύπνησα πρωί - πρωί! Κάνε γρήγορα να φθάσουμε πριν άνοιξουν την πόρτα!

ΔΥΣΤΥΧΗΜΑ Η ΕΓΚΛΗΜΑ:

Ο ΤΑΝ ο Ινσπέκτωρ Σούμερ και ο Μάρτεν Ντάλ έφθασαν στην βίλλα του Άρθουρ Γκόλφιν, τα συνεργεία είχαν ήδη καθαρίσει την ατμόσφαιρα από τα δηλητηριώδη άέρια και προσπαθούσαν να παραβιάσουν την άπαραινόμενη πόρτα, έξουδετερώνοντας το ηλεκτρικό ρεύμα. Το πράγμα δεν ήταν και τόσο εύκολο, γιατί η πόρτα εντός που ήταν μονοκόμμη, χονδρή και από καρυδιά, ήταν άμπαρωμένη από μέσα, κανείς δε δεν μπορούσε να μαντέψει, ούτε αυτός ο Τζαίμς Ράουμπκερ, από που περνούσαν τα ηλεκτροφόρα σύρματα. Χρειάστηκε να κόψουν με έξαιρετική προσοχή και με ειδικά εργαλεία μερικά κομμάτια της καρυδιάς πόρτας, να αφήσουν να διαφύγη το δηλητηριώδες άεριο από τις τρύπες στέλνοντας με ειδικές άντλίες εντός του δωματίου πεπιεσμένον άέρα και κατόπιν να βρουν τα ηλεκτροφόρα σύρματα και να τα έξουδετερώσουν. Σημειωτέον, ότι η κρεβατοκάμαρα ούτε παράθυρο είχε ούτε και το παραμικρό άνοιγμα άερισμού. Έτροφοδοτείτο με καθαρών άέρα μόνον από την πόρτα της, όταν ο Άρθουρ Γκόλφιν δεν βρισκόταν στο δωμάτιό του, όποτε και έμενε ορθάνοιχτη.

Είκοσι λεπτά της ώρας μετά την άφίξή του Σούμερ και του Μάρτεν Ντάλ, κατώρθώθηκε το άνοιγμα της πόρτας και οι δικαστικοί και οι άστυνομικοί, που περιμέναν εν τώ μεταξύ στο χώλλ, πλημμύρισαν το τραγικό δωμάτιο.

Ο τοκογλύφος Άρθουρ Γκόλφιν βρέθηκε καθιμένος σε ένα άναπαυτικό φωτέιγ, κοντά σε ένα τραπέζι. Ήταν ντυμένος και με τα μάτια κλειστά. Σαν να κοιμόταν. Φορούσε τα γυαλιά του και η φυσιογνωμία του δεν έπρόδιδε άγανία.

Στο τραπέζι της μέσης βρισκόνταν δεσμες χαρτονομισμάτων και σκόρπια διάφορα θαυμάσια κοσμήματα. Έπάνω στο μικρό τραπέζι, κοντά στο όποιο βρισκόταν το άναπαυτικό φωτέιγ, ίππηρχεν ένα μπέκ άερίοφωτος και έπάνω στο μπέκ ένα μπρίκι μισόγεμο με νερό. Παραπλεύρως, ένα καθαρό φλυτζάνι τσαγιού, μια ξαχαριέρα, ένα άσπρμένο κουταλάκι και ένα τενεκεδάκι κοντι με τίλλιο. Μια μικρή λιμνούλα νερού είχε σχηματισθή στον μουσαμά του μικρού τραπέζιού, κάτω άκριβώς από το μπέκ και από το μπρίκι.

Από την πρώτη στιγμή, δικαστικοί και άστυνομικοί, έσχημάτισαν την γνώμη ότι έπρόκειτο περί δυστυχήματος. Τα πράγματα ήσαν ολόφανερα. Πριν γδυθή και πλαγιάση, ο τοκογλύφος Άρθουρ Γκόλφιν έβαλε το μπρίκι στο μπέκ του άερίοφωτος, το άναψε και εκάθησε στο φωτέιγ περιμένοντας να βράση το νερό, για να παρασκευάση το τίλλιο του, που έδω και χρόνια έπαιρνε κάθε βράδυ, λίγο πριν πλαγιάση. Άποκοιμήθηκε όμως στο φωτέιγ. Το νερό έβρασε, ξεχύλισε το μπρίκι και έπεσε νερό στο μπέκ του άερίοφωτος. Έτσι, το άεριο που εξακολουθούσε και μετά το σβύσιμο του μπέκ, πλημμύρισε το κατάνειστο δωμάτιο, έσκότωσε τον άποκοιμισμένο τοκογλύφο και, θγαίνοντας από τις χαραμάδες και την κλειδαρότρυπα, πλημμύρισε ολόκληρο το δεύτερο πάτωμα! Αν ο Τζαίμς Ράουμπκερ δεν είχε διανυκτερεύσει στην λέσχη και είχε κοιμηθή νωρίς, θά έπάθαινε και αυτός από άσφυξία!

—Τα κοσμήματα αυτά και τα χρήματα; ρώτησε ο εισαγγελεύς άποτεινόμενος προς τον Τζαίμς Ράουμπκερ, ο όποιος φαινόταν καταλυπημένος για τον θάνατο του θείου του.

—Ο θείος μου δεν είχε μεγάλη έμπιστοσύνη στο χρηματοκιβώτιό του και κάθε βράδυ έπαιρνε τα χρήματά του και έβα αυτά τα θαυμάσια ένέχυρα στο δωμάτιό του, όπου, όπως είδατε, είχε λάβει έξαιρετικά μέτρα για την ασφάλειά τους. Ήταν προνοητικός ο θείος μου και τα πράγματα άπέδειξαν σήμερα άκριβώς πως δεν είχε άδικο. Ο Λωποδύτης - Φάντασμα μās έπεσκέφθηκε χθές βράδυ, διέρρηξε το χρηματοκιβώτιο και, βρίσκοντάς το άδειο, το ξανάκλεισε και του κόλλησε την άπειλητική προειδοποίησι που είδατε. Γνωρίζω ότι ο θείος μου είχε γραψει ένα σημείωμα μέσα στο χρηματοκιβώτιό του άπευθυνόμενο προς τους διαρρήκτες. Ήταν λιγάκι φαρσέρ ο θείος μου. Σε λίγο, θά άνοιξουμε το χρηματοκιβώτιο και θά βρούμε αυτό το σημείωμα, στο όποιον άπάντησε ο Λωποδύτης - Φάντασμα τόσο κυνικά.

—Μπορεί να βρήκε κυνικό και το σημείωμα του μακαρίτη θείου σας, άποκρίθηκε ο Μάρτεν Ντάλ.

—Δεν είναι άπίθανο. Σε λίγο θά το διαβάσω.

—Συγγενείς άλλους έχετε, μίστερ Ράουμπκερ;

—Οχι άτυχώς.

—Όστε ελθε ο μόνος κληρονόμος του θείου σας.

—Ο καυμένος ο θείος μου με άγαπούσε τόσο πολύ! Είμαι παιδί της αδελφής του.

—Θά είχε συντάξει, βέβαια, την διαθήκη του.

—Μάλιστα. Την έχει κλειδωμένη στο ιδιαίτερο χρηματοκιβώτιό του, της Τραπέζης της Άγγλιας.

—Και συγκρατοικούσατε προ χρόνων;

—Από τότε που πέθανε η μητέρα μου. Έδω και τρία χρόνια.

—Τί προσωπικό είχε το μέγαρο;

—Μόνο μια μαγειρίσα που έσυγύριζε και τα δωμάτια. Έρχονταν το πρωί κατά τις έπτά και έφενεγε κατά τις οκτώ το βράδυ. Τρώγαμε πολύ νωρίς. Κατά τις έπτά.

—Και ο θείος σας κλεινόταν νωρίς στο δωμάτιό του;

—Εδίαβασε ή έγραφε ως τις έννέα και κατόπιν έπηγαινε να κοιμηθή. Εγώ έφενεγα και έγύριζα συνήθως άργά τη νύχτα.

—Σαν νέος που ελθε! Έπασχε μήπως από άπνίες ο θείος σας;

—Σαν γέρος άνθρωπος! Γι' αυτό άλλωστε και κάθε βράδυ έπαιρνε τίλλιο, που το έτοίμαζε μόνος του.

Στο σημειον αυτό, ο Μάρτεν Ντάλ είχα πλησιάσει πολύ τον Τζαίμς Ράουμπκερ, που καθόταν ξαπλωμένος σε ένα φωτέιγ και, ξαφνικά, δικαστικοί και άστυνομικοί, είδαν κάτι το άφάνταστο. Είδαν τον Μάρτεν Ντάλ να όρμα σαν άστραπή, να καρφώνει, θά μπορούσε κανείς να πής, με τα δυο του χέρια τα δυο χέρια του Τζαίμς Ράουμπκερ στα μπράτσα του φωτέιγ, να άκουμπά το ένα του γόνατο στο στομάχι του, να τον κρατά έτσι άκίνητο κάτω από το βάρος του σώματός του, να σκύβη στο αυτί του και να του ψιθυρίση κάτι που κανείς δεν μπορούσε να το άκούση. Έβλεπαν μόνο ότι ο Μάρτεν Ντάλ μιλούσε γρήγορα, χωρίς να παίρνει άναπνοή και ο άλλος να γίνεται από ξανθος κόκκινος, από κόκκινος χαλκοπράσινος και από χαλκοπράσινος άσπρος σαν το χαρτί. Στο τέλος ο Μάρτεν Ντάλ έστράφηκε προς τον φίλο του έπιθεωρητή Σούμερ για να κορυφωθή ή κατάληξις όλων:

—Τις χειροδέπες σου, Ινσπέκτωρ!

Η ΑΝΑΠΑΡΑΣΤΑΣΙΣ

ΚΑΙ ο Μάρτεν Ντάλ έστράφηκε θριαμβευτικά προς όλους ένώ ο Σούμερ περνούσε τις χειροπέδες στα χέρια του νεαρού δολοφόνου:

—Είναι σατανικό το έγκλημα, κύριοι! Είναι τέλειο το έγκλημα αυτό και θάμενε άτιμώρητο, αν ο δολοφόνος διατηρούσε προ όλίγων στιγμών την ψυχραιμία του! Τον είδατε όμως! Τά έχασε, ξεροκατάπτε, άλλαξε χρώματα, έγινε ένα άνθρώπινο κουρέλι, κλαίει! Λιγάκι αν διατηρούσε την ψυχραιμία του, έχάναμε το παιγνίδι! Γιατί, έπαναλαμβάνω, πρόκειται περί τελείου έγκλήματος! Είπαμε όμως και άλλοτε: «Τέλειο έγκλημα» είναι άδύνατο να γίνει γιατί δεν είναι δυνατόν να λεχθή «τέλειο ψέμα». Ο νέος αυτός χαντακώθηκε από μερικές λεπτομέρειες! Σπάταλος, χαρτοπαίκτης, κατεχράσθη την Τράπεζα στην όποιαν εργάζεται και για να καλύψη την κατάρχησί του, έσκέφθηκε να δολοφονήση τον θείο του, ο όποιος...δεν διαζόταν να πεθάνη και να του άφήση μια κολοσσιαία περιουσία που είχε σχηματισθή από στεναγμούς και δάκρυα εκατοντάδων ίσως θύματος. Γιατί και το θύμα δεν άξιζε περισσότερον του θύτου!

Απόδειξις... ή διαρρήξις του Λωποδύτη - Φάντασμα! Γνωρίζουμε όλοι ότι ο θρυλικός διαρρήκτης μόνο τους άσυνειδήτους κυνηγάει! Άλλά άς έλθουμε στο έγκλημα του νεαρού! Γνωρίζοντας τις συνήθειες του θείου του, έφαγε χθές βράδυ όπως και κατά το σήνηες μαζί του.

—Μεσημέρι, Σούμερ! έκαμε ο Μάρτεν Ντάλ παίρνοντας τον από το μπράτσο. Εύτυχώς έτελειώσαμε γρήγορα και ο Μπίλμικ δεν θά άνησυχήση για το ροσμπφ του.

—Και έχω μια πείνα!

ΧΕΡΜΑΝ ΛΑΝΤΟΝ

Κάθε φορά που ταξιδεύω, έχω πάρει τη συνήθεια, να επιθεωρώ το διαμέρισμά μου, πριν κατέβω από το βαγόνι, για να βεβαιωθεί ότι όχι μόνον εγώ, αλλά και οι συνταξιδιώτες μου δεν έχουν ξεχάσει τίποτε, από αληθινά.

Η τραγική ιστορία που θα διηγηθώ, ανάγεται σε πολύ μακρινές αναμνήσεις.

Κάποιο πρωί που κατευθυνόμουν προς το Παρίσι, είδα να μπαίνει στο βαγόνι μας — στο σταθμό του Φοντενμπλώ μια ωραία κυρία, δασύρρη και παρφομαρισμένη, σαν φρεσκοκομμένο λουλούδι.

Αφού μας περιεργάστηκε έναν-έναν, με το άριστο εκείνο βλέμμα της περιεργίας που δοκιμάζει κανείς για τους συνταξιδιώτες του, ξεφύλλισε τις εφημερίδες της και έπειτα άνοιξε την τσάντα της και έβγαλε από μέσα, το ένα κατόπιν του άλλου, τα διάφορα μικροπράγματα που περιείχε: μια ταμπакιέρα, ένα μαντηλάκι, έναν όρμαδο κλειδιά, μερικά γράμματα, μια πουντιέρα.

Όταν τελείωσε τη μικρή αυτή συτοφία, που την έβεβαίωσε για την παρουσία όλων αυτών που θεωρούνται από τα πιο απαραίτητα εξαρτήματα μιας γυναίκας, άνοιξε ένα από τα γράμματα και άρχισε να το διαβάσει. Οκτώ πυκνογραμμένες σελίδες, με μώβ μελάνι. Ένα ελαφρύ μειδίαμα εύρεσκείας, διεγράφετο, στην έκφραση της ωραίας άγνωστης, καθώς το διάβαζε.

Πλησιάζαμε πια στο Παρίσι. Μέσα στη φασαρία και το άνασταγμα που γίνεται σε κάθε σταθμό, καθώς είχαν όλοι σηκωθεί και ετοιμάζονταν να κατεβούν από το τρένο, έχασα ξαφνικά την κυρία με το τσαντάκι. Στη θέση της ήταν σκορπισμένες μερικές εφημερίδες και ανάμεσα διέκρινα ξαφνικά το γράμμα με το μώβ μελάνι.

Αισθάνθηκα μια ιδιαίτερη ευχαρίστηση που μου δινόταν η ευκαιρία, να ξαναδώσω στην άγνωστη συνταξιδιώτισσά μου κάτι που ασφαλώς θα της εκόστιζε να έχανε. Θα την υποχρέωνα ασφαλώς επιστρέφοντάς της το γράμμα που είχε ξεχάσει. Έπειτα, δεν ξέρω τι συναίσθημα υπεροχής δοκιμάζει κανείς, με το να διαπιστώσει την προσεκτικότητά του απέναντι της αφηρημάδας των άλλων: «Αν δεν βρισκόμουν εγώ, συλλογίζεται και χωρίς να καταλαβαίνει, παίρνει ύφος ευεργέτου ή-

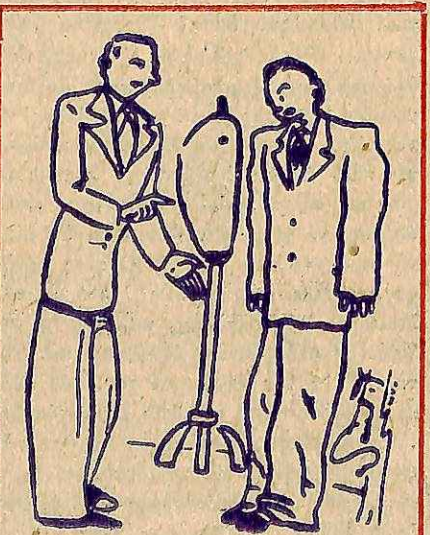
ρωος. Έπειτα, παρ' όλο που δεν έχει δικαίωμα παρά σε μια τυπική ευχαριστία, πάντα ελπίζει κάτι περισσότερο.

Πήρα, λοιπόν, αμέσως το γράμμα και έτρεξα να προλάβω την αφηρημένη άγνωστή μου. Είχε όμως κατεβεί πρώτη. Στο σταθμό ένα πλήθος κόσμου, συνωστίζετο. Είς μάτην διέσχισα την πλατφόρμα προς όλες τις κατευθύνσεις, δεν κατάρθωσα πουθενά να την ανακαλύψω.

Τι θα έκανα στη θέση μου, σάς παρακαλώ; Έδιάβασα το γράμμα. Θά μπορούσα να ισχυρισθώ ότι με άφησε σ' αυτό η μοναδική έλπίς που μου έμενε να ανακαλύψω το όνομα της κυρίας ή τουλάχιστον το άλλοιολόγισμά της. Όμολογώ όμως ότι το έκανα και από περιέργεια.

Ήταν ένα γράμμα ερωτικό, από τα πιο θερμά, τα πιο τρυφερά που μπορεί να γραφούν. Προς τι να αναφέρω περιεκτικές; Φαντάζεται κανείς πάντα τι είναι ένα ερωτικό γράμμα. Φτάνει να σκεφθώ όσα έγραψε ο ίδιος ή έλαβε ή καλύτερα όσα θα ήθελε να είχε γράψει και να είχε λάβει!

Μια λεπτομέρεια ωστόσο με έκανε να χαμογελάσω. Κατά διαστήματα το γράμμα ήταν ζωηρό και

— Το κουστούμι αυτό σάς στρώνει θαυμάσια.

— Μά... τί λέτε; Είναι πολύ φαρδύ...

— Μπα! Με την πρώτη βροχή που θα φάη, θα μαζέψη.

μαυρισμένο στις σκρες με ραβδώσεις από καψίματα. Σίγουρα η κυρία το είχε χρησιμοποιήσει το πρωί για να δοκιμάσει τη μασιά του κατσαρώματος των μαλλιών της... Τι είναι, αλήθεια η ζωή!

Όταν η αρχική μου περιέργεια Ικανοποιήθηκε, ζήτησα φυσικά να βρω καμιά ένδειξη ή όποια θα μου απέκάλυπτε τα ίχνη των ερωτευμένων. Το διάβασα προσεκτικότερα και τότε ανέκαλψα, στις τελευταίες σελίδες, την ακόλουθη συνταρακτική περιγραφή: «Μάθε, αγαπημένε μου άγγελε, ότι αναγκάστηκα να σκοτώσω τη Φανή. Θα λυπηθείς φυσικά. Μάλιστα, την έπνιξα στη θάλασσα. Μη νομίζεις ότι το έκανα χωρίς τύψεις και λύπη. Τι να γίνω όμως; Τίποτα δεν κρατούσε πια στη ζωή την άμοιρη αυτή γυναίκα. Απεφάσισα λοιπόν να την σκοτώσω. Δεν αποτελεί όμως έγκλημα αυτό. Ήταν μια άπελευθέρωσις. Η κοινή γνώμη θα με δικαιώσει».

Ωνειρευόμουν; Ήταν δυνατόν; Ο άθλιος όμολογούσε απασθένεια, στη φύλη του, ότι είχε πνίξει μια γυναίκα; Υπαρξί!

Το να έμπιστεύεται κανείς το σφάλμα του στη γυναίκα που αγαπά, είναι φυσικά μια ένδειξη υπέρτατης αγάπης! Ένα τέτοιο έγκλημα όμως, που, χάρις στην άπιστευτη απροσεξία της αφηρημένης άγνωστης μου, μου είχε αποκαλυφθεί έτσι τυχαία!... Τι να έκανα λοιπόν; Θά έπρεπε να ειδοποιήσω αμέσως την αστυνομία; Θά μπορούσα άραγε να ανακαλύψω μόνος μου τον ένοχο;

Νέα έρευνα στο γράμμα. Καμιά διεύθυνσις. Μια ακαθόριστη τζιφρα, για υπογραφή. Στο κείμενο, κανένα χαρακτηριστικό γνώρισμα, που να επιτρέψει να σχηματίσει κανείς μια ιδέα για την ταυτότητα ή το επώνυμολογισμό του αποστολέως.

Εξαφνα, ξαναδιαβάζοντας τις τελευταίες γραμμές, μου ήλθε μια έμπνευσις. Ο έγκληματίας άναγισσα στις αισθηματικές του μαρολογίες έδινε ένα ραντεβού στην άγνωστη, την έπεριμενε για το γεύμα μόλις θα έφθανε στο Παρίσι, στο ρεστωράν «Κρούκ», στα Ήλυσια.

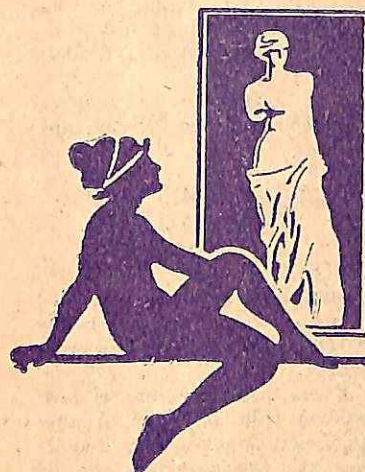
Εκύτταξα το ρολόι μου. Μεσημέρι. Ήμουν ελεύθερος, κανείς δεν με περίμενε. Διάβολε! Θα πήγαινα κι' εγώ στο Κρούκ. Κι' έτσι δεν θα έχανα τα ίχνη του ζεύγους. Έν ανάγκη, θα μπορούσα να τηλεφωνήσω από το ρεστωράν στη διεύθυνσι της αστυνομίας.

Μέσα στον άστραφτερό και ανθένιο διάκοσμο του πολυτελέστατου αριστοκρατικού ρεστωράν, δεν άργησα να διακρίνω αμέσως την κυρία με το γράμμα. Ήταν καθισμένη μπροστά σ' ένα μικρό τραπέζι και απέναντί της ένας άνδρας, τον όποιον ανέγνωρισα αμέσως.

Είνας από τους μεγαλύτερους μυθιστοριογράφους μας... Η φυσιογνωμία του είναι τόσο γνωστή και τη φωτογραφία του τη δημοσιεύουν συχνά οι εφημερίδες και τα περιοδικά. Γερμένος επάνω στη φίλη του, τις έδινε χαμογελώντας τις λεπτομέρειες του θανάτου της φτωχής Φανής, της ήρωίδος του καινούργιου του μυθιστορήματος!

Είνας από τους μεγαλύτερους μυθιστοριογράφους μας... Η φυσιογνωμία του είναι τόσο γνωστή και τη φωτογραφία του τη δημοσιεύουν συχνά οι εφημερίδες και τα περιοδικά. Γερμένος επάνω στη φίλη του, τις έδινε χαμογελώντας τις λεπτομέρειες του θανάτου της φτωχής Φανής, της ήρωίδος του καινούργιου του μυθιστορήματος!

Σελίδες από την αισθηματική ζωή των δεών του Όλμπου

ΗΩΣ ΚΑΙ ΤΙΘΩΝΟΣ

ΥΠΕΡΚΑΛΛΗ και θεοπεσία θεά είναι η Ήως, ή κόρη του Υπερίωνος και της Θεάς.

Ο αδελφός της Ήλιος της έχει χαρίσει τα ωραιότερα χρώματα της Ιριδος. Τα μαλλιά της είναι χρυσαφένια, τα χέρια και τα πόδια της έχουν την απόχρωση του ρόδου, τα μάτια της αντιφεγγίζουν το γαλάζιο τ' ουρανού και το σώμα της έχει την ανταύγεια του αλαβάστρου.

Ροδοδάκτυλος και λευκόπεπλος και χρυσόθρονος θεά, η Ήως λατρεύεται ως το είδωλο της γυναικείας χάριτος απ' όλες τις παρθένες της αρχαίας Ελλάδος. Και η εκπάλγουν ωραιότητος εικόνα της στολίζει όλες τις στοές της αγοράς κι' όλους τους τοίχους

Όλοι οι άμφορες και τα άγγεϊα έφεραν την μορφή της υπέρκαλλης Ήους

ΕΡΩΤΕΣ ΑΘΑΝΑΤΩΝ

Οι παρθένες που ασχολούνται με την ωραία τέχνη της ζωγραφικής, το πρώτο καλλιτέχνημα που θα φιλοτεχνήσουν επάνω στα άγγεϊα και τους άμφορες είναι η μορφή της αγαπημένης των θεάς...

Ο ΚΑΨΜΟΣ ΤΗΣ ΗΟΥΣ ΓΙΑ ΤΟΝ ΑΡΗ

Η Ήως είναι περιζήτητη απ' όλους τους νεαρούς θεούς. Μ' αυτή έχει δείξει την φανερό προτίμησή της στον σφριγηλό θεό του πολέμου, τον Άρη.

Ερωτόληπτη όσο καμιά άλλη θεά, δεν γνωρίζει συμβασίμους κι' επιφυλάξεις στον έρωτα...

— Πολύμνητε θεά των μαχών, λείπει με καυμό στον Άρη. Έρθε κι' έλαμψε όλος χρυσάφι στα μαλλιά και τον πόθο μου ξάναψες!

— Ω, ψυχή της ψυχής μου, της άπαντά ο Άρης που νοιώθει το αίμα του να κοχλάζει κοντά στην υπέρλαμπρη Ήως με την ανυπέροχλη γοητεία... Αν έλαμψα όλος, είναι γιατί με φωτίζει η παρουσία σου, ωραία θεά. Μά να φύγω θα πρέπει αμέσως...

— Και ποιά εμπόδιο υπάρχει να μείνης κοντά μου, δυνατή έφηβε, τον ρωτά άνήσυχη και περίτρομη η ερωτευμένη μα-

ζί του θεά.

— Φοβάμαι πως θα ξεπνήσω την ζηλοτυπία της Αφροδίτης. Σε καμιάν άλλη θεά απ' αυτή δεν συγχωρεί να την παρβαγή σ' ερωτικούς αγώνες... Πολλές φορές μου προσέφερε τα θέλητρά της... Μά εγώ, είχα πια προτιμήσει έσένα...

— Μη μελετάς κακές σκέψεις και μου πονάς την ψυχή, τον παρακαλεί η ερωτόληπτη θεά. Κλείσε τ' αυτιά σου στους θλιβερούς στοχασμούς και γείρε στ' άσπρα μου χέρια που θα σ' οδηγήσουν στην κλίνη του έρωτος...

Ο Άρης δεν μπόρεσε ν' αντισταθί στην γοητεία της υπέρκαλλης θεάς και στον πειρασμό της ήδονικής σπονδής που του έπρότεινε...

ΠΩΣ ΕΚΔΙΚΕΙΤΑΙ Η ΖΗΛΟΥΠΗ ΑΦΡΟΔΙΤΗ

ΟΤΑΝ η αιώνια ζηλότυπη Αφροδίτη πληροφορήθηκε τους έρωτες της Ήους με τον Άρη, έγινε έξω φρενών απ' την ζήλεια. Ο ώραιος θεός του πολέμου είχε άρνηθί τις χαρές μιας ερωτικής κραιπάλης σ' αυτήν για να τις χάριση στην αντίζηλό της Ήω;

— Μά τον πολύαστρο θρόνο του Διός και την θεά Ήρα που είναι αφέντρα του κόσμου, βρυχήθηκε, θα εκδικηθώ σκληρά αυτή την ξελογιάστρα έρω-

τολήπτη Ήω... Με έρωτα έδωλο μου άρπαξε τον ωραίο Άρη, μέσ' από τα χέρια... Μά σε φλόγες φωτιάς θα την ρίξω που να καίγεται όλη και να υποφέρει αγιάτρευτα.

Και η Αφροδίτη, ένέντευσε στην αντίζηλό της ένα σφοδρόν έρωτα για πολλούς μαζί θνητούς νέους! Κι' ήταν τόσο παράφορο το πάθος αυτό, που ένέπνευσε στην Ήω, ώστε η δύσμοιρη θεά έρωτευθηκε συγχρόνως τον Κέφαλον, τον Ωρίωνα, τον Κλύτον και τον Τιθωνόν.

Έτσι, τρελλή από ερωτική μανία, η Ήω, κατέδρασε τη γή και άνήρπασε μέσα σ' ένα νέφος την πλειάδα των έραστών της, τους όποιους μετέφερε στην Αίθιοπία...

Αλλά στο μεταξύ, είχε άρχίσει να ξεμερώνει! Η Ήως, η θεά της χαρηνής και του γλυκοχαράγματος, αναγκάστηκε τότε να τους εγκαταλείψει όλους, άνικανοποίητη, για να σπεύση να φέρη το φώς στους θεούς και τους άνθρώπους...

Οι έρασταί της, που άπόμειναν χωρίς φώς, άρχίζουν να ξεψυχούν... Μέσα στην άπελπισία της, τότε, η ερωτόληπτη Ήω, παίρνει μαζί της μόνον τον Τιθωνόν, εγκαταλείποντας τους άλλους στο ψύχος και στον θάνατο...

ΣΤΙΓΜΕΣ ΑΣΥΓΚΡΙΤΗΣ ΕΥΤΥΧΙΑΣ

ΤΘΩΝΕ, ώραίε θνητέ, παρακαλεί η Ήω τον μοναδικό έραστή που επέζησε. Το άδυστο πάθος μου εσύ άπόμεινες στην δροσερή άγκαλιά σου για να το σβύσης... Την ευτυχία από έναν θνητόν, έσένα ήταν μοιραίο να περιμένω να μου χαρίσει... Από κοντά μου δεν θα σ' άφήσω να φύγης πια γιατί η αγάπη μου για σένα είναι πελώρια... Θεός και θνητός εσύ άντιπροσπεύδεις για μένα αυτή την υπερτάτη στιγμή που ο πόθος μου έχει άποκορυφωθεί!

— Από της γής τους δρόμους στο Όλμπου τα χρυσά δώματα μ' έφερες, ωραία θεά. Κι' άμφιβάλλεις αν την πνοή μου δεν άφήσω και την ψυχή μου δεν άπαρνηθώ για να σου χάρισω, ό,τι μου ζητάς;

Οι δύο έρασταί, ριχμένοι ένας στην άγκαλιά του άλλου, ζουν στιγμές άσύγκριτης ευτυχίας... Το γερό παλλίμαζο της Γής ξέρει να προσφέρει στην ερωτιάρα θεά υπέρβιες χαρές και να σβύνη και τα πιο δυνατά πάθη.

— Ω, Δία τράνε, παρακαλεί τότε η Ήω άνάμεσα στα δώματα της χαράς και της ευτυχίας που της προκαλούν οι περιτύψεις του θνητού έραστου της. Χάρισε την άθανασία στον άσύγκριτον Τιθωνόν, που είναι πια νόμιμος σύζυγός μου άφοδ

στη γη πιά δὲν θὰ ξανακατε-
θῇ, γιατί θὰ τὸν κρατήσω αἰ-
ώνια κοντά μου...

—Ω, ἔσμιξα σ' ἔρωτα ἄνο-
μον καὶ τὴν ἐκδίκησι τοῦ Δία
θὰ προκαλέσω, λέει φοβισμέ-
να ὁ Τιθωνός.

Μὰ ὁ Ζεὺς εἰσακούει τὴν πα-
ράκλησι τῆς 'Ηώς, πού φέρ-
νει κάθε μέρα τὸ ζωογόνο φῶς
τῆς ἡμέρας στοὺς θεοὺς καὶ
στοὺς ἀνθρώπους.

Καὶ ὁ θνητὸς ἑραστής τῆς
μεταμορφώνεται σὲ ἀθάνατον!

ΕΡΩΤΑΣ ΚΑΙ ΡΥΤΙΔΕΣ

Ο ΜΩΣ, ἡ 'Ηὼ λησμόνησε
μέσα στὴν παραφορὰ τοῦ
ἔρωτικου πάθους τῆς
ζητήσης ἀπ' τὸν πατέρα τῶν
θεῶν γιὰ τὸν μοναδικὸ ἑραστή
τῆς καὶ τὴν αἰωνία νεότητά...
Καὶ τὰ χρόνια περνοῦν...
Καὶ οἱ ἔρωτές τους ἀρχίζουν
νὰ φθίνουν... Τὸ ἀσύγκριτο
σὲ λεβεντιά καὶ σφρίγος κορ-
μὶ τοῦ Τιθωνοῦ ἀρχίζει νὰ
μαραίνεται. Καὶ οἱ τρίχες τοῦ
ξανθοῦ κεφαλοῦ του νὰ ἀ-
σπρίζουν. Τὸ πᾶγκαλο πρόσω-
πό του νὰ γεμίζει σιγὰ - σιγὰ

ρυτίδες...

—Γλυκεῖέ μου Φοῖβε, τοῦ
μιλά μὲ τρεμμένη ἀπὸ ἰδύνη
φωνή ἡ 'Ηὼ. Ποιὰ ἀνέλπιστη
μοῖρα στὰ γερατειὰ σὲ φέρνει;
Πιὲς ὅμως ἀπὸ τὸ νέκταρ, αὐ-
τὸ τῶν θεῶν καὶ φράγε ἀμβρο-
σία, καὶ ἡ λαμπρὴ νεότης θὰ
σοῦ ξανάρθῃ...

Μάτια ὥστόσο προσπαθεῖ ἡ
δυστυχισμένη τώρα 'Ηὼ, νὰ
ἀναζωογονήσῃ τὸν σύζυγό τῆς
μὲ τὶς τροφές τῶν ἀθανάτων
πού τοῦ δίνει.

—Θὰ μείνω κοντά σου ἀθά-
νατος, μὰ γέροντας πιά κι' ἀ-
νίκανος νὰ σοῦ χαρίσω τὶς
τρέλλες καὶ τὰ παιγνίδια τοῦ
ἔρωτα πού λαχταρᾷ τὸ ἀγέρας-
στο κορμὶ σου, 'Ηὼ!, στενά-
ζει ὁ Τιθωνός.

—Στῆς Κασταλίας τ' ἀργυ-
ρόκυκλα ρεύματα θὰ σὲ πᾶν
νὰ λουστῇς καὶ μὲ τὴν θεία
δρασιά τους νὰ ξανανεώσης,
τοῦ λέει ἡ 'Ηὼ, προσπαθών-
τας νὰ παρηγορήσῃ κι' αὐτὸν
καὶ τὸν ἑαυτοῦ τῆς.

Μὰ τὰ νερά τῆς Κασταλίας
εἶνε ἀνίσχυρα νὰ κάμουν τέ-
τοια θαύματα.

ΚΑΙ ὁ Τιθωνὸς γερνᾷ, γερ-
νᾷ καὶ περισσότερο ὅσο
περνοῦν οἱ μέρες. Οἱ ρυ-
τίδες τοῦ αὐλακώνουν τὸ πρό-
σωπο σὰν μαχαιριές, τὸ σῶμα
του καμπουριάζει καὶ ἡ φωνή
του γίνεται ἡχηρὴ καὶ συρι-
στική σὰν τοῦ τζίτζικα...

Ἡ 'Ηὼ λυώνει ἀπ' τὴν ἀ-
πελπισία κι' ἐπικαλεῖται πάλι
τὸν Δία:

—Ω, ἐσύ, πού μύριους ἔ-
καμες ἀνθρώπους νὰ δούν κα-
κοτυχία καὶ πάλι νὰ εὐτυχή-
σουν, λυπήσου τὴν θεὰ πού
φέρειν κάθε μέρα ἐπάνω στὰ
λαμπερὰ γυροδρόμια τοῦ ἥλιου
τὸ φῶς τῆς ἡμέρας!

Ὁ Ζεὺς λυπήθηκε πραγμα-
τικά τὴν 'Ηὼ. Μὰ ἀντὶ νὰ χα-
ρίσῃ στὸν Τιθωνὸ τὴν αἰωνία
νεότητά, πράγμα πού θ' ἀπο-
τελοῦσε σκάνδαλο καὶ προσδο-
κίη γιὰ τὶς ἄλλες θεές πού ἐ-
ξήλευν τὴν 'Ηὼ, μεταμόρφω-
σε τὸν ἀγαπημένο ἑραστή τῆς
σὲ τζίτζικα...

Τὸ μονότονο τραγοῦδι του
κάθε καλοκαίρι εἶναι τὸ παν-
ανθρώπινο παράπονο τῆς νεό-
τητας πού γερνᾷ...

ΕΝΑΚΡΕΙΟΣ

οὐ φύλου ἀπὸ τὴ χώρα τους.
Στὸ Θιβέτ ἐπικρατεῖ ἡ πο-
λυανδρία. Ὁ μεγαλύτερος ἀ-
δελφὸς ἐκλέγει μιὰν σύζυγο
γιὰ ὅλους.

Γ' ΣΤΟΥΣ ΑΦΡΙΚΑΝΙΚΟΥΣ ΛΑΟΥΣ

Σ' ὅλες σχεδὸν τὶς 'Αφρικα-
νικὲς φυλές, ἐπικρατεῖ ἡ
πολυγαμία.

Στὴν Νταρφούρ, παντρεύον-
ται οἱ περισσότεροι συγγενεῖς
μεταξύ τους.

Στὴν Βαμπίδν ἀνταλλάσσουν
τὶς γυναῖκες μ' ἕνα ζευγάρ-
ι ὁδία ἢ... μὲ μιὰ λίτρα ἁλα-
τιοῦ!

Οἱ Γουάχοι θάβουν ζωντα-
νὲς τὶς ἀπιστες συζύγους.

Στοὺς Βεζόρες, μιὰν 'Αφρι-
κανικὴ φυλὴ, ἡ κόρη κρεμνᾷ

τὸ μαντίλι τῆς στὸ καπέλλο
τοῦ ἀνδρὸς πού τῆς ἰσέει,
αὐτὸς δὲ εἶναι ὑποχρεωμένος
νὰ τὴν παντρευθῇ, ἀφοῦ πλη-
ρώσῃ στὸν πατέρα τῆς ἀνάλο-
γο ἀντίτιμο.

Στὴν 'Αθηνονία, μποροῦν
νὰ χωρίσουν ὅποτε θέλουν, μοι-
ράζοντας τὰ παιδιὰ.

Δ' ΣΤΟΥΣ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙ- ΚΟΥΣ ΛΑΟΥΣ

ΣΤΟΥΣ ἰθαγενεῖς τῆς 'Αμε-
ρικής οἱ σχέσεις τῶν συ-
ζύγων καὶ οἱ γαμήλιοι ὁ-
ροι εἶναι ἐπίσης ἀρκετὰ πα-
ράδοξοι.

Ἔτσι, οἱ Σαβάοι καὶ οἱ Μα-
χινοῦοι τῆς Νοτίου 'Αμερι-
κῆς, ἀνατρέφουν μόνον ἕνα ἀ-
γόρι κι' ἕνα κορίτσι, τὰ δὲ
ὑπόλοιπα τὰ σκοτώνουν.

Στοὺς Γουαϊκούρους, ὁ ἄν-
δρας πηγαίνει καὶ κατοικεῖ στὸ
σπίτι τῆς γυναίκας του, τῆς
ὁποίας οἱ γονεῖς ποτὲ σ' ὅλη
τοὺς τὴ ζωὴ δὲν συνομιλοῦν
μαζί του.

Στὴ Ματαίβη διατρέχει κίν-
δυνος ἡ ζωὴ ἐκείνου πού θ'
ἀρνηθῇ ὡς σύζυγο τὴν γυναί-
κα πού τοῦ ἐπρότειναν.

Ε' ΣΤΟΥΣ ΑΥΣΤΡΑΛΙΑ- ΝΟΥΣ ΛΑΟΥΣ

ΣΤΟΥΣ ἀγρίους τῆς Αὐ-
στραλίας, ἰσχύει τὸ ἔθιμο
κάθε ἀνδρὸς ἔχει τὸ δικαί-
ωμα νὰ παίρνῃ ὡς συζύγους
τοὺς ὅλες τὶς γυναῖκες πού συγ-
γενεοῦν μαζί του. Ἐὰν δὲν
ἔχῃ συγγενεῖς, κλέβει τὶς γυ-
ναῖκες τῶν ἄλλων ἀνδρῶν καὶ
διάρχουν ἀνθρώποι πού μὲ
τὸν τρόπο αὐτὸν ἀποκοτοῦν
νυνεὶς ὁλόκληρες γυναῖκες.
Ἐὰν μιὰ ἀπὸ τὶς γυναῖκες πού
ἔχουν κλαπῇ καὶ ξαναπέσῃ στὰ
χέρια τοῦ πρώτου τῆς κατό-
χου, αὐτὸς μπορεῖ νὰ τῆς τρα-
πῇ τὰ πόδια, γιὰ νὰ μὴ μπο-
ρεῖ νὰ ξαναεγκαταλεῖψῃ τὸ
σπίτι τῆς.

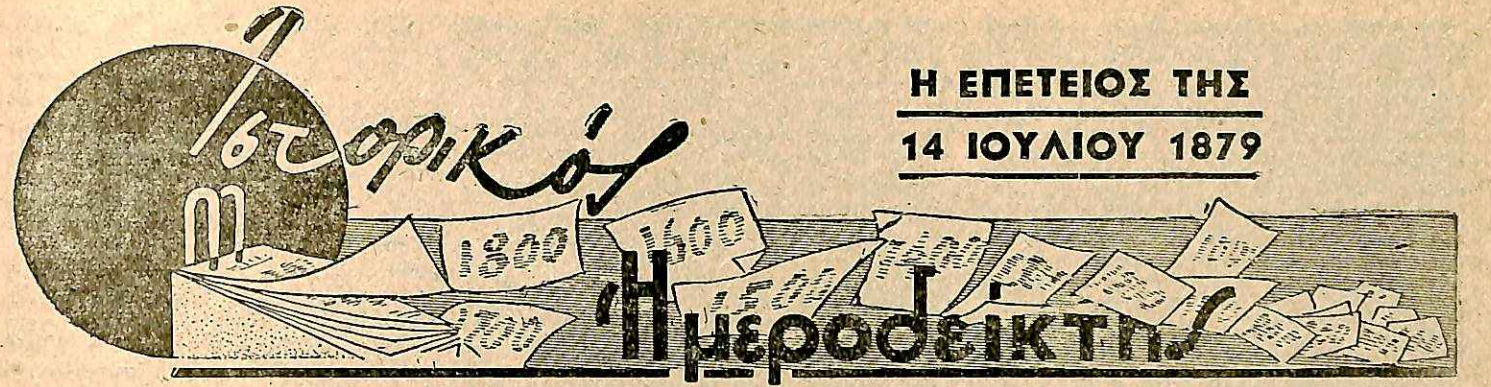
ΣΟΝΑΘ

ΣΤΟ ΜΟΥΣΕΙΟ

Ὁ φύλακας. — Τὸ κρανίον πού βλέπετε
εἶναι τοῦ Σωκράτη, κι' αὐτὸ ἐδῶ τὸ μικρὸ εἶναι
τοῦ ἰδίου ὅταν ἦταν παιδί ἀκι.

(Σκίτσος καὶ λεζάντα: Π. Ξάνθη)

χρώμα τῆς ἐλπίδος ἢ τὸ κόκκινο!
—Τὸ πράσινο, τὸ πράσινο! ἀπαντᾷ ὁ κό-
σμος.

Ὁ Ντεμουλὲν κατεβαίνει ἀπ' τὸ τραπέζι
καὶ κορφώνει στὸ καπέλλο του ἕνα φύλλο δέν-
δρου. Ὅλος ὁ κόσμος τὸν μπεῖται καὶ σὲ
λίγο οἱ καστονιές τοῦ Παλαί - Ρουαγιάλ ξε-
γυμνώνονται.

Ἔτσι στολισμένο ὁλόκληρο τὸ πλῆθος, ὁρ-
μᾷ μὲ φῶνες στὸ κατὰστημα τοῦ γλύπτου
Κούτιους.

Ἀπ' τὶς προθήκες παίρνει τὶς προτομές τοῦ
Νεκέρ καὶ τοῦ Δουκὸς τῆς Ὀρλεάνης, πού
κι' αὐτὸς ἐπρόκειτο, ὅπως ἔλεγαν, νὰ ἐξορι-
σθῇ. Τὶς σκεπάζουν μὲ κρέπια καὶ τὶς περι-
φέρουν θριαμβευτικά στοὺς δρόμους. Σὲ κά-
θε θῆμα ἡ διαδολώσις ὀγκώνεται. Ὅποιον συ-
ναντήσουν, εἶτε εὐγενῆ εἶτε ἀσπύ, τὸν ὑπο-
χρεώνουν νὰ χαιρετήσῃ τὰ δύο, κατὰ τὴν
γνώμην τους, θύματα τῆς τυραννίας.

Ἡ συνδεία προγορεῖ στὴν πλατεία Βαν-
τώμ, χωρὶς κατὰ διαβάσεις. Ἐκεῖ ὅμως συ-
ναντᾷ τοὺς δραπετὸν τοῦ πρίγκιπος ντε Λα-
μέτας.

Μόλις οἱ στρατιῶται — ἦσαν Γερμανοὶ μι-
νοβόφοι — ἀντίκρουσαν τὸ πλῆθος, προσπάθη-
σαν φυσικὰ νὰ τὸ διαλύσουν. Ὁ κόσμος ὅμως
ἀντιστάται. Μία μικροσυμπολοχὴ δημιουργεῖ-
ται. Πυροβολισμοὶ ρίχνονται κι' ἀπ' τὶς δύο
μεριεῖς. (Ποιοὶ ἐπρωτοπυροβόλησαν κανεὶς δὲν
ἔξευρε). Μέσα στὴν παραμάχη, ὁ ἀνθρώπος
πού κρατοῦσε τὶς προτομές κι' ἕνας στρατιώ-
της, ἀπ' τοὺς «Γάλλους-φρουροὺς», σκοτώ-
νται. Ὁ λαὸς διασκορπίζεται.

Ἐνὰ μέρος τρέπεται πρὸς τὸν Σηκουάνα,
ἕνα ἄλλο πρὸς τὰ δουλεδάρτα καὶ τὸ ὑπό-
λοιπο ὁρμᾷ στὸν κῆπο τοῦ Κεραμεικοῦ. Ὁ
πολύκιπν ντε Λαμετάς τοὺς καταδιώκει ὡς ἐ-
κεῖ.

Ἡ ἐπιμονὴ τοῦ ὁμοῦ αὐτῆς ἐξέθις τὸν κό-
σμο πού τὸν ὑποδεδόχηκε μὲ ἀποδοκιμασίες καὶ
πέτες. Τὸ πάγκο, τὴ στιγμὴν ἐκείνη, ἦταν γε-
μάτο. Ὁ Ρετὶφ ντε Λα Μρετόν, αὐτόπτης
μάλιστα τῆς σκηνῆς, λέει πῶς αὐτὴ τὴν ὥρα
ὑπῆρχαν ἐκεῖ ὑπέρ, μὲ τὰ παιδιά τους, κο-
ρίτσια καὶ γέροντες, αὐτοὺς ὅμως τὸν ἀνωτέρων
τὸν γενναῖο πρίγκιπα νὰ συνεχίσῃ τὴν κατα-
δίωξί του καὶ νὰ ποδοπατῇ ἕνα ὄσκαρο γε-
ροντάκι, ἐνῶ ὁ κόσμος ἐτρέπετο εἰς φωνήν.

Ἀργότερα, τὸ δικαστήριον τοῦ Σατελέ δια-
τάχθηκε ἀπὸ τὸν βασιλέα νὰ κἀν ἀνακρίσεις
ἐγὼ τὸν ὑπερβάλλοντα ἤλιον τοῦ.

Πάντως, τὰ γεγονότα αὐτὰ καὶ ἰδίως τὸ
ποδοπάτημα τοῦ γέροντος ἔκαμε νὰ διαδοθῇ στὴν
πόλιν — καθεὶς εἰδὼς ἀπὸ στόμα εἰς στόμα με-
γαλοποιεῖται — πῶς τὰ ξένα στρατεύματα ἀρ-
χίσαν τὶς σφαγές. Ἡ προφητεία, ὅλας τῆς τοῦ
Καμιλλῶν Ντεμουλὲν ἐπαληθεύει.

Σὰν ἐκυκλοφόρησε αὐτὴ ἡ φήμη — καὶ ἐ-
κυκλοφόρησε πολὺ γρήγορα — τὸ Σύνταγμα
τῶν «Γάλλων-φρουρῶν», πού ἦταν μὲ τὸ μέ-
ρος τοῦ λαοῦ καὶ πού γι' αὐτὸν ἀκρίτως τὸ
λόγο εἶχε περιορισθῇ στὸ στρατόπεδόν του,
παρεδεδωκέναι τὴν διαταγὴν νὰ ἀνωτέρων
του, ὁπλίζεται, σπᾷ τὶς σιδερένιες πόρτες
τοῦ στρατοῦ, ὁρμᾷ στοὺς Γερμανοὺς πού τὸ
φύλαγαν, τοὺς διώχνει καὶ παρὰσάσεται
στὴν πλατεία τοῦ Λουδοβίκου ΙΕ', ἔτοιμο πρὸς
βράν.

Τὴν ἰδία ἀκριβὲς ὥρα, πιδ κάτω λιγάκι,
στὰ 'Ηλύσια Πεδία, δοιοκτοῦν ὁ Μαρκεσὶος
ντε Μπελνέβελ, μὲ διπλάσιες δυνάμεις. Μπο-
ροῦσε κάλλιστα νὰ ἐπιβῇ καὶ νὰ συλλάβῃ τὸν
ἀπειθαρχοῦν σύνταγμα. Μὴ ἔχοντας ὅμως δια-
τάνες, προτίμησε νὰ ὑποχωρήσῃ πρὸς τὴν Βερ-
σαλλίαν. Αὐτὴ ἡ ἔλασις, πρωτοβουλία ἦσαν
καταστροφικὴ. Ποῦς ἔξερε τί θὰ γινόταν ἀν-
τὶς Μπελνέβελ; Τὴν θέουλα τὸν ποναρι-
χικόν, πού παρεπρόβη σκανδαλιστὴς τὴν πε-
ριεργὴ αὐτῆς ἐποχῇ, τὴν ἐπλήρωσε ὁ δυστυ-
χημένος Λουδοβίκος ΙΣΤ' μὲ τὸ κεφάλι του.

Μόλις τὰ γεγονότα αὐτὰ μαθεύτηκαν στὴν
Βερσαλλίαν, ἡ ἔθνοςφυλακή, παραγγέλλει
ἐξήγησε τὴν ἀμεσο ἀνάκλησιν τοῦ Νεκέρ καὶ
τὴν ἀπομάκρυνσιν τῶν ἔξωθεν στρατευμάτων.
συγχρόνως δὲ ἐπειδὴ φοβόταν καὶ γιὰ τὴν ἱ-
δία τῆς τῆς ὑπάρχει ἐψηφίσε μιὰ συνεχὴ Συ-
νεδρία.

Δυστυχῶς ἡ σὺλὴ οὕτε τῇ μιᾷ, οὕτε τῇ
ἄλλῃ πρότασι ἀδεδόχηκε.

Ἐν τῷ μετὰ, ὁ κόσμος εἶχε συγκεντρωθῇ
στὸ Δημαρχεῖον. Ἡ «Ἐκλογικὴ ὁργάνωσις»,
πού εἶχε τελευταίως συσταθῇ γιὰ τὴν ἐκλο-
γὴ τῶν βουλευτῶν, ἀνασχηματίζεται μὴν
τῆς. Οἱ ἐκλεκτορες προσπαθοῦν, μὲ θάρρος,
νὰ καθιστοῦνται πρὸς τὴν πνεύματα. Κανεὶς ὅμως
δὲν τοὺς ἀκούει. Ἡ φασαρία εἶνε ἀφάνταστη.
Πλαί στοὺς καλὸς πολίτας ὑπῆρχαν πολλὰ
ὑποπτα ὑποκείμενα, πού ἀφορμὴ ζητοῦσαν,
μέσα στὴν ἀταξία νὰ λαποδυτῶν. Ὅμαδες
ἀπὸ ἐργάτες, πού χρησιμοποιοῦσε ἡ Κυβέρνη-
σις γιὰ δημοσίαι ἔργα καὶ πού οἱ περισσότε-
ροι ἀπ' αὐτοὺς ἦσαν χωρὶς κατοικία καὶ χω-
ρὶς ἀρχές, ἐξέχονταν στοὺς δρόμους καὶ λη-
στεῖον ἀρκετὰ στίτια καὶ μαγαζιά.

Ἐταί περᾶσε ἡ 12ῃ Ἰουλίου 1789.
Τὴν ἄλλη μέρα ἡ ἀνησυχία τῆς πρωτευού-
σης αὐξάνει. Τ' ἀπρῶτα συμπτώματα τῆς στά-
σεως εἶνε φανερά. Ἡ Δημοτικὴ Ἐπιτροπὴ
φοιτίζει γιὰ τὴν σύστασιν μιᾶς πολιτοφυλα-
κῆς. Στὶς διάφορες συνοικίες, ὅμοιες Ἐπι-
τροπὲς σχηματίζονται καὶ οἱ ἐθελονταί προ-
σέρχονται ἀθρόοι, μὲ τὴν διαφορά πῶς εἶνε
ἀσπλοῖ. Ἐπρεπε ὅμως νὰ θρεθοῦν ὅλοι.

Ἀφοῦ πῆραν ὅτι εἶχαν τὰ ὁπλοαλεῖα, ἔ-
ψαξαν παντοῦ, ὅπου ἤλπιζαν ὅτι θὰ ὑπῆρχαν,
χωρὶς ὅμως ἀποτέλεσμα.

Τέλος πῆγαν πρὸς τὸ Δημαρχεῖο. Κι' ἐκεῖ ἔ-
λασαν τὴν ἰδία ἀπάντησιν: Ὅπλα δὲν ὑπῆρ-
χαν.

Ὁ κόσμος ἀνησυχᾷ, ἐκνευρισμένος, πα-
ρουσιάζεται στὸν ἀγορᾶ τῆς πόλεως τὸν
ὑπερόδο τῶν ἐμπόρων, τὸν Φλεσσέλ, τοῦ ὁ-
ποῦ ἡ δημοτικὴ ἦταν μεγάλῃ.

Φλοῖ μου, τοὺς λέει, εἰμὶ ὁ πατέρας
σας. Θὰ μείνεται ἐνταχρῆστοι, Περιμένα ἀ-
πὸ στιγμὴν σὲ στιγμὴν 12.000 ντουφέκια ἀπ' τὸ
ἐργοστάσιον τῆς Σαρλεβίλλ.

Ὅπως ἐκ τῶν ὑπέρων φάνηκε, ὁ Φλεσσέλ
δὲν ἐπείριμε ἀπολύτως τίποτε. Φοδῶταν — καὶ
δικαίως — νὰ ὁπλίσῃ τὸ ἐξήμενον πλῆθος.
Ἡλίε, μὲ διάφορες ὑποσχέσεις, νὰ ἀναχα-
τίσῃ τὸ κακὸ. Ἡ τακτικὴ τοῦ ὁμοῦ αὐτῆς τοῦ
ἐστοίχισε τὸ κεφάλι.

Πάντως, τὰ λόγια αὐτὰ καθυπόσχον γιὰ
λίγο τὸν ὄλο. Ὁ ὅρος ὥστόσο περνοῦσαν
καὶ τίποτε δὲν ἐχόγταν. Τέλος, κατὰ τὸ ἀπό-
γευμα, κατὶ μεγάλα κασόνια φτάνουν, μὲ τὴν
ἐπιγραφὴν «πυροβολικόν». Στὴ θέα τους ὁ κό-
σμος ἐσπᾷ ἐς ζητωκραυγές.

Τὰ ἀνοίγουν. Ἀλλοίμονο! Ἦσαν γεμάτα
ἀπὸ πέτρας καὶ ὄπλα.

Ἀπειλητικὲς φωνές ὑποδέχονται τὴν ἀνα-
κάυψιν αὐτῇ.

Ὁ «πρεσβύτερος» δικαιολογεῖται λέγοντας
πῶς τὸν ἐγάλασαν καὶ γιὰ νὰ κατευνάσῃ τὰ
πνεύματα στέλνει τὸ πλῆθος στὸ μνησστήρι-
ον «Σατορ» ὅπου, ἀσφαλῶς, ὅπως ἰσχυ-
ρίζονταν, ὑπῆρχαν ὅπλα. Κι' ἐκεῖ ὅμως τοὺς
περὶ ἔνε ἡ «δία ἀπυγότησε». Τίποτε δὲν
ἔβηκεν.

Ὁ κόσμος, ἔξω φρενῶν, νυρτίζει στὸ Δη-
μαρχεῖο γιὰ νὰ ἔλθῃ κασόνες.

«Προδοσία! Προδοσία!»

Βλέποντας αὐτὴ τὴν κατάστασιν, ἡ Ἐπι-
τροπὴ ἀποφασίζει νὰ ὁπλίσῃ τὸ λαὸ μὲ σιδε-
ρένια κοντάκια καὶ ἀμέσως διατάσσει τὴν
κατασκήν 50.000.

Τὴ νύκτα, γιὰ νὰ ἀποφύγουν τὶς ἀναπόφευ-
κτες παρεκτροπές, φωταγωγοῦν τὴν πόλιν καὶ
περιπλοῖ τὴν διασχίζον ἀπ' ὅλες τὶς μεριεῖς.

Ἐταί περᾶσε καὶ ἡ 13ῃ Ἰουλίου μέσα σὲ
μιὰν ἀτιόσφορα ἐκνευρισμοῦ, ἀνησυχίας καὶ
ἀπειλῆς, προσγγέλου τῆς Ἐπαναστάσεως πού
ἐμελλε νὰ ἐκρηγῇ.

Τέλος ἀνατέλλει ἡ 14ῃ Ἰουλίου 1789.

Ὁ λαὸς δὲν κρατεῖται πιά. Ἐξάλλοι ὅμως
στὸ Μέγιστον τῶν Ἀπομάνων, ὅπου, παρ' ὅ-
λες τὶς διαβεβαιώσεις τοῦ δικαιοκτοῦ κ. ντε
Σομπρέν, ἔρχεται 28.000 ντουφέκια καὶ
μερικὰ κοντάκια.

Αὐτὰ ὅμως δὲν εἶνε ἀρκετὰ. Χρειάζονται
καὶ ἄλλα. Ὅλοι πρέπει νὰ ὁπλισθοῦν. Μία
φῶνὴ τότε ἀκούσθηκε, πού παρασύρει ὅλους.

—Στὴ Βαστίλλη! Στὴ Βαστίλλη!

Ναί! ναί! στὴ Βαστίλλη, ἀσφαλῶς ἐκεῖ
θὰ ὑπάρχουν πολλὰ ὄπλα.

Σὰν χειμαρρὸς τὸ πλῆθος, ἀνάμεσα στὸ
ὅποιον ὑποῦσε κανεὶς νὰ διακρίνῃ πολλοὺς
«Γάλλους φρουροὺς», ἔχοντας ἐπὶ κεφαλῇς

ΕΘΙΜΑ ΓΑΜΟΥ

Σ' ὅλες τὶς ἐποχές
καὶ χώρες

ΚΑΝΕΝΑΣ Καραμανὸς δὲν
μποροῦσε νὰ παντρευθῇ ἔ-
ὰν προηγουμένως δὲν ἐ-
σκότωνε ἕναν τοῦλάχιστον ἐ-
χθρό.

Στοὺς Μασσαγέτας ἐπιμω-
τοῦσε ἡ κοινωνικομοσίνη τῶν
γυναικῶν.

Στὴ Μήδία, ἐθεωρεῖτο δυ-
στύχημα ἂν μιὰ γυναῖκα δὲν

τοὺς στρατιώτες. Ἐλὶ καὶ Χουλῆν, δὴ μὴς
στὴν ἀπειλητικὴ φυλακὴ πού τὴν ὑπερήσπιζαν
λίγοι ἑλβετοὶ καὶ μερικοὶ Ἀπόμαχοι.
Οἱ δύο ἐχθροὶ ἦσαν τώρα ἀντιμέτωποι. Ὁ
Ένας: τὸ κάστρο, σκοτεινὸ, ἀτάραχο μέσα
στὴν περήφανε μεγαλοπρέπεια τοῦ. Ὁ ἄλλος:
ὁ λαός, ἐκνευρισμένος, ζωηρός, ἀνυπόμονος
μέσα στὴ νεανική του ὄρμη.
Ένας, βουλευτής, ὁ Τυρίο, προσπάθησε νὰ
καθησυχάσῃ τὸν ὄχλο. Ἐπισκέφθηκε τὸν δι-
οικητὴ τῆς Βασιλίδης κ. Ντελωναί, ἔλαβε τὴν
ὕποψη ὅτι δὲν θὰ πυροβολήσῃ ἂν δὲν δε-
χθῇ ἐπίθεσι, ἐξεδιαικίσθη πὺς τὰ κανόνια δὲν
ἦσαν ἐστραμμένα κατὰ τοῦ πληθους καὶ μ'
οὕτως τὴς πληροφορίας παρουσιάστηκε στοὺς
συγκεντρωμένους ἐπαναστάτες, προσπαθώντας
νὰ τοὺς διαλύσῃ.
Ἄδικος κόπος. Ὁ λαὸς ἤθελε τὴν παρά-
δοσι τοῦ κάστρου.
Ἐξέλιξε τὴ Βασιλίδη! Θέλωμε τὴ Βασιλί-
δα!», κάθε τόσο ἐφώναζε. Κανείς ὅμως δὲν
τολμοῦσε νὰ πλησιάσῃ.
Έξαφνα, δύο ἄνδρες, πρὸ θαρραλέοι ἀπὸ
τοὺς ἄλλους, ὄρισαν στὴ γέφυρα πού ἐκείνη
τὴν αὐλὴ τοῦ Διοικητηρίου. Ἦταν σηκωμένοι.
Σὲ λίγο, κάτω ἀπ' τὴς δυνατέ, τοὺς τσε-
κουριές, οἱ ἀλυσίδες κόπηκαν καὶ τὸ γεφύρι,
ἐλευθερό, ἔπεσε, ἀνοίγοντας ἔτσι τὴν πρώτη
δίοδο στὸ μαγνόμενο πλῆθος. Μὲ ἀξίνες καὶ
πελέκεις ἐπιτίθεται στὴν πόρτα, τὴν θρυμμα-
τίζει καὶ πλημμυρίζει τὸν περίβολο τοῦ Διοι-
κητηρίου.
Ἐμπρὸς σ' αὐτὴ τὴν πρώτη ἐπιτυχία τοῦ
λαοῦ, οἱ τριάντα ἀπόμαχοι, πού ἦσαν τοπο-
θετημένοι στὴς δύο μεριές τῆς εἰσόδου, δια-
τάσσονται νὰ πυροβολήσουν.
Μία ὁμοφρονία τραντάζει τὸν ἄερα, στὴν
ὅποιον οἱ πολιορκητοὶ ἀπαντοῦν ὅχι χωρὶς νὰ
χέσουν πολλοὺς ἀπ' τοὺς δικούς των, πράγμα
πού τοὺς ἀναγκάζει νὰ υποχωρήσουν.
Ἐπειτα, προσφυλαγμένοι πίσω ἀπ' τὰ φυλά-
κια, ἐναρχίζου τὸ νουφεκίδι.
Μία νέα ὁμάς ὁμοφρονίας, τοὺς ἀναγκάζει
καὶ πάλι νὰ ὁπισθοχωρήσουν.
Βλέποντας τὴν ἀποτυχία τους αὐτὴ οἱ Πα-
ριζιάνοι ἀλλάζουν τακτικὴ Βάζουν φωτιά στὸ
μέγαρο τοῦ Διοικητοῦ. Σὲ λίγο, τὸ σπῆτι
καίγονταν σὰν τυροτέννημα, ἐνῶ στὸν κήπο
τοῦ ὀπλοστασίου ἔστησαν τρία κανόνια πού
εἶχαν φέρε οἱ «Γάλλοι φρουροί».
Μερικά βλήματα ρίχτηκαν ἐναντίον τοῦ κά-
στρου χωρὶς κανένα ἀποτέλεσμα. Σ' αὐτά, τὰ
κανόνια τῆς Βασιλίδης ἀπάντησαν ἀνόμεντα.
Ἡ κατάσταση ἄρχισε νὰ γίνεται ἀφόρητος.
Ὁ λαὸς ἐβλέπε πὺς δὲν μπορούσε νὰ τὰ βάλῃ
μὲ τὸν ἱστορικὸ πύργο, πού ἀτάραχος ὕψων-
ταν περήφανα ἐμπρὸς τοῦ.
Ἔτσι ἦσαν τὰ πράγματα, ὅταν τὴν πρωτο-
βουλία τῆς ἐπιθέσεως τὴν πῆραν οἱ «Γάλλοι
φρουροί», πολλοὶ ἀπὸ τοὺς ὁποίους εἶχαν ἀ-
κολυθῇ τὸν ὄχλο.
Πρὶν ἔμπεραι στὰ ζητήματα τῆς μάχης, ἐ-
σκέφθησαν πὺς τὸ πρακτικώτερο θὰ ἦταν νὰ
σπῶσιν τὴς πύργους τῆς φυλακῆς.
Ἐκύλησαν λοιπὸν τὰ κανόνια στὴν αὐλὴ
τοῦ Διοικητηρίου καὶ τὰ ἐκάρφωσαν πρὸς τὴν
κεντρικὴ εἴσοδο. Μ' αὐτὸν τὸν τρόπο δὲν θὰ
ἀρνοῦσαν νὰ γίνουν κύριοι τῆς Βασιλίδης.
Στὴν θεὰ αὐτὴ, ὁ κ. Ντελωναί, πού πα-
ρακολουθοῦσε τὴς κινήσεις τῶν πολιορκητῶν,
κατάλαβε πὺς ὅλα ἦσαν χαμένα. Τί μπορού-
σε νὰ κάνῃ μὲ μιά φούχτα στρατιώτες;
Ὁ κ. Ντελωναί ἦταν γενναῖος ἀξιωματι-
κός. Μία θαρραλέα σκέψις τοῦ ἔρχεται: Νὰ
πνέξῃ τὴ Βασιλίδη στὸν ἄερα!

Μ' ἑνὸς πυροδ στὸ χέρι, ὄρμη στὴν πυρι-
τιδοποθήκη.
Ἡ φρουρὰ ὅμως δὲν θέλει τέτοια θυσία.
Δυὸ ἀξιωματικοὶ τὸν ἐμποδίζουν καὶ γιὰ κά-
θε ἐνδεχόμενο τὸν ἀφαιρίζουν.
Ὁ κ. Ντελωναί χάνει κάθε πρωτοβουλία.
Σὲ λίγο, κατ' ἀπαιτησὴν τῶν στρατιωτῶν, ἡ
ἀσπρη σημαία κυμάτιζε σ' ἑνὸς ἀπὸ τοὺς πύ-
ργους τῆς φυλακῆς.
Ὁ λαὸς ὅμως δὲν λαμβάνει τίποτε ὅπ' ὁ-
ψι τοῦ. Τὸ νουφεκίδι ἐξακολουθεῖ.
Ἐνας ἀξιωματικὸς τῶν ἑλβετῶν τῆς φρου-
ρᾶς προσπαθεῖ νὰ συνθηκολογήσῃ, ζητώντας
νὰ δοῦν μὲ τίς τιμές τοῦ πολέμου.
—Ὁχι ἀποχώρησι, οὐλοῖται ὁ κόσμος, πα-
ραδοθῆτε! Παρδοθῆτε!
Ὁ κ. Ντελωναί, ἀποκατωμένος, διατάσσει
νὰ κατεβάσουν τὰ γεφύρια καὶ τὸ πλῆθος ἔ-
ξαλλο ἐξέρχεται μέσα στὸ φρούριο. Ἀφαιρί-
ζει τὴ φρουρὰ, σκορπίζεται στὰ διαμερίσμα-
τα καὶ ἀρχίζει νὰ πετᾷ ἀπ' τὰ παράθυρα τὰ
χαρτιά καὶ τὰ ἀρχεῖα τῆς φυλακῆς. Τὰ στι-
βαίνει στὴν αὐλὴ καὶ ἀνέμεσα σὲ ἄγρια οὐρ-
λιάσματα τοὺς θάζει φωτιά.
Τὰ ὅπλα, τὰ ἐπιπλά, τὰ χρήματα, ὅλα λεη-
λατήθηκαν. Ἐπειτα ἔτρεξαν νὰ ἐλευθερώσουν
τοὺς κρατούμενους. Ἐκεῖ ὁ λαὸς εἶχε μιά με-
γάλη ἀπογοήτεσι. «Ὁλοι, ὅλοι οἱ φυλακισμέ-
νοι ἦσαν, ὅπως εἶπαμε, τέσσερις! Πού λοιπὸν
ἐρίσκονταν οἱ ἐκατοντάδες δεσμώται; Πού ἦ-
σαν τὰ φρικτὰ βασανιστήρια; Ὅλα ὅσα εἶ-
χαν ἀκούσει ἦσαν λοιπὸν ψέματα;
Ἄδιόφορο. Ἐκεῖνο πού δέλησαν, τὸ ἔκα-
ναν. Ἡ Βασιλὶδα κατελήφθη, ὁ κόσμος ὥπλι-
σθηκε.
Δυστυχῶς ὅμως, αὐτὴ ἡ πρώτη λαϊκὴ νίκη
κηλιδώθηκε ἀπ' τὴν ἀπαίσια δολοφονία τοῦ κ.
Ντελωναί. Ἀπ' τὴ Βασιλίδη ὡς τὸ Δημαρ-
γεῖο ἡ διαδρομὴ τοῦ ἦταν ἑνα συνεχὲς μαρ-
τύριο. Ἀνάμεσα στὴς ἄγριες φωνές τοῦ ὄ-
χλου, πού θριαμβευτικά κουδαινοῦσε σὰν τρά-
παια ὅτι εἶχε ἀρπάξῃ ἀπὸ τὸ κάστρο, ὁ δυ-
στυχισμένος στρατιώτης τοῦ καθήκοντος ὑπέ-
φερε τὰ πάνδυνα. Ἀπὸ παντοῦ δεχόταν σπα-
θιές καὶ χτυπήματα. Τὰ ρούχα τοῦ εἶχαν κου-
ρελιασθῇ. Πλημμυρισμένοι στὰ αἵματα, κυρι-
ολεκτικῶς σερνόταν. Κάποιος θέλησε νὰ τὸν
βοηθήσῃ, ἀπειλητικῶς ὅμως κραυγὴ, ὑποδέχθη
καὶ τὴ χειρονομία αὐτῇ. Ὁ κ. Ντελωναί δὲν
ἀντεῖχε πιά. Κλονίζεται, πέφτει. Μία ὀχλα-
γωγία γίνεται, ἑνας συνωστισμός. Βλαστήμι-
ες καὶ μουνγυρίσματα ἀκούονται κι' ἔξαφνα,
ἐπάνω σ' ἑνα κοντάρι, παραμορφωμένο, ἐμ-
φανίζεται τὸ κεφάλι τοῦ Διοικητοῦ, ἐνῶ ὁ ὄ-
χλος οὐρλιάζει ἀπὸ χαρὰ.
★
Τί ἔκανε ὁσὸς ἐν τῷ μεταξὺ ὁ Λουδοβί-
κος ΙΣΤ'; Σχεδὸν τίποτε. Ἄγνοοσε τὰ
πάντα. Τὸ περιβάλλον τοῦ εἶχε κρίνει καλὸ
νὰ τοῦ κρύψῃ τὴν ἀλήθεια. Τὸν ἐπληροφόρη-
σαν μὲν πὺς στὸ Παρίσι ἔγιναν παραχές, ἄλ-
λὰ γιὰ τὴν κατάληξί τῆς Βασιλίδης καὶ τῆς
δολοφονίας τοῦ κ. Ντελωναί τίποτε δὲν ἤ-
ξερε.
Ὁ τελετάρχης μόνον τῶν ἀνακτόρων Δουξ
ντὲ Λιανκούρ, ἐβέβησε καθῆκον νὰ τὸν κα-
ταστήσῃ ἐνήμερο τῶν γεγονότων. Σὰν ἀκου-
σε τὰ διατρέξαντα, ὁ ἀνὴρ ἔμεινε κατὰπλη-
κτος.
—Ὁστε, ρώτησε μὲ ἀπορία, ἔγινε σὰν νὰ
λέμε μιά στάσις;
—Ὁχι, Κύριε, ἀπάντησε ὁ Δουξ, ἔγινε μιά
ἐπανάστασις.
Β. Ν. ΝΙΚΟΛΕΤΟΠΟΥΛΟΣ

Λαϊκὰ ἐρωτικά δίστιχα

Ὅποιος σ' ἀγάπη μπερδευτὴ κάλλιο 'νὲ νὰ πεθάνῃ
τὸν ὕπνο του στερεύεται καὶ τὴ ζωὴ του χάνει.
Δὲ θέλω πλεόν ν' ἀγαπῶ, οὔτε καὶ ν' ἀγαπιόμηναι
γιὰ νάμηναι ἐλεύθερο πούλι νὰ μὲ παρακαλοῦναι.
Ἀπὸ τὸ Θεὸ νὰ τῶθρῃς ὅπως μὲ κατήντησες
μοῦφαγες τὰ χρήματά μου κι' ὕστερα μ' ἀρνῆθηκες.
Ἡ ἀγάπη εἶνε βελόνι κι' ἀγκυλώνει στὸ πλεμόνι
ἢ ἀγάπη εἶνε καρφίτσα κι' ἀγκυλώνει στὴν καρδίτσα.
Τί μ' ὠφελεῖ νὰ σ' ἀγαπῶ χωρὶς καμμιά ἐλπίδα,
τὴ γνώμη σου κατάλαβα τὴν τύχη μου τὴν εἶδα.
Θέλω νὰ πάω στὴν Ἀραπιά νὰ πάρω ἑνὸς Ἀράπη,
νὰ κάθομαι νὰ τὸν ρωτῶ πὺς πιάνεται ἢ ἀγάπη.
Μιὰ μαργαρίτα ρώτησα νὰ ἰδῶ ἂν μ' ἀγαπᾷς
κι' ἐκεῖνη μὲ παράπονο μούειπε πὺς μὲ γελᾷς.
Ἀνάθεμά τον πούλεγε πὺς εἶν' γλυκειὰ ἢ ἀγάπη
μὰ ἐγὼ τὴν ἐδοκίμασα κι' εἶνε πικρὴ, φαρμάκι.

ΠΡΟΣΟΧΗ, Κυρίες μου!

ΕΡΕΤΕ, βέβαια, τοὺς ἀνθρώπους ἐ-
κείνους πού ἔχουν τὴ μανία νὰ σᾶς
προτοῦν ἑαφνικά: «Σκεφθῆτε ἑνὸς ἀ-
ριθμό!» καὶ νὰ βγάλουν ἀπὸ τὴν ἀπάντη-
σί σας συμπεράσματα πολὺ ὀλίγο ἀγο-
σδόκητα. Κι' ὡς ἐδῶ δὲν ὑπῆρχε τίποτε
βέβαια τὸ κακὸ... Τώρα ὅμως, κυρίες
μου, ἀποφεύγετε τὸν κύριο πού σᾶς ζῇ
τὰ νὰ σκεφθῆτε ἑνὸς ἀριθμό. Εἶναι ἕνας
θαυμάσιος τρόπος πού βρῆκε γιὰ νὰ μάθῃ
τὴν ἡλικία σας χωρὶς νὰ φαίνεται ὅτι
σᾶς τὴν ζητᾷ. Καὶ νὰ πῶς σᾶς... τυλίγει
ὁ ἀδιάκριτος αὐτός. Σᾶς ἐρωτᾷ:
1ον. Νὰ σκεφθῆτε ἑνὸς, ὁποιοδήποτε,
διψήφιο ἀριθμὸ ἀνώτερο τοῦ 10.
2ον. Ν' ἀφαιρέσετε 1.
3ον. Νὰ πολλαπλασιάσετε τὸ ὑπόλοιπο
ἐπὶ 100.
4ον. Νὰ προσθέσετε στὸ γινόμενον τοῦ
πολλαπλασιασμοῦ αὐτοῦ τὴν ἡλικία σας.
5ον. Νὰ προσθέσετε 9.
6ον. Ν' ἀφαιρέσετε 1000.
7ον. Ν' ἀφαιρέσετε ἄλλα 20.
...Καὶ τέλος σᾶς ἐρωτᾷ ἀπλῶς νὰ τοῦ
πῆτε τὸ ἀποτέλεσμα, δηλαδὴ τὸν ἀριθμὸ
πού βγαίνει ὕστερα ἀπ' ὅλες τὴς μαθημα-
τικῆς αὐτῆς πράξεις.

ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ

1ο. Ἀριθμὸς πού σκεφθήκατε: 74.
2ο. Ἀφαιρεῖτε 1: 74-1=73.
3ο. Πολλαπλασιάσετε ἐπὶ 100: 73X100
=7.300.
4ο. Προσθέτετε τὴν ἡλικία σας: 7.300
+26=7.326.
5ο. Προσθέτετε 9: 7.326+9=7.335.
6ο. Ἀφαιρεῖτε 1000: 7.335-1.000=6.335.
7ο. Ἀφαιρεῖτε ἄλλα 20: 6.335-20=6.315.
Αὐτὸ λοιπὸν τὸ 6.315 εἶναι τὸ ἀποτέ-
λεσμα πού ἀνακοινώνετε σ' αὐτὸν πού
σᾶς ἐρωτᾷ.
Καὶ δὲν ἀπομένῃ τώρα σ' αὐτὸν παρὰ
νὰ κόψῃ τὸν ἀριθμὸ αὐτὸ στὰ δύο (ὅχι
νὰ τὸν διαιρέσῃ διὰ δύο), ὁπότε ὁ ἀριθ-
μός σας πού «κόπηκε στὰ δύο», δίδει 63
καὶ 15.
Προσθέτετε 11 σὲ καθένα ἀπὸ τὰ δύο
αὐτὰ μέρη τοῦ ὅλου ἀριθμοῦ σας κι' ἔτσι
μπορεῖτε νὰ ἐξακριβώσετε ὅτι 63+11=74
(ὁ ἀριθμὸς πού σκεφθήκατε) καὶ 15
+11=26 (ὁ ἀριθμὸς τῆς ἡλικίας σας...)
Ἐπεξηφάνως ὁ ἀδιάκριτος ἀγγέλλει με-
γαλοφώνως τὸ «74» καὶ κρατᾷ μυστικά
γιὰ τὸν ἑαυτὸ του τὸν μόνον ἀριθμὸ πού
τὸν ἐνδιαφέρει: «26».

Ο ΑΔΙΑΚΡΙΤΟΣ

ΜΙΚΡΕΣ ΣΤΑΤΙΣΤΙΚΕΣ

—Κατὰ τὰ 1875 διεβιβάσθησαν ὑπὸ τῶν
Ἑλληνικῶν Ταχυδρομείων ἐντὸς τῆς Ἑλ-
λάδος καὶ εἰς τὸ ἐξωτερικὸν 2.318.878
γράμματα, 1.425.583 ἐφημερίδες καὶ ἐν-
τυπα καὶ 670.914 ἐπίσημα ἔγγραφα, γά-
λλοι καὶ δέματα, ἥτοι ἐν ὅλῳ 4.415.375.
Εἰσπράχθησαν δὲ διὰ ταχυδρομικὰ τέλη
δραχ. 662.450.57.
—Τὸ καθαρὸ ἔσοδο πού προήλθε ἀπὸ
τὴν διηγεσία Ἑλληνικῶν Ταχυδρομείων
ἀπὸ τοῦ ἐτους 1833 ἕως 1875, ἀνῆρχετο
εἰς 1.172.452 δραχμῆς.

ΚΑΘΟΤΑΝ αναπαυτικά, με το πηλίκιο ριγμένο προς τα πίσω και με τα πόδια ψηλά. Ήταν υποπλοίαρχος στο Υ-62. Ήλιοκαμένος, με σαγόνια δυνατά και κορμί αθλητικό. Μάτια γαλανά, έτοιμα για γέλιο. Τον έλεγαν Μάρτυ Ράντελ.

Ο υποπλοίαρχος Τζόε Μπλαίηκ τον πλησίασε. Αυτός ήταν ο κυβερνήτης του υποβρυχίου. Δεν ήταν νέος σαν τον Ράντελ. Είχε φθάσει σ' αυτό το βαθμό από υπαξίωματικούς, κι' όλα του έδειχναν τον άνθρωπο του λαού που πάλευε για να φτάσει. Κοντός, καλοδεμένος, είχε κάποια σκληράδα στη θωρακία του φυσιογνωμία και στα σταχτογάλανα μάτια του.

—Θα πιάς στη στεριά σήμερα, Μάρτυ; ρώτησε το νεαρό ύψιστάμενό του.

—Γιατί όχι;
—Βέβαια. Έξ' άλλου, είναι καιρός να παντρευτείς.

Ο Ράντελ γέλασε.
—Μου φαίνεται πως ζηλεύετε εσείς οι παλαιότεροι όταν βλέπετε έναν νέο αξιωματικό ελεύθερο.

—Κι' όμως...
—Εγώ θα μείνω για πείσμα σας ανύπαντρος! φώναξε ο Μάρτυ γελώντας.

—Δικαιώμά σου! είπε ο Μπλαίηκ, σηκώνοντας τους ώμους. Μά δε μου λές, έχεις πάντα τύχη στα χαρτιά, ε;

—Λιγάκι!
—Θέλεις να κερδίσεις μερικά δολάρια;

—Ποιός δε θέλει;
—Έχεις ακούσει για τον "Εντ Μύλλερ;

—Τον πολυεκατομμυριούχο;
—Ναί. Δίνει μια δεξίωση. "Αν πιάς, θα παίξεις, κι' έχεις πιθανότητα να κερδίσεις.

—Αλλά και να χάσω. Ευχαριστώ πολύ!

Απομακρύνθηκε χαμογελώντας πο νηρά από τον Μπλαίηκ.

Σε καταλαβαίνω φιλαράκο μου! Παγίδα για να παρουσιάσεις ποιός ξέρει ποιά κοπέλλα. Μά έννοια σου, δεν παντρεύομαι!

★
Τη συνήνησε ανασπάντεχα εκείνο το βράδυ.

Στεκόταν μπροστά σ' ένα κινέζικο μαγαζί, κι' ο έμπορος της μιλούσε θυμωμένος. Ήταν κοντούλα και χαριτωμένη. Μαύρα μαλλιά, φρύδια ίσια και λεπτά, χείλη κόκκινα, δέρμα ωχρο και λευκό. Κρατούσε χαρτί και μολύβι στο χέρι, και παρακαλούσε τον Κινέζο για κάτι.

—Μπορώ να σας βοηθήσω; ρώτησε ο Μάρτυ, βλέποντας τη στενωχώρα της.

Τον κύτταξε με άπορία κι' έπειτα του χαμογέλασε.

—Ευχαριστώ πολύ... νά, αυτός ο χονδροκέφαλος δε μ' αφήνει να επιθεωρήσω το μαγαζί του.

—Νά επιθεωρήσετε το μαγαζί του; Και γιατί;

—Είμαι δημοσιογράφος. Έχω έντολη να περιγράψω τα ενδιαφέροντα της Χονολουλού.

—Επιμένετε τόσο να ιδήτε αυτό το μαγαζί; Δεν θα θέλατε να προχωρήσουμε μαζί, μήπως ανακαλύψουμε τίποτα πιο ενδιαφέρον;

Τον κύτταξε γρήγορα, με τα έξυπνα μαύρα μάτια της κι' είπε:

—Εστώ.
Προχώρησαν στα στενά σοκάκια. —Βρίσκεστε πολύν καιρό εδώ; ρώτησε ο Ράντελ.

—Λίγες εβδομάδες.
—Γι' αυτό δεν έτυχε να σας δω.

Γιατί σ' ένα τέτοιο μικρό νησάκι μέσα στον Ειρηνικό Ωκεανό, αν σας έβλεπα έστω και μια στιγμή, δε θα σας ξεχνούσα. Έξ' άλλου, να σας παρουσιάσω. Υποπλοίαρχος Ράντελ.

—Εγώ ονομάζομαι Μόλλυ Νταίλτον.

—Και τί γράφετε;
—Σας είπα. Περιγραφές. Το πιο άσημαντο πράγμα, το τυλίγω σε σύννεφα χρυσά.

Γύρισαν κάμποση ώρα στις έμπορικές συνοικίες. Όταν πιά κουράστηκαν, πρότεινε ο Ράντελ:

—Τι θα λέγατε, να πάμε στην ταβέρνα του Βάικικι;

—Ω, δεν ξέρω αν είναι σωστό, αποκρίθηκε η μικρή.

Το φος της όμως έλεγε πως έβρισκε θαυμασία την ιδέα του υποπλοίαρχου.

Δίχως διαδικασία, λοιπόν, ο Ράντελ την έσπρωξε μαλακά στην πιο κοσμική ταβέρνα του τόπου. Όταν την είδε να κάθεται αντίκρυ του και να ρουφάει με απόλαυσι ένα δροσιστικό ποτό, ένιωσε μια πρωτόγνωρη χαρά μέσα του. Της χαίδεψε απαλά το χέρι, κι' αυτή το τράβηξε μαλακά, και του χαμογέλασε.

Τη στιγμή που άπλωνε το χέρι πάνω στο δικό της, ένα γκαρσόνι πλησίασε και του ψιθύρισε:

—Σας ζητεί μια κυρία.

Σαν ταρκαυμένος πετάχθηκε ο Μάρτυ, και μόλις την αντίκρουσε κοκκίνισε.

Παράμερα, ξανθή, με κορμί λεπτό κι' αγαλματένιο, με πρόσωπο λευκό και ρόδινο σαν κέρινο, στεκόταν η Ρένη Χώλλ.

Είχε φλερτάρει αρκετές φορές μαζί της. Είχαν δώσει ραντεβουδάκια, κι' είχαν κάνει μακρινούς περιπάτους μαζί.

Στενωχωρημένος την πλησίασε ο Ράντελ.

—Καλησπέρα, αγάπη μου! είπε η κοπέλλα.

—Τι θέλεις, όμορφούλα μου; ρώτησε ο Μάρτυ.

Του χαμογέλασε μ' ένα κουκλίστικο χαμόγελο.

—Σε είδα και πέρασα να σου πω καλησπέρα. Δεν φάνηκες πολύν καιρό.

—Είχα δουλειές.
—Ναί, καταλαβαίνω...

Κύτταξε τον νηρά, με τρόπο την Μόλλυ.

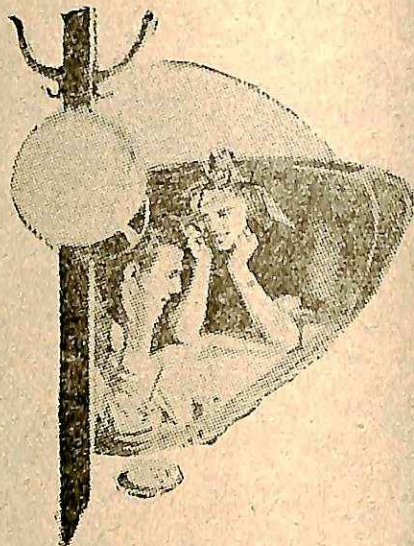
—Έννοια σου, θα σε ιδω, είπε ο Ράντελ γρήγορα. Μά, καθώς βλέπεις, τώρα έχω άλλες υποχρεώσεις.

—Κρίμα! Έκανε η Ρένη. Κι' εγώ νόμιζα πως θα με έρωτευόσουν λιγάκι.

Ο Μάρτυ έκανε κιάλας ένα βήμα για ν' απομακρυνθεί.

—Άκουσε, του είπε η κοπέλλα. Θα σε ιδω στη δεξίωση του "Εντ Μύλλερ;

—Όχι, δεν πιστεύω,

—Πρέπει νάρθης. Είναι το πιο ενδιαφέρον κοσμικό γεγονός του νησιού.

—Ίσως. Δεν υπόσχομαι.

Στρίβοντας τα χέρια της σαν θυμωμένο παιδί, έφυγε η Ρένη.

Η Μόλλυ είχε κιάλας σηκωθεί.

—Νά μη σας έμποδίζω... ψιθύρισε.

—Ακριβώς, θέλω να μ' έμποδισετε, φώναξε ο Ράντελ εύθυμα.

Γέλασε και ξανακάθισε εύχαρηστημένη.

Πόση ώρα έμειναν στην ταβέρνα του Βάικικι, δεν θάξεραν να πουν. Το γκαρσόνι τους θύμιζε πως ήταν ώρα να κλείση το κέντρο.

Όταν βρέθηκαν στο δρόμο, στη γλυκειά νύχτα, έπιασε ο Μάρτυ το ζεστό χεράκι της κοπέλλας.

—Μόλλυ, ψιθύρισε με συγκίνηση... Θάθελα τόσο να σου πω...

Τον κύτταξε με μάτια ύγρα.

—Κι' εγώ νοιώθω κάτι παράξενο, είπε κι' η κοπέλλα σιγά.

—Μόλλυ... δεν ξέρω πως μ' άλλαξες έτσι σε λίγες ώρες... Είχα όρκει στεί να μη παντρευτώ... μά τώρα...

—Νά σπιτάκι, μια οίκογενειακή ζωή... κι' εσύ... Είναι η πρώτη φορά που νοιώθω τί μπορεί να είναι η αληθινή αγάπη.

—Κι' εγώ δεν αγάπησα ποτέ μου ως τώρα.

Τα είπε τόσο γλυκά, τόσο απλά αυτά τα λόγια ή μικρή, που ο Μάρτυ, δε βαστάχτηκε. Έσκυψε και φίλησε τα κατακόκκινα χείλη της πουτρεμαν κάτω από τα φιλιά του.

Είχαν φθάσει μπροστά στην πόρτα του σπιτιού της.

—Πότε θα σε ξαναϊδω; της ψιθύρισε με λαχτάρα ο νέος. Νά πούμε ούριο το απόγευμα;

—Δυστυχώς...! αποκρίθηκε με λύπη ή μικρή. Αύριο πρέπει να κάνω μια έκδρομη για την έφημερίδα μου, και θα γυρίσω αργά.

—Δεν πειράζει. "Όσο αργά κι' αν είναι, θα σε περιμένω.

—Ποθ;

—Κι' εγώ δεν ξέρω. Θα τριγυρνάω.

—Γιατί να μην όρίσουμε συνάντησι στη δεξίωση του "Εντ Μύλλερ;

—Συμφωνώ! φώναξε ο Μάρτυ μ' ένθουσιασμό, αν και είχε αποφασίσει πριν να μην πατήση το πόδι του σ' αυτή την πολυθρόνη δεξίωση.

Τώρα όμως άλλαξαν τα πράγματα. Δεν θα πήγαινε ούτε για να φανη ανάμεσα στους κοσμικούς κύ-

κλους της Χονολουλού, ούτε για να παίξη χαρτιά. Θα πήγαινε μόνο και μόνο για να συναντήσει το πιο γλυκό κορίτσι του κόσμου, τη μικροκαμωμένη κοπελίτσα που του είχε αλλάξει σε λίγες ώρες όλο το πρόγραμμα της ζωής του.

ΓΛΕΝΤΙ ΜΕ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ

ΜΟΛΙΣ πάτησε το πόδι του στο πολυτελές μέγαρο του πολυεκατομμυριούχου, τον υποδέχθηκε ο Τζόε Μπλαίηκ, ο κυβερνήτης του.

—Πώς αυτό; του φώναξε, με το βαρύ του ύφος.

—Ε, άλλαξα γνώμη, αποκρίθηκε ο Ράντελ γελαστός.

—Κι' εγώ έλεγα μήπως κάθεται και γράφεις την περίφημη έκθεσί σου για τα υποβρύχια.

—Όχι δά! γέλασε ο Μάρτυ. Έξ' άλλου, ή έκθεσις είναι σχεδόν έτοιμη.

—Και τί λές τέλος πάντων;

—Λέω τη γνώμη μου. Πώς τα υποβρύχια του τύπου Υ-62, σαν το δικό μας δηλαδή, κάνουν τη δουλειά τους για πολύν καιρό ακόμα.

—Όχι δά! φώναξε ο Μπλαίηκ δυσχεραστήμενος. Έγώ δεν συμφωνώ. Είμαι της γνώμης να θεωρηθούν ως άχρηστα.

—Λυπάμαι που δεν μπορώ να συμφωνήσω, είπε ο Μάρτυ σταθερά. Έγώ λώω καθαρά την ατομική μου γνώμη, ότι θεωρώ περιττό έξοδο την κατασκευή καινούργιων υποβρυχίων, τώρα που έχουμε τόσες ανάγκες.

—Εξ' άλλου, είναι κι' άλλοι δύο να πουν τη γνώμη τους, γιατί, καθώς ξέρετε, ανέθεσαν σε τρεις υποπλοίαρχους αυτή την εργασία.

—Ναί, ξέρω. Στον Ρόμπερτς και στον Τζόνσον. Τι λένε αυτοί;

—Δεν ξέρω τι λεί ο Τζόνσον. Ο Ρόμπερτς πάντως συμφωνεί μαζί μου.

Σήκωσε ο Μπλαίηκ τους ώμους του, και τράβηξε σαν δυσχεραστήμενος.

Μια παιχνιδιάρικη γυναικεία φωνή ακούστηκε κοντά στον Μάρτυ.

—Άλλο! Περιμένα να τελειώσετε τις υπηρεσιακές σας συζητήσεις.

Το πρόσωπο του Ράντελ σκοτείνιασε. "Όστόσο χαμογέλασε ευγενικά στη Ρένη.

Πέρασε αυτή το χέρι της στο μπράτσο του, κι' άρχισε να του μιλή φλύαρα, φιλάρεσκα. Έτσι, όταν σε λίγο ήλθε πάλι ο Τζόε Μπλαίηκ, τοντά στον Ράντελ και του πρότεινε να πάνε έπάνω να παίξουν χαρτιά, δέχτηκε μ' ευχαρίστησι ο νέος, γιατί το θεωρούσε προδοσία στην Μόλλυ να κουβεντιάση τόσο ώρα με την Ρένη. Πάντως αυτή τον ακολούθησε στην αίθουσα του παιχνιδιού.

Ο "Εντ Μύλλερ τους υποδέχθηκε εκεί. Ήταν όπως τον είχε φανταστή ο Μάρτυ. Ψηλός, χονδρός, με φωνή θωρακία, σίγουρη. Τους υποδέχτηκε εγκάρδια και τους έσπρωξε σε δυο στενωχούς φώλους του. Τον Φάρνχαμ και τον Χάρρις. Κανείς από τους δύο αυτούς νέους δεν άρεσε στον Μάρτυ. Ψηλός, θωρύς, ο πρώτος είχε κάτι θάναυσο, κτηνώδες σχεδόν, κάτω από τους άμογους τρόπους του και το τέλειο ντύσιμό του. Δεν ήταν άσχημος, μη ή έκφρασις του φάνηκε στον υποπλοίαρχο αποκρουστική. Ο Χάρρις ήταν κοντός, χλω-

μός, και τα μάτια του στριφογύριζαν διαρκώς ανήσυχα.

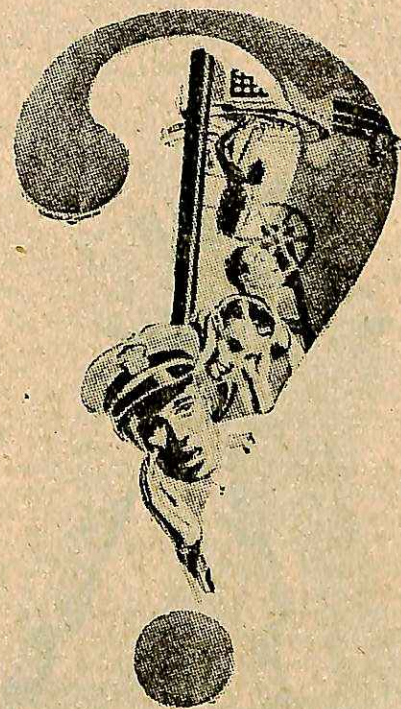
—Είστε ένας από τους αξιωματικούς που πρόκειται να κάνουν τη γνωμάτευσι για τα υποβρύχια; ρώτησε ο "Εντ Μύλλερ με το καλοκάγαθο του ύφος.

—Ναί, αποκρίθηκε ο Μάρτυ.

—Και ποιά είναι η γνώμη σας; Έκανε ο Φάρνχαμ, μ' ένα χαμόγελο, που θάταν ευγενικό αν δε το χαλούσε εκείνο το αποκρουστικό του ύφος.

—Αυτό θα το αναφέρω στην έκθεσί μου, αποκρίθηκε ο Μάρτυ, μ' ένα αμφίβολο χαμόγελο.

—Πάντως, δεν φαντάζομαι να υποστηρίξετε σοβαρά πως αυτά τα σαράβαλα αξίζουν, επέμεινε ο άλλος.

λος, κι' ή φυσιογνωμία του πήρε μια κακή έκφρασι.

Τον κύτταξε καλά στα μάτια ο υποπλοίαρχος, κι' επανέλαθε:

—Την γνώμη μου θα την γράψω.

Τράβηξε ο Φάρνχαμ με φανερό δυσχερέσκια. Πίσω του ακολούθησε κι' ο Χάρρις, ρίχνοντας κι' αυτός ένα έχθρικό βλέμμα στον Ράντελ.

Ο Μύλλερ στεκόταν παράμερα, και φαινόταν να διασκεδάση με την λανθάνουσα έχθρότητα των καλεσμένων του.

—Προσέξτε, θα βρῆτε τον μετελάσας μ' αυτή τη γνώμάτευσι, είπε στον Μάρτυ, με το καλόβολο ύφος του, όταν απομακρύνθηκαν οι άλλοι. Το σκεφθήκατε αυτό; Συλλογισθήκατε πως σ' αυτή την υπόθεσι παίζονται μεγάλα συμφέροντα, και πως υπάρχουν άνθρωποι που βάσιταν ολόκληρες περιουσίες στην κατασκευή των καινούργιων υποβρυχίων;

—Λυπούμαι πολύ, έκαμε ο Ράντελ, ξερά, αλλά ένας αξιωματικός δεν μπορεί να λαβαίνει τίποτε άλλο υπ' όψει του, παρά το καθήκον του.

Ο Μύλλερ γέλασε πλατειά.

—Τι απλά που βλέπετε τη ζωή εσείς οι νέοι! "Ας είναι, καλύτερα έτσι. Κι' αν έλθω ο κίνδυνος, πάλι ξέρετε να τον αντιμετωπίσετε.

Εφυγε από κοντά του ο υποπλοίαρχος, νοιώθοντας μια παράξενη ά-

νησυχία. Κίνδυνος;... "Αλήθεια, αυτό δεν το είχε φαντασθή... Πώς υπήρχαν τεράστια συμφέροντα σ' αυτή την υπόθεσι, το ήξερε. Μά ήταν δυνατόν να φθάσουν ως το έγκλημα για να πετύχουν το σκοπό τους; Και ποιοι ήταν αυτοί οι τόσο επικίνδυνοι αντίπαλοι; Ο Μύλλερ; Πιθανόν.

Το καλόκαρδο ύφος του, ίσως νάταν μια μάσκα μόνο, που έκρυβε μια ψυχή σκληρή και φιλοχρήματη. Κι' ο Φάρνχαμ, κι' ο Χάρρις; Τι ρόλο νάπαιζαν αυτοί; Συνένοχοι σε καμιά τέλεια πω είχε βασίσει τα κέρδη της στην άφέλεια των νεαρών αξιωματικών;

★

—Δεν θα παίξετε;
"Η φωνή του Τζόε Μπλαίηκ του κοψε τις φιλόποπτες σκέψεις του.

—Ναί, θα παίξω, αποκρίθηκε ο Μάρτυ, όχι τόσο επειδή είχε όρεξι να λάβη μέρος στο παιχνίδι, όσο για ν' αποφύγη τις αδιάκριτες έρωτήσεις, και τη συντροφιά της Ρένης, όπου νάρθη η Μόλλυ.

Μόλις κάθισε στο τραπέζι, ένας υπηρέτης τούφερε κάποιο αναψυκτικό. Διψασμένος το ρούφηξε ο Ράντελ με μια άναπνοή, μόλις όμως τ'ό ήπιε, ένιωσε μια παράξενη γεύσι. Δεν έδωσε περισσότερη σημασία στο πράγμα, κι' άρχισε να παίξη. "Αντίκρυ του καθόταν ο Χάρρις και πίσω του ο Φάρνχαμ τον παρακολουθούσε με ανήσυχα μάτια.

"Αξαφνα ένιωσε ο Μάρτυ μια παράξενη ζάλη. Τον είχε ζαλίσει το κρασί; "Όχι! Δεν ήταν ζάλη από κρασί αυτή η τρεμούλα στα πόδια, αυτό το μούδιασμα του μυαλού... Αυτό το πιότο... "Έχει γούστο να τούδωσαν να πη κανένα φάρμακο... Μια άκατανίκητη νάρκη τον κυριεύε.

Συλλογίζοταν με φρίκη τη στιγμή που θ' αναγκάζοταν να σηκωθεί Σίγουρα δεν θα τον βαστούσαν τα πόδια του... Μ' αυτό το φόβο, έξακολουθούσε να παίζει μηχανικά, δίχως να είναι πιά σε θέσι να καταλάβη αν κέρδιζε ή αν έχανε... Κι' έπειτα όλα έσβυσαν...

.....

Όταν έγυνησε, το φως της ημέρας έμπαινε από το παράθυρό του. Ποθ θριασκόταν; Ποδ ήταν αυτό το πολυτελές δωμάτιο; "Η φωνή του "Εντ Μύλλερ, τον έγυνησε ολότελα.

—Ε, πως είστε; Καλά; Μοδ φαίνετε πως ήπιατε λιγάκι παραπάνω, χθες το βράδυ.

—Όλα ξαστέρωσαν με μιάς.

—Δεν πιστεύω! φώναξε άγρια, κι' άλλες φορές ήπια, αλλά το χθεσινό ποτό ήταν διαφορετικό.

—Ενα σύννεφο πέρασε στη θωρακία φυσιογνωμία του Μύλλερ. Το ύφος του ένινε ψυχρό.

—Δεν ξέρω τί έννοείτε, είπε κρύα, αλλά ποδ φαίνεται πως δεν είναι σωστό ένας αξιωματικός να προσπαθή να βρίσκη δικαιολογίες όταν τύχη να μὴ φεωθῇ όπως πρέπει.

—Τι θέλετε να πῆτε; ρώτησε ο Μάρτυ, περήφανα. Γιατί δεν φέρεθ' κα' όπως πρέπει;

—Χάσατε πρώτα-πρώτα λεπτά, που δεν είχατε να τα πληρώσετε.

—Το φαντάστηκα. Και πόσα, σας παρακαλώ;

—Τέσσερις χιλιάδες δολάρια.

Νεκρική σιγή ακολούθησε τὰ λόγια τοῦ ὑποπλοιάρχου. Οἱ ναῦτες κυττάχθηκαν γλωμοί, μὲ δυσπιστία. Τὸ ἴδιο κυττάχθηκαν κι' ὁ Μπλαίηκ μὲ τὸν Ράντελ.

Ἐνα τράνταγμα, ἕνας ὑπόκοφος κρότος, καὶ τὰ ὑποβρύχια κάθησε στὸ θυθό.

—Θεέ μου! ψιθύρισε ὁ Μπλαίηκ, εἶναι δυνατόν; Στείλτε ἐπάνω τὸ σήμα τοῦ κινδύνου. Ὁ στόλος ὅλος εἶναι αὐτὴ τῇ στιγμῇ ἀπὸ πάνω μας καὶ περιμένει νὰ φανοῦμε. Καθένας στὴ θέσι του!...

Ἡ φωνὴ τοῦ ἦταν τραχειά, ἐπνίξε κάθε διαμαρτυρία. Πειθαρχικοὶ οἱ ἄντρες πῆραν τίς θέσεις τους.

—Μπλαίηκ, εἶπε ὁ Ράντελ, ὅταν ἔμειναν μόνοι στὴν αἶθουσα τῶν ἀξιωματικῶν, τί φαντάζεσαι ὅτι ἔγινε;

—Τί νὰ φαντασθῶ; ἀποκρίθηκε ὁ ἄλλος γρήγορα. Αὐτὰ τὰ σαράσια, τῶξερα πῶς θὰ μᾶς ἐπαιζάν ἄσχημο παιχνίδι καμμιά μέρα.

—Πραγματικά αὐτὸ πιστεύεις; ρώτησε ὁ Μάρτυ, καρφώνοντας τὰ μάτια τοῦ στὸν κυβερνήτη του.

—Τί ἄλλο;

—Ἐγὼ εἶμαι βέβαιος πως εἶναι σαμποτάζ.

—Σαμποτάζ; ἔκανε ὁ κυβερνήτης τρομαγμένος. Ὑποπτεύεσαι κανέναν;

—Ναί.

—Ποιόν;

—Ἐσένα, Τζέι!

Ὁ Μπλαίηκ ἄπλωσε τὸ χέρι καὶ τὸ κατάφερε θάρρ στὸ σαγόνι τοῦ Μάρτυ.

—Αὐτὸ στὸ χρωστοῦσα, φώναξε μὲ δόντια σφιγμένα. Καὶρὸ τώρα σὲ βλέπω νὰ μὲ παρακολουθεῖς ὑποπτα.

Σκούπισε ὁ Μάρτυ τὰ ματωμένα του χεῖλη. Τὸ βλέμμα του, καθὼς κάρφωνε τὸν προϊστάμενό του, δὲν εἶχε κακία. Μάλλον κάποια χαρὰ τὸ φώτιζε στὸ βάθος. Γιατί, τώρα, κάτι τοῦλεγε πῶς ἀλήθεια ἀδικα εἶχε ὑποπτευθῇ τὸν Μπλαίηκ.

—Μὲ συγχωρεῖς, Τζέι, εἶπε μὲ φωνὴ μαλακιά, τώρα ξέρω πῶς εἶσαι ἀθώος.

Ἐσφίξαν τὰ χεῖρια σιωπηλοί, καὶ τραβήξαν πρὸς τὸ μέρος ὅπου ἦταν μαζεμένοι τὸ πλήρωμα. Ὁ ἀέρας εἶχε γίνει κιόλας πνιγρὸς.

—Λοιπόν, παιδιά, εἶπε ὁ Μπλαίηκ, ὅσο πιὸ εὐθυμα μποροῦσε, θὰ ἀρχίσουμε νὰ χρησιμοποιοῦμε τὸν κώδικον διασώσεως. Θὰ σᾶς φωνάξω μὲ ἀλφαθητική σειρά. Ἄλλεν! Ἐλα ἐσὺ πρῶτος. Σκαρφάλωσε στὸν σωλήνα.

Σοβαρὸς ὑπήκουσε ὁ πρῶτος ναύτης. Ὁ Μπλαίηκ τὸν βοήθησε, πιάνοντάς τον ἀπὸ τὰ πόδια, ἐπειτα ἔβαλε σ' ἐνέργεια τὴ βαλβίδα. Σ' ἕνα λεπτό ὁ Ἄλλεν τινάχθηκε ἐπάνω σὰν θέλος, καὶ φάνηκε στὴν ἐπιφάνεια.

—Δεύτερος, ὁ Βάρτον! φώναξε ὁ πλοίαρχος.

Ὁ Μάρτυ στεκόταν πίσω ἀπὸ τὸν προϊστάμενό του, καὶ κύτταζε τοὺς ναῦτες μὲ μάτια ἀστραφτερά. Κάποιος ἀπ' αὐτοὺς εἶχε κάνει τὸ σαμποτάζ, αὐτὸ πιὰ ἦταν βέβαιο, κάποιος πού δὲν εἶχε συλλογιστῇ ἴσως τίς τρομερὲς συνέπειες. Καὶ τώρα ἔξηνη ἄντρες κινδύνευαν νὰ θανατοῦν

μέσα στὸ θυθὸ τῆς θάλασσας, μόνο καὶ μόνο ἐπειδὴ ἐρέθηκε ἕνας νὰ συγκινηθῇ ἀπὸ τὰ δολάρια τοῦ Ἐντ Μύλλερ καὶ τῶν συντρόφων του. Ἀξαφνὰ τὰ μάτια του ἔπασαν στὸν Χάρπερ, τὸν ναυτὴ ἐκείνον πού τὸν εἶχε φωνάξει στὸ Διοικητήριο, καὶ πού ἦταν ὁ φίλος τῆς Ρόζας, τῆς κατὰ φαντασίαν ἀδελφῆς τοῦ Ρόμπερτς.

Τὰ μάτια τοῦ Μάρτυ καρφώθηκαν ἀνήλεα στὸ πρόσωπο τοῦ νέου. Κι' ὁ Χάρπερ χλώμιασε καὶ ἔκανε νὰ κρυφτῇ πίσω ἀπὸ τοὺς ἄλλους. Μὰ γρήγορα ὁ Ράντελ τὸν ἄρπαξε ἀπὸ τὸ γαϊκά.

—Πές τὴν ἀλήθεια, φώναξε ἄγρια.

Ἐσὺ εἶσαι ὁ ἐνοχος;

—Γιὰ τὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ! μουρμούρισε ὁ ἄλλος.

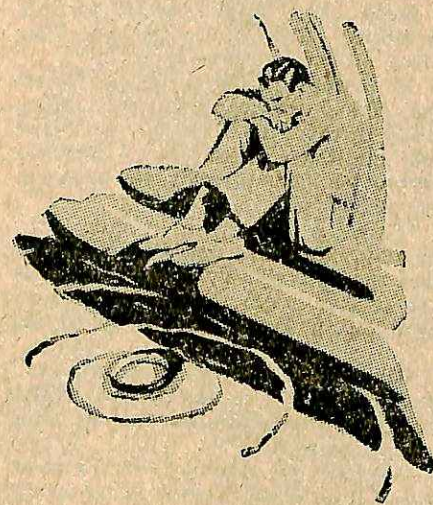
—Τὴν ἀλήθεια!

Ἡ ἀτμοσφαῖρα ἐκεῖ μέσα ἄρχισε νὰ γίνετα ἀνυπόφορη.

—Ἐλεος! φώναξε ὁ Χάρπερ. Θὰ σᾶς τὰ πῶ ὅλα. Δὲν τὸ φανταζόμουν τόσο φοβερό.

—Ποιὸς σὲ πλήρωσε; ρώτησε ἄγρια ὁ Μάρτυ. Πές μου ἀμέσως! Ὁ Μύλλερ;

—Ὁχι, ὄχι, ὁ Μύλλερ δὲν ἀνακα-

τεύεται σ' αὐτά! Ὁ... ὁ... Φαρνχχι. —Καὶ ποιὸς σκότωσε τὸν Ρόμπερτς;

—Αὐτός!

Ὅλη αὐτὴ τὴν ὥρα, ὁ Μπλαίηκ ἀτάραχος ἐξακολουθοῦσε νὰ στέλνῃ ἕναν ἕναν τοὺς ναῦτες ἐπάνω μὲ ἀλφαθητικὴ σειρά. Στὰ λόγια τοῦ Χάρπερ μόνο, γύρισε κι' ἔρριξε τοῦ Ράντελ μιὰ ματιά γεμάτη ἱκανοποίηση, κι' εἶπε σιγὰ:

—Συγχαρητήρια, Μάρτυ. Ὁ Διοικητὴς θὰ σοῦ συγχωρήσῃ ὅτι δραπέτευσε, μιὰ καὶ ἐσὺ κατάρθρωσε ν' ἀνακαλύψῃς τοὺς ἐνόχους.

—Καὶ πάλι σοῦ ζητῶ συγγνώμην, εἶπε ὁ Μάρτυ συγκινημένος ἀπὸ τὸ ὕψος τοῦ θασανημένου θαλασσινοῦ καὶ καταλαβαίνοντας πόσο θὰ τὸν εἶχε κάνει νὰ υποφέρῃ μὲ τὴν ὑπόψια του.

Ἐνας ἕνας ἔφευγαν οἱ ναῦτες, πετιόνταν σὸν βολίδες ἔξω στὴ ζωή. Μὲ ὅλο κι' ἀδυνατίζαν, ὅλο καὶ πιὸ δύσκολα κατάρθωναν νὰ φορέσουν τὴ μάσκα καὶ νὰ σκαρφαλώσουν στὸ σωλήνα.

Πέρασαν ὥρες σὰν χρόνια. Ἐπὶ τέλους, κάποια στιγμή, ὁ Μπλαίηκ κι' ὁ Ράντελ ἔμειναν μόνοι. Μόλις μποροῦσαν πιὰ ν' ἀνασάνουν. Ὁ ἕνας ἔπρεπε νὰ μείνῃ γιὰ νὰ τινάξῃ

ἐπάνω τὸν ἄλλον.

—Ἐγὼ θὰ μείνω, Μπλαίηκ εἶπε ὁ Μάρτυ.

Ὁ ἄλλος γέλασε.

—Ἀκουσε, Μάρτυ, εἶπε ἐπειτα σοβαρά. Δὲν θέλω φασαρία. Ἐσένα μπορεῖ νὰ σὲ περιμένῃ κάποιος ἔξω μὲ ἀγωνία. Ἐμένα, κανέναν. Ἡ γυναίκα μου; Μὲ ἀπατάει. Σοῦ κάνει ἐντύπωση; Δὲν ὑπῆρχε πάντως λόγος νὰ στὸ πῶ πρὶν ἀπὸ αὐτὴ τὴ στιγμή. Ἄλλον κανένα στὸν κόσμο δὲν ἔχω. Εἶμαι τόσο χρόνια μεγαλύτερός σου. Κι' ἐπὶ τέλους, χωρὶς συζήτησι ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ σὲ διατάξω.

Δίστασε ὁ Ράντελ κάμποιση ὥρα. Τώρα, τὴ στιγμή τοῦ χωρισμοῦ, ἐνοίωσε μιὰ τρυφερὴ ἀγάπη γιὰ τὸν θάρρ αὐτὸν ἄνθρωπο, πού τοῦ φαίνεται πάντα ἀδιapάστος. Μιὰ τραγωδία ἔκρυβε λοιπὸν αὐτὸ τὸ κλειστὸ ὕψος τοῦ Μπλαίηκ. Ναί, τὴν εἶχε ἰδῇ κάμποσες φορὲς τὴν κυρία Μπλαίηκ. Ἦταν πολὺ ὁμορφῇ...

—Ἐμπρός! φώναξε ὁ πλοίαρχος. Φόρεσε τὴ μάσκα!

Σὰν αὐτόματο ὑπήκουσε ὁ Μάρτυ. Τὴν τελευταία στιγμή, πρὶν χωθῇ στὸ σωλήνα, ἔδωσαν τὰ χεῖριά. Ἐπειτα, ἐνοίωσε τὸν Μπλαίηκ νὰ τοῦ πιάνῃ τὰ πόδια καὶ νὰ τὸν σπρώχνῃ ἐπάνω μὲ δύναμι... Μετὰ τὸ χάος, λίγες στιγμές, πού φαίνονται αἰῶνες...

ΕΝΑ ΣΑΛΠΙΣΜΑ ΜΕΣΑ ΣΤΗ ΝΥΧΤΑ

ΑΚΟΥΜΠΙΣΜΕΝΗ στὸν ὦμο τοῦ Μάρτυ ἡ Μόλλυ, σιγίγκλαιγε.

—Ἀγάπη μου, ἀγάπη μου, μουρμούριζε, τώρα κατάλαβα πόσο σ' ἀγαπῶ, τώρα, αὐτὲς τίς ὥρες τῆς ἀγωνίας.

—Δὲ συλλογιζέσαι τὴ Ρένε; ρώτησε ὁ Μάρτυ, χαμογελώντας.

—Τίποτα δὲν συλλογιζομαι, ἀναστέναξε ἡ κοπέλλα, μόνο πῶς πήγα νὰ χάσω τὴν εὐτυχία μου, πρὶν τὴν χαρῶ.

—Γλυκειά μου!

Ἐμειναν ἀγκαλιασμένοι, παρήμε-ρα ἀπὸ τὸν κόσμο πού μαύριζε στὴν παραλία, ἀνάμεσα ἀπὸ τοὺς συγγενεῖς τῶν ναυτῶν πού τριγύριζαν τοὺς ναυαγούς.

Οἱ προβολεῖς φώτιζαν τὸ μέρος ὅπου ἦταν θαμμένο τὸ Υ-62.

Κι' ἔξαφνα, μέσα στὴ νύχτα ἕνα σάλπισμα ἀκούστηκε. Ἐνα σάλπισμα μοναχικό, θλιβερό. Ὁ Μάρτυ στάθηκε σὲ προσοχή, κι' ἡ Μόλλυ κύτταξε πρὸς τὰ πολεμικά. Ἐνας σάλπιγκτης στεκόταν στὸ κατὰστρωμα. Ὁ ἦχος ἦταν ὥραϊος καὶ θλιβερός. Ἀντιλαλοῦσε πένθημα μέσα στὸ σκοτεινὸ νερό.

Ὁ Μάρτυ σήκωσε τὸ χέρι του. ἔκανε τὸ σήμα. Τὰ μάγουλά του ἦταν ὕγρα, τὰ χεῖλη του ἔτρεμαν. Κι' ἡ Μόλλυ πού στεκόταν κοντά του, τὸν ἀκουσε νὰ ψιθυρίσῃ:

—Ἀντίο, πλοίαρχε!

Ἀποδοσις:

Ι. ΜΠΟΥΚΟΥΒΑΛΑ - ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΥ

ΠΟΙΑ ΕΙΝΕ ΤΑ ΥΨΗΛΟΤΕΡΑ ΒΟΥ-
ΝΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΚΑΙ ΤΙ ΥΨΟΣ
ΕΧΟΥΝ;

Κορυφή Ἐβερεστ, ὁροσειρᾶς Ἰ-
μαλαίων, 8.858 μέτρα, Γούν-
τουίν-ῶσεν, ὄρος. Μπολτιστάν,
8.596 μ., Ἰλλαμπού, ὄρος. Ἀνδεων,
7.675 μ., Μάκ-Κινλεϋ, Ἀλάσκα, 6.222
μ., Κοτοπαξί, ὄρος. Ἀνδεων, 5.962
μ., Ὀρος Λόγκαν, Βραχῶδη ὄρη,
5.940 μ., Ὀρος Ἐλιαν, Βραχῶδη ὄ-
ρη, 5.928 μ., Κιλιμάντζαρο, Ταγκανί-
κα, 5.865, Ποποκατάπελτ, Μεξικόν,
5.406 μ., Ἀραράτ, Ἀρμενία, 5.142
μ., Λευκὸν ὄρος, Ἀλπεῖς, 4.810 μέ-
τρα.

ΠΟΙΑ ΕΙΝΑΙ Η ΑΡΧΗ ΤΗΣ ΙΔΡΥ-
ΣΕΩΣ ΤΗΣ ΠΟΛΕΩΣ ΤΟΥ ΒΑ-
ΤΙΚΑΝΟΥ ΚΑΙ ΠΟΣΟΥΣ ΚΑ-
ΤΟΙΚΟΥΣ ΑΡΙΘΜΕΙ ΣΗΜΕΡΑ;

Πρὸ 1.500 ἐτῶν, κατὰ τὸν 15ον
αἰῶνα, ὁ Πάπας Ἅγιος Σὺλ-
βέστρος, οἰκοδόμησε μιὰ μικρὴν
ἐκκλησίαν ἐπάνω ἀκριβῶς ἀπὸ τὸ μνη-
μεῖο τοῦ Ἁγίου Πέτρου. Δίπλα στὴν
ἐκκλησίαν αὐτὴ ἀνέγειρε ἕνα ταπεινὸ
σπιτάκι, πού τοῦ ἐχρησίμευε ὡς κα-
τοικία.

Σὲ λίγο, γύρω ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν
τοῦ Ἁγίου Πέτρου καὶ τὸ μικρὸ σπι-
τάκι τοῦ Πάπα, ἀρχίσαν νὰ οἰκοδο-
μοῦνται διάφορα οἰκήματα, μοναστή-
ρια, ἐκκλησίες, παρεκκλήσια, καὶ νο-
σοκομεῖα, εἰς τρόπον ὥστε σύντομα ἐ-
δημιουργήθηκε μιὰ μικρὴ πόλις, ἡ
ὁποία κατὰ τὸν 9ον αἰῶνα περιεκλεί-
σθη σὲ μιὰ περιοχὴ ἀπὸ τέχνη καὶ
πύργους, προσωρισμένα νὰ τὴν προ-
στατεύσουν. Αὐτὴ εἶναι ἡ ἀρχὴ τῆς
δημιουργίας τῆς πόλεως τοῦ Βατικα-
νοῦ, ἡ ὁποία, μὲ τὰ σαράντα ἑκτάρια
τῆς ἐπιφανείας τῆς δίνει τὴν εἰκόνα
τοῦ μικροτέρου κράτους τοῦ κόσμου.

Ὁ σημερινὸς πληθυσμὸς τοῦ μικροῦ
αὐτοῦ κρατιδίου — πού ἐν τούτοις
ἀπικλίνει στὸν ἄνω τῶν τῶν μεγα-
λύτερη ἐκκλησία τοῦ κόσμου, τὸν μη-
τροπολιτικὸν ναὸν τοῦ Ἁγίου Πέτρου —
ἀνέρχεται σὲ 1.100 κατοίκους. Οἱ
750 ἐξ αὐτῶν εἶνε πολῖται τοῦ Βατι-
κανοῦ — μεταξὺ τῶν ὁποίων πάλιν
μόνον 19 ἔχουν γεννηθῇ μέσα στὴν ἑ-
ξία πόλι — οἱ δὲ λοιποὶ 350 εἶνε πρό-
σωπα στὰ ὁποία ἐπιτρέπεται ἀπλῶς
ἡ διαμονή.

ΑΠΟ ΠΟΥ ΠΡΟΕΡΧΕΤΑΙ Ο ΟΡΟΣ
«ΚΑΡΑΤΙΟΝ», ΠΡΟΚΕΙΜΕΝΟΥ
ΠΕΡΙ ΧΡΥΣΟΥ;

Κατὰ τὸν Ἀγγλον γλωσσολόγον
κ. Μέρτ, ἡ λέξις εἶναι ἀφρικα-
νική, Πράγματι, σὲ ὀρισμένες
διαλέκτους τῶν νέγων «κουαράτ»
σημαίνει ἡλίος. «Κουαράτ» ἐπίσης ἀ-
ποκαλεῖται κι' ἕνα δένδρο μὲ λαμπρά
πορφυρᾶ ἄνθη. Τὸ δένδρο αὐτὸ ἔχει
μιὰ περίεργην ιδιότητα: Ἡ συγκομι-
δὴ τῶν καρπῶν του, μετὰ τὴν ἀποθή-
ρανσί τους, ἔχει πάντοτε τὸ ἴδιο βά-

ρος. Οἱ Ἰθαγενεῖς ἐχρησιμοποιοῦσαν
ἄλλοτε τὴ συγκομιδὴ ἑνὸς «κουαράτ»
γιὰ νὰ ζυγίσουν τὸν χρυσό τους. Τὸ
«κουαράτ» αὐτὸ υἱοθετήθηκε ἀργότε-
ρα ἀπὸ τοὺς Εὐρωπαίους καὶ εἶναι τὸ
σημερινὸ καράτιον.

ΕΠΙΔΡΟΥΝ ΤΑ ΛΑΧΑΝΙΚΑ ΣΤΟΝ
ΧΑΡΑΚΤΗΡΑ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ;

Ναί, λένε πολλοὶ ἐπιστήμονες. Οἱ
γιατροὶ παραδέχονται ὅτι τὸ
καρότιο κάνει τὸν χαρακτῆρα
ἥλιο καὶ εὐχάριστο. Στὸ Βισύ, μάλι-
στα, στὴν περίφημη λαματική πηγὴ
τῆς Γαλλίας, πού πηγαίνουν οἱ ὑπο-
χονδριακοὶ καὶ δύσθυμοι, ἡ χρῆσις
τοῦ εἶναι πολὺ διαδεδομένη. Ὅσοι ἔ-
χουν δύστροπον χαρακτῆρα, πρέπει νὰ
τρῶνε πολλὰ καρόττα. Τὸ σπανάκι
ἐπιδρά ἐπὶ τῆς... τεμπελιάς. Ὅσοι δὲν
ἔχουν ὄρεξι γιὰ ὄρεξι καὶ εἶναι νο-
θροί, νὰ τρῶνε ἀφθονο σπανάκι. Ἡ
φακὴ φέρνει ἀπογοήτευσι καὶ ἀποθάρ-
ρυνσι, καὶ σ' ἐκείνους πού κάνουν κα-
τάχρησι τοὺς φέρνει ἀϋπνία καὶ ἐ-
φιάλη. Τὰ φρέσκα φασόλια ἀναπτύσ-
σουν τὰ καλλιτεχνικὰ ἔνστικτα καὶ
φέρνουν τρυφερὲς σκέψεις. Ἐπίσης
καὶ τὰ σέσκουλα, ὅχι ὅμως καὶ τὰ
σέλινα πού φέρνουν μελαγχολία. Τὰ
ξερά φασόλια αὐξάνουν τὴν ὄρεξι γιὰ
δουλειά. Ἡ πατάτα ἐξασφαλίζει τὴν
πνευματικὴ γαλήνη.

ΤΙ ΕΙΝΑΙ ΤΟ «ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΟΝ
ΑΠΟΡΡΗΤΟΝ»;

Τὸ «ἐπαγγελματικὸν ἀπόρρητον»
ὕφισταται γιὰ τοὺς ἱερεῖς, λα-
τροὺς, δικηγόρους, μαῖες καὶ
βοηθοὺς αὐτῶν καὶ ἀφορᾷ τὰ μυστικά
τῶν πελατῶν τους, τὰ ὁποία περιήλ-
θον εἰς γνῶσιν των, λόγῳ τοῦ ἐπαγ-
γελματός των. Οἱ γιατροὶ μποροῦν νὰ
παραβιάσουν τὸ ἐπαγγελματικὸν ἀ-
πόρρητον, ἔαν μ' αὐτὸ καὶ μόνο τὸν
τρόπο προλαμβάνεται μετάδοσις βα-
ρειᾶς ἀρρώστειας. Ἐπιτρέπεται, π.

Δ ά γ κ ω μ α σ κ ύ λ ο υ: Πλύ-
νετεμ, μὲ οινόπνευμα ἢ μὲ διάλυσι
διχλωριούχου ὕδραργύρου τὴν πλῆ-
γὴ καὶ περνᾶτε ἐλαφρῶς μὲ διάλυ-
σιν ἰωδίου μέσα σὲ οινόπνευμα. Πα-
ρακολουθεῖτε τὸν σκύλο μήπως
προσβεβλημένος ἀπὸ λύσσα.

Χ.. ν' ἀνακοινώσῃ ὁ γιατρός σ' ἕναν
ἀπὸ τοὺς συζύγους τὴν φύσι τῆς ἀρ-
ρώστειας του, ἔαν νομίσῃ ὅτι υπάρ-
χει κίνδυνος μεταδόσεως τοῦ νοσήμα-
τος τοῦ ἀρρώστου στὸν υἱὸν. Ἐπίσης
ἔαν ὁ γιατρός θεωρήσῃ καθήκον του
νὰ καταστήσῃ ἐνήμερον τῆς υγείας ἀ-
νηλίκου πελάτου του τὸν γονεά ἢ κη-
δεμόνα τοῦ ἀνηλίκου. Οἱ ἐν ἀρχῇ ἀ-
ναφερθέντες ἐπαγγελματίαι καταγ-
γέονται ἀπὸ τὸν νόμο ἔαν παραβιά-
σουν τὸ ἐπαγγελματικὸν ἀπόρρητον, ἔ-
χουν ὅμως τὸ δικαίωμα νὰ τὸ τηρή-
ρουν καὶ ἐνώπιον τῶν δικαστηρίων.
Οἱ ὑπάλληλοι τοῦ δημοσίου, καθὼς
καὶ οἱ ὑπάλληλοι τῶν ἰδιωτικῶν ἐπι-
χειρήσεων, ἔχουν τὴν ὑποχρέωσι νὰ
τηροῦν τὸ ἐπαγγελματικὸν ἀπόρρητον.
Παραβιάζοντάς το, διατρέχουν τὸν
κίνδυνο νὰ ἀπολυθοῦν ἀπὸ τῆς θέσι
τους.

ΠΟΥ ΚΑΙ ΠΟΤΕ ΑΝΗΓΕΡΘΗ Ο
ΠΡΩΤΟΣ ΟΥΡΑΝΟΕΥΣΤΗΣ ΤΩΝ
ΗΝΩΜΕΝΩΝ ΠΟΛΙΤΕΙΩΝ;

Ο πρῶτος οὐρανοξύστης ἀνηγέρθη
στὴς Ἡνωμένες Πολιτεῖες τὸ
1884, στὴν πόλι τοῦ Σικάγου.
Ἡ ἀνέγερσις του ὑπῆρξε μεγάλο γε-
γονός, μολοντί ἡ οἰκοδομὴ αὐτὴ δὲν
εἶχε παρὰ 12 μόνον πατώματα.
Ὡστόσο τὸ ἔργο ἐθεωρήθη ἀπὸ τεχνι-
κῆς ἀπόψεως ἀπίστευτου τόλμης. Ἐξ
ἄλλου γιὰ τὴν στερεότητα τοῦ οἰκο-
δομήματος οἱ εἰδικοί ἐξέφραζαν πολ-
λὰς ἀμφιβολίας, τόσοσ ὥστε τὸ κοινὸν
ἀπέφευγε κατὰ τοὺς πρώτους μῆνες
νὰ κυκλοφορῇ στοὺς γύρω ἀπὸ τὸν
οὐρανοξύστη δρόμους.

ΠΟΙΟΣ ΥΠΗΡΞΕ Ο ΠΡΩΤΟΣ ΦΙ-
ΛΕΛΛΗΝ;

Ο πρῶτος φιλέλληνας ἦταν ὁ Βολ-
ταίρος, πού, τὸ 1760, ἔγραψε
στὸ φίλο του βασιλέα τῆς Πρωσ-
σίας Φρειδερίκο τὸν Μεγάλο, νὰ βοη-
θήσῃ τὴν Αὐτοκράτειρα τῆς Ρωσίας
Αἰκατερίνη ἐναντίον τῶν Τούρκων
«γιὰ νὰ διωχθοῦν ἀμέσως οἱ βάρβα-
ροι ἀπὸ τὴν πατρίδα τοῦ Ξενοφώντος,
τοῦ Σωκράτους, τοῦ Πλάτωνος, τοῦ
Σοφοκλέους καὶ τοῦ Εὐριπίδου», ὡ-
πως ἔγραφε.

ΠΟΙΟΣ ΕΦΕΥΡΕ ΤΟ ΣΥΣΤΗΜΑ
ΤΗΣ ΚΑΤΑΜΕΤΡΗΣΕΩΣ ΤΟΥ
ΣΩΜΑΤΟΣ;

Τὸ σύστημα τῆς καταμετρήσεως
τοῦ σώματος, χάρις στοῦ ὁποῖον
ἀποκαλύπτεται ἡ πιστοποίησις
ἢ ταυτότης ἑνὸς ἐγκληματίου, ἀρέ-
λειται στὸν Γάλλο Ἀλφόνς Μπερτιγιόν
καὶ ἐφημερίσθη γιὰ πρώτη φορὰ στὴν
Γαλλία τὸ 1880.

Ο ΠΑΝΤΟΓΝΩΣΤΗΣ

Οδόννη

ΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ
ΜΑΣ ΛΕΝΕ ΤΑ
ΜΥΣΤΙΚΑ ΤΟΥΣ

ΤΑ ΥΨΡΟΝ ΠΑΟΥΕΡ

Ο Τάυρον Πάουερ είναι ο γόνος υπ' αριθ. 1, είναι εκείνος ο οποίος αντικατέστησε μέσα στις γυναικείες καρδιές τον Ρόμπερτ Τάυλορ, η δημοτικότητα του οποίου έμελε να τελειώσει καταληκτικά. Και όμως ο Τάυρον Πάουερ, ο άγαπητός των γυναικών όλου του κόσμου φοβάται. Αυτό τουλάχιστον λέγει ο ίδιος. Φοβάται μήπως οι καταληκτικές επιτυχίες του τον τρελλάνουν!... Περιέργως φόβος αλήθεια για έναν ήθοιο!

—Οχι όμως και τόσο περίεργος, λέγει ο Τάυρον Πάουερ. "Όταν κανείς έζησε ολοκληρωμένα μόνος με 5 δολάρια την εβδομάδα και έλπει εξαφνικά ότι κερδίζει αστρονομικά ποσά, ότι λαβαίνει περισσότερα γράμματα και από έναν υπουργό ακόμη και όταν εκατομμύρια γυναικών του κάνουν ερωτικές εξομολογήσεις, διερωτάται εάν δεν όνειρεύεται.

Ο Πάουερ βλέπετε δεν έλπιόμηνος τον πατέρα του που ήταν στην εποχή του ένας διάσημος ήθοιος και ο οποίος πέθανε, όταν αυτός ήταν ακόμη 16 ετών, λημονήμένος και παμπόχως.

Ίδου τι έλεγαν ο Τάυρον Πάουερ ο' έναν Αμερικανό δημοσιογράφο κατά το γύρισμα της ταινίας «Σουέζ», ολίγους μήνες δηλαδή προτού πάρη την απόφαση να παντρευθή την χαριτωμένη Γαλλίδα συμπαίκτριά του Άννα-Μπέλλα:

—Οι γυναίκες, αυτό είναι το ευαίσθητο σημείο για μένα. Μου είναι αδύνατον να τους αντισταθώ. "Εκείνο όμως που με σώζει είναι ότι τις αγαπώ όλες. Αγαπώ τις μελαγχολικές, λατρεύω τις ξανθές, θαυμάζω τις κοκκινομάλλουσες. Νομίζω ότι ερωτεύθηκα όλες μου τις συμπαίκτριες: Σιμόν Σιμόν, Άλιν Φαίλ, Σόνια Χένυ, Άννα-Μπέλλα, Λωρέττα Γιούγκ. Άλλα αυτό δεν θα με κάνει να παντρευθώ προτού περάσουν ακόμη πολλά χρόνια...

Και όμως έφθασαν μερικοί μήνες για να αλλάξη ιδέα και να παντρευθή την Άννα-Μπέλλα με την οποία αποτελεί σήμερα ένα από τα πιο αρμονικά ζευγάρια του Χόλλυγουντ.

ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΤΟΥ ΧΡΟΝΙΑ ΣΤΟΝ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟ

Πρό ημερών συνεληρώθησαν τρία χρόνια κινηματογραφικής σταδιοδρομίας του Τάυρον Πάουερ και ο τελευταίος γνώρισε την 13η του ταυνία. Η σταδιοδρομία του υπήρξε αληθινή αλματική. Δεν είχε ακόμη καλά-καλά τέσσερα χρόνια που τον χρησιμοποιούσαν σ' ένα ραδιοφωνικό σταθμό για να απαγγέλλη σκηνές από μικρές κωμωδίες προοριζόμενες για παιδικά. Και δεν έπέρασαν ούτε 7 χρόνια από την εποχή που εύρισκόμενος πτωχός στο Λος Άντζελες εξεδιόχθη δύναμει δικαστικής απόφασης από το διαμέρισμά που κατείχε γιατί δεν είχε να πληρώση το ενοίκιό του.

Δεν άργησε όμως να γίνει ο υπ' αριθ. 1 γόνος των γυναικείων καρδιών και να θεωρηθή ως ο ωραιότερος και ρομαντικότερος των ανδρών του Χόλλυγουντ. Ένα δημοψήφισμα που ενεργήθηκε από μια μεγάλη Αμερικανική εφημερίδα τον έφερε ως τον βασιλέα της οδόννης στην σειρά της Σιρλέϊ Τέμπλ, του Κλάρκ Γκέμπλ και του Ρόμπερτ Τέλορ, τον οποίο επεσκίασε, καθώς αναφέραμε ανωτέρω.

Πρό του γάμου του οι στήλες των κινηματογραφικών περιοδικών ασχολούντο με τις ερωτικές του περιπέτειες γιατί καθώς απέραμε σχεδόν και κατά κανόνα ερωτευόταν όλες του τις συμπαίκτριες.

Η πρώτη ταινία στην οποία διεκρίθη ήταν «Κοιτώντας κοριτσάκια», στην οποία έπαιξε η Σιμόν Σιμόν.

Το πρώτο του φιλμ ήταν όμως το «Τραγούδι της Μπέμπυ, τραγουδιστής», πρωτογνωστή ταινία του οποίου ήταν η τακτική του συμπαίκτρια Άλιν Φαίλ. Ο Τάυρον δεν είχε την εποχήν εκείνη ούτε ένα δολάριο στην τσέπη...

Ο Πάουερ δεν κοιμάται πιά, σπουδάζει τον ρόλο του και ζητά συμβουλές από την Άλιν μόλις την συναντήσει:

—Νομίζετε ότι πρέπει να κάνω έτσι ή έτσι;

Εκείνη χαμογέλα. Άλλα μια μέρα ο σκηνοθέτης ενσκήπτει άγριος: «Τάυρον Πάουερ, δεν είσαι ο άνθρωπος που μου χρειάζεται! Ο... θα πάρη τον ρόλο σου.

Ο Τάυρον έχει την εντύπωση ότι όλα καταρρέουν γύρω του. Τρέχει στο καμαρίνι της Άλιν και εκεί ξεσπά σε δάκρυα. Εκείνη για να τον παρηγορήσει τον παίρνει μαζί της στο νυκτερινό κέντρον «Οι Τροπικοί». Εκεί συζητούν όλη την νύχτα και ο Τάυρον αποφασίζει να ξαναρχίση.

Άλιν, της λέγει, θα μείνεις η μόνη μου φίλη, η μοναδική, θα παίζω μαζί σου και θα είσαι υπερήφανη για μένα.

Η Άλιν καταλαβαίνει όμως ότι κατά βάθος δεν είναι ταπεινός και ούτε ερωτευμένος, αλλά ευγνώμων, μεθυμένος από πικρίαν και φιλοδοξίαν.

Ο Τάυρον λοιπόν νύνηται, τρώγει και αναλαβάνει την κατάκτησή της. Μία θραύδα της προτείνει να πάνε σ' ένα περίφημο κοσμικό κέντρον, εκείνη όμως αρνείται.

Την εποχή εκείνη, 1936, ο Τζανουκ γυρίζει την ιστορία των Λούις του Λονδίνου και ο Τάυρον διακρίνεται. Έχει τώρα 18 κοστούμια, μικρόν έπαυλιν στην κορυφή ενός λόφου και τρεις σκύλους.

Την εποχήν εκείνη η πρώτη καρδιά που έκτύπησε για τον Τάυρον ήταν της Άλιν Φαίλ, η Λωρέττα Γιούγκ ούτε ήξερε ότι υπήρχε. Ίσως γιατί η Λωρέττα φρόντιζε να κατακτά διασημους ήθοιους και όχι ασήμαντους αστέρισκους.

Η Άλιν, η καρδιά της οποίας είναι μεγάλη όσο και ο κόσμος, γνώρισε τον Τάυρον Πάουερ, αισθανθηκε ότι ήταν ξένος, και παραχαλισμένος στο κινηματογραφικό περιβάλλον, και τον πήρε σχεδόν υπό την προστασία της. Τού εξήγησε δε ώριμα μυστικά του κινηματογράφου. Τού χάρισε την φιλία της, γνώρισε την μητέρα του, την οποία ο Τάυρον αγαπά περισσότερο από οποιαδήποτε άλλη γυναίκα στον κόσμο. Έτσι, έως ότου έφθαση στον ορίζοντα η Σόνια Χένυ, ο Τάυρον και η Άλιν ήταν πρώτες τάξεως φίλοι.

ΣΟΝΙΑ ΧΕΝΥ και ΛΩΡΕΤΤΑ ΓΙΟΥΓΚ

Την Σόνια ο Τάυρον την γνώρισε προτού γυρισθί η ταινία «Μία φορά στις χίλιες», σε μία εορτή που εδόθη υπέρ των εργατών των στούντιο της Φόξ. Ο Τάυρον θαύμασε την επίδειξη της Σόνια και μόλις έτελειωσε έσπευσε στο καμαρίνι της για να την συγχαρή. Εκεί μέσα στον ένθουσιασμό της η Σόνια του ανταπέδωσε τα κομπλιμέντα που της έκανε.

Σιγά-σιγά η γνωριμία μετεβλήθη σε φιλία και η Σόνια άρχισε να απασχολή αποκλειστικά μαζί της τον Τάυρον. Έπεσε κέφθηκε το

Ο Άμερικανός γόνος της οδόννης Τάυρον Πάουερ, του οποίου το χαμόγελο διευμήθη από τους συμπαίκτριές του φυσικά—1.000.000 δολάρια!

σπίτι του και εκείνος το δικό της. Άντηλλαξαν δώρα. Όταν ο Τάυρον πήγε στο Πάλμ Σπρίγκ να περάση τις διακοπές του, πήγε και η Σόνια να κάνει έξοχη εκεί.

Τότε όμως ένεφανίσθη η Λωρέττα. Συναντήθηκαν για πρώτη φορά στην ταινία «Ερωτευμένες γυναίκες». Η συνάντησις ήταν τελείως επαγγελματική. Άλλωστε την εποχήν εκείνη η Λωρέττα ήταν μνηστευμένη με τον Έντυ Σάθερλαντ και ο Τάυρον ήταν σκάτια της ένας οποιοσδήποτε ήθοιος. Άργότερα όμως, μετά την ταινία «Λούις του Λονδίνου» ο Τάυρον έγινε διάσημος. Τότε η Λωρέττα τον είδε υπό ένα νέο φώς. Έπαυσε να παίζει μαζί στο «Καφέ Μετροπόλ». Έπαυσε τους ρόλους δύο ερωτευμένων και η Λωρέττα πιάστηκε πρώτη στο παιγνίδι. Ο Τάυρον έκτος από την Σόνια είχε τώρα και την Λωρέττα, της έστειλε δώρα, έπεσε κέφθηκε την έπαυλιν της και εκείνη την δική του.

Την εποχήν εκείνη η Σόνια είχε αναλάβει μία τουρνέ εμφανίσεων, μόλις όμως έμαθε τι συνέβαινε στο Χόλλυγουντ έπείσθη... αεροπορικώς για να πάρη πίσω τον φίλο της.

Τις δύο ερωτευμένες που περιέπιπταν διαρκώς σε σκηνές αντιζηλίας έχωρισε η Ζαννέτ Γκασίνφορ. Εκείνη όμως ήταν τριάντα ετών και ο Τάυρον μόνο 22. Σκεπτόταν τον γάμο εκείνη, αλλά αυτός την έχλειζε και το κτύπημα ήταν βαρύ.

Ο Πάουερ αρχίζει να στέλνη άνθη στην Νόρμα Σπέρ, με την οποία ενύριζε την «Μαρία Άντουανέττα». Άλλα έρχεται το γύρισμα του «Σουέζ» και ο Τάυρον ερωτεύεται την Άννα-Μπέλλα, αδιαφορών δε για το σκάνδαλον και συντριβών δλας του, δεσμούς την συναντά στο Ρίον Γανέρον, στην ωραιότερη νύχτα του κόσμου. Ολίγες δε εβδομάδες αργότερα την κάνει, στο Χόλλυγουντ, νόμιμον σύζυγόν του.

Είναι λοιπόν η δεν είναι ο Τάυρον ο άσθηματικός κίνδυνος των θηλέων αστέρων του Χόλλυγουντ;

ΡΟΛΑΝ ΝΤΕΒΙΛΛΕΡ Σ

ΝΕΑ ΑΠΟ ΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

Η Μπέττυ Νταίβις και ο Χάρ. Νέλσον επρόκειτο να εορτάσουν την έκτην επέτειον του γάμου των, όταν τότε άκριβώς άρχισε να γίνεται λόγος περί προσεχούς χωρισμού των. Πολλοί δημοσιογράφοι, όπως ήτο φυσικόν, έτρεξαν άμέσως να ιδούν προσωπικώς την μεγάλην καλλιτέχνίδα, η οποία δεν έδυσκολευθή να τους δηλώση όσα λέγονται είναι πράγματι αληθινά. Όπως γνωρίζετε, τους είπε, και ο σύζυγός μου και εγώ δεν ανήκουμε δυστυχώς εις τους έαυτούς μας αλλά στην τέχνη μας. (Ο Νέλσον είναι ένας από τους διασημότερους διευθυντάς ορχήστρας της Αμερικής), και βλέπόμεθα το συχνότερον κάθε 30 ή 45 ήμερας. Αυτό βέβαια δεν μπορούσε να λέγεται συζυγική ζωή. Γι' αυτό παρ' όλη την αγάπη μας που χρονολογείται από 15 ετών και πλέον, αποφασίσαμε τον χωρισμόν αυτόν, χωρίς, σ'ας βεβαιώ, να υπάρχη οιασδήποτε άλλος λόγος.

★

Ο κινηματογράφος μ'ας παρουσίασε ως ώρα πολλές θεροπορικές ταινίες εξυμνώντας τη δόξα στρατιωτικών ή πολιτικών ήρώων του αϊθέρος. Έν τούτοις για τους θηλυκούς —και όχι ολιγώτερο ηρωϊκούς— πιλότους, κανείς δεν είχε σκεφθί. Αυτό το κενόν συνεπλήρωσε η Φόξ παρουσιάζοντας την τελευταία της ταινία «Γυναίκες Πιλότοι» με πρωταγωνίστριες τρεις από τις μεγαλύτερες βεντέτες: Άλιν Φαίλ, Νάνσυ Κέλλυ, Κόνστανς Μπέννεντ.

Σκηνοθετημένο από τον Ρόυ ντέλ Ρούθ, το φιλμ αυτό έκτος από την περιήρημη φωτογραφίσι του των τομηρών πτήσεων για την κατάκτησι νέων ρεκτόρ, διατηρεί χάρις στο άφθαστο ταίξιμό των πρωταγωνιστριών του μια άπνοια τρυφερότητος που αν και αντίθετη προς το τραχύ θέμα του προσδίδει μιαν άπεριόριστη χαρά στην ταινία ως σύνολον.

QΣ

ΕΞΕΥΜΕΝΙΖΕΤΑΙ Η ΤΥΧΗ

Είστε πόκερ; Άν ξερετε, αν παίζετε τακτικά και αν σ'ας κυνηγά η γκίνια, ακούστε τη συμβουλή του μίστερ Όρατιου Φάρνελ, από την Νέαν Υόρκη, ενός μαρινώδους ποκερίστα, έστω και αν το όνομά του δεν παρουσιάζεται ακόμη στον κατάλογον των διεθνών άσων του πόκερ.

Ο κύριος λοιπόν αυτός έκαμε μιαν καταληκτικήν ανακάλυψιν και με την μεγαλομυχία που τον χαρακτηρίζει έσπευσε να την ανακοινώση σ' όλον τον κό-

σμο. Δεν πρόκειται όμως για κανένα αλάνθαστο σύστημα παιγνιδιού, αλλά για ένα μέσον με το οποίον κάθε παίκτης μπορεί να εξευμενίση την τύχη. Και, με την εφαρμογή αυτού του μέσου, όπως βεβαιώνει ο ίδιος, όκτώ φορές στις δέκα ο παίκτης κερδίζει.

ΜΕ ΤΗΝ ΒΟΗΘΕΙΑΝ ΤΩΝ ΠΟΔΩΝ

Μερικοί ανακαλύπτουν τυχαίως ένα χρυσόπυργιο, μία πετρέλαιονηγή ή ολοκαταρού νερό σε

εδάφος πετρώδες. Ο Όρατιος Φάρνελ, επίσης τυχαίως, ανέκαλύψε τον τρόπο για να κερδίζει κανείς στο πόκερ. Και ο τρόπος αυτός είναι εύκολοτατος.

Άν πρός τ' άριστερά σας κάθεται μια κυρία ή δεσποινίς, δεν έχετε παρά να σταυρώσετε τα πόδια σας, κατά τρόπον ώστε το δεξί να είναι άπάνω από το άριστερό. Άν όμως η κυρία είναι καθισμένη δεξιά σας, τότε πρέπει να κάμνετε ακριβώς το αντίθετο.

Εάν όμως το παιγνίδι γίνεται μεταξύ ανδρών ή αν προς τα δεξιά και τ' άριστερά έχετε άδερφους αντιπάλους, τότε προσέχετε να μη σταυρώσετε καθόλου τα πόδια, αλλά να τα κρατήτε παράλληλα καθ' όλην την διάρκεια του παιγνιδιού.

Το ίδιο μέτρον πρέπει να εφαρμόζουν και οι γυναίκες, αναλόγως του αντιπάλου που έχουν προς τα δε-

ξιά και τ' άριστερά των.

Με την παράδεξην αυτήν ανακάλυψε, ο Φάρνελ άπέκτησε καταπληκτικήν δημοφιλία στην Αμερική, παρ' όλες τις άπογοητεύσεις που έδοκίμασαν, πολλοί παίκτες εφαρμόζοντας το σύστημά του. Γιατί δεν μπορούν βέβαια να επιτύχουν όλοι. Και εξηγείται αυτό.

Όπως υπάρχουν άνθρωποι που όταν φορέσουν ένα μαγαριτάρι το άρρωσταίνουν, το κάνουν δηλαδή να χάση τη λάμψιν του, έτσι υπάρχουν άνθρωποι που είναι αδύνατον να εξευμενίσουν την τύχη. Οι άνθρωποι λοιπόν αυτοί που είναι πάντα άτυχτοι στο παιγνίδι, καλά θα κάνουν να μην παίζουν ποτέ, γιατί ούτε το σύστημα του Φάρνελ δεν είναι ικανόν να τους κάμη να κερδίσουν.

Θά ελιπτή ότι όλ' αυτά είναι προλήψεις και τίποτε παραπάνω. Ο κόσμος όμως είναι γεμάτος από τέτοιου είδους άδυναμίες, τις οποίες έχουν και σοβαρώτατοι άνθρωποι. Και οι προλήψεις αυτές είναι κατά το πλείστον άταβιστικά υπολείμματα, που τείνουν να εξαφανισθούν.

Η συνήθεια την οποίαν έχουν πολλοί να φορούν το πρωί πρώτα το δεξί παπούτσι και μετά το άριστερό, ήταν πολύ διαδεδομένη στους Ρωμαίους. Μία μέρα ο Αύγουστος, άφηρημένος, έφόρεσε πρώτα το άριστερό και έκαμε την άνοησίαν να το ελιπθί σε έναν από τους συμβούλους του. Οι πραιτωριανοί το έμαθαν και άμέσως έζήτησαν να γίνουν δεκτά κάτι παλαιά τους αϊτήματα. Και ο Αύγουστος, βέβαιος ότι η ήμερα θά έπήγαινε πολύ άνάποδη μετά το πρωινό του σφάλμα, έσπευσε να τους παραχωρήση τα προνόμια που ήθελεν.

ΤΟ ΠΙΕΤΑΛΛΟ ΤΟΥ ΑΛΟΓΟΥ

Όπως τε και σήμερα είναι όπειροι αυτοί που φροντίζουν το πρωί να φορέσουν πρώτα το δεξί παπούτσι, με την βεβαιότητα ότι αν δεν το κάνουν αυτό, θά τους συμβή κάποια μεγάλη άναποδιά. Και αν τύχη να το εξαχίσουν ζουν όλη την ήμερα σε μια διαρκή άγωνία, στενοχωρούνται με το παραμικρό, θυμώνουν και προκαλούν με τη στάσι τους ιστορίες και στενοχώριες, τις οποίες θά μπορούσαν ν' αποφύγουν αν ήταν ευδιάθετοι.

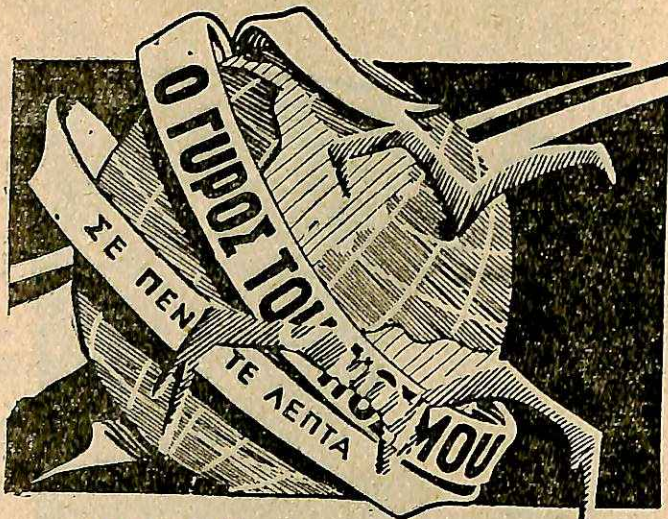
Δεν έχουν καθόλου δίκην όσοι αποδίδουν αποκλειστικήν

κά και μόνον στον λαό δει-
σισαιμονίες και προλήψεις.
Εν πρώτοις υπάρχουν
πολλές και διάφορες μορ-
φές προλήψεων. Σχεδόν ό-
λοι οι μεγάλοι στρατηγοί,
αρχίζοντας από τον Ναπο-
λέοντα, είχαν τέτοιου εί-
δους αδυναμίες, και απέδι-
δαν πολλές φορές μία νίκη
τόσο στο στρατηγικό τους
σχέδιο ή στην αξία των
στρατιωτών και των αξιω-
ματικών, όσο με μίαν εύ-
νοϊκή επέμβαση της τύχης.
Ο λόρδος Ρόμπερτς, ο
Αγγλος στρατηγός που έ-
νίκησε τον πόλεμο των
Μπόερς, είχε την πεποίθη-
σι ότι η τύχη είχε αρχίσει
να χαμογελάει στον αγγλι-
κό στρατό από την ημέρα
που ένας άγνωστος του έ-
στειλε ένα σκουριασμένο
πέταλλο. Και ο άγνωστος
άποστολεύς το είχε βρή στο
Λονδίνο, ακριβώς μπροστά
στο άγαλμα του Νέλσωνος.
Εκείνη την εποχή οι
Αγγλοι είχαν πάθει πολ-
λές πανωλεθρίες στην Ν.
Αφρική από τους Μπόερς.
Ο λόρδος Ρόμπερτς είχε
μαζέψει από τα πεδία των
μαχών δύο πέταλλα, αλλά
ή κατάστασι εξακολούθη-
σε ή ίδια. «Χρειάζεται και
ένα τρίτο», έλεγε ο στρα-
τηγός σε κάθε ήτταν. Και
το τρίτο πέταλλο του το
έστειλε επί τέλους ένας ά-
γνωστος.
Τί συνέβη από τότε;
Σύμπτωσις ή θαύμα; Από
την ημέρα εκείνη η τύχη έ-
στράφηκε προς το μέρος
του και οι Μπόερς, παρ' ό-
λο το θάρρος και την αυ-
τοθυσία τους, έπαθαν πανω-
λεθρίες. Και αυτό έξ αι-
τίας του σκουριασμένου έ-
κείνου πετάλλου που θρέ-
θηκε μπροστά στο άγαλμα
του Νέλσωνος.

ΑΛΛΕΣ ΙΔΙΟΤΡΟΠΙΕΣ

Σχετικά με τις ιδιοτρο-
πίες αυτές των «Αγ-
γλων, δεν πρέπει να
εξηνάμε την περίφημη δι-
πρέλ्ला του Τσάμπερλαιν.
Και είνε άπειρα τέτοιου εί-
δους παραδείγματα.

Ο διάσημος γλωσσολό-
γος και σασκροτολόγος
Μάξ Μύλλερ, του Πανεπι-
στημίου της Οξφόρδης, εί-
χε πάντα στην τσέπη του έ-
να τρύπιο νόμισμα. Ο Ι-
στορικός Μακώλεϋ, περπα-
τώντας στο δρόμο απέφευ-
γε πάντα να πατάη τις
γραμμές που χωρίζουν τις
πλάκες του πεζοδρομίου.
Ο Ίρλανδός έπαναστάτης
Τσάρλ Πάρνελ δεν έπινε πο-
τέ ένα φλιτζάνι καφέ, όταν
γιά να λυώσουν τη ζάχαρι
έγύριζαν το κουταλάκι από
τά δεξιά προς τ' αριστερά.
Και οι τρεις αυτές μορφές

Η ΤΑΧΥΤΗΣ ΣΕ ΔΕΥΤΕΡΟΛΕΠΤΑ

ΕΡΕΤΕ πόσο διάστη-
μα μπορεί να διανύση
κανείς σε ένα δευτερό-
λεπτο; Ένας κολυμβητής
ένα μέτρο και δέκα εκα-
τοστά και ένας πεζός ένα
μέτρο και σαράντα. Μία
ταξιδιωτική περισσότερα 20
μέτρα. Ο άνεμος, κατά μέ-
σον όρον, τέσσερα μέτρα.
Ένα άγριοκάτσικο έχει
σχεδόν την ταχύτητα του
αυτόκινητου, δηλαδή περί
τά 25 μέτρα. Ένας ποδη-
λάτης πέντε μέτρα και ένα
αεροπλάνο 85.

Έχουμε όμως και πολύ
μεγαλύτερες ταχύτητες.
Έτσι, ο ήχος καλύπτει κα-

της προλήψεως διατηρούν-
ται ακόμη και σήμερα από
πολλούς, σε όλα τα μέρη
του κόσμου.

Είνε άπειρα τα μέτρα
που μεταχειρίζονται πολ-
λοί δια να εξευμενίσουν την
τύχη. Το πιο διαδεδομένο
είνε να φροντίζουν ώστε το
κρεβάτι να έχει κατεύθυν-
σι από βορρά προς νότον.
Αυτό είνε σπουδαιότατο, αν
θέλουμε να αποφύγουμε ά-
σχημα όνειρα και αϊφνίδιον
θανάτων.

Ο Κάρολος Ντίκενς, που
δεν ήταν θέβαια άφελής,
δεν έταξίδευε ποτέ χωρίς
πυξίδα. Και όχι από τον φό-
βο μήπως χαθή, αλλά γιά
να βεβαιωθή ότι το κρεβ-
βάτι του ήταν καλά προσα-
νατολισμένο. Είτε σε ξενο-
δοχείο περνούσε τη νύχτα
του είτε σε φιλικό σπίτι, ο
συγγραφέας «Δαυίδ Κόπερ-
φιλντ» έβγαζε άμέσως την
πυξίδα και έτοποθετούσε
το κρεβάτι κατά τον τρό-
πο που είπαμε.

Μία παλιά γαλλική πα-
ροιμία λέει ότι η τύχη μπο-
ρεί να σάς έπισκεφθή και
στον ύπνο. Άρκει όμως το
κρεβάτι να είνε τοποθετη-
μένο από βορρά προς νό-
τον, έπρόσθεσε ο Ντίκενς.

Γ. ΣΑΝΔΗΣ

τά μέσον όρον 300 μέτρα
στο δευτερόλεπτο. Η Γη,
καθώς γυρίζει γύρω από
τον Ήλιο 30.000 μέτρα.
Το φώς διανύει 300.000 μέ-
τρα το δευτερόλεπτο, άλ-
λά την μεγαλύτερη ταχύ-
τητα την έχουν τα έρτζια-
να κύματα που διανύουν
300 εκατομμύρια μέτρα
στο δευτερόλεπτο.

Η ΔΙΑΔΟΣΙΣ ΤΗΣ ΟΜΠΡΕΛΛΑΣ

Η ΟΜΠΡΕΛΛΑ, ο π ό
την σημερινή της μορ-
φή, συμπληρώνει τα
200 χρόνια στην Ευρώπη.
Πρώτη φορά έκαμε την έμ-
φάνισι της στην Αγγλία,
στά 1739. Κάποιος Γιοχά-
νν Χάθεϋ που είχε ταξι-
δέψει στην Απω Ανατο-
λή, έφερε από την Κίνα
για άνάμνησι, ένα από τα
παρασόλια εκείνα που έ-
χρησιμοποιούσαν τα κτέκνα
του ούρανοϋ, γιά να προ-
στατεύονται από τον ή-
λιο. Ο Χάθεϋ έδειξε το
πεντερο αυτό αντικείμενο
στούς φίλους του και κά-
ποια κυρία είχε την ιδιο-
τροπία να παρουσιασθή μ'
αυτό στο δρόμο.

Με την δεύτερη και τρί-
τη δημοσία εμφάνισι της,
ή όμπρέλλα έγινε πιά της
μόδας. Έπειτα, ή θροχή
την έκαμε άπαραίτητον.
Γιατί στην αρχή ήταν άλε-
ξήλιον και άργότερα μετα-
βλήθηκε σε άλεξιβρόχιον,
έπροστάτευε δηλαδή τούς
ανθρώπους από την θρο-
χή. Σήμερα, καθώς έξερε-
τε, χρησιμοποιείται και
γιά δύο σκοπούς. Επίσης,
ένω στην αρχή οι όμπρέλ-
λες ήταν από λαδόχαρτο,
έγιναν ύστερα από πανί
και διεδόθηκαν σ' όλη την
Ευρώπη.

ΤΟ ΒΑΔΙΣΜΑ ΣΕ ΑΡΙΘΜΟΥΣ

ΣΥΜΦΩΝΑ με τούς ύπο-
λογισμούς που είχε
την ύπομονή να κάμη
ένας Αμερικανός, κάθε

νοικοκυρά, κάνοντας τις
δουλειές του σπιτιού, δια-
νύει περί τις πέντε χιλιά-
δες χιλιόμετρα τον χρόνο,
χωρίς να θυγή από το σπι-
τί, αλλά θαδίζοντας από
ένα δωμάτιο στο άλλο.
Άλλά και κάθε άνδρας,
χωρίς να είναι μέγας πε-
ζοπόρος, διανύει περί τα
δέκα χιλιόμετρα την ήμέ-
ρα.

Οι μαθηται μέσα στην
τάξι τους και στην αλλη-
όπου κάνουν τα διαλείμ-
ματα, διανύουν 18 χιλιόμε-
τρα την ημέρα και τα ζω-
ηρότερα φθάνουν στα 25.
Ένας χωρικός που οδηγεί
το άροτρό του διανύει 32
χιλιόμετρα την ημέρα. Πε-
ρισσότερο όμως από όλους
θαδίζουν οι γιατροί των
νοσοκομείων και οι ταχυ-
δρομικοί διανομείς, που δι-
εύτερος 37 χιλιόμετρα
ανύουν ο πρώτος 33 και ο
την ημέρα.

ΙΑΠΩΝΙΚΑ ΦΥΛΑΚΤΑ

Η ΙΑΠΩΝΙΚΗ έκστρα-
τεία στην Κίνα ώφέλη-
σε καταπληκτικά τις
έκδοτικές έπιχειρήσεις του
Τόκιο. Μερικά παλαιά τυ-
πογραφεία έτύπωσαν δι-
θλαράκια με προσευχές
που έθεωρούντο σαν φυλα-
χτά και τα άγόραζαν πρό
παντός αυτοί που έπρόκει-
το να ταξιδέψουν.

Από τότε λοιπόν που
άρχισαν οι έχθροπραξίες
στην Κίνα, ή ζήτησις των
βιβλιαρίων αυτών έγινε τό-
σο μεγάλη, ώστε τα μικρά
τυπογραφεία δεν μπορού-
σαν πιά να έπαρκέσουν
στις ανάγκες της κατανα-
λώσεως. Τότε άρχισαν να
τυπώνουν και τα μεγάλα
τυπογραφεία, τα περισσό-
τερα από τα όποια ανή-
κουν σε κολοσιαιές έκδο-
τικές έπιχειρήσεις.

Εκτός όμως αυτού, ά-
ναγκάσθηκε και το Ιαπω-
νικό Κράτος να μεταβλη-
θή σε έκδοτική έπιχειρή-
σι. Σύμφωνα με μία πα-
λαιά παράδοσι, οι στρατι-
ώτες που πρόκειται να πο-
λεμήσουν στο έξωτερικό,
πρέπει να πάρουν μαζί
τους ένα μικρό βιβλίο που
περιέχει ένα διάγγελμα
του Μικάδου. Το διάγγελ-
μα αυτό είναι θρησκευτι-
κού χαρακτήρος και θεω-
ρείται σαν φυλακτό γιά
τη μάχη.

Η ΓΥΝΑΙΚΑ-ΕΥΠΝΗΤΗΡΙ

Η ΧΗΡΑ ενός Αγγλου
έργάτου, κάποια Μα-
ρία Σμιθ, έγκατεστη-
μένη στο Μιμεχάους, έξου-
σε πολύ φτωχικά με την
μικρή σύνταξι που έπαρ-
νε, γιάτι δεν κατώρθωσε
να βρή καμμιά δουλειά.

Είνε όμως γνωστόν ότι ή
πεινιά τέχνας κατεργάζε-
ται. Έτσι, μία μέρα, ή
Σμιθ θυμήθηκε ότι σαν ή-
ταν μικρή εύρισκε από μα-
κρὰ τον στόχο με ξερά
πιζέλια, τα όποια πετούσε
από άρκετην απόστασι με
ένα καλαμάκι. Και τώρα,
με το σύστημα αυτό ευ-
πνάνει στην ώρα τους τούς
έργατες που θέλουν να πά-
νε ενωρίς στη δουλειά
τους, πετώντας ξερά πιζέ-
λια στα τζάμια των παρα-
θύρων τους, με τσση όρ-
μή, ώστε τούς άναγκάζει
να ξυπνήσουν.

ΜΟΝΑΔΙΚΗ ΣΥΛΛΟΓΗ

ΚΑΠΟΙΟΣ Μιλιράντ
Ράγκεβιτς, στην Γι-
ουγκοσλαβία, κατέχει
ένα ρεκόρ, το όποιον πολ-
λύ δύσκολα θά μπόρεση
κανείς να το πάρη:
Είναι ο «βασιλεύς των
συλλεκτών αυτογράφων».
Κατώρθωσε δηλαδή να
συγκεντρώση περί τις 60
χιλιάδες ύπογραφές διασή-
μων άνδρών, ταξιδεύοντας
σε όλα τα μέρη του κό-
σμου.

Όσο περίεργη και άν
φαίνεται έκ πρώτης όψε-
ως ή συλλογή αυτή, γιά
την όποιαν ο Ράγκεβιτς έ-
σπατάλησε το μεγαλύτερο
μέρος της περιουσίας του,
άντιπροσωπεύει το σεβά-
στον ποσόν των σαράντα
εκατομμυρίων δολλαρίων,
δoo την εξέτιμηση οι ει-
δικοί. Οι ύπογραφές αυτές
είνε συγκεντρωμένες σε έ-
ξι τόμους.

Ένα από τα πολυτιμό-
τερα αυτόγραφα είναι του
Μπέρναρ Σω, ο όποιος, ά

παντώντας σε μίαν έπι-
στολή του Ράγκεβιτς, του
έστειλε ένα βιβλίο με την
έξης αφιέρωσι: «Λυπούμαι
βαθύτατα έπειδή ή νομοθε-
σία μας δεν προβλέπει
καμμιά ποινή γιά τούς συλ-
λέκτας αυτογράφων».

Μιά άρκετά έπικίνδυνη
περιπέτεια έτυχεν εις τον
Ράγκεβιτς εις τα άνάκτο-
ρα του Ίμπν Τσούντ. Οι
προσπάθειές του γιά να
πλησιάση τον μονάρχη
αυτών έπροκάλεσε σοβά-
ρες ύπόνους κατά του συλ-
λέκτου που συνελήφθη και
κατεδικάσθη εις θάνατον.
Την τελευταία όμως στι-
γή ή έκτέλεσις άνεβλήθη
και ο Ράγκεβιτς μπόρεσε
να άποδείξη ότι δεν είχε
καθόλου κακούς σκοπούς,
άπέκτησε δε το αυτόγρα-
φο που ζητούσε.

ΘΑΛΑΣΣΙΝΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ

ΚΑΤΑ τις πληροφορίες
των άγγλικών έφημε-
ρίδων από το Γιοχά-
νεσμπουργκ της Νοτίου Α
φρικής, είναι πολύ πιθα-
νόν να άποκαλυφθή σε λί-
γο ένα από τα μεγαλύτε-
ρα θαλασσινά μυστήρια
από όσα εκάλυψαν έως τώ-
ρα την έξαφάνισι πλοίων.

Οι πληροφορίες αυτές
λένε ότι εις την άκτή του
Κέημουθ έξεβράσθησαν δι-
άφορα άντικείμενα που ύ-
ποτίθεται ότι ανήκουν στο
επιβατικό άτμόπλοιο «Βα-
ρέτεχ», 9.000 τόννων, που
είχεν έξαφανισθή με 211
επιβάτας, μεταξύ Ντουρ-
μπαν και Κεϊπτάουν. Από
τότε κανείς δεν έμαθε τί-
ποτε γιά την τύχη αυτού

του άτμοπλοίου, και τώρα
πρόκειται ν' άποκαλυφθή
όλη ή τραγωδία του.

ΕΝΑΣ ΑΙΩΝΑΣ ΖΩΗΣ

ΕΙΝΑΙ ώραίο να γιορ-
τάξη κανείς την έκατο
στην έπέτειον των γε-
νεθλιών του. Όχι όμως
κατά τον τρόπον που την
γιορτάσε κάποια Γεωρ-
γία Βαρέλ, στο Παρίσι.
Όλα τα συγχαρητήρια
γράμματα και τηλεγραφή-
ματα που έλαβεν επί τη
εύκαιρία αυτή τοποθετήθη-
καν μέσα στο φέρετρό της
και έτάφηκαν μαζί της,
γιάτι άπέθανε ακριβώς
την ίδια μέρα που γιόρτα-
ζε τα γεννέθλια της.

Η Βαρέλ είχε γεννηθή
στο Βέλγιο, αλλά έβρισκό-
ταν στο Παρίσι στα 1870,
όταν ή γαλλική πρωτεύου-
σα κατέληφθη από τούς
Γερμανούς. Τότε, μάλιστα,
έρευνώντας επί δύο ήμερο-
νύκτια ανάμεσα στούς
τραυματίες, κατώρθωσε ν'
άνακαλύψη τον άνδρα της
που ήταν στρατιώτης και
να τον σώση από θέβαιον
θάνατον.

Η ΜΑΣΤΙΞ ΤΟΥ ΚΑΛΩΠΙΣΜΟΥ

Η ΧΡΗΣΙΣ των καλλυ-
τικών που γίνεται ά-
πό τις μαθήτριες της
Νοτίου Ουαλλίας, αρχίζει
ν' άνησυχή σοβαρώς όχι
μόναχά τούς καθηγητάς,
άλλά και το άρμόδιο ύ-
πουργείο. Γιάτι δεν είναι
μόνον τα ποσά που δαπα-
νοϋν τα κορίτσια αυτά γιά
τόν καλλωπισμό τους, άλ-
λά και ένα άλλο γεγονός

άκόμη σοβαρότερο: κορί-
τσια μικρότερα των δεκα-
πέντε χρονών περνούν τον
περισσότερον καιρό τους
στην τάξι, άσχολούμενα
με τον καλλωπισμό τους
άντι να προσέξουν στην δι-
δασκαλία.

Οι καθηγηται άναγκά-
σθηκαν να λάβουν σοβαρά
μέτρα κατά της φιλαρε-
σκείας αυτής των μαθη-
τριών τους. Έτσι, κάθε
πρωί, προτού μπουν στην
τάξι τις ύποχρεώνουν να
πλύνουν καλά το πρόσωπό
τους.

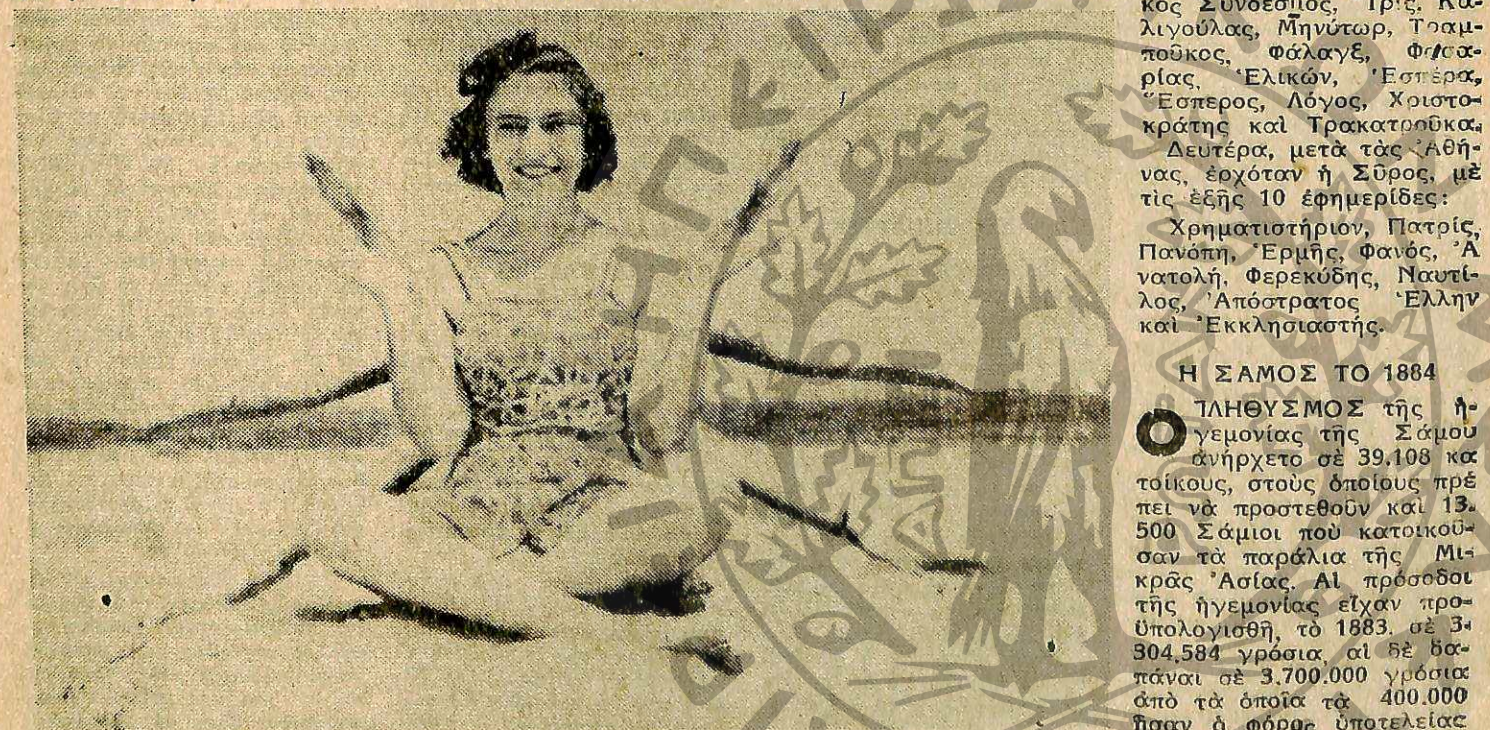
Ο ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΤΥΠΟΣ ΚΑΤΑ ΤΟ 1884

ΑΤΑ το 1884 εξέδιδον-
το σ' όλόκληρη την τό-
τε Ελλάδα, 125 έν δώλ
πολιτικοκοινωνικές και
σατυρικές έφημερίδες. Έξ
αυτών, 54 εξέδιδοντο στας
Αθήνας, ήσαν δε οι έξης:
Αιών, Παλιγγενεσία, Αλή-
θεια, Έθνικον Πνεύμα, Έλ-
ληνικός Λαός, Αριστοφά-
νης, Έφημερίς, Στοά, Λε-
Μεσσαζέ ντ' Ατέν, Ώρα,
Νέσι Ιδέσι, Τηλέγραφος,
«Ζουρνάλ ντ' Ατέν», Α-
σμοδαίος, Ραμπαγάς, Η-
μερήσια Νέα, Πρωία, Μη
Χάνεσαι, Η Έλευθερία,
Έφημερίς της Κυβερνή-
σεως, Νέα Έφημερίς, Πα-
ληάνθρωπος, Πολίτευμα,
Η λ ι ο ς, Γλωσσοκοπάνας,
Καρτερία, Μασκαράς, Υ-
περασπιστής του Λαού, Έ-
φημερίς Γνωστοποιήσεων,
Τοξότης, Κήπος, Παγκλα-
στίτις, Ο Ρωμήος, Παπα-
γάλος, Γαΐδαρος, Ο Οικο-
νομολόγος, Έρμης, Αύ-
λαία, Γελασίνος, Δελφοί,
Έθνική Δύναμις, Έργατι-
κός Σύνδεσμος, Ίρις, Κά-
λιγούλας, Μηνώτωρ, Τραμ-
πούκος, Φόλαγε, Φιλαρ-
ρίας, Έλικών, Έσπερά,
Έσπερος, Λόγος, Χριστο-
κράτης και Τρακατοβίκα.
Δευτέρα, μετά τας Αθή-
νας, έρχόταν ή Σύρος, με
τις έξης 10 έφημερίδες:

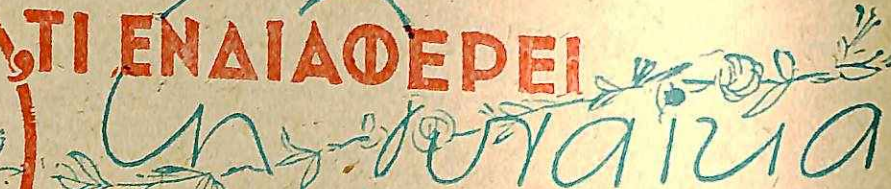
Χρηματιστήριο, Πατρίς,
Πανόπη, Έρμης, Φανός, Α
νατολή, Φερεκύδης, Ναυτί-
λος, Απόστρατος, Έλλην
και Έκκλησιαστής.

Η ΣΑΜΟΣ ΤΟ 1884

Ο ΙΛΗΘΥΣΜΟΣ της ή-
γεμονίας της Σάμου
άνηρχετο σε 39.108 κα-
τοίκους, στούς όποιους πρέ-
πει να προστεθούν και 13.
500 Σάμιοι που κατοικού-
σαν τα παράλια της Μι-
κράς Ασίας. Αι πρόσδοι
της ήγεμονίας είχαν προ-
ύπολογισθή, το 1883, σε 3.
304.584 γρόσια, αι δε δα-
πάναι σε 3.700.000 γρόσια
από τα όποια τα 400.000
ήσαν ο φόρος ύποτελείας
προς τον Σουλτάνο.

Είναι μήπως ο Θεός Βισνοϋ ή καμμιά άλλη Ίνδικη θεότης; Όχι. Απλοϊστικά, είναι ένα
χαριτωμένο γκέφλι, που βοηθούμενο από μερικές άόρατες φίλες του, άναπαύσθηκε, σε μία πλάτ
της Φωφωρήτας, τον έκατόντηρα της μυστηριώδους Ανατολής

58

Ένα τρυφερό άνδρικόμα
για μικρούς και για μεγάλους

ΓΕΡΜΑΝΙΚΟΣ ΘΡΥΛΟΣ
ΥΠΟ ΜΟΥΖΑΙΟΥΣ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ

5ον

ΤΙ ΑΠΕΓΙΝΕ Ο ΤΡΙΤΟΣ
ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ;

Χάρης στο μαγικό του δαχτυλάκι, ο Σαρρόν καθώρθε να νά μέρη άφαντος και να ικανοποιή όλες του τις επιθυμίες.

Η όμορφη της Ουράνα, είχε κάμη και σ' αυτόν την έντύπωσι που είχε κάμει και στους άλλους.

Ο πόθος και οι προσπάθειές του είχαν την ίδια κατεύθυνσι με τους πόθους και τις προσπάθειες των άλλων. Αλλά όμως μπορούσε να διαίσθη κατ' ευθείαν στο σκοπό του και πιο μπρός από τους άλλους.

Από τότε που χωρίστηκαν, τριγυρίζε άδρατος κοντά στους παλούς του συντρόφους και γέμιζε το στομάχι του από το τραπέζι του Αμαρίν και την τσέπη του από την κάσσα του Αντίου.

Για την κατάκτησι της βασίλισσας κατέστρωσε και έξετέλεσε το παρακάτω σχέδιο: Σκέφθηκε ν' άπλώσει έναν ρομαντικό πέπλο γύρω του μπαίνοντας κρυφά μέσα στον κοιτώνα της βασίλισσας.

Ντύθηκε λοιπόν μ' έναν μανδύα από μπλε σαν τον ορανό ατλάει και από μέσα με ροζ φορέματα, όμοια δηλαδή με άρχοντες Έλληνες βασιλιάς, όπως είχε δει κάποτε χορό νεοτεμφιζομένων. Παραφουμαρίσθηκε μετά και με τη βοήθεια του μαγικού του δώρου απέκτησε άδρατος στον κοιτώνα της βασίλισσας, την ώρα που αναπαύονταν μετά το μεσημέρι.

Η θέα της κοιμωμένης όμορφιάς τον ήλκυσσε τόσο, που δεν μπόρεσε να κρατηθή και πόληξε ένα φιλή στα ποσόνια της χείλι.

Δίπλα έκει καθόταν άποκοιμισμένη μια κυρία του παλατιού με μια βεντάλια από φτερά παγωνισιά στο χέρι. Ήταν άπληροστομήνη να κάμει άδρα στην κυρία της και να διώχνει τα έντομα. Είχε άποκοιμηθή και με το σκάνισμα του φιλίου πετάχθηκε απ' τον ύπνο.

Αντίθετα προς αυτές τις εκδηλώσεις, η ταπεινή βασίλισσα, παιχνιδίαζε τόσο χα-

Η βασίλισσα, με το γλυκό φιλί, έπληνε επίσης απ' τον γλυκό της ύπνο και ρώτησε ποιός ήταν μέσ' στο δωμάτιο και τόλμησε να την φιλήσει στο στόμα.

Η κυρία της αλλής, άρχισε να κάμει πάλι άδρα με την βεντάλια, σαν να μην είχε κοιμηθή, διεβεβαίωσε τη βασίλισσα πως δεν ύπνηχε κανένας άλλος μέσα στο δωμάτιο και της είπε ότι θα ήταν κανένα γλυκό όνειρο που ενόχλησε την μεγαλειότητά της.

Η βασίλισσα ήταν βεβαία, ότι ήταν πραγματικός αυτό που αισθάνθηκε και έστειλε την καμαριέρα έξω στον προθάλαμο να ρωτήσει το φρουρό. Μόλις η κυρία της αλλής βγήκε έξω από το δωμάτιο, άρχισε η βεντάλια να κινείται και να κάμει άδρα στη βασίλισσα.

Μόλις είδε αυτό η Ουράνα, τρέμαξε, πήδησε κάτω από το σόφά, που ήταν ξαπλωμένη, ένοιωσε μια άδρατη δύναμι να την έμποδιζε και μια φωνή να της ψιθυρίζει:

— Ωραιότατη θνητή, μη φοβάσαι! βρίσκεσαι υπό την προστασίαν του βασιλέως των Νυμφών Δημάργου. Τα θέληγής σου με έκαναν να κατέβω από τα ψηλά στεγνά του αϊθέρος κάτω στην καταθλιπτική ατμόσφαιρα της γής. Ήρθα να υποκλιθώ μπρός στην όμορφή σου.

Σ' αυτό το σημείο της όμιλίας, ξαναμπήκε στο δωμάτιο η κυρία της αλλής. Η βασίλισσα όμως την έδιώξε άμέσως γιατί η παρουσία της ήταν περιττή σ' αυτή τη μυστική άκρόασι.

Η όμορφη Ουράνα, όπως ήταν φυσικό, κολακεύτηκε έξαιρετικά με κείνον τον υπεργήινο έρωστή. Από την άληχανία που βρέθηκε στην άρχή έπεσε στα πόδια θερμά αισθήματα ένδς πάθους που άρχισε να φυτρώνει μέσα της. Άρχισε να ανταποδίδει το σφιγμένο των άδρατων χεριών, ύστερα αποδοθήσαν πνιγμένα από τον πόθο «Αχ» και μέσα από τα στήθη της έξφυγε ένας στεναγμός.

Αντίθετα προς αυτές τις εκδηλώσεις, η ταπεινή βασίλισσα, παιχνιδίαζε τόσο χα-

ριτωμένα με την έξυπνάδα της ώστε ο Δημάργος κατέβαλε μεγάλο κόπο για να συγκρατησή το λογικό του μέσα στα όρια της αξιοπρέπειας.

Η τρυφερότης των έρωτευμένων μεγάλωσε σε κάθε δευτερόλεπτο. Μόνον που παραπονοίταν η βασίλισσα πως ο άγαπημένος της ήταν χωρίς σώμα.

— Ξέρετε, όμορφη πριγκίπισσα, είπε αυτός, έχω όλη τη δύναμι να ένσωματωθώ και να παρουσιασθώ με ανθρώπινη μορφή μπρός σας, αλλά αυτό θα ήταν μια ταπεινώσι για τη θέσι μου.

Η όμορφη Ουράνα όμως, δεν έπαυσε να άπαιτεί αυτή τη θυσία, και ο έρωτευμένος βασιλιάς των Νυμφών δεν μπόρεσε να άντισταθί σ' αυτή την άπαιτησι. Άναγκάστηκε να δεχθή και η βασίλισσα που με λαχτάρα περίμενε να ιδί εκείνον τον σύρροκατέβατον άνδρα, έβλασε εκείνη τη στιγμή με τη φαντασία της την πιο άνδροπρεπή μορφή.

Αλλά ποιά ήταν η άπογοήτευσί της όταν είδε μπρός της έναν κοινόν συνηθισμένον άνδρωπο! Ο δ' ήθεν βασιλιάς των Νυμφών με τα φορέματα του Έλληνος βασιλιά έκανε την έντύπωσι ένδς χωρικού.

Η βασίλισσα έκρυψε, όσο μπορούσε, την άπογοήτευσί της από κείνη την εμφάνισι και παραγορήθηκε με την έλπίδα, ότι, σε μια άλλη συνάντησι, το περίφημο κείνο πνεύμα θα παρουσιαζόταν με ωραιότερη μορφή.

Η πρώτη λοιπόν συνάντησις έληξε, με έθγαρισμένα, σε γενικές γραμμές, και τα δυο μέρη, και συμφωνήθηκαν και άλλες συναντήσεις.

Ίσως όμως θα ήταν εύτυχτεστερο ο Σαρρόν, άν δεν είχε το χάρισμα να γίνεται άδρατος.

Απαρτήρητος ακολουθούσε την κυρία σαν να ήταν η σκιά της, και έτσι έκαμε κάτι άποκαλύψει που δεν ήταν και τόσο εχάριστος για έναν έρωστή.

Έξακριβωσε αϊφνης πως η όμορφη βασίλισσα ποίραζε ένδεξις της ένδοξας της, στο μάγεμα και στον καμαριέρα.

με την ίδια εύκολια που τις πρόσφερε και στο βασιλιά των Νυμφών.

Αυτή η μοιραία σύγκρουσι με τους πρώην συντρόφους του που ήταν κι αυτοί τόσο καλά τακτοποιημένοι κοντά στην κυρία όσο κι αυτός, γέννησε μέσ' στην καρδιά του Σαρρόν μια φοβερή ζήλεια.

Σκεφτόταν να βρή έναν τρόπο, να βγάλει από τη μέση τους άντεραστές του. Και η τύχη άφερε να του δοθί ευκαιρία να έσπάσει την κακία του στο χονδροκέφαλο του Αμαρίν.

Σε ένα γεύμα που πρόσφερε η βασίλισσα στο σύζυγό της και σε όλη την αλλη, έφεραν μια σκεπασμένη πιατέλα με ένα φαγητό, για το οποίο, ο βασιλιάς Γκάριος φύλαγε δολή την όρεξι του.

Γιατί το φαγητό αυτό, άν και ήταν προϊόν της μαγικής πετρώτας, κολοροούσε όμως με τη φύμα της βασίλισσας. Και ο μέγας άρχιμάγειρος διέηρνε ότι, αυτή τη φορά η μαγειρική τέχνη της όμορφης Ουράνας είχε ξεπεράσει τη δική του.

Η βασίλισσα ένθυσιαστήκε τόσο πολύ από το κολακευτικό εκείνα λόγια του άρχιμάγειρου που γύρισε και του έστειλε για άναμωσί ένα τρυφερό γεμάτο σημασία βλέμμα.

Ο Σαρρόν που παρμόνευε άδρατος εκεί πίσω, μόλις το είδε αυτό, ένοιωσε σαν να του τρυπούσαν την καρδιά.

— Πολύ καλά, είπε μέσα του, δεν θα φάω κανείς απ' αυτό το φαγητό.

Και τη στιγμή που ο άρχιμαίραστής σήκωσε το καπάκι για να κόψη και μοιράσει το έξαιρετικά μαγειρεμένο κρέας, εκείνο έξαφανίσθηκε και η πιατέλα βρέθηκε άδειανή.

Όλοι όσοι παρευρίσκονταν εκεί, έμειναν κατάπληκτοι και ένα μονομούρισμα άκούστηκε από το ύπηρετικό προσωπικό.

Ο άρχιμαίραστής είδοποίησε άμέσως τον άρχιερειτόρο, ο άρχιερειτόρος έτρεξε και έφερε τη φοβερή είδοσι στον άρχιδοκίμαστή κι αυτός δεν παρέλειψε να το σφουρίξει στο αυτί του άρχιμάστορά του.

Ο μέγας άρχιμάγειρος σηκώθηκε από τη θέσι του με δολή τη σοβαρότητα του αξιωματός του και πήγε και υπέβαλε ψηφιστά στο αυτί της βασίλισσας το θλιβερό νέο.

Εκείνη έγινε άνωχρη.

Ο βασιλιάς στο μεταξύ, με το λαρύγγι έρεθισμένο από την όρεξι, περίμενε νάβη το έλκασμα από τα χείλη της βασίλισσας.

Μ' αυτή την πιστή έξομολόγησι κατώρθεσε επί τέλους η Ουράνα αυτό που τόσον καιρό επιθυμούσε: να πληροφωρηθή για τους τρεις ένδοξους νέους της και αποφάσισε άμέσως να πάει στην κατοχή της τα μαγικά τους μυστικά.

Όταν όμως άντελήφθη τη σαστισμέρα στα πρόσωπα των ύπηρετών, ρώτησε τί συμβαίνει και η βασίλισσα έκαμε κουράγιο και το άπεκάλυψε θλιμένη ότι, συνέβη κάποιο ά-

τύχημα και ότι δεν θα σερβιριζόταν το μαγειρέμα της.

Στο άκουσμα αυτής της δυσάρεστης είδοσις, όπως ήταν φυσικό, έξαγριώθηκε ο πειναιλός μονάρχης, έσπρωξε με θυμό το κάθισμά του και διευθύνθηκε διασπικώς προς τα διαμερίσματά του, ένθ καθένας παραμέριζε να μη βρεθί μπρός στο δρόμο του.

Η βασίλισσα δεν έμεινε άκόμα πολύ στην τραπεζαρία, έφυγε κατασυγχισμένη στα δωμάτιά της άποφασισμένη να έσπάσει τα νύερα της στη ράχη του φοιναρά του Αμαρίν.

Η ΑΠΟΚΑΛΥΨΙΣ ΤΟΥ ΜΥΣΤΙΚΟΥ

Φουρκισμένη όμως ήταν η βασίλισσα διέταξε τον μέγα άρχιμάγειρα να παρουσιασθή άμέσως μπροστά της. Εκείνος κατατομαγμένος και καταστενοχωρημένος από την εκδήλωσι της δυσάρεσκιας του βασιλιά παρουσιάστηκε περίλυπος μπρός στην έξωργισμένη βασίλισσα, και έπεσε στα πόδια της. Εκείνη τον δέχτηκε με τα άκλόουθα λόγια:

— Άχάριστε, προδότη, έκτιμάς τόσο λίγο τις εκδηλώσεις έννοιας μιας βασίλισσας, ώστε τολμάς να διαγελήεις την δυσάρεσκια του βασιλέως έναντίον της και να την γελοιοποιής μπρός στους άδικοι. Η φιλοδοξία σου είναι τόσο άχαλινωτή ώστε να μου κάνεις τέτοιο κακό για να μου στερήσεις τη μικρή εκείνη δόξα να παρουσιάσω ένα παληό φαγητό στο βασιλιά; Άπογοητευτικές ποτέ από τις ύποσχέσεις μου; Άποκάλυψε μου άμέσως το μυστικό της τέχνης σου, άλλωστε περίμενε την άμοιβή σου, αύριο το πρωί έπάνω στο σωρό τα έβλα που θα άνάψουν για να σε ψήσουν με σιγανή φωτιά!

Αυτή η άδοτηρή προειδοποίησις έσφριξε τόσο την καρδιά εκείνου του κοινού που ως τώρα δίσταζε, ώστε νόμισε πως δεν ύπηρεχε άλλος τρόπος να άποφύγη την εκδίκησι της βασίλισσας, από το να όμολογήση το είδος της μαγειρικής του τέχνης.

Και μια και έλυσε τη γλώσσα του, και έκτος απ' αυτό έπειδή δεν ήθελε να ύποπτευεται η κυρία ότι, αυτός από ζήλεια έξαγρίωνε το φτηνό, δεν άπέκρυψε ούτε την περιπέτειά στα Πυρηναία ούτε την ιστορία των δώρων της γειάς μάγισσας.

Μ' αυτή την πιστή έξομολόγησι κατώρθεσε επί τέλους η Ουράνα αυτό που τόσον καιρό επιθυμούσε: να πληροφωρηθή για τους τρεις ένδοξους νέους της και αποφάσισε άμέσως να πάει στην κατοχή της τα μαγικά τους μυστικά.

Μόλις λοιπόν ο άσυλλόγιστος Αμαρίν τελείωσε την πολυλογία του και νόμιζε πως δικαιολογήθηκε τελείως, η βα-

σίλισσα πήρε το λόγο και το έλε με καταφρόνια:

— Κακομοίρη, δάκα, νόμισες πως θα με γελάσεις και θα τη γλυτώσεις μ' ένα κοινό ψέμα. Δείξτε μου άμέσως τα θαύματα της πετρώτας σου, άλλωστε τρέμε την εκδίκησι μου.

Ο Αμαρίν, χωρίς να διστάση καθόλου, έβγαλε το πετσεάκι, το άπλωσε και τη ρώτησε τί επιθυμούσε να της φέρη. Η βασίλισσα ζήτησε ένα μοσχόκαρυδο φρέσκο, απ' το κλαρί. Ο Αμαρίν παρακάλεσε το έξυπνερτικό πνεύμα της πετρώτας, κι άμέσως παρουσιάστηκε το μοσχόκαρυδο μ' ένα κομμάτι κλαρί, που γονατιστός το πρόσφερε στη βασίλισσα.

Εκείνη όμως, αντί να πιάση το μοσχόκαρυδο άπλωσε το χέρι της, άρπαξε το μαγικό πετσεάκι, τώριξε στο μπαούλο που ήταν δίπλα της και το κλείδωσε διασπική.

Ο γελασμένος άκόλουθος έπεσε λιπόθυμος στο πάτωμα, μόλις είδε να χάνεται μπρός από τα μάτια του η έφρημερ εύτυχία του. Η πονηρή όμως κλέφτρα έβγαλε μια κραυγή και όταν έτρεξαν μέσα οι ύπηρετες:

— Αυτόν τον άνδρωπο, είπε, τον έπιασε έπιληψία, περιποιηθήτε τον, αλλά να μην τον άφήσετε να ξαναπαρουσιασθή μπρός μου και με ξανατρομάξει.

ΤΟ ΠΑΘΗΜΑ ΤΟΥ ΣΑΡΡΟΝ

Ο Σαρρόν, με όλη του την έξυπνάδα, δε φθάνει που έκαμε την κουταμάρα να σαρώση εκείνη την κακόβουλη φάσα στον σύντροφό του, αλλά και από χαιρεκακία κάθισε και έφαγε όλο κείνο το φαγητό και τον έπιασε η κοιλιά του. Έτσι δεν έτυχε να παρευρεθί άδρατος, να ιδί και να άκούση τί έγινε με τον Αμαρίν.

Από την προηγούμενη μέρα είχε δώσει, με τη βασίλισσα, ραντεβού για κείνο το θράδυ όπου δεν παρέλειψε να πάη.

Η βασίλισσα είχε έξαιρετικό κέφι. Την ώρισμένη ώρα, τον δέχτηκε με χαρά και το πρόσφερε να πιή ένα κύπελλο νέκταρ. Μέσα σε κείνο το ποτό όμως είχε ρίξει ένα δυνατό ναρκωτικό που έφερε έναν γλυκό ύπνο στον άνδριο Σαρρόν. Μόλις άρχισε λοιπόν να ροχαλίζει, η πανούργα κλέφτρα του άρπαξε το δάχτυλο με τη μαγική δύναμι της άφαντας και ύστερα φώναξε τους ύπηρετες της και τους έδωσε έντολη να τον πάρουν και να τον μεταφέρουν έξω μακριά σε μια γωνιά της πόλεως, όπου ο φονακρός ο Σαρρόν άποτελείσσετο το ροχαλιτό του έπάνω στις πλάκες ένδς πεζοδρομίου.

(Στο έρχόμενο τεύχος)

ΟΙ ΆΔΕΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

ΕΡΩΤΙΚΗ ΟΔΥΣΣΕΙΑ

Είς τα Χαπτεία έφθασον κι' έστάθην έν τη στάσει, ίνα ένδόξως έπιβώ του τράμ των Πατησίων και ίνα φθάσω σ' έν Θεό έν ώρα καταστάσει.

Έγγυς είς το Μουσείον. Είχον εκεί κάποιαν μικράν και όκληράν δουλείαν, ήτις από τινων ώρων με άπασχόλει λίαν και έπρεπε να σπεύσω ίνα την ξεμπερδέψω.

Τράκαν έποίησα γοργήν στον φθον μου τον (Παύλον.

Του πήρα ένα τάλλαρον δι' έξοδα των ναύλων. Το τράμ λοιπόν άνέμενον μετά βαρυθυμίας κι' ήλπιζον πως το όχημα όλόκληρον θα ήτον, μα βλέπω νάρχεται έν τράμ με εύκολίαν π'σαν με σάλτον τόσον ελαφρόν, που πάντες έδειλίασαν, μάλιστα ένας έκραξεν: «Βρέ τον γέρο-μπα- (γασάν!»

Όταν εισήλθον σ' έν έγώ το πλήθος των άνθρώπων μετά πολλής χαράς εύθώς παρεμέρισαν και ούτω εδρον τόπον πλησίον έπιβάτιδος τα μάλλα νεοφάρ. «Ω, πόσον ήτο δροσερά η νεοφάρ εκείνη! Καθώς σ' έν έτρεχεν το τράμ και όλους μάς έκίνει με ήγγιζεν η χείρα της λευκή ως άχιβάδα και είχον... μία ζαλόδα!»

Έγκύψας σ' έν είς το αυτί της νέας σοβαρώς, της είπον άκροποδητεί, μ' ύφος πολύ μυστηριον: — «Ω, πόσον θα θέλας μαμζέλ, να ήμην τυχερός και να μην είχατε ψιλά δια το εισιτήριον! Τότε θα πλήρωναν για σ' έν τρόπον έσπευ-

(σμένου, και θα γινόμην εύτυχής, άνευ προηγούμενου. Εκείνη μ' έκυτάξετο λοξώς και γηθοσύνας και άσθις περιέπεσον έγώ επί τα χείρω μεθ' ο δια λόγων, που μεθούν, ώπερ της Σάμου μοι είπεν λίαν εύγενώς: «Σ' άν θές, ρε γέρο, (πλήρω.»

Έξήγαγον το τάλλαρον έκτος της τσέπας μου και άσθις το πρόσφερον θυμά του έρωτός μου. Κτιπών γάρ τας παλάμας μου, τον δάκτυλον κινώ και λέγω τώ εισπράκτορι πρόσφερον τα ψιλά: — Δυό εισιτήρια, παιδί. Άκούς; Έγώ κερνώ. Και θέλω εισιτήρια απ' τα... πολύ καλά.» Είς τα Πατήσια έφθασα, εκεί, στο τέρμα, κάπου κι' ένόμιζον πως είμεθα ψηλά στού... Φιλοπάπου. Όταν κατήλθομεν του τράμ την χείρα μου προσέφερω (σφέρω

εις την συνεπιβάτιδα και ταύτη λέγω τάδε: «Είμαι λιγάκι βαμβάλης, ω, ναι, μαμζέλ, το ξέρω. αι τριχαι μου της κεφαλής ήσπρισαν σι ρημάδα. Πλήν όμως είς τον έρωτα είμαι πολύ τερπνός δι' ο το γεροντάκι σου, ω, δεσποινίς, άγάπατο.» Έστράφη σ' έν νεοφάρ και μ' είπεν εύγενώς: — Ούστ' από κεί, παληόγερε! Χάσου, από μπρός (μου. Χάπατο!»

Ω κρίμα είς τα όνειρα! Κρίμα στο εισιτήριον! Είς έαυτόν έσήμωνα άμέσως... σιωπητήριον κι' ένά άπέκτων στην μορφήν το χρώμα των (φείων

εισήλθον πάλιν είς το τράμ να έλθω στο Μουσείον. Άλλ' ο εισπράκτωρ έσπευσεν έμ' άντιληφθείς ίνα το εισιτήριον μοι δώση παρεούθως. Έψάχθην δια κινήσεων τα μάλλα άνησυχών άλλ' οίμοι! διεπίστωνα πως χρήματα δεν είχον.

— Άγαπητέ, μοι τάφαγε το λέγω, μία Εύα. Μά κείνος μ' άπαντά σκαίρω: «Εμπρός, λοιπόν, Κατέβα.» — Πρέπει του λέγω, άδελφέ, να με διευκολύνετε. Δεν έχω βέβαια λεπτά. Μά... πίστωσι δεν δίνετε; Άπότομα μη φέρνεσθε. Δεν είν' ο κόσμος βόδια.» Καλ όμως μ' έκατέβασαν και ήλθον με τα πόδια...

Ο ΓΕΡΟ - ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

Αλκίως από σας.

Πάολα Μαλατέστα.—Χαρακτήρ τρυφερός, αλλά δυσήσυχος. Υπολογίζει πολύ την κάθε τις πράξεις. Ίδεια και σκέψεις ασυνάρτητοι. Ή αποκατάστασις της θα προσκομίσω εις πολλά εμπόδια. Αι δυσχερείας. Άρκετα ζηλότυπος. Ή σημερινή περιπέτεια θα εξακολουθήσῃ, αλλά θα της δώσῃ πολλές πικρίας. Γάμος ἐξ ἔρωτος. Δυσκόλος ζωὴ εἰς τὰ πρῶτα ἔτημα.

Αἰντάρ.—Χαρακτήρ ἀνήσυχος. Δυστροπὸς καὶ γεμῖτος ἀπὸ ἀντιθέσεις. Πολλὰ ἐμπόδια. Γάμος θροῦνι ἀρκετά. Κατόπιν συνοικεῖται. Μετρία οικονομικῆς ἀνεξαρτησίας. Πολλὰ ἀντιπαθεία γύρω σας. Καμμία σθεναρὰ μεταλλαγή διὰ τὸ τρέχον ἔτος.

Γελασιόμην.—Ή μεταστροφή τοῦ φίλου σας ὀφείλεται εἰς κοῦρασιν καὶ εἰς τὸ ὅτι ἐλάττωσεν ἀδυναμίαν καὶ συνδεθὲν μονιμώτερον μαζὶ σας. Ή διαθεσις του εἶναι νὰ φύγῃ. Θὰ τὸν συγκρατήσῃ; Δὲν θέλω νὰ σας ἀπογοητεύσω, ἀλλὰ σας λέγω ὅτι ἀμφιβάλλω. Τὸ προσωπικὸν συμφέρον ὑπερίσχει εἰς τίς σκέψεις του. Σταδιοδρομίαν ἵπρεως καὶ περιωρισμένην. Σὲ σας ἐπέτω ἀρκετὰ δυνατόν χαρακτήρα, παρὰ εἰς ἀπογοητεύσεις καὶ τὴν κάποια ἀπιστοδοξίαν σας. Ή ζωὴ θὰ σας καταπολεῖ πολὺ ἀργότερα. Θὰ συνάψετε καλὸν γάμον ἐξ ἔρωτος καὶ θὰ ἀποκτήσετε ἡρήματα. Ή οικονομικὴ σας κατάσταση εἰς σῶμα.

Μικροῦλαν Σ.—Χαρακτήρ ἐγωιστικὸς, κρυφίνους. Μετρία θέλεια. Ἐλλείπει θάρρους. Τρυφερότης ἀλλ' ἡ ὕπαις δὲν εἶναι πάντοτε σὺν ἡμέρῃ. Πρὸς τὸ παρὸν δὲν σκέπτεται γάμον. Αἰσχύνη σας θὰ ὀποιοῦν πολλὰς διακυμάνσεις. Θὰ χρειασθῇ νὰ ἀντιπαλέσῃτε πολὺ διὰ τὸν ἀντιπαλόν σας.

Αἰντάρ.—Ή ἀποκατάστασις σας θὰ γίνῃ κατόπιν συνοικεῖται. Τὴν τελευταίαν ἡμέραν, σιγῇ θὰ παρουσιασθῇ πολλὰ ἐμπόδια καὶ θὰ κινδυνεύσῃ νὰ μετακινηθῇ. Ή ζωὴ σας θὰ εἶναι ἡμέρας καὶ εὐτυχίας, ἀλλὰ θὰ δυσκολευθῇ νὰ ἀποκτήσῃτε οικονομικὴν ἀνεξαρτησίαν. Περιπτώσιν ταξιδίου δὲν ἐλπίζω. Ή ὕπαις σας καλὴ.

Ε. Γ. Πέρι.—Χαρακτήρ πολὺ εἰλικρινὴς καὶ ἀσυνάρτητος. Ὁ ζῆλος καὶ τὸ πῦρ εἰς τὰς ἀπατηθείας σας. Πολὺ δύσκολον νὰ κάμῃτε ἕνα ἄνθρωπον εὐτυχισμένον. Θὰ τὸν ποτίσῃτε μὲ πολλές πικρίας. Δὲν ἐλπίζω ἀλλὰ τὴν τῆς βεβαιότητος. Γάμος ὅχι σὺντομος. Θὰ θροῦνι ὀλίγον ἀλλὰ θὰ εὐτυχίσῃτε καὶ θὰ ἀποκτήσῃτε ἡρήματα. Εἰς τὸ περιβάλλον σας δὲν ἔχετε συμπαθείας. Τὸ σημεῖον τοῦ φίλου σας εἶναι τὸσον μηδαμινόν, ὥστε δὲν μπορεῖ νὰ θῷ καὶ κανένα συμπέρασμα.

Κατασιόμην.—Χαρακτήρ ἑλπίσας καὶ ὀρθοῦς. Προσπαθεῖτε σ' ὅλα νὰ ἐπιτύχῃτε μὲ τὴν βίαν. Ἐνθουσιασμοὶ ἀλλὰ χωρίς συνέχειαν. Θὰ ἐπιτύχῃτε πολὺ ἐν τῇ ζωῇ σας, ἀλλὰ θὰ δυσκολευθῇ νὰ σταθεροποιήσῃτε τὴν θέαν σας. Ἀρκετὰ ἡρήματα ὅχι ὅμως ἀμέσως. Εὐτυχία ἀποκατάστασις, ἀλλ' αἰσθητικὴ ζωὴ ὅχι ἐγχεύματος. Πολλὰ μίση καὶ ἀντιπάθεια.

Ε. Φατση.—Δὲν ἔχω ἐκρεμὲς γράμμα σας. Μήπως εἶχατε γράψῃ μετὰ ψευδωνυμῶν; Ἀπαντήστε μου διὰ νὰ ἐξετάσω. Μ. π. ο. υ. ο. υ. λ. ν. α. ν.—Σὲ ἀπάντησα εἰς τὸ ὅτι ἀρῶ, 49 φύλλον. Φύλλον σας ἀποστέλλεται.

Γκράτσιαν.—Θὰ δυσκολευθῇ εἰς τὴν καλλιτεχνικὴν σας σταδιοδρομίαν κατὰ τὰ πρῶτα σας ἔτημα. Τελικῶς, ὅμως θὰ ἐπιτύχῃτε καὶ θὰ διακριθῇτε. Μὴν διατρέψῃτε ὅμως. Εἰς τὴν αὐτονομίαν σας ζῶν ὅχι εὐτυχισμένη, ἀλλ' ὁ γάμος σας δὲν θὰ εἶναι πρὸς σὺντομον. Θὰ κάμῃτε ἀρκετὰ ταξίδια, μεταδύον ὅποιον ἕνα μεγάλο, πού θὰ σας ἀποφῇ πλοῦτον καὶ δόξαν. Μερικὰ ἀπογοητεύσεις εἰς τὰς

αἰσθητικὰς σας ὑποθέσεις. Ή σημερινὴ οικονομικὴ σας ζωὴ ἀνήσυχος καὶ παραδοξή. Ἐμπόδια, δυσκολία καὶ ἀντιπάθειες. Τσίλ.—Λα.—Οικονομικὴ κατάσταση σῶμα. Καμμία ἀμέσως μεταβολή. Γάμος ἐξ ἔρωτος κατὰ τρόπον πολὺ ἀπόστον. Ἀρκετὰ εὐτυχία. Πολλὰ αἰσθητικὰ περιπέτεια. Ταξίδια ὅχι σθεναρὰ. Προσέχετε διότι ἐκτίθεσθε πολὺ καὶ χωρίς λόγον.

Κατασιόμην.—Μεγάλη αὐταρέσκεια. Αὐταρχικότης καὶ αὐστηρότης εἰς τοὺς τρόπους σας. Ἐγώισμός καὶ φιλοδοξία. Ταχύτης εἰς τὰς ἀποφάσεις καὶ τὰς πράξεις σας, ἡ ὅποια ὅμως δὲν σας ὠφελεῖ πάντοτε. Κατὰ τὰς ὁ χαρακτήρ σας εἶναι πολὺ στενόχωρος καὶ ἀνήσυχος. Φλέγεται ἀπὸ τὴν ἐπιθυμίαν νὰ κάμῃτε κάτι καὶ νὰ διακριθῇτε. Σὲ σὺντομόν νὰ παραμείνῃτε εἰς τὸ σημερινόν σας ἐπάγγελμα καὶ ν' ἀποσταθῇτε περισσότερο σ' αὐτό. Γάμος ὅχι σὺντομος. Ὁ δοκιμάσῃτε σὺντομος ἕνα μεγάλο αἰσθητικόν. Θὰ ἀποκτήσῃτε περιουσίαν.

Μαυροῦ Νάρκι.—Χαρακτήρ ὑπόστομος, πού σας ἀρέσει νὰ κρύβετε τὸν ἑαυτὸ σας ἀπὸ τοὺς ἄλλους. Ἀπιστοδοξία διαθεσις. Διακριτικὸς εἰς τὰς μὲν ἀποφάσεις, ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ σημερινῇ καταστάσει σας θὰ ἐξακολουθήσῃ σῶμα. Μερικὰς παροδικὰς ἐναλλαγὰς. Ἡ παρεξήγησις θὰ λυθῇ, ἀλλὰ κατόπιν πολλὰ κῶπον καὶ ἐπεισοδίων. Ἀλλὰ τὴν γραφίαν δὲν ἐλπίζω. Ή ζωὴ σας ἐπιφυλάσσει μερικὰς καὶ νοσηρὰς ἀλλὰ πολὺ ἀργότερα. Πρὸς τὸ παρὸν πρέπει νὰ περιορίσῃτε εἰς ὅ, τι ἔχετε.

Ρωμιοῦ.—Ή ζωὴ σας θὰ εἶναι ἡμέρας καὶ εὐτυχίας, ἀλλὰ θὰ δυσκολευθῇ νὰ ἀποκτήσῃτε οικονομικὴν ἀνεξαρτησίαν. Περιπτώσιν ταξιδίου δὲν ἐλπίζω. Ή ὕπαις σας καλὴ. Πειραιᾶ.—Ή ἀποκατάστασις σας θὰ γίνῃ κατόπιν συνοικεῖται. Τὴν τελευταίαν ἡμέραν, σιγῇ θὰ παρουσιασθῇ πολλὰ ἐμπόδια καὶ θὰ κινδυνεύσῃ νὰ μετακινηθῇ. Ή ζωὴ σας θὰ εἶναι ἡμέρας καὶ εὐτυχίας, ἀλλὰ θὰ δυσκολευθῇ νὰ ἀποκτήσῃτε οικονομικὴν ἀνεξαρτησίαν. Περιπτώσιν ταξιδίου δὲν ἐλπίζω. Ή ὕπαις σας καλὴ.

Ε. Γ. Πέρι.—Χαρακτήρ πολὺ εἰλικρινὴς καὶ ἀσυνάρτητος. Ὁ ζῆλος καὶ τὸ πῦρ εἰς τὰς ἀπατηθείας σας. Πολὺ δύσκολον νὰ κάμῃτε ἕνα ἄνθρωπον εὐτυχισμένον. Θὰ τὸν ποτίσῃτε μὲ πολλές πικρίας. Δὲν ἐλπίζω ἀλλὰ τὴν τῆς βεβαιότητος. Γάμος ὅχι σὺντομος. Θὰ θροῦνι ὀλίγον ἀλλὰ θὰ εὐτυχίσῃτε καὶ θὰ ἀποκτήσῃτε ἡρήματα. Εἰς τὸ περιβάλλον σας δὲν ἔχετε συμπαθείας. Τὸ σημεῖον τοῦ φίλου σας εἶναι τὸσον μηδαμινόν, ὥστε δὲν μπορεῖ νὰ θῷ καὶ κανένα συμπέρασμα.

Κατασιόμην.—Χαρακτήρ ἑλπίσας καὶ ὀρθοῦς. Προσπαθεῖτε σ' ὅλα νὰ ἐπιτύχῃτε μὲ τὴν βίαν. Ἐνθουσιασμοὶ ἀλλὰ χωρίς συνέχειαν. Θὰ ἐπιτύχῃτε πολὺ ἐν τῇ ζωῇ σας, ἀλλὰ θὰ δυσκολευθῇ νὰ σταθεροποιήσῃτε τὴν θέαν σας. Ἀρκετὰ ἡρήματα ὅχι ὅμως ἀμέσως. Εὐτυχία ἀποκατάστασις, ἀλλ' αἰσθητικὴ ζωὴ ὅχι ἐγχεύματος. Πολλὰ μίση καὶ ἀντιπάθεια.

Ε. Φατση.—Δὲν ἔχω ἐκρεμὲς γράμμα σας. Μήπως εἶχατε γράψῃ μετὰ ψευδωνυμῶν; Ἀπαντήστε μου διὰ νὰ ἐξετάσω. Μ. π. ο. υ. ο. υ. λ. ν. α. ν.—Σὲ ἀπάντησα εἰς τὸ ὅτι ἀρῶ, 49 φύλλον. Φύλλον σας ἀποστέλλεται.

Γκράτσιαν.—Θὰ δυσκολευθῇ εἰς τὴν καλλιτεχνικὴν σας σταδιοδρομίαν κατὰ τὰ πρῶτα σας ἔτημα. Τελικῶς, ὅμως θὰ ἐπιτύχῃτε καὶ θὰ διακριθῇτε. Μὴν διατρέψῃτε ὅμως. Εἰς τὴν αὐτονομίαν σας ζῶν ὅχι εὐτυχισμένη, ἀλλ' ὁ γάμος σας δὲν θὰ εἶναι πρὸς σὺντομον. Θὰ κάμῃτε ἀρκετὰ ταξίδια, μεταδύον ὅποιον ἕνα μεγάλο, πού θὰ σας ἀποφῇ πλοῦτον καὶ δόξαν. Μερικὰ ἀπογοητεύσεις εἰς τὰς

μὴν συνεχή καὶ ἐπιμονὴν ἐργασίαν, διότι ἡ θέλησις σας θὰ σας ἐγκαταλείψῃ πολλές φορές καὶ ἡ κόπωση θὰ ὑπερίσχυῃ. Αἰ σκέψεις σας δὲν ἔχουν μεγάλην συνοχήν. Εἰσθε περισσότερο ἱκανὸς διὰ τὴν ἀναλυτικὴν παρὰ διὰ τὴν συνθετικὴν ἐργασίαν. Ἐλλείπει σταθερότης. Παραδοξὴ διακρίσις. Ὁ ἔρως θὰ παῖξῃ μεγάλον ρόλον εἰς τὴν ζωὴν σας καὶ θὰ σας ἀπασχολήσῃ ἀρκετὰ, χωρίς ὅμως νὰ σας ἱκανοποιήσῃ ἀπολύτως. Ἀναζητεῖτε ἱδανικά πού δὲν εἶναι εὐκόλον νὰ τὰ φθάσῃτε.

Μικροῦλαν.—Χαρακτήρ ἀνήσυχος, μὲ τάσεις πρὸς τὸν ρωμαντισμόν, ἀλλ' ὅχι σταθερός. Διακριτικὸς ἀντιφάσκει πρὸς τὸν ἑαυτὸν σας. Γάμος σὺντομος ἐξ ἔρωτος. Θὰ ζῆσθε ἀρκετὰ εὐτυχί. Τὴν εὐτυχίαν σας θὰ σκιάσῃ σὺντομόν μερικὰ οικονομικὰ δυσχερήματα.

Τίτ.—Θὰ δυσκολευθῇ πολὺ καὶ θὰ συναντήσῃτε πολλὰ ἐμπόδια καὶ ἀντιπάθειες. ἡρήματα ὅχι ἀμέσως. Μόνον διὰ τῆς ἐργασίας. Εἰς ἀρκετὰ ὥριμον ἡλικίαν κατόπιν οικονομικῶν. Πολλὰ περιπέτεια καὶ ἐναντιότητες. Ή ζωὴ σας θὰ ὑποστῇ πολλὰς διακυμάνσεις. Ταξίδια ὅχι σθεναρὰ.

Αἰντάρ.—Χαρακτήρ ὑπόστομος, πού σας ἀρέσει νὰ κρύβετε τὸν ἑαυτὸ σας ἀπὸ τοὺς ἄλλους. Ἀπιστοδοξία διαθεσις. Διακριτικὸς εἰς τὰς μὲν ἀποφάσεις, ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ σημερινῇ καταστάσει σας θὰ ἐξακολουθήσῃ σῶμα. Μερικὰς παροδικὰς ἐναλλαγὰς. Ἡ παρεξήγησις θὰ λυθῇ, ἀλλὰ κατόπιν πολλὰ κῶπον καὶ ἐπεισοδίων. Ἀλλὰ τὴν γραφίαν δὲν ἐλπίζω. Ή ζωὴ σας ἐπιφυλάσσει μερικὰς καὶ νοσηρὰς ἀλλὰ πολὺ ἀργότερα. Πρὸς τὸ παρὸν πρέπει νὰ περιορίσῃτε εἰς ὅ, τι ἔχετε.

Ρωμιοῦ.—Ή ζωὴ σας θὰ εἶναι ἡμέρας καὶ εὐτυχίας, ἀλλὰ θὰ δυσκολευθῇ νὰ ἀποκτήσῃτε οικονομικὴν ἀνεξαρτησίαν. Περιπτώσιν ταξιδίου δὲν ἐλπίζω. Ή ὕπαις σας καλὴ. Πειραιᾶ.—Ή ἀποκατάστασις σας θὰ γίνῃ κατόπιν συνοικεῖται. Τὴν τελευταίαν ἡμέραν, σιγῇ θὰ παρουσιασθῇ πολλὰ ἐμπόδια καὶ θὰ κινδυνεύσῃ νὰ μετακινηθῇ. Ή ζωὴ σας θὰ εἶναι ἡμέρας καὶ εὐτυχίας, ἀλλὰ θὰ δυσκολευθῇ νὰ ἀποκτήσῃτε οικονομικὴν ἀνεξαρτησίαν. Περιπτώσιν ταξιδίου δὲν ἐλπίζω. Ή ὕπαις σας καλὴ.

Ε. Γ. Πέρι.—Χαρακτήρ πολὺ εἰλικρινὴς καὶ ἀσυνάρτητος. Ὁ ζῆλος καὶ τὸ πῦρ εἰς τὰς ἀπατηθείας σας. Πολὺ δύσκολον νὰ κάμῃτε ἕνα ἄνθρωπον εὐτυχισμένον. Θὰ τὸν ποτίσῃτε μὲ πολλές πικρίας. Δὲν ἐλπίζω ἀλλὰ τὴν τῆς βεβαιότητος. Γάμος ὅχι σὺντομος. Θὰ θροῦνι ὀλίγον ἀλλὰ θὰ εὐτυχίσῃτε καὶ θὰ ἀποκτήσῃτε ἡρήματα. Εἰς τὸ περιβάλλον σας δὲν ἔχετε συμπαθείας. Τὸ σημεῖον τοῦ φίλου σας εἶναι τὸσον μηδαμινόν, ὥστε δὲν μπορεῖ νὰ θῷ καὶ κανένα συμπέρασμα.

Κατασιόμην.—Χαρακτήρ ἑλπίσας καὶ ὀρθοῦς. Προσπαθεῖτε σ' ὅλα νὰ ἐπιτύχῃτε μὲ τὴν βίαν. Ἐνθουσιασμοὶ ἀλλὰ χωρίς συνέχειαν. Θὰ ἐπιτύχῃτε πολὺ ἐν τῇ ζωῇ σας, ἀλλὰ θὰ δυσκολευθῇ νὰ σταθεροποιήσῃτε τὴν θέαν σας. Ἀρκετὰ ἡρήματα ὅχι ὅμως ἀμέσως. Εὐτυχία ἀποκατάστασις, ἀλλ' αἰσθητικὴ ζωὴ ὅχι ἐγχεύματος. Πολλὰ μίση καὶ ἀντιπάθεια.

Ε. Φατση.—Δὲν ἔχω ἐκρεμὲς γράμμα σας. Μήπως εἶχατε γράψῃ μετὰ ψευδωνυμῶν; Ἀπαντήστε μου διὰ νὰ ἐξετάσω. Μ. π. ο. υ. ο. υ. λ. ν. α. ν.—Σὲ ἀπάντησα εἰς τὸ ὅτι ἀρῶ, 49 φύλλον. Φύλλον σας ἀποστέλλεται.

Γκράτσιαν.—Θὰ δυσκολευθῇ εἰς τὴν καλλιτεχνικὴν σας σταδιοδρομίαν κατὰ τὰ πρῶτα σας ἔτημα. Τελικῶς, ὅμως θὰ ἐπιτύχῃτε καὶ θὰ διακριθῇτε. Μὴν διατρέψῃτε ὅμως. Εἰς τὴν αὐτονομίαν σας ζῶν ὅχι εὐτυχισμένη, ἀλλ' ὁ γάμος σας δὲν θὰ εἶναι πρὸς σὺντομον. Θὰ κάμῃτε ἀρκετὰ ταξίδια, μεταδύον ὅποιον ἕνα μεγάλο, πού θὰ σας ἀποφῇ πλοῦτον καὶ δόξαν. Μερικὰ ἀπογοητεύσεις εἰς τὰς

ναί ἄστατοι. Δὲν ἀφοσιώνεσθε ὅσον πρέπει εἰς αὐτάς. Παρ' ὅλον ὅτι θὰ συναντήσῃτε ὀρισμένους δυσκολίας, θὰ ἀποκτήσῃτε ἐν τέλει ἀρκετὰ ἡρήματα.

Μ. Μ. ο. σ. τ. ρ. ν.—Καλὸς χαρακτήρ, ἀρκετὰ σταθερὸς καὶ συνεπής εἰς τὰς προσπαθείας καὶ τὰς ἐπιθυμίας σας. Διαθεσις ἐπιθυμίας καὶ κυριαρχία Ἐγώισμός καὶ φιλοδοξία. Ἀποκαρδιώσας ὅμως κάποτε καὶ πρέπει νὰ σταθεροποιήσῃτε αὐτὴν τὴν διάθεσιν. Θὰ προσεῖσθε ἀρκετὰ εἰς τὴν ζωὴν, θὰ γνωρίσῃτε ὅμως μερικὰς αἰσθητικὰς ἀτυχίας. Ἐννοῦσατε τὰς προσπαθείας σας, διότι ἡ τύχη θὰ σας εὐνοίῃ σὺν ἀρκετῇ.

Μ. Π.—Καλὰ.—Σὲ τελετῇ μου κάτι ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν πού σας ἐνδιαφέρει. Ὁ χαρακτήρ σας εἶναι ἐπιμονὸς καὶ ἐγώιστικός. Δὲν μπορεῖτε νὰ προσαρμώσῃτε εὐκόλως. Αὐτὸ θὰ σας κάμῃ νὰ γνωρίσῃτε πολλὰς ἀπογοητεύσεις καὶ νὰ ἀπογοητεύσῃτε καὶ ἐκείνους πού σας περιβάλλουν μὲ τὴν ἀγάπην καὶ τὴν ἐμπιστοσύνην των. Οικονομικὴ κατάσταση σῶμα. Ὅταν πού στείλῃτε τὸ σημεῖον θὰ σας ἀπαρτῇ καὶ σὲ ἄλλα ἐρωτηρήματα.

Φροῦ.—Φροῦ Σ.—Χαρακτήρ εἰλικρινὴς, ὀρθοῦς καὶ ἄστατος. Ζηλότυπος καὶ φιλοδοξίας διαθεσις. Ὁ φίλος σας εἶναι ὀλίγον δυστροπὸς καὶ στρινός. Δὲν προδίδῃ σὺντομον γάμον. Θὰ συναντήσῃτε πολλὰς δυσκολίας. Ή ἐννοία σας εἶναι ἀπραγματοποιήσιμη σημερινῇ. ἡρήματα θὰ ἀποκτήσῃτε πολὺ ἀργότερα. Ὅχι πολλά. Ζωὴ παραδοξή καὶ ἀντιπαθία.

Γεωργίου Λυμπερ.—Ἐάν θέλετε νὰ καλυτερεύσῃτε τὴν ζωὴν σας πρέπει νὰ ἀφήσῃτε τὴν ἀπιστοδοξίαν σκέψεις πού σας κατέχουν. Δὲν εἶσθε βέβαιος εἰς ὅ, πὺς δυστυχίαν ἀπὸ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους τοῦ κόσμου. Εἶναι πολὺ ἀστέιο νὰ τὸ πιστεύετε. Ἀκούστε με τὴν λέω Βγάδ. Τὴν γρήγορα αὐτὲς τίς κακὰς σκέψεις, γιὰ τὸν χαρακτήρ σας παρουσιάζει μίαν ἐπικίνδυνον ἐπιδίωξιν, πού μπορεῖ νὰ σας ὀδηγήσῃ σὲ ἀπονευρημένα ἔτημα. Καὶ αὐτὸ δὲν μπορεῖ νὰ τὸ ἐπιμύνη. Ὅταν μὲ διδῇτε βεβαιώσῃτε ὅτι ἔχετε ἀργίαν νὰ ἡμεῖς τότε θὰ σας πῶ περισσότερα.

Μιμικαν Κ. Α.—Χαρακτήρ τρυφερός καὶ αἰσθητικὸς, μὲ πολλὰς ὅμως ἐξάψεις καὶ τάσιν πρὸς τὴν αἰσθητικὴν, τὴν ὅποια ὅμως ἐπακολουθεῖ μὴ γενική χαλάρωσις τὸν νεῦρον σας καὶ καταπτώσις. Ζωηρὰ προσωπικότητα, μὲ μίαν τάσιν πρὸς τὴν ἐπιτυχίαν καὶ τὴν διακριτικὴν. Ὁ ἀγαπῇτε καὶ θὰ γνωρίσῃτε πολλὰς περιπέτειας. Γάμος ἐξ ἔρωτος. Ὅχι πολὺ σὺντομος. Καλὴ κοινωνικὴ θέσις. Κίνδυνος ἀσθενείων.

Κώστα.—Τζέ ν. ν. ο.—Χαρακτήρ θερμὸς, ἐνθουσιώδης, ἀλλὰ συχνὰ μεμψιμοιρίας καὶ ἐκδικητικὸς. Ἐπιπολαῖσας καὶ ἀστάθειας. Εἶναι πού τοὺς ἀνθρώπους πού δίδουν πολὺ λίγα πράγματα ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν τους καὶ πού ζητοῦν ἀναλλάγματα δι' ὅλα. Ὁ φίλος σας ἔχει δική του προσωπικότητα καὶ αὐτὸ εἶναι καλὸ σημεῖον διὰ τὴν μελλοντικὴν του ἐπιτυχίαν. Προσπαθήστε ὅμως νὰ ἀποκτήσῃτε μεγαλύτερον ἐπιπορὸν ἐπάγγελτον.

Κακοῦρ.—Δὲν εἶσθε ἀπλὸς κακογάρφος. Ὁ χαρακτήρ σας προδίδει μίαν μεγάλην ἀστέ-

θειαν καὶ μίαν ὀλεθρίαν μεταλλαγήν των σκέψεων σας. Εἶναι ἀδύνατον ν' ἀφιερωθῇτε σὲ κάτι μὲ σταθερότητα. Περιβάλλον πρὸς σῶμα. Διὰ τὴν ἀπαισιοδοξίαν, ἀλλὰ θὰ δυσκολευθῇ νὰ δημιουργήσῃ μίαν σταθερὴν θέαν. ἡρήματα ὅχι πολλά. Συχναί μεταλλάξεις.

Μίνων.—Καμμία σταθερότης καὶ πολὺ λίγη θέλησις. Πηγαίνετε ὅπου σας φέρῃ ὁ ἄνεμος. Αἰσθητικὸς, εὐκόλως συγκινήσεις ὀδηγητικῶν, πρὸς τὴν ἀπιστοδοξίαν καὶ τὰς ἐπιθυμίας. Αἰ σκέψεις μὲ τὸ ἐπικίνδυνον αὐτοεγώιστον. Κρυφὰ ἐλαττώματα. Ὁ ἀνθρώπος εἶναι ἀκριβὲς τὸ ἀντιγράφει. Σταθερὸς, μετρηθεὶς ἀπὸ σας. Θέλεις καὶ ἐν μόνον. Εἰς τὸν κλάδον του συνέχευσε.

Αἰντάρ.—Ή ζωὴ σας θὰ εἶναι ἡμέρας καὶ εὐτυχίας, ἀλλὰ θὰ δυσκολευθῇ νὰ ἀποκτήσῃτε οικονομικὴν ἀνεξαρτησίαν. Περιπτώσιν ταξιδίου δὲν ἐλπίζω. Ή ὕπαις σας καλὴ. Πειραιᾶ.—Ή ἀποκατάστασις σας θὰ γίνῃ κατόπιν συνοικεῖται. Τὴν τελευταίαν ἡμέραν, σιγῇ θὰ παρουσιασθῇ πολλὰ ἐμπόδια καὶ θὰ κινδυνεύσῃ νὰ μετακινηθῇ. Ή ζωὴ σας θὰ εἶναι ἡμέρας καὶ εὐτυχίας, ἀλλὰ θὰ δυσκολευθῇ νὰ ἀποκτήσῃτε οικονομικὴν ἀνεξαρτησίαν. Περιπτώσιν ταξιδίου δὲν ἐλπίζω. Ή ὕπαις σας καλὴ.

Ε. Γ. Πέρι.—Χαρακτήρ πολὺ εἰλικρινὴς καὶ ἀσυνάρτητος. Ὁ ζῆλος καὶ τὸ πῦρ εἰς τὰς ἀπατηθείας σας. Πολὺ δύσκολον νὰ κάμῃτε ἕνα ἄνθρωπον εὐτυχισμένον. Θὰ τὸν ποτίσῃτε μὲ πολλές πικρίας. Δὲν ἐλπίζω ἀλλὰ τὴν τῆς βεβαιότητος. Γάμος ὅχι σὺντομος. Θὰ θροῦνι ὀλίγον ἀλλὰ θὰ εὐτυχίσῃτε καὶ θὰ ἀποκτήσῃτε ἡρήματα. Εἰς τὸ περιβάλλον σας δὲν ἔχετε συμπαθείας. Τὸ σημεῖον τοῦ φίλου σας εἶναι τὸσον μηδαμινόν, ὥστε δὲν μπορεῖ νὰ θῷ καὶ κανένα συμπέρασμα.

Κατασιόμην.—Χαρακτήρ ἑλπίσας καὶ ὀρθοῦς. Προσπαθεῖτε σ' ὅλα νὰ ἐπιτύχῃτε μὲ τὴν βίαν. Ἐνθουσιασμοὶ ἀλλὰ χωρίς συνέχειαν. Θὰ ἐπιτύχῃτε πολὺ ἐν τῇ ζωῇ σας, ἀλλὰ θὰ δυσκολευθῇ νὰ σταθεροποιήσῃτε τὴν θέαν σας. Ἀρκετὰ ἡρήματα ὅχι ὅμως ἀμέσως. Εὐτυχία ἀποκατάστασις, ἀλλ' αἰσθητικὴ ζωὴ ὅχι ἐγχεύματος. Πολλὰ μίση καὶ ἀντιπάθεια.

Ε. Φατση.—Δὲν ἔχω ἐκρεμὲς γράμμα σας. Μήπως εἶχατε γράψῃ μετὰ ψευδωνυμῶν; Ἀπαντήστε μου διὰ νὰ ἐξετάσω. Μ. π. ο. υ. ο. υ. λ. ν. α. ν.—Σὲ ἀπάντησα εἰς τὸ ὅτι ἀρῶ, 49 φύλλον. Φύλλον σας ἀποστέλλεται.

Γκράτσιαν.—Θὰ δυσκολευθῇ εἰς τὴν καλλιτεχνικὴν σας σταδιοδρομίαν κατὰ τὰ πρῶτα σας ἔτημα. Τελικῶς, ὅμως θὰ ἐπιτύχῃτε καὶ θὰ διακριθῇτε. Μὴν διατρέψῃτε ὅμως. Εἰς τὴν αὐτονομίαν σας ζῶν ὅχι εὐτυχισμένη, ἀλλ' ὁ γάμος σας δὲν θὰ εἶναι πρὸς σὺντομον. Θὰ κάμῃτε ἀρκετὰ ταξίδια, μεταδύον ὅποιον ἕνα μεγάλο, πού θὰ σας ἀποφῇ πλοῦτον καὶ δόξαν. Μερικὰ ἀπογοητεύσεις εἰς τὰς

Αἰντάρ.—Χαρακτήρ ὑπόστομος, πού σας ἀρέσει νὰ κρύβετε τὸν ἑαυτὸ σας ἀπὸ τοὺς ἄλλους. Ἀπιστοδοξία διαθεσις. Διακριτικὸς εἰς τὰς μὲν ἀποφάσεις, ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ σημερινῇ καταστάσει σας θὰ ἐξακολουθήσῃ σῶμα. Μερικὰς παροδικὰς ἐναλλαγὰς. Ἡ παρεξήγησις θὰ λυθῇ, ἀλλὰ κατόπιν πολλὰ κῶπον καὶ ἐπεισοδίων. Ἀλλὰ τὴν γραφίαν δὲν ἐλπίζω. Ή ζωὴ σας ἐπιφυλάσσει μερικὰς καὶ νοσηρὰς ἀλλὰ πολὺ ἀργότερα. Πρὸς τὸ παρὸν πρέπει νὰ περιορίσῃτε εἰς ὅ, τι ἔχετε.

Ρωμιοῦ.—Ή ζωὴ σας θὰ εἶναι ἡμέρας καὶ εὐτυχίας, ἀλλὰ θὰ δυσκολευθῇ νὰ ἀποκτήσῃτε οικονομικὴν ἀνεξαρτησίαν. Περιπτώσιν ταξιδίου δὲν ἐλπίζω. Ή ὕπαις σας καλὴ. Πειραιᾶ.—Ή ἀποκατάστασις σας θὰ γίνῃ κατόπιν συνοικεῖται. Τὴν τελευταίαν ἡμέραν, σιγῇ θὰ παρουσιασθῇ πολλὰ ἐμπόδια καὶ θὰ κινδυνεύσῃ νὰ μετακινηθῇ. Ή ζωὴ σας θὰ εἶναι ἡμέρας καὶ εὐτυχίας, ἀλλὰ θὰ δυσκολευθῇ νὰ ἀποκτήσῃτε οικονομικὴν ἀνεξαρτησίαν. Περιπτώσιν ταξιδίου δὲν ἐλπίζω. Ή ὕπαις σας καλὴ.

στοργὴν καὶ εἰλικρίνεια. Ἀλλὰ τὴν κακομεταχειρίσῃτε καὶ τὴν φέρεσθε μὲ περιφρόνησιν χωρίς σθεναρὸν λόγον. Σὰρα χαρακτηριστικὴ. Σὰς περιβάλλει κυριαρχία. Ἀσφοδὶς εἶδον καὶ προστριβὸν εἰς τὴν οἰκονομίαν σας. Ὅλοι σας ἀγαποῦν μὲ τὸν τρόπον τὸν δικόν των, ἀλλὰ φοβόμαι ὅτι σὴς δὲν ἀγαπᾷτε ἀπολύτως καμμία.

Αἰντάρ.—Ή ζωὴ σας θὰ εἶναι ἡμέρας καὶ εὐτυχίας, ἀλλὰ θὰ δυσκολευθῇ νὰ ἀποκτήσῃτε οικονομικὴν ἀνεξαρτησίαν. Περιπτώσιν ταξιδίου δὲν ἐλπίζω. Ή ὕπαις σας καλὴ. Πειραιᾶ.—Ή ἀποκατάστασις σας θὰ γίνῃ κατόπιν συνοικεῖται. Τὴν τελευταίαν ἡμέραν, σιγῇ θὰ παρουσιασθῇ πολλὰ ἐμπόδια καὶ θὰ κινδυνεύσῃ νὰ μετακινηθῇ. Ή ζωὴ σας θὰ εἶναι ἡμέρας καὶ εὐτυχίας, ἀλλὰ θὰ δυσκολευθῇ νὰ ἀποκτήσῃτε οικονομικὴν ἀνεξαρτησίαν. Περιπτώσιν ταξιδίου δὲν ἐλπίζω. Ή ὕπαις σας καλὴ.

Ε. Γ. Πέρι.—Χαρακτήρ πολὺ εἰλικρινὴς καὶ ἀσυνάρτητος. Ὁ ζῆλος καὶ τὸ πῦρ εἰς τὰς ἀπατηθείας σας. Πολὺ δύσκολον νὰ κάμῃτε ἕνα ἄνθρωπον εὐτυχισμένον. Θὰ τὸν ποτίσῃτε μὲ πολλές πικρίας. Δὲν ἐλπίζω ἀλλὰ τὴν τῆς βεβαιότητος. Γάμος ὅχι σὺντομος. Θὰ θροῦνι ὀλίγον ἀλλὰ θὰ εὐτυχίσῃτε καὶ θὰ ἀποκτήσῃτε ἡρήματα. Εἰς τὸ περιβάλλον σας δὲν ἔχετε συμπαθείας. Τὸ σημεῖον τοῦ φίλου σας εἶναι τὸσον μηδαμινόν, ὥστε δὲν μπορεῖ νὰ θῷ καὶ κανένα συμπέρασμα.

Κατασιόμην.—Χαρακτήρ ἑλπίσας καὶ ὀρθοῦς. Προσπαθεῖτε σ' ὅλα νὰ ἐπιτύχῃτε μὲ τὴν βίαν. Ἐνθουσιασμοὶ ἀλλὰ χωρίς συνέχειαν. Θὰ ἐπιτύχῃτε πολὺ ἐν τῇ ζωῇ σας, ἀλλὰ θὰ δυσκολευθῇ νὰ σταθεροποιήσῃτε τὴν θέαν σας. Ἀρκετὰ ἡρήματα ὅχι ὅμως ἀμέσως. Εὐτυχία ἀποκατάστασις, ἀλλ' αἰσθητικὴ ζωὴ ὅχι ἐγχεύματος. Πολλὰ μίση καὶ ἀντιπάθεια.

Ε. Φατση.—Δὲν ἔχω ἐκρεμὲς γράμμα σας. Μήπως εἶχατε γράψῃ μετὰ ψευδωνυμῶν; Ἀπαντήστε μου διὰ νὰ ἐξετάσω. Μ. π. ο. υ. ο. υ. λ. ν. α. ν.—Σὲ ἀπάντησα εἰ

Φιατηρήδατε τὰ μαλλιὰ δας μέ τὸ ΠΕΤΡΟΛ ΧΑΝ PÉTROLE ΗΛΗΝ

Ματα πολὺ ἀργότερα.
 Α ν γ ο ὤ λ α ν Ι. Ρ. Μ.—
 Χαρακτήρ πολὺ στενὸν ὥρα. Ζή-
 τε πολὺ κλεισμένη στὸν ἑαυτὸ
 σας. Μερψιμοὶ καὶ ἰδιότρο-
 πος. Στερεῖσθε θάρρους καὶ
 σταθεῖτε εἰς ὅλα. Χρήματα μέ-
 ρα. Συχνὰ ἐναλλάττει τῆς
 καταστάσεως καὶ τῆς θέσεως
 σας. Θὰ ἀποκατασταθῇ καλῶς
 καὶ ἀρκετὰ σύντομα. Μὲ τὸν ἀν-
 θρωπὸν ποὺ ἀγαπᾶτε θὰ ἔχετε
 μίαν μικρὰν ρῆξιν, ἀλλ' εὐτυ-
 χῶς χωρὶς συνέπειας σοβαρὰς.
 Η λ ι θ ὀ ρ ι α.—Χαρα-
 κτὴρ πολὺ αὐαίσθητος, ἀλλ' ἀρ-
 κετὰ ἐπιπόλαιος καὶ καὶ εἰς με-
 ρικὰς στιγμὰς βίαιος. Ἐλλείψει
 σταθερότητος. Παρασύρσθε πολ-
 λὸ εὐχὰς ἀπὸ τῶν ἐντύψεων
 τῆς στιγμῆς. Ὁ φίλος σας ἔχει
 πολὺ καλὸν χαρακτήρα. Παρὰ
 πᾶν εὐαισθησίαν ποὺ τὸν διακρί-
 νει, θὰ σταδιοδρομῇ ἀρκετὰ
 καλὰ καὶ κατὰ τρόπον μόνον
 καὶ σταθερῶς. Στερεῖται διὰ
 πρωτοβουλίας. Βλέπει καὶ στοὺς
 ὅλους σας μίαν σύμπτωσιν εἰς
 πολλὰ σημεῖα, ἣ ὅποια διευκο-
 λύνει τὴν ἐνωσίν σας.

Α ν θ ο σ τ ῆ ς ἑ ρ ῆ-
 μου.—Ὁ γάμος σας θραδύνει
 ἀρκετὰ. Θὰ παρουσιασθῶν με-
 ρικὰ ἀντιβέβλητοι δυσχερεῖς
 πρὸς τὸν μνηστῆρα σας. Θὰ πρ-
 αγματοποιηθῇ ὁ μὲς τελικῶς καὶ
 θὰ ζήσετε ἀρκετὰ εὐτυχῶς. Θὰ
 ἀποκτήσετε ἀρκετὰ χρήματα,
 ἀλλ' εἰς ἀρκετὰ ὥριμον ἡλι-
 κίαν.

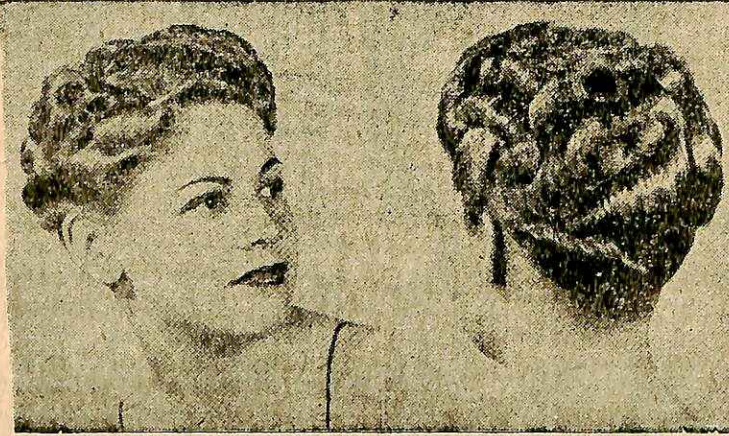
Φ λ ὀ ρ ν ε' Α μ ο ὀ ρ.—
 Ἡ ἀποκατάστασις σας θὰ εἶναι
 ἀρκετὰ δύσκολος καὶ θὰ γίνῃ
 κατόπιν συνοικεσίου. Θὰ σὰς
 διαφύγουν ἀρκετὰ εὐκαιρίαι,
 πράγμα ποὺ θὰ σὰς κάμῃ νὰ με-
 ταμελήθῃτε ἀργότερα. Μερικὰ
 μετακινήσεις, ἀλλ' ὅχι σοβαρὰ
 ταξίδια. Ἡ ζωὴ σας θὰ κυλίσῃ
 σχετικῶς ἡρεμῶς, ἀλλὰ λόγῳ
 τοῦ χαρακτήρος σας θὰ αἰσθαν-
 θῇτε πολλὰς φορὲς πικρίαν καὶ
 ἀπογοήτευσιν.

Α π η λ λ α γ μ ἑ ν ο ν ἄ-
 ν ὀ τ ῆ ν ζ ω ῆ ν.—Οἱ ἀν-
 θρωποὶ ποὺ ἀπελπίζονται ἀπὸ
 τὴν ζωὴν δὲν ἀφήνουν τὴν τύχην
 νὰ τοὺς πλησιάσῃ. Μὴν τὸ ξε-
 χνᾶτε αὐτό. Ὅπωςδήποτε ἡ ζωὴ
 σας δὲν παρουσιάζει μεγάλαν
 συνέχειαν. Συχνὰ μεταπτώσεις,
 ἀλλοτε πρὸς τὸ καλύτερον καὶ
 ἄλλοτε πρὸς τὸ χειρότερον. Καμ-
 μία σταθερότης. Ὑγιεινὸν ἀπο-
 λυτῶς καλὸν, ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ
 ρῶς ἀνησυχῇ σοβαρῶς. Χαρακτήρ
 πολὺ ἀδύνατος. Περιμῖνετε τὰ
 πάντα ἀπὸ τὴν τύχην χωρὶς νὰ
 κινήσθε καθόλου. Ἀποφύγετε τὰς
 ψευδομαρτυρὰς περιπετειᾶς.

Λ ο υ μ ο ὀ.—Χαρακτήρ ἐ-
 πιπόλαιος καὶ ἀφηνειώμενος. Δὲν
 ἀποδίδει σοβαρὰν σημασίαν εἰς
 ὅ, τι κάνει. Ἀλλὰ κατὰ βάθος
 εἶναι ἀρκετὰ τρυφερά. Τὸ ση-
 μερὶν τῆς αἰσθητικῆς κυριαρχεῖ
 πολὺ ἐπάνω τῆς καὶ τὴν ἀπα-
 σχολεῖ ἐξ ὀλοκλήρου. Ἀλλὰ τὸ
 αἰσθητικὸν αὐτὸ δὲν ἔχει μεγάλο
 βάθος. Μὲ τὸν καιρὸν θὰ ἀφο-
 σιωθῇ περισσότερο. Εἶναι καμ-
 μὲν διὰ μίαν εὐκόλον ζωὴν.
 Αἱ περιπέτειαι θὰ τὴν συντρέξουν.
 Σκέπτεται καὶ ἐνεργεῖ πάντοτε
 κατὰ ἓνα τρόπον ἐγωκεντρικόν.
 Περιποικίαν ἀσθένειαν, ἀλλ' ὅχι
 σοβαρά. Ὁξύθυμος καὶ νευρι-

κή. Γάμος ἐξ ἔρωτος σύντο-
 μος.
 Κ ο υ τ σ ι.—Φύσις δραστη-
 ρία καὶ ἐνεργητικὴ. Στυγμιαία
 ἐξάφειρ καὶ ἐνθουσιασμοί. Ἀλ-
 λά μεγάλη θιαιότης καὶ προ-
 διάθεσις πρὸς τὰς φιλονεικίας
 καὶ τὰς ἐρίδας. Προσπάθειαι συ-
 νεικτεῖς, ἀλλ' ἀσύνδετοι μεταξὺ
 των. Παράφορος εἰς τὰ αἰσθη-
 τικά, ἀλλ' ἄτακτος εἰς τὴν
 ζωὴν. Πρωτοβουλία ἀλλὰ καὶ ἐ-
 πιπολαιότης. Ἐγώστης καὶ φι-
 λόδοξος. Πόθος ἐκείβειρας καὶ
 ἀσυνέπειας. Θὰ σταδιοδρομῇ
 ἀρκετῶς. Θὰ θραδύνῃ νὰ στα-
 θεροποιῇ τὴν θέσιν του καὶ θὰ
 συναντήσῃ πολλὰ ἐμπόδια καὶ
 ἀντιστάσεις. Τελικῶς θὰ ὑπερί-
 στήσῃ καὶ θὰ ἀποκτήσῃ χρήμα-
 τὰ ἀρκετὰ. Ἐχει τὴν συνείδησιν
 τῶν ὑποχρεώσεων καὶ ἐκ
 κάμῃ τὰ πάντα γιὰ νὰ τὰ πρ-
 αγματοποιήσῃ. Προδιάθεσις πρὸς
 ἀσθενείας τοῦ κυκλοφορικοῦ
 συστήματος.

Χ α ρ ι τ ω μ ἑ ν ῆ Α λ ε-
 ξ α ν δ ρ ῖ ν ῆ ν.—Βλέπω
 μίαν περίπτωσιν γάμου μὲ τὸν
 πρόσωπον διὰ τὸ ὅποιον μοῦ
 γράφετε, ἀλλ' ὅπως σὰς γράφω
 καὶ εἰς ἄλλαν ἀπάντησιν μου, ὁ
 γάμος αὐτὸς θὰ προσκρούσῃ εἰς
 ἐμπόδια καὶ ἀναβολὰς, ὀρεϊλο-
 μένας εἰς ἀπροβλεπτοὺς πρὸς τὸ
 παρὸν καὶ νὰ προσπαθῆτε νὰ
 τὸν κάμειτε σιγά-σιγά ν' ἀφο-

Κυρία μου
 Ἡ Περμανάντ καὶ ἡ μὺς - ἀντὶ τῶν ἐργαστηρί-
 ων μας φημίζεται σὲ κάθε συγκέντρωσιν, διότι ἐκ-
 τελεῖται μὲ ἐφαρμογὴν σὲ κάθε Κυρίαν ἀναλόγως
 τοῦ στυλ τῆς. Νεώτερα μοντέλα γιὰ κάθε γούστο,
 γιὰ κάθε ἰδιοτροπία.
 Διαθέτομεν τὰ τελειότερα Ραδιο - Μηχανήματα
 εἶναι ἀκίνδυνα, ἔχουν τὴν καλυτέραν ἀπόδοσιν. Εἴ-
 ναι χωρὶς ἠλεκτρισμὸν. Δραχ. 125.
 ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΑ ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ
 ΒΕΡΓΟΠΟΥΛΟΥ
 Χαλκοκονουλι 13, ἀριθ. τηλ. 53.277

σιωθῇ σὲ σὰς, διότι εἶναι πολὺ
 ἀνυπότακτος καὶ φλέγεται ἀπὸ
 τὸ αἰσθητικὸν τῆς ἀνεξαρτησίας.
 Μὴν ἐχέγκατε ἀλλοστε ὅτι διὰ
 τὴν προσωπικὴν του ἐπιτυχίαν θὰ
 ἐθυσίασε τὰ πάντα.
 Μ ἄ σ ι ς Μ ἄ λ 13.—Χα-
 ρακτήρ ἀτόλμος, χωρὶς θέλησιν
 καὶ πρωτοβουλίαν. Καλὰ διαθέ-
 σεις, αἱ ὅποια ὅμως προσ-
 κρούουν εἰς ἀδυναμίαν ἐκτελεῖ
 σεως. Συχνὰ μεταλλάττει καὶ
 ἀντιθέσεις. Ὀκνηρία καὶ νοχέ-
 λεια. Ἐπιπολαιότης καὶ ἐλλεί-
 ψις σταθερότητος. Φιλάρεσκος
 καὶ ἐγωιστικὴ διάθεσις. Τάσις
 πρὸς τὴν ἀπαισιοδοξίαν. Θέσις
 ἀσταθῆς καὶ διαρκῶς μεταβαλλο-
 μένη. Αἰσθητικὰ μακρὰς διαρ-
 κείας. Θὰ ἀποκτήσῃ μίαν ἡμέ-
 ραν χρήματα. Ὑγιεινὴ ἐπιπολαιότης.
 Σ ε ν ι ο ρ ῖ τ α.—Δὲν ἔ-
 χω ἐκκρεμῇ ἐπιστολὴν σας. Πρέ-
 πει νὰ σὰς, ἐγὼ ἀπαντήσῃ ἥδη.
 Πάντως θὰ ἐξετάσω καλῶτερον
 καὶ θὰ σὰς ἀπαντήσω εἰς τὸ προ-
 σεχές φύλλον.
 Α ρ ο β ὠ ν ι α σ μ ἑ-
 ν ῆ ν Π ο λ ῖ τ ι σ σ α ν, Δ ρ ῶ-
 μαν.—Σὰς ἀπήνησα εἰς τὸ
 φύλλον 51. Προσθέτω ἀπλῶς ὅ-
 τι πρέπει νὰ πιστεύετε εἰς τὴν
 ἀγάπην τοῦ φίλου σας, ἣ ὅποια
 εἶναι ἐλκρινὴς καὶ θαθεῖα. Μὴν
 ζητεῖτε ὅμως νὰ ἐπιτείν-
 σετε τὰ πράγματα, διότι ἀκό-
 μῃ δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ τίποτε.
 Α ἰ σ ι ὀ δ ο ς ο ν.—Αἰμώ-
 χωστον.—Ἡ ἀπάντησις πρὸς τὸν
 Σαρρὴν λέγει ρητῶς: «Πρὸς τὸ
 παρὸν ἡ τύχη καλὴ». Αὐτὸ τὸ
 πρὸς τὸ παρὸν φαίνεται ὅτι δὲν
 τὸ ἀπορρίπτει. Δὲν χαρακτηρί-
 ζει τὴν γενικὴν ἐπίδοσιν ἐπὶ
 τῆς ζωῆς σας, ἀλλὰ μίαν ἐντε-
 λῶς περιωρισμένην. Καὶ ἐξηγοῦ-
 μαι: Ἡ τύχη θὰ σὰς δώσῃ εἰς
 τὴν ζωὴν σας πολλὰς εὐκαιρίας,
 ἀλλ' εἶναι πολὺ ἀμφίβολον λό-
 γῳ τοῦ χαρακτήρος σας, ἂν θὰ
 καταπορεύσῃτε νὰ ἐκμεταλλεθῇ
 ἀπ' αὐτὰ. Ἡ φίλη σας εἶναι φύ-
 σις τρυφερά καὶ αἰσθηματικὴ μὲ
 μεγάλαν δύναμιν ἀσυνείδητος.
 Ὅχι πολὺ τολμηρά. Θὰ εὐνοη-
 θῇ εἰς τὴν ζωὴν τῆς. Ἡ ἀγάπη
 τῆς ἐλκρινὴς καὶ θερμὴ.
 Α ν θ ο σ τ ῆ ς ἄ γ ἄ-
 π η ς.—Θὰ σὰς ἀπαντήσω εἰς
 τὸ ἀμέσως ἐπόμενον φύλλον. Ἀ-

«ΘΗΣΑΥΡΟΣ»

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Ἐτησίαν ἐσωτερικοῦ Δρχ. 250
 Ἐξαμήνου « » 125
 Ἐτησίαν ἑξωτ. λῖρ 'Αγγ. 1.10
 Αμερικῆς « » δολ. 6

Ἐκδότης: Ἐταιρία
 «Κ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ & ΣΙΑ»

Ὑπευθύνος συντάξεως
 ΑΠ. Ν. ΜΑΓΓΑΝΑΡΗΣ
 (Λεωφόρος 19)

Καλλιτεχνικὸς συνεργάτης
 Κ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Διευθυντὴς Γυμνασίου
 ΣΤΕΦ. Ι. ΚΑΤΣΑΝΗΣ
 Δαμαρκεας 4

Γενικὸς ἀντιπρόσωπος τοῦ
 «Θησαυροῦ»
 διὰ τὴν Γαλλικὴν Ἀγτικὴν
 Ἀφρικὴν
 Ἰ. Πανόπουλος

Περιοδεύουσα ἀντιπρόσωπος
 διὰ τὰς Ἑνωμένας Πολιτείας
 Ἀμερικῆς
 ΚΑ ΑΘΗΝΑ Γ. ΣΤΑΥΡΟ.
 ΠΟΥΛΟΥ

παντῶ τῶρα εἰς τὴν ἀδελφὴν
 σας, Φύσις ἡρεμὸς καὶ τρυφερά,
 ἀλλ' ὀλίγον φιλάρεσκος καὶ μα-
 ταίδοδος. Ἐχει μεγάλαν προ-
 σήλωσιν εἰς ὅτι κάνει καὶ αὐτὸ
 θὰ τὴν βοηθήσῃ εἰς τὴν πρ-
 αγματικότητά των σκοπῶν καὶ τῶν
 σχεδίων τῆς. Θὰ ἐξακολουθῇ
 σὶ καὶ θὰ τερματίσῃ καλῶς τὰς
 σπουδὰς τῆς. Θὰ συνάψῃ γάμον
 πολὺ εὐτυχῇ ἀπὸ πάσης ἀπο-
 ψευς. Δὲν ἐλέπω σοβαρὰ τα-
 ξίδια εἰς τὴν ζωὴν τῆς.
 Α ἰ α ρ τ ρ ὀ μ ἑ-
 ν ο ν Ἐ π α ρ χ ι ὡ τ ῆ ν.—
 Δὲν ἔχω ἐκκρεμῇ ἐπιστολὴν δι-
 κὴν σας. Μήπως ἀπήνησα ἥδη.
 Πάντως θὰ ἐρωτήσω καὶ θὰ σὰς
 ἀπαντήσω εἰς τὸ ἐπόμενον φύλ-
 λον.

Τ α κ τ ι κ ῆ ν ἀ ν α γ ν ὠ-
 σ τ ρ ῖ α ν, Μακεδονίαν.—
 Θὰ ἔχετε ἀσφαλὲς γράμματα
 ἀπὸ τὸ πρόσωπο αὐτό. Κάμετέ
 μου τὴν χάριν νὰ μοῦ στείλετε
 ἓνα ὅπου αὐτὸ ποὺ εἶχατε
 στείλει τὴν ἄλλη φορὰ δὲν ἔλεγε
 μεγάλη πράγματα. Ἐπειδὴ σὰς
 καθυστέρησα, θὰ σὰς ἀπαντήσω
 κατ' ἐξάφειρ ἐνθὺς μόλις τὸ
 λάβω.

Μ α ρ α μ ἑ ν ο υ ἰ ο ὀ-
 λ ι.—Δὲν νομίζω ὅτι πρέπει νὰ
 γίνῃ τίποτε πρὸς τὴν παλαιὰν
 κατεύθυνσιν, ἐκτὸς ἂν θέλετε νὰ
 δοκιμάσετε νέας ἀπογοητεύσεις.
 Ὁ φίλος σας δὲν ἐσκέφθη ποτε
 σοβαρῶς τὴν περίπτωσιν τοῦ γά-
 μου παρὰ μόνον ἐφ' ὅσον θὰ ἦτο
 ἐπιωφελεῖ δι' αὐτόν. Νὰ περιμέ-
 νετε. Θὰ συνάψετε καλὸν γάμον
 ἀργότερα. Θὰ εἶναι ἐξ αἰσθη-
 ματος. Εἰσθε χαρακτήρ ἀτόλμος,
 πολὺ τρυφερός, ἀλλὰ χωρὶς
 καμμίαν πραγματικὴν πείραν ἀ-
 πὸ τὴν ζωὴν. Πολὺ εὐαίσθητος.
 Συγκινεῖσθε εὐκόλα καὶ ἀπα-
 δίδεται μεγάλη σημασία εἰς τὴν
 γνώμην καὶ τὰς κρίσεις τῶν ἄλ-
 λων. Φροντίστε νὰ ἐνισχύσετε
 τὴν δικὴν σας προσωπικότητα καὶ
 καταπολεμήσετε τὴν ἀποκαρδίω-
 σιν καὶ τὴν ἀπαισιοδοξίαν ἀπὸ
 τὴν ὅποιαν κατέχεσθε.

Γ Ρ Α Φ Ο Λ Ο Γ Ο ς Χ.
 Ἡ Γραφολόγος Χ. ἔλαβε καὶ
 θὰ ἀπαντήσῃ κατὰ σειρὰν κα-
 ταχωρήσεως, στὰ ὅποια κατὰ
 θεὶ ψευδώνυμα γράμματα, λη-
 φθέντα μέχρι τῆς μεσημέριας
 Σαββάτου 8 τρέχοντος:
 «Ὅλα δικά μου», Λόλα Μον-
 τῆς, Ὑπερφανὴ Διάννα, Γ.Α.Μ
 —Ψυχραίμας, Ρουμανία, Ρένος,
 Ἀλκιεῖδην, Ἐνταῦθα, Ἀπιστος
 Κύμην, Ρόδον τῆς Ἐρήμου,
 Σκουσιμένη Ἀστέρι, Κεντρί, Θε-
 σαλονίκη, Δυστυχῆ, Ὑπαρξίς,
 Δάφνη, Ἐνταῦθα, Μικρό, Ὁ-
 ραία Πατρινοῦλα, Μαίρη Μ., Ἐ-
 παρχιωποῦσα, Μαίρη Μ., Ἐ-
 παρχιωποῦσα Ε. Ε., Ζακυνθί-
 νη Μενεξεδάκη (7).

Τὸ ὤροσκοπιον τοῦ Θησαυροῦ

Οἱ ἀπευθυνόμενοι διὰ πάσαν συμ-
 βολὴν πρὸς τὸν δόκτωρα Κάμα πρέπει ἀ-
 παραιτήτως νὰ γράφουν τὴν ἀκριβῆ ἡ-
 μέραν, μῆνα καὶ ἔτος τῆς γεννήσεώς των,
 εἰ δυνατόν δὲ καὶ τὴν ὥραν
 Αἱ ἐπιστολαὶ πρέπει νὰ συνοδεύωνται
 μὲ γροχματόσημα ἀξίας πέντε δραχμῶν
 διὰ τὴν ἀπάντησιν.

ΕΒΔΟΜΑΣ ἀπὸ τῆς
 14ης μέχρι καὶ τῆς
 20ῆς Ἰουλίου θὰ μᾶς
 ὠθήσῃ εἰς ἀποφάσεις, αἱ
 ὅποια θὰ παίξουν σημαν-
 τικὸν ρόλον εἰς τὴν ζωὴν
 μας. Δι' αὐτὸ πρέπει νὰ
 προσέχωμεν. Διότι αἱ ἀπο-
 φάσεις αὗται ὑπάρχει κίν-
 δυνος νὰ μὴ εἶναι ἀποτέ-
 λεσμα ὥριμου σκέψεως,
 ἀλλὰ στιγμιαίων ἐξάψεων,
 πρὸς τὰς ὁποίας μᾶς προ-
 διαθέτει ἰδιαίτερος ὁ Ἰ-
 ούλιος.
 Αἱ ὑποθέσεις μας θὰ ση-
 μειώσουν γενικῶς μίαν
 ζωηροτέραν κίνησιν καὶ
 πολλὰ χρονίζοντα ζητήμα-
 τὰ μᾶς θὰ εὕρουν μίαν ἰ-
 κανοποιητικὴν λύσιν.
 Κατάλληλος ὥρα διὰ τὸν
 χειρισμὸν τῶν ὑποθέσεων
 μας καὶ τὴν πρόδον τῶν ἐ-

πιχειρήσεών μας εἶναι ἡ
 12 — 1.15 μ.μ. τῆς Δευ-
 τέρας (17).
 Ἀντιθέτως πρέπει νὰ ἀ-
 ποφύγωμεν τὰς ὥρας 10.30
 — 11.30 τῆς Παρασκευῆς
 (14) καὶ 8.10 — 9.15 π.μ.
 τῆς Τετάρτης (19), αἱ ὁ-
 ποῖαι προοιωνίζονται περι-
 πλοκάς καὶ ἐμπόδια.
 Διὰ τὰς χρηματικὰς ὑ-
 ποθέσεις σας θὰ προτιμή-
 σετε τὴν ὥραν 8.30 — 9.45
 μ.μ. τοῦ Σαββάτου (15).
 Εὐνοϊκὴ ὥρα διὰ τὴν ἀ-
 γοράν λαχείων εἶναι ἐπί-
 σης ἡ 11 — 12.30 τοῦ Σαβ-
 βάτου (15).
 Τὴν 6.30 — 8.15 μ.μ. τῆς
 Ἰδίας ἡμέρας εὐνοοῦνται
 ἐπίσης τὰ τυχρὰ παιγνί-
 δια.
 Ὑπαί εὐνοοῦσαι τὰς αἰ-
 σθηματικὰς ὑποθέσεις εἴ-

Εἶναι 50 ἐτῶν

καὶ ὅμως φαίνεται 30

Τῆς εἶχε συστήσει ὁ γιατρός τῆς νὰ χρησιμοποῖ γιὰ
 τὸ δέγμα τῆς, τὴν κρέμα Ροδάλιν νυκτὸς (λιπαρά)
 Ἡκολούθησα τὰς συστάσεις του, καὶ ἰδοὺ τί μᾶς λέγει:
 Ὁ ιατρός μου μοὶ εἶπε: Ἡ ἐπαδεμὴς ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ μίαν
 κρέμα ἣ ὅποια νὰ περιέχει συστατικὰ ποὺ νὰ τρέφουν τὸ δέγ-
 μα καὶ νὰ ζωογονοῦν τοὺς ἰστούς.
 Ἡκολούθησα τὰς συμβουλὰς σου, καὶ κάθε βράδυ πρὶν πρῶν νὰ
 κοιμηθῶ, μόνον ἔβα ἑλαφρὸ μασάζ μὲ κρέμα Ροδάλιν λιπαρὰ
 Ἀπὸ τὸ ἀποτελεσμα εἶμαι ἐνθουσιασμένη.

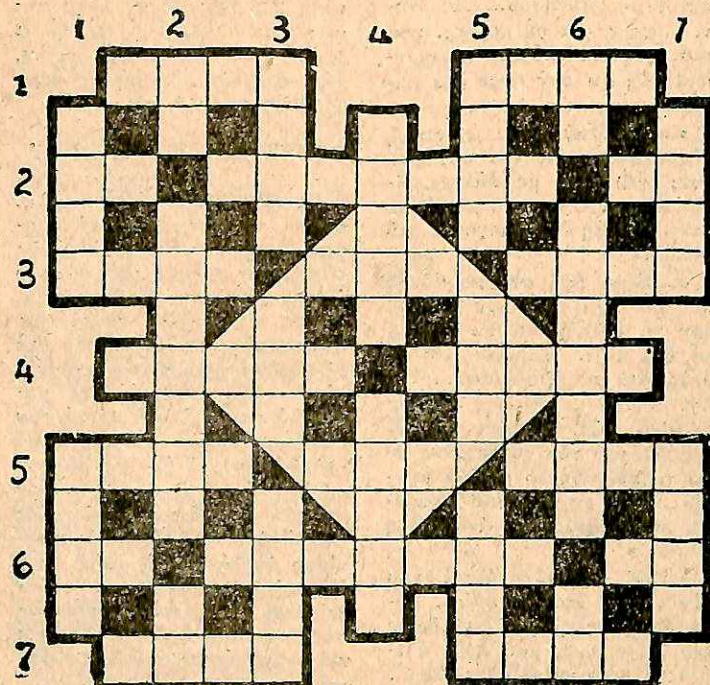
ναὶ αἱ ἀκόλουθοι:
 6 — 7 μ.μ. τοῦ Σαββά-
 του (15) καὶ 9 — 10.30 π.
 μ. τῆς Δευτέρας (17).
 Μία κατάλληλος ὥρα
 διὰ γάμου ἢ ἀρραβῶνας
 εἶναι ἡ 4 — 6 μ.μ. τοῦ Σαβ-
 βάτου (15).
 Προκειμένου διὰ τὴν κα-
 λυτέρευσιν τῆς θέσεως ἡ
 τοῦ μέλλοντός σας προτι-
 μήσατε τὰς ὥρας:
 6.30 — 8.10 μ.μ. τοῦ
 Σαββάτου (15), 8 — 9.15
 π.μ. τῆς Τρίτης (18) καὶ
 4.30 — 7 μ.μ. τῆς Πέμπτης
 (20).
 Ἐπικίνδυνον ὄρα διὰ
 τὴν ὑγείαν καὶ τὴν ζωὴν
 σας εἶναι αἱ ἐξῆς:
 6.8 μ.μ. τῆς Παρασκευῆς
 (14) καὶ 4 — 5 μ.μ. τῆς Τε-
 τάρτης (19).
 Αἱ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΤΟΥ ΔΟ-
 ΚΤΩΡΟΣ ΚΑΜΑ
 ΚΥΜΑ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΗΣ.—
 Ὁ γάμος θὰ πραγματοποιηθῇ συν-
 τόμως, πιθανὸν δὲ ἐντός τοῦ τρέ-
 χοντος ἔτους, ἐάν παρουσιασθῶν
 ὠρισμέναι εὐνοϊκα συνθήκαι. Οἱ
 κοινωνικὴ κατάσταση μετρία. Θὰ
 ἀποκτήσῃ οἰκονομίαν. Ζωὴ ἡρε-
 μος καὶ ὁμαλὴ. Ἡ ζωὴ τῆς θὰ
 ὑποστῇ ἓνα μεγάλον κλονισμόν,
 εἰς ἡλικίαν 42 ἐτῶν.
 ΧΑΡΙΤΩΜΕΝΗΝ ΑΛΕΞΑΝ-
 ΔΡΙΝΗΝ.— Ὁ φίλος σας εἴ-
 ναι φύσις ἰδιότροπος καὶ πολ-
 λὸ ἐγωιστής. Φλέγεται ἀ-
 πὸ τὸν πόθον τῆς ἐπιτυχίας

καὶ ἀσφαλεῖ διὰ τὰ μέσα, τὰ
 ὅποια χρησιμοποιεῖ διὰ νὰ φθά-
 σῃ εἰς τὸν σκοπὸν του. Εἰς τὴν
 ζωὴν θὰ συναντήσῃ πολλὰς ἀν-
 τιδράσεις, ἀλλὰ τελικῶς θὰ ἐπι-
 τύχῃ καὶ θὰ καταλάβῃ μίαν πολὺ
 καλὴν θέσιν. Θὰ ἀποκτήσῃ ἐπί-
 σης πολλὰ χρήματα. Γάμον πρὸς
 τὸ παρὸν δὲν προβλέπω. Ζῇ μέ-
 σα εἰς μίαν κατάστασιν διαρκοῦς
 ἀνησυχίας. Ἐγὼκεντρικὸς τύ-
 πος.
 ΥΟΛΑΝΔΑ ΠΕΡΕ-Ι.Ρ.Ε.Κ.—
 Ἡ τύχη θὰ σὰς εὐνοή-
 σῃ, ἀλλὰ θὰ χρειασθῇ νὰ κατα-
 νικήσῃτε πολλὰς ἀντιδράσεις καὶ
 νὰ παραμεινέτε πολλὰ ἐμπό-
 δια ποὺ θὰ παρουσιασθῶν εἰς
 τὸν δρόμον σας. Ὀλίγοι ἀνόγ-
 κηρα θὰ συνάψετε καλὸν γάμον
 καὶ θὰ ἀποκτήσετε οἰκονομίαν
 καὶ καλὴν κοινωνικὴν θέσιν. Δὲν
 μπορῶ νὰ προβλέψω ἂν θὰ εἶναι
 μὲ τὸ πρόσωπον γιὰ τὸ ὅποιον
 μοῦ γράφετε χωρὶς συσχέτισμα
 μεταξὺ τῶν δύο σας. Βρισκασθε
 μέσα εἰς ἓνα περιβάλλον δυσμε-
 νές γιὰ τὴν κοινωνικὴν ἀνάδει-
 ξίν σας. Ἡ σημερινὴ σας κατά-
 στασις θὰ παραμείνῃ στάσιμος
 ἐπὶ μακρὸν ἀκόμη διάστημα.
 Ἡμέρα σας ἡ Τετάρτη.
 ΕΛΦΡΙΝΤΑΝ, Σ. Χ.— Ἡ
 ζωὴ σας παρουσιάζει μεγάλαν
 ἀστάθειαν καὶ πολλὰς ἐναλλα-
 γὰς. Τὸ αἰσθητικὸν παρελθὸν
 θὰ ἐαρύνῃ πάντοτε εἰς τὴν ζωὴν
 σας, ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ σὰς ἐ-
 νπρεάξῃ, διότι δὲν προβλέπω τί-
 ποτε ἀπὸ τὸ μέρος αὐτό. Εἰς
 τὸν γάμον σας θὰ θραδύνετε.
 Θὰ εἶναι κατόπιν αἰσθηματος, τὸ
 ὅποιον ὅμως θὰ σὰς ποτίσῃ προ-
 ηγομένως μὲ πολλὰς πικρίας.
 Χρήματα μέτρια, ἀλλὰ καλὴ κοι-
 νωνικὴ θέσις. Ἡ σημερινὴ οἰκο-
 γονεϊκὴ σας ζωὴ δὲν σὰς παρ-
 εἰς νευρικὰς ἀσθενείας. Ἡμέρα
 Πέμπτη.
 ΕΙΛΙΚΡΙΝΗ ΦΙΛΟΝ.— Ὁ
 φίλος σας εἶναι χαρακτήρ βίαιος
 καὶ ἀπειθαρχητός καὶ πρέπει
 νὰ προσέχετε. Κατὰ βάθος ὁ-
 μως στερεῖτε θελήσεως καὶ αὐ-
 τὸν φέρνει συχνὰ εἰς ἀδιέξο-
 δον. Σκέπτεται καλὰ διὰ νὰ εἴ-
 ναι μόνος, ἀλλ' ἀφοσιώζεται ἐπὶ
 παρουσίᾳ τρίτων. Ἡ σημερινὴ
 περιπέτεια θὰ τοῦ στοιχίσῃ πολὺ
 καὶ θὰ προκαλέσῃ ταραχὰς καὶ
 ἐρίδας ποὺ θὰ δηλητηριάσουν
 διὰ πάντοτε τὴν ζωὴν του. Ὁ
 γάμος παρουσιάζει πολὺ λίγας
 πιθανότητας διὰ νὰ γίνῃ. Ἡ ζωὴ
 του ἐμφανίζεται ἀσταθῆς. Ἐπί-
 σης ἡ κοινωνικὴ του θέσις. Χρή-
 ματα θὰ ἀποκτήσῃ, ἀλλὰ πολὺ
 ἀργά. Πιθανὸν ἀπὸ λαχείων. Ἀ-
 ριθμὸς 4. Ἡμέρα Πέμπτη. Χρῶ-
 μα Γκρίζον. Λίθος σάπφειρος.
 ΡΑΣΠΟΥΤΙΝ.— Χαρακτήρ ὁ-
 ξύθυμος καὶ ἀστάτος. Δραστη-
 ριότητες, σπατάλῶμενα ἀσκό-
 πος. Πολὺ φιλόδοξος. Ὑποδοί
 ἐχθροὶ καὶ ἀντιζηλτοί. Οἰκονο-
 μισκὰ ἐρίδες καὶ διχόνοια. Πε-
 ριβάλλον δυσμενές. Μὴν διασθῇ-
 τε νὰ ἔλθετε εἰς γάμον. Θὰ ἀ-
 ποκτήσῃτε περιουσίαν διὰ τῆς
 ἐργασίας σας.
 Δόκτωρ ΚΑΜΑ
 Ὁ δόκτωρ Κάμα ἔλαβε καὶ
 θὰ ἀπαντήσῃ, κατὰ σειρὰν κατα-
 χωρήσεως, στὰ ὅποια κατὰ
 θεὶ ψευδώνυμα γράμματα, λη-
 φθέντα μέχρι τῆς μεσημέριας τοῦ Σαβ-
 βάτου 8 τρέχοντος:
 Κοντέσσα Β. Γιαννιτοῦ, Ἰα-
 τρὸς Δ., Γιαννιτοῦ Κ., Μικρὸς
 Ἀνδρῶν, Μασκὼτ 3, Ἐρρολ
 Φλὺν, Σκλάβα τοῦ παρελθόντος.

Εἰδικὰ Μασσας
Κορσέδες Σουτιέν κατὰ
τοῦ πάχους

Οι Διασκευές

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ ΑΡΙΘΜΟΣ 56

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1) Το έκτακτο δέρμα ζωο-
μετά των τριχών αυτού — απο-
τελούν τους μύς του σώματος
μας.
- 2) Άρθρον (πληθυντικός).—
«Είς απόστασιν ὀλίγων...» πολύ
κοντά — Μουσικός φθόγγος (δύο
ἀπαντούν).
- 3) Χρησιμοποιείται πρὸς συγ-
κράτησιν φορέματος.— Ἡ Ἑ-
θνική Ὀργάνωσις Νεολαίας.—
«... Τὸν πατέρα σου καὶ τὴν μη-
τέρα σου».
- 4) Συνδετικὸν ῥῆμα, ἐνώνει
τὸ ὑποκείμενον μετὰ τοῦ κατη-
γορουμένου — λεπτὸν ὕψωμα
σημαίνει δικτυωτὸν πλέγμα.
- 5) Ἀπαράτητη γιὰ τὴν διεξα-
γωγὴν συγκοινωνίας.— Γυνή ἐκ-
τάκτου καλλοῦ κατέχουσα ὑ-
περφυσικάς δυνάμεις.— Προσω-
πική ἀνταγωνία (αιτιατική πλη-
θυντικού).
- 6) Μουσικὸς φθόγγος. — Σ'
αὐτὲς μὲνέονται οἱ μύγες.— Ὁ
χοῖρος, ὅπως τὸν ὀνόμαζαν οἱ
ἀρχαῖοι.
- 7) Τὸ φορὸν οἱ μοναχοὶ καὶ
οἱ ἱερεῖς.— Κάθε ἀνθρώπος ἔ-
χει 20 (ἐνικός).

ΚΑΘΕΤΩΣ

- 1) Πλούσιος Ἑβραῖος τῆς
Βηθλεὲμ, νυμφευθεὶς τὴν Ρούθ,
προπάτωρ τοῦ Δαυὶδ.— Ὁρος
τῆς Α. Θεσσαλίας, ἐν Μαγνη-
σίᾳ.
- 2) Τὸ ὑπάρχον, τὸ ἔχον ζῶν.
— Ἀπραγματοποίητος ἔλπις.—
Ἄνθη.
- 3) Παρ' Ἀρχαίους, ὁ ἀνθρώ-
πος ἐν ἀντιθέσει πρὸς τοὺς
θεοὺς.— Θεὸς τῶν Ἀρχαίων.—
Σωστά, λογικά.
- 4) Σφάλμα, πλάνη, ἀσάφη-
μα.— Κέντρον συναθροίσεως
πολλῶν προσώπων εἶτε τοῦ αὐ-
τοῦ ἐπαγγέλματος εἶτε τῆς αὐ-
τῆς κοινωνικῆς τάξεως.
- 5) Ἐπίρρημα: Πιθανόν.—
Διεθὲς ραδιοφωνικὸν σήμα κιν-
ήσεως.— Τὸ ἀναφερόμενον στὸν

θεὸ ἢ τὸ ἐπ' αὐτὸν προερχόμε-
νο.

- 6) Ἀριθμητικόν.— Ἐγγρά-
φον ἀναγνωρίζον εἰς τινὰ ὅρι-
σμένην εἰδικότητα ἢ ἱκανότητα.
— Πραγματικὴ ἀντιληψίς.
- 7) Κυκλοφορεῖ ἐντὸς τοῦ σώ-
ματος τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν
ζώων.— Θωπευτικὸς τύπος τοῦ
ὀνόματος Ἀλεξάνδρα.

★

Καὶ τώρα, ἂν ἔβητε τὴν ὁ-
ρὴν λύσιν τοῦ ἀνωτέρω Σταυ-
ρολέξου, τὰ ἀρχικά ὀλὼν τῶν ὁ-
ριζοντίων λέξεων, διασφαζόμενα
στὴν σειρά, σχηματίζουν (στὴν
δημοτική) μιὰ οὐσία τὴν ὁ-
ποία ἀκολουθοῦν ἤδη ὅλοι οἱ ἀ-
ναγνώστες μας καὶ τὴν ὁποία
θα ἔπρεπε νὰ ἀκολουθήσουν ὅλοι
ἐκεῖνοι ποὺ δὲν ὑπάρχουν ἀκόμη
στὴν κατηγορίαν αὐτή.

Ἀποστολεὺς:
ΜΙΤΣΑ ΘΩΜΑ

Σ. Θ. Τὸ Σταυρολέξον αὐτὸ
δὲν εἶναι φυσικὰ ἀπὸ τὰ σπάνια,
περιέχει ὅμως κάποια πρωτοτυ-
πία καὶ γι' αὐτὸ δημοσιεύεται.
Ἐλπίζω ὅτι ἡ περίφημη σ ὁ-
σ τ α σ ι ρ ἀνάγκασε τὴν ἀ-
γαπήτην ἀναγνώστριά νὰ χωρί-
σῃ τὸ Σταυρολέξο της σὲ τέσσε-
ρα μέρη καὶ νὰ τὸ γεμίσῃ μὲ
μαῦρα τετραγωνίδια.

Τὴν παρακαλῶ τώρα γιὰ νὰ
δείξῃ τὴν ἱκανότητά της νὰ μοῦ
στείλῃ ἕνα Σταυρολέξο ἀπὸ τὰ
συνήθιστα, ἀποφεύγοντας ὅσο
τὸ δυνατόν τὰ μαῦρα τετραγω-
νίδια καὶ ἐπὶ τῇ βάσει ἑνὸς ὁ-
ρατοῦ καὶ κανονικοῦ σχεδίου.

Ἀς συμπληρώσῃ ἐπὶ παρα-
δείγματι τὸ παραπλεῖρω δημο-
σιευόμενον σχέδιον τοῦ Διαγωνι-
σμοῦ Συνθέσεως Σταυρολέξου.

Ἐλπίζω πάντως ὅτι ἡ δημο-
σίευσίς τοῦ ἀνωτέρω Σταυρολέ-
ξου τὴν ἐνεθάρρυνε ἀρκετὰ, καὶ
αὐτὴν καὶ τοὺς...

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΙΟΣ

ΑΥΤΑΙ 6ου ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ
ΣΥΝΑΡΜΟΛΟΓΗΣΕΩΣ
ΑΘΗΝΩΝ—ΠΕΙΡΑΙΩΣ

172) Χρηστὶνα Οὐκαῖμου
173) Μίτσα Θωμά, 174) Στάσα
Βαφειάδου, 175) Κατίνα Πο-
θουλάκη, 176) Γεωργία Χαρα-
λαμπίδου, 177) Ἄννα Βάμβα,
178) Ἀγγελικὴ Σοφίτου, 179)
Ἀθηνά Πουλημένου, 180) Ἑλένη
Μπουλταδάκη.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΝ

181) Ἀμαλία Παυλίδου (Λευ-
κωσία — Κύπρος).
Τὴν φορὰν αὐτὴν οἱ δεσποινί-
δες ἔμειναν τελευταίαις.

ΤΕΛΟΣ

Η ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ ΥΠ' ΑΡΙΘ. 55

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΥ

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) ΗΡΑ, 2) ΕΟΝ, 3) ΙΑ-
ΣΩΝ, 4) ΠΑΝ, 5) ΕΙΣ, 6)
ΜΑΕ — ΚΩΣ, 7) ΡΕΣΤΑ, 8)
ΚΟΚ — ΑΙΡ, 9) ΛΕΣ — ΑΗΡ,
9) ΕΑΡ — ΝΑΙ, 10) ΚΕΡΜΑ-
ΤΑ, 11) ΑΥΛΟ — ΣΙΝΑ, 11)
ΑΚΡΑ — ΣΙΓΑ, 13) ΑΥΡΑ —
ΑΡΠΑ, 14) ΑΡΤΙ — ΑΝΑ,
15) ΟΥΑΝ, 15) ΑΣΤΥΜΕΝΟΥΣΑ,
16) ΕΠΙ — ΑΪΠ, 17) ΖΩΟ —
ΣΕΡ, 18) ΤΑΣ — ΡΕΣ, 19)
ΝΥΝ — ΑΕΚ, 20) ΔΕΝ —
ΤΕΤ — ΝΑΣ, 21) ΟΙΚΟΓΕ-

ΝΕΙΑΚΟΝ, 22) ΣΚΙ — ΙΩΝ,
23) ΠΟΕ, 24) ΛΥΩ, 25) ΠΑ-
ΡΩΝ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

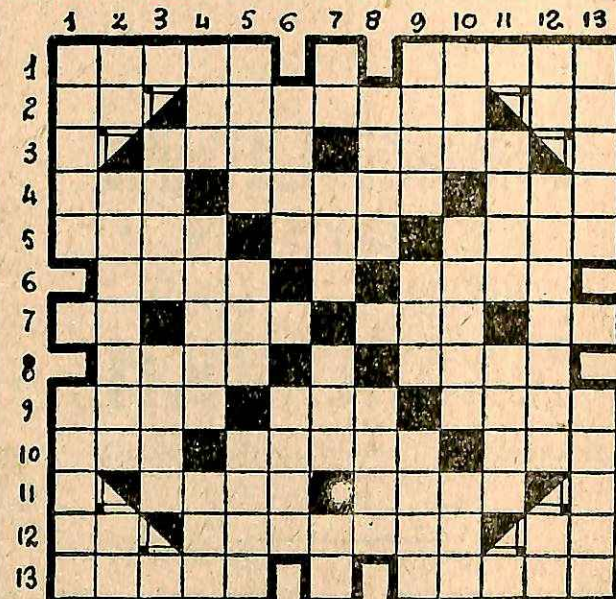
1) ΑΡ — ΝΕΟ, 2) ΑΥΤΑ —
ΓΥΝΙΣ, 3) ΛΑ — ΑΚΡΙΣ —
ΖΑΝ — Κ.Κ.Κ., 4) ΠΑ — ΚΕΡ-
ΚΥΡΑ — ΤΕΩΣ — ΟΙ, 5) ΙΑ-
ΤΡΟΣ — ΕΛΑ — ΥΠΟ, 6) ΕΑΝ
— ΕΚ — ΡΟ — ΑΜΙ — ΤΕΜ-
ΠΕΛΙΑ, 7) ΑΡΓΟΣ — ΑΜ —
ΟΝΕ — ΔΕΝ, 8) ΝΩΣΕ — ΤΑ
— ΑΣ — ΑΙΑ — ΤΕΛΕΙΩΝΩ,
9) ΝΙΚΑΙΑ — ΤΙΣ — ΟΙΣ,
10) ΣΩ — ΡΗΝΑΝΙΑ — Υ,
ΠΕΡ — ΑΙ, 11) ΡΑ — ΑΓΡΟΣ
— ΡΕΑ — ΚΩΣ, 12) ΑΠΤΑ —
ΞΕΝΟΝ, 13) ΛΑ — ΚΑΝ.
Ἡ ἀνωτέρω λύσις μὲς ἀπε-
στέλλη ὑπὸ τοῦ κυρίου ΝΙΚΟ-
ΛΑΟΥ ΠΟΛΥΧΡΟΝΙΑΔΗ, κατοί-
κου Ἀξιούπολεως.

ΜΑΓΙΚΟΝ ΤΕΤΡΑΓΩΝΟΝ

13.	45.	31.	37.	19.
41.	17.	9.	53.	25.
49.	33.	35.	21.	7.
15.	11.	47.	29.	43.
27.	39.	23.	5.	51.

Ἰδοὺ πῶς ἔπρεπε νὰ τοποθετη-
θοῦν οἱ διάφοροι ἀριθμοὶ κατ'
αὐτὸν τὸν τρόπον τὸ σύνολον εἶ-
νε πάντα «145».

Διαγωνισμός συνθέσεως σταυρολεξου

Πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν ἐξήμο-
σιεύθη στὸν «Θησαυρὸν» ἕνας
παρόμοιος Διαγωνισμός, στὸν ὁ-
ποῖον ὅμως ἔλαβαν μέρος ἐλά-
χιστοὶ ἀναγνώστες μας. Αὐτὸ
συνέβη μᾶλλον ἐπειδὴ τὸ σχέδιον
ἦταν πολὺπλοκο καὶ ἡ συμπλη-
ρώσις του ἐπαρουσίαζε πολλὰς
δυσκολίας.

Δὲν συμβαίνει ὅμως τὸ ἴδιον
καὶ μετὰ τὸν σημερινὸ Διαγωνι-
σμό, ὁ ὁποῖος εἶναι πολὺ ἀπλὸς
καὶ τὸ σχῆμα πολὺ μικρὸ...
Πρέπει ὅμως γι' αὐτό, οἱ λέξεις
ποὺ θὰ χρησιμοποιηθοῦν νὰ εἶναι
ἐκλεκτές, παρμένες ἀπὸ τὰ λεξι-
κά, στὴν ὀνομαστική (ὄχι γενι-
κὴ καὶ αἰτιατικές), καὶ τέλος
κατὰ προτίμησιν τῆς καθαρευού-
σης.

Στὰ μέρη οὗ ὑπάρχουν δύο
τετραγωνίδια, φρονίστε νὰ το-

ποθετήσετε ἀρθρα, μουσικοὺς
φθόγγους, σύμφωνα ὅχι ὅμως λέ-
ξεις ἀνύπαρκτες, ἢ συλλαβὰς ἀ-
πὸ διαφόρων λέξεων, Π. χ.:
Ν Ε (τὸ ἥμισυ ἑνὸς νέου!... ὁ-
ρισμὸς ἔ!).

Δὲν ζητοῦμε καὶ πάλιν ὁρι-
σμούς, μόνο λέξεις ὀρθές. Ἀπὸ
δὲ τὰ Σταυρολέξα ποὺ θὰ λά-
βουμε θὰ δημοσιευθοῦν στὸν
«Θησαυρὸν» τὰ 10 ἢ καὶ 15 κο-
λύτερα, ἄρτια ἀπὸ πάσης ἀπό-
ψεως, μετὰ τὴν φωτογραφία τοῦ
ἀποστολέως, σὲ τιμητικὴ θέσι.

Αἱ λύσεις νὰ ἀποστέλλωνται
στὸ περιοδικὸν «Θησαυρὸς»,
Λεωφόρος 19, Ἀθήναι.

Νὰ κοιτάσετε, ἀλλὰ νὰ μὴ
στελεῖτε κάτι καλὸ!

ΟΝΕΑΝΤΙ